LISTA CRIMEI
JULIE GARWOOD

PROLOG

Prima zi la şcoala exclusivistă Briarwood a fost cea mai urâtă din viaţa lui Regan Hamilton Madison.A fost o asemenea catastrofă,încât Regan s-a hotărât să nu se mai ducă niciodată acolo.Începuse ziua crezând că noua ei grădiniţă avea să fie minunată.

Și de ce nu? Aşa-i spuseseră fraţii şi mama ei,și nu avea nici un motiv să le pună cuvântul la îndoiala.Aşezată pe bancheta din spate a limuzinei familiei,se mândrea cu uniforma ei cea nouă:fustă încreţită bleumarin cu gri,bluză albă cu obligatoriul guler ascuţit,cravată albastră,înnodată ca a unui bărbat,şi un bleizăr gri cu o emblemă drăguţă aurie având iniţialele şcolii pe buzunarul de la piept.

Părul ei cârlionţat era prins la spate cu fundiţe bleumarin aprobate de conducerea şcolii.Toate erau noi-nouţe,inclusiv şosetele trei sferturi albe şi mocasnicii bleumarin.Regan crezuse că la grădiniţă avea să fie distractiv.
De doi ani,ea şi cei nouă colegi ai ei de grupă de la creşa elegantă unde mergeau fuseseră răsfăţaţi şi li se spusese ce minunaţi erau,de către educatoarele cărora niciodată nu le pierea zâmbetul de pe buze.Era convinsă că şi prima zi la Briarwood avea să fie la fel.Poate chiar mai frumoasă.
Mama ei trebuia s-o ducă la noua şcoală cu maşina,la fel ca toate celelalte mame-şi,uneori,chiar şi taţii-noilor elevi,dar datorită unor împrejurări pe care o asigurase că nu le putea controla a trebuit să rămână la Londra,cu noul ei prieten,nereuşind să ajungă la Chicago la timp.
Bunica Hamilton ar fi însoţit-o bucuroasă,dar şi ea era plecată din ţară,în vizită la nişte prieteni,şi avea să se întoarcă acasă abia peste două săptămâni.
În ajun,când vorbise cu mama ei la telefon,Regan îi spusese că nu avea nevoie ca doamna Tyler,servitoarea,s-o ducă la şcoală.Atunci,mama ei îi propusese să-l ia pe Aiden.Regan ştia că fratele ei mai mare ar fi acceptat,dacă i-o cerea.
Avea şaptesprezece ani şi nu i-ar fi făcut plăcere să meargă cu ea,dar ar fi venit totuşi...dacă-l ruga.Ar fi făcut orice pentru ea,la fel ca şi ceilalţi doi fraţi ai ei,Spencer şi Walker.Regan hotărâse că nu voia s-o conducă nimeni în clasă.
Acum era mare.O dovedea uniforma de pe ea,şi dacă se rătăcea,avea pur şi simplu să ceară ajutorul uneia dintre profesoarele zâmbitoare.
Grădiniţa,după cum a reieşit,nu era deloc aşa cum se aşteptase.
Nimeni nu-i spusese că,la Briarwood,programul dura toată ziua.
Nu fusese prevenită nici ce număr enorm de copii veneau la grădiniţă,şi-n niciun caz nu știa despre bătăuşi.Erau peste tot.Dar cel mai mult o îngrijora o fată mai mare căreia-i plăcea să-i chinuiască pe copiii de grădiniţă când profesoarele nu se uitau.La ora trei după-amiază,când a sunat clopotul ca să anunţe sfârşitul orelor,Regan era atât le distrusă şi istovită,încât trebuia să-şi muşte buza de jos ca să nu plângă.Pe Aleca circulară stăteau la rând maşini şi limuzine.Evan,şoferul lor,coborî din maşină şi porni spre ea.Regan îl văzu,dar era prea obosită ca să alerge la el,aşa că Evan grăbi pasul,alarmat să vadă cum arăta.
Fundele îi atârnau pe lângă faţă,cravata-i era dezlegată,bluza scoasă din fustă,iar una dintre şosete îi căzuse pe gleznă.Fetiţa de cinci ani arăta ca şi cum ar fi făcut tumbe în uscătorul de haine.Evan îi deschise portiera din spate,în timp ce o întreba:
-E totul în regulă,Regan? Cu capul în piept,fata răspunse:

-Da.
-Cum a fost azi la şcoală? Regan intră în maşină.
-Nu vreau să vorbesc despre asta.Aceeaşi întrebare i-o puse şi servitoarea,când îi deschise uşa casei.
-Nu vreau să vorbesc despre asta,repetă Regan.Servitoarea îi luă ghiozdanul.
-Mulţumesc,spuse Regan.Urcă în fugă scara circulară şi străbătu culoarul din sud spre camera ei,unde trânti uşa şi izbucni în plâns.Regan ştia că o dezamăgea pe mama ei fiindcă,oricât ar fi încercat,nu-şi putea ţine emoţiile sub control.
Dacă i se întâmpla să cadă şi să se lovească la genunchi,şi o ustura,trebuia să plângă,indiferent unde era sau cine se afla prin apropiere s-o vadă.Când era nefericită,încălca toate regulile pe care mama ei încercase să i le impună.
I se spusese iar şi iar să se poarte ca o domnişoară,dar nu era sigură ce însemna asta-decât,bineînţeles,să-şi ţină genunchii apropiaţi când stătea pe un scaun.
Nu-i plăcea să sufere în tăcere,indiferent cât de importantă ar fi fost această regulă în casa Madison.Şi în special nu-i plăcea să aibă curaj,iar dacă era nefericită,trebuia să audă toată familia.Din păcate,singurul membru al familiei prezent acasă în acel moment era Aiden.El era cel mai puţin înţelegător,poate fiindcă era cel mai mare dintre copii,şi nu se putea deranja cu grijile unei fetiţe de cinci ani.Nu suporta s-o audă plângând,dar asta n-o oprea.
Îşi suflă nasul,se spălă pe faţă şi-şi schimbă hainele.
După ce-şi scoase uniforma,o împături cu grijă şi o aruncă în coşul de hârtii.
întrucât n-avea să se mai ducă la şcoala aceea îngrozitoare,nu mai avea nevoie de acele haine urâte.Îşi luă pantalonii scurţi şi un tricou,şi încalcă încă o regulă alergând desculţă pe culoar până în camera fratelui ei.Bătu timid în uşă.
-Pot să intru? Nu aşteptă răspunsul şi deschise uşa,alergă spre patul lui şi sări pe plapuma moale pe care Aiden o arunca întotdeauna pe jos când dormea.
Strângându-şi picioarele sub trup,îşi trase din păr fundele aprobate de conducerea şcolii,lăsându-le să-i cadă înpoală.Aiden o privi iritat.Îmbrăcat în echipamentul de rugby,stătea la biroul lui,înconjurat de manuale.
Regan nu observă că vorbea la telefon decât când îşi luă rămas-bun şi închise.
-Trebuie să aştepţi până-ţi spun că poţi intra în cameră,o dojeni el.Nu dai buzna,aşa.Apoi,cum nu-i răspunse,se rezemă de spătar,studiindu-i faţa,şi o întrebă:
-Ai plâns? Regan stătu pe gânduri şi se hotărî să mai încalce o regulă.
-Nu,spuse ea,cu privirea în podea.Aiden ştia că nu spunea adevărul,dar se hotărî să nu abordeze problema sincerităţii.Vedea clar că sora lui mai mică era deznădăjduită.

-S-a întâmplat ceva? o întrebă el,ştiind prea bine că aşa era.
Fata evită să-l privească.
-Nuuu...răspunse ea,lungind cuvântul.Aiden oftă sonor.
-N-am timp se ghicesc care e problema,Regan.În câteva minute trebuie să plec la antrenament.Spune-mi ce s-a întâmplat.Ridicând din umeri,Regan replică:
-Nu s-a întâmplat nimic.Cinstit.Desena cercuri cu vârfurile degetelor pe plapumă.Aiden renunţă să mai afle ce-o necăjea.Se aplecă şi-şi puse pantofii.
Dintr-o dată,îşi aminti că aceea fusese prima zi a lui Regan la Briarwood şi o întrebă într-o doară:
-Cum a fost şcoala? Fu complet nepregătit pentru reacţie.Fetiţa izbucni în plâns şi se trânti pe burtă,îngropându-şi faţa în plapumă şi ştergându-şi de aceasta ochii şi nasul.Îi spuse tot ceea ce ţinuse în ea încă din prima recreaţie.Problema era ca vorbea cam fără şir.Toate năvăliră într-o singură frază lungă, dezlânată,aproape incoerentă:
-Urăsc şcoala şi niciodată n-am să mă mai duc acolo,niciodată,fiindcă nu ne lasă să ne mâncăm gustările şi a trebuit să stau jos prea mult şi era o fată şi altă fată mai mare a făcut-o să plângă şi fata aia mare a zis că dacă o spunem profesoarei o să ne bată şi n-am ştiut ce să fac aşa că m-am dus după şcoală cu fata în pauză şi am ajutat-o când a plâns şi acum n-am să mă mai întorc la şcoala aia rea fiindcă mâine fata cea mare a zis că iar o să se ia de fata aia.Aiden era uimit.
Regan se văicărea din răsputeri.Dacă n-ar fi fost atât de nefericită,fratele ei ar fi izbucnit în râs.Ce mai dramă! De la ramura Hamilton a familiei moştenise acea trăsătură.Toţi Hamiltonii îşi exteriorizau emoţiile.Noroc că el,Spencer şi Walker îi moşteneau pe Madisoni.Erau mult mai rezervaţi.Regan făcea o asemenea gălăgie,încât Aiden nu auzi bătaia în uşă.Spencer şi Walker năvăliră în cameră.
Amândoi fraţii erau înalţi,slabi şi bruneţi,la fel ca Aiden.Spencer avea cincisprezece ani şi,dintre toţi trei,era cel mai bun la inimă.Walker tocmai împlinise paisprezece.Era diavolul familiei şi cel mai nepăsător.Arăta de parcă tocmai s-ar fi întors din război.Braţele şi faţa-i erau acoperite cu vânătăi.
Cu două zile în urmă,se urcase pe acoperiş să ia o minge de fotbal,îi alunecase piciorul şi sigur şi-ar fi rupt gâtul,dacă nu s-ar fi agăţat de creanga unui copac pentru a-i încetini căderea.Prietenul lui,Ryan,nu avusese acelaşi noroc.Walker căzuse peste el şi-i rupsese braţul.Ryan fusese fundaşul echipei de juniori,iar acum trebuia să stea un sezon pe tuşă.Walker nu se simţea prea vinovat pentru accident.Dădea vina pe creanga de care se agăţase Regan,nereuşind să se dea la o parte.Acum,Walker se uita să vadă dacă Regan nu avea vânătăi.Nu zări nici una-atunci,de ce plângea?

-Ce i-ai făcut? îl întrebă el pe Aiden.
-Nu i-am făcut nimic,răspunse fratele său.
-Atunci,ce are? Se aplecă peste pat şi-şi inspecta sora,nesigur ce să facă.
Spencer îl dădu la o parte,se aşeză lângă Regan şi începu s-o bată stângaci pe umeri.În sfârşit fetiţa începuse să se calmeze.Aiden oftă din nou,la fel de sonor.
Poate că furtuna trecuse.În timp ce-şi lega şireturile,spuse:
-Uite,şi-a mai revenit.Numai să n-o întrebi despre...
-Ei,cum a fost la şcoală? întrebă Walker în acelaşi timp.Tânguielile reîncepură prompt.
-...şcoală,încheie Aiden fraza.Îşi înclină capul şi se întoarse spre birou,pentru ca sora lui să nu-l vadă zâmbind.Nu voia s-o jignească,dar-Dumnezeule,avea o gură...! La cât de mică era,făcea un tărăboi de-a dreptul impresionant.
-A avut o zi proastă,le spuse el fraţilor săi.
-Crezi? întrebă Spencer.Regan se opri din plâns doar atâta cât să spună:
-Nu mă mai duc acolo niciodată!
-Ce s-a întâmplat? întrebă Walker.Fata îşi recită litania de nemulţumiri,printre suspine.
-Trebuie să te mai duci,declară Spencer.Era cel mai nepotrivit lucru pe care l-ar fi putut spune.
-Ba nu mă duc.
-Ba ai să te duci.
-Tăticul nu m-ar sili să mă duc.
-De unde ştii ce-ar face tăticul? A murit când erai încă mică.N-ai cum să-ţi aduci aminte de el.
-Ba am.Mi-l aduc aminte foarte bine.
-Ai o gramatică îngrozitoare,remarcă Aiden.
-De-asta trebuie să te duci la şcoală,sublinie Spencer;fu nevoit să ridice glasul, pentru că sora lui plângea din nou.
-La naiba,tare mai urlă,mormăi Aiden;clătină din cap,adăugând:Okay.Am să întârzii la antrenament dacă nu plec acum,aşa c-o să trag concluzia.Regan,nu-ţi mai şterge nasul de cearşafurile mele şi ridică-te.Încerca să vorbească pe un ton sever.Nici ordinul şi nici tonul lui nu avură efect.Fata n-avea să se oprească din plâns până nu era gata.
-Ascultă,Regan.Trebuie să te calmezi şi să ne spui ce s-a întâmplat,zise Walker.
Ce anume ţi-a făcut fata aia mai mare? Spencer scoase din buzunar un *Kleenex* mototolit.

-Poftim,spuse el.Şterge-te La nas şi ridică-te.Hai.Nu putem rezolva problema până nu ştim clar ce ţi-a făcut fata aia,okay? Aiden clătina din cap.
-O să rezolve problema Regan.Fetiţa se ridică brusc.
-Ba nu,fin'că nu mă mai duc la şcoala aia rea.
-Fuga nu e o soluţie,afirmă Aiden.
-Nu-mi pasă.Eu stau acasă.
-Stai aşa,Aiden.Dacă se ia cineva de sora noastră,s-o bată,atunci,pe toţi sfinţii,ar trebui să...începu Walker.Aiden ridică mâna,cerând să se facă tăcere.
-Să clarificăm toate faptele,înainte de a face ceva,Walker.Ia spune,Regan, continuă el,pe un ton liniştitor:câți ani avea fata aia mare?
-Nu ştiu.
-Bine.Ştii în ce clasă e?
-De unde să ştie? întrebă Spencer.Regan e abia la grădiniţă.
-Ba ştiu,spuse Regan.E în clasa a doua şi o cheamă Morgan şi e rea.
-Am stabilit că e rea,spuse nervos Aiden.Se uită la ceas,înainte de a continua:
-Deci,acum începem să ajungem undeva.Walker şi Spencer zâmbeau amândoi. Noroc că Regan nu-i văzu.
-Ai spus că eleva asta dintr-a doua a făcut-o pe altă fată să plângă? continuă Aiden.Regan dădu din cap.A făcut-o să plângă rău de tot.Şi cum a făcut-o să plângă? întrebă Walker.A bătut-o?
-Nu.
-Atunci? se interesă Walker,la fel de frustrat ca Aiden.Ochii lui Regan se umplură iar de lacrimi.
-A pus-o să-i dea fundele ei.
-Fata era la grădiniţă? întrebă Aiden.
-Da,şi e o fată foarte drăguţă.Stă lângă mine la masa rotundă.O cheamă Cordelia dar a spus că toată lumea-i zice Cordie,şi să-i zic și eu tot Cordie.
-Îţi place această Cordelia? întrebă Spencer.
-Da.Şi mai e încă o fată de care-mi place.O cheamă Sophie şi stă la aceeaşi masă cu mine şi Cordie.
-Vezi? remarcă Aiden.Doar de-o zi eşti la școala cea nouă,şi ţi-ai şi făcut două prietene.Crezând că problema se rezolvase,îşi luă cheile maşinii şi porni spre uşă.Walker îl opri.
-Stai o clipă,Aiden.Nu poţi pleca până nu hotărâm ce facem cu bătăuşa.Aiden se opri în uşă.
-Îţi arde de glumă? Bătăuşa-i o puştoaică de clasa a doua.
-Totuşi,insistă Walker,trebuie să facem ceva ca s-o apărăm pe Regan.

-Ca de pildă? Te gândeşti să mergem toţi trei mâine la şcoală şi s-o terorizăm pe Morgan? Da? Regan se învioră imediat.
-Ar fi bine,zise ea.S-o faceţi să ne lase-n pace,pe Cordie şi Sophie şi pe mine.
-Sau,adăugă Aiden,ai putea să rezolvi tu singură problema.Ai putea să-i ţii piept bătăuşei.Spune-i că nu-i dai nimic şi că să vă lase pe tine şi pe prietenele tale în pace.
-O vreau pe prima.Aiden clipi din ochi.
-Pe prima?
-Aia când tu vii la şcoală cu Spencer şi Walker şi o speriaţi.Pe-asta o aleg eu.Şi puteţi să staţi toată ziua cu mine,dacă vreţi.
-Nu se prea poate...începu Aiden.
-Ia staţi,interveni Walker.Ai spus că bătăuşa...cum o cheamă?
-Morgan.
-Aşa.Ai zis că Morgan vrea s-o chinuiască iar pe Cordelia mâine?
Regan îşi trase nasul,făcând ochii mari.
-Şi ce-ţi pasă ţie? continuă Walker.Doar nu de tine o să se ia.Fata îl privi serioasă.
-Păi e prietena mea,Walker.Aiden zâmbi.
-Şi cum crezi c-o să se simtă dacă mâine tu nu vii?
-Nici Cordie nu mai vine la şcoala aia.Aşa mi-a spus.
-Mda,mă rog,sunt sigur că părinţii ei o vor sili să se ducă.Ştii,Regan,pe lumea asta există două soiuri de oameni.Cei care fug de bătăuşi şi cei care-i înfruntă.
Regan îşi şterse lacrimile de pe faţă.
-Şi eu care soi sunt?
-Tu eşti o Madison.Tu înfrunţi problemele.Nu fugi de nimeni.Nu-i plăcea să audă asta,dar îşi dădu seama după expresia fratelui ei că n-avea să se răzgândească,oricât de mult ar fi insistat ea.Măcar se simţea mai bine,fiindcă-şi împărtăşise temerile.
A doua zi dimineaţa,în timp ce doamna Tyler o pieptăna,Regan se gândi să nu-şi pună fundele,dar şi le luă oricum,în eventualitatea că prietena ei Cordelia avea nevoie de altele.Când ajunse la Briarwood,o durea stomacul.O văzu pe Cordie aşteptând lângă uşa şcolii.
-Credeam că nu mai vii la şcoala asta,spuse Regan,când ajunse lângă ea.
-M-a silit tata,răspunse abătută Cordie.
-Pe mine,fratele meu.Sophie le strigă.Tocmai coborâse din maşină şi se chinuia să-şi tragă pe umeri curelele ghiozdanului.Când le văzu pe Cordie şi Regan împreună,alergă la ele,cu părul lung şi auriu fluturându-i la spate.Regan îşi spuse

că Sophie arăta ca o prinţesă.Avea părul atât de deschis la culoare,încât părea aproape alb,iar ochii ei aveau cea mai frumoasă nuanţă de verde.
-Ştiu ce putem face,anunţă Sophie în clipa când ajunse la ele.Ne putem ascunde după elevii din clasa a cincea,pe barele de gimnastică,în pauză,şi atunci,
Regan,tu poţi să te furişezi la Morgan şi să iei înapoi fundele lui Cordie.
-Cum? întrebă Regan.
-Cum ce?
-Cum iau fundele înapoi?
-Nu ştiu,da' poate-ţi vine ţie o idee.
-Tata tot spune că trebuie să-i zic învăţătoarei despre Morgan,da' n-am să-i zic,
spuse Cordie,aranjându-şi buclele castanii peste umăr.Dac-o spun,Morgan o să se înfurie şi mai tare.Dintr-o dată,Regan se simţi foarte matură.
-Trebuie să-i spunem să ne lase-n pace.Aşa a zis Aiden.
-Cine-i Aiden? vru să ştie Sophie.
-Fratele meu.
-Da' Morgan se ia numai de mine,spuse Cordie.Nu te tine,nici de Sophie.Ar trebui să fugiţi şi să vă ascundeţi de ea.
-Ai putea să te ascunzi şi tu cu noi,propuse Sophie.
-Învăţătoarea o să ne trimită afară în pauză,le aminti Cordie.Şi atunci,Morgan o să mă găsească.
-O să stăm împreună,şi când încearcă să te sperie şi să-ţi ia lucrurile,îi zici să plece.Poate,dacă suntem trei,o să se sperie.
-Poate,a consimţit Cordie,deşi fără entuziasm,semn că nu prea credea.
-Până-n recreaţie,o să-mi vină mie un plan bun,le promise Sophie.Suna atât de sigură de sine,atât de încrezătoare,încât Regan îşi dori să semene mai mult cu ea.
Noua ei prietenă nu părea să se teamă de nimic.Regan,pe de altă parte,îşi tot făcea griji.Şi se vedea clar că la fel era şi Cordie.Toată dimineaţa,amândouă fură îngrijorate din cauza lui Morgan.Afară picura,aşa că-şi petrecură prima recreaţie în clasă,dar pe la ora mesei şi a pauzei mari,când elevii de grădiniţă se amestecară cu cei din restul şcolii,ieşise soarele şi fură trimise în curte.
Prea târziu,Regan îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să mănânе.Laptele din stomac i se acrea cu repeziciune,şi avea senzaţia că înghiţise o piatră.Morgan le aştepta lângă leagănele pentru cei de grădiniţă şi din clasa întâi.Noroc că Sophie avea planul gata făcut.
-Imediat ce Morgan o vede pe Cordie şi porneşte spre ea,eu alerg înăuntru şi o chem pe doamna Grant.
-Ai să-i spui învăţătoarei ce-i face Morgan lui Cordie?

-Nu.
-De ce? întrebă Regan.
-Nu vreau să se zică de mine că-s pârâcioasă.Tata zice că cel mai rău lucru pe lume e să fii un pârâcios.
-Şi atunci ce-ai să faci? se interesă Regan,privind-o cu coada ochiului pe Morgan,care încă nu le zărise.
-Nu ştiu ce-am să-i spun,dar am s-o chem afară,şi atunci va fi destul de aproape ca s-o audă pe Morgan când o s-o sperie pe Cordie.Poate că o s-o vadă când o sileşte să-i dea fundele.
-Sophie,ce deşteaptă eşti! o lăudă Cordie.Era un plan excelent,după părerea lui Regan.Sophie dispăru în şcoală,chiar când Morgan,arătând ca o uriaşă,aşa cum şi-o imagina Regan,porni spre ele.Involuntar,cele două fete făcură un pas înapoi.
Morgan se apropia.Regan se uită înnebunită după Sophie şi doamna Grant,dar n-o vedea pe nici una dintre ele.Era îngrozită.Privi picioarele lui Morgan, zicându-şi că erau la fel de mari ca ale lui Aiden,apoi ridică timidă privirea până spre ochii ei ca două boabe de cafea.Simţi că-i venea greaţă.
Acum Regan avea două griji îngrozitoare.Să sufere efectele furiei lui Morgan şi să verse în faţa tuturor.Fata cea mare întinse mâna,cu palma în sus,privind-o încruntată pe Cordie.
-Dă-le-ncoa'! ceru ea,mişcându-şi degetele.Imediat,Cordie ridică mâna să-şi scoată fundele,dar Regan îi apucă mâna,oprind-o.
-Nu,spuse ea,trecând în faţa lui Cordie.Las-o-n pace.Era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată,şi se simţea ameţită şi îngreţoşată în acelaşi timp.Bila îi urca în gât şi nu prea putea să înghită,dar nu-i păsa cât de nefericită se simţea.
Era curajoasă,şi abia aştepta să-i spună lui Aiden.Morgan o împunse cu degetul în piept.Regan se împleticit înapoi,cât pe ce să cadă,dar îşi reveni imediat şi-şi înfipse picioarele în pământ,sfidător.
-S-o laşi pe Cordie în pace,repetă ea.Bila din gât îi făcea vocea să sune slabă, aşa că înghiţi în sec,apoi strigă din nou ordinul.Hait! Stomacul îi zvâcni,'şi ştiu că n-avea să ajungă la timp la toaletă.
-Bine,răspunse Morgan,făcând încă un pas ameninţător înainte,şi o împinse din nou.Atunci,să-mi dai tu ceva.Stomacul întors pe dos al lui Regan o servi cu plăcere.

CAPITOLUL 1

Demonul voia să iasă.Omul nu era surprins,nici alarmat.Fiara începea întotdeauna să se agite la sfârşitul zilei,când mintea nu-i mai era ocupată cu

munca,iar trupul simţea o nevoie disperată să se relaxeze.Mult timp,aproape un an,demonul stătuse ascuns de el,şi nici nu ştiuse că era acolo.
Aşa că-şi închipuise,cu naivitate,că avea accese de panică,sau crize,cum îi plăcea să le numească,fiindcă într-un fel asta le făcea să pară mai puţin ameninţătoare.Începeau cu o jinduire adâncă,din abdomen.
Nu era complet neplăcută.Asemăna senzaţia cu aceea de a cuprinde în braţe un bolovan fierbinte ca să-şi încălzească trupul îngheţat,dar pe măsură ce orele zilei treceau,piatra devenea tot mai fierbinte,până ajungea să iradieze o dogoare insuportabilă.Iar atunci îl cotropea neliniştea,o anxietate îngrozitoare care-i făcea pielea să se încreţească şi plămânii să-i ardă în nevoia de a urla,a urla şi a tot urla,şi se gândea disperat să ia una dintre pastilele speciale pe care i le recomandase medicul,dar nu lua niciodată nimic,nici măcar o aspirină,de teamă ca medicamentele să nu-i slăbască puterile.Considera că era un om de treabă.Îşi plătea impozitele,se ducea duminica la biserică,şi avea o slujbă cu normă întreagă.Era o muncă stresantă,în care trebuia să stea pe picioarele lui,
concentrându-se intens,şi nu avea timp să se gândească sau să-şi facă griji în legătură cu povara care-l aştepta acasă.Nu-l deranjau orele îndelungate de muncă.De fapt,existau momente când era recunoscător pentru ele.Niciodată nu se eschiva de la responsabilităţile lui,nici în viaţa profesională,nici în cea personală.Avea grijă de soţia sa invalidă,Nina.La insistenţele ei,se mutaseră la Chicago,ca să înceapă o viaţă nouă,după accident.
Îşi găsise de lucru la două săptămâni după sosire şi considerase că era un semn de bun nugur.Ducea o viaţă agitată,dar plăcută.El şi Nina se hotărâseră să folosească o mică parte din banii de asigurare pentru a cumpăra o casă spaţioasă, cu mezanin,la periferia oraşului,şi o dată ce-şi despachetaseră lucrurile,îşi petrecuse toate serile de vară instalând rampe şi modificând parterul,astfel încât Ninei să nu-i fie greu să circule cu noul ei fotoliu rulant,modern şi uşor.
Accidentul îi schilodise picioarele şi,desigur,n-avea să mai umble niciodată.
Acceptase această lovitură a sorţii şi mersese înainte.Fusese uşurat când soţia lui îşi regăsise încet puterile şi învăţase să se descurce singură în timpul zilei.
Când era acasă,insista s-o răsfeţe.Prepara cina în fiecare seară şi spăla vasele,
apoi îşi petrecea restul serii cu ea,urmărind emisiunile lor favorite la televizor.
Erau căsătoriţi de zece ani şi,în tot acel timp,dragostea lor nu scăzuse deloc.
Ba chiar,cumplitul accident înlăturase orice posibilitate de a deveni delăsători sau prea siguri unul de celălalt.Şi nici nu era de mirare.Nina lui cea dulce şi blândă murise pe masa de operaţie,după care,minunea minunilor,se întorsese la el.Chirurgii lucraseră toată noaptea ca s-o salveze.Când auzise că avea să-şi

revină,îngenunchease în capela spitalului şi jurase să-şi petreacă tot restul vieţii făcând-o fericită.Avea o viaţă bogată,plină...cu o mică excepţie.
Conştiinţa prezenţei demonului nu apăruse treptat.Nu,revelaţia se produsese dintr-o dată.Era în toiul nopţii.Nu putea dormi şi,ca să nu se foiască în aşternut, riscând s-o trezească pe Nina,se dusese la bucătărie,în celălalt capăt al casei,şi începuse să se plimbe pe-acolo.Se gândise că un pahar cu lapte cald l-ar putea ajuta să-şi calmeze nervii şi să adoarmă la loc,dar nu-i prea folosise.
Tocmai punea paharul gol la spălat,când acesta îi alunecase din mână şi se spărsese în chiuvetă.Sunetul păruse să reverbereze prin toată casa.Alergase spre dormitor şi se oprise la uşă,ascultând.Zgomotul n-o trezise pe soţia lui,şi un moment se simţise uşurat,în timp ce revenea la bucătărie.Neliniştea i se intensifica.Oare îşi pierdea minţile? Nu,nu.
Avea una dintre crizele lui.Atâta tot.Şi nu era chiar aşa de îngrozitoare.Putea să-i facă faţă.Ziarul era pe bufet,unde-l lăsase.Îl luă şi-l duse la masă.
Hotărî să-l citească din scoarţă-n scoarţă,sau până i se făcea atât de somn încât nu-şi mai putea ţine ochii deschişi.Începu cu rubrica sportivă,citind cuvânt cu cuvânt,apoi trecu la ştirile metropolitane.Parcurse un articol despre inaugurarea unui pure nou şi a unui traseu de jogging,desfăcu larg ziarul şi imediat văzu fotografia unei femei tinere şi frumoase stând în faţa unui grup de bărbaţi.
Ţinea foarfecă pregătită să taie o panglică întinsă de la un stativ la altul,de-a curmezişul aleii.Şi-i zâmbea.Nu-şi mai putu lua ochii de la ea.
Tocmai citea numele de sub fotografie,când se întâmplă.
Dintr-o dată,simţi o comprimare zdrobitoare,şi nu-şi mai putu trage respiraţia.
Un şoc ca o lovitură de trăsnet îl străbătu prin inimă,provocându-i o durere îngrozitoare.Avea un atac de cord,sau era încă un acces de panică?
„încearcă să te calmezi,” îşi spuse.”*Calmează-te doar.Respiră adânc*.”
Anxietatea devenea tot mai puternică,însoţită de acea teroare oribilă dar familiară.Apoi pielea începu să-l mănânce şi să-l ardă,şi se scarpină înnebunit pe braţe şi picioare,sărind de pe scaun şi învârtindu-se prin bucătărie.Ce i se întâmpla? Îşi dădu seama că alerga şi făcu un efort să se oprească.Privind în jus,văzu zgârieturile prelungi,zdrenţuite.Pe braţe şi picioare avea dâre roşii,unele atât de adânci,încât sângele îi picura pe jos.Era gata să explodeze.Începu să-şi smulgă părul din cap,scâncind,dar acum teroarea îl sâcâia.Şi deodată,ca o lumină orbitoare,se produse epifania.Îşi dădu seama,brusc,că nu mai era stăpân pe trupul lui.Nu putea nici măcar să respire de unul singur.Cu o limpezime de cristal,văzu şi înţelese.Altcineva respira pentru el.A doua zi dimineaţa,se trezi ghemuit în poziţie fetală,pe pardoseala bucătăriei.Leşinase?

Probabil.Se ridică împleticit pe picioare şi-şi rezemă mâinile de bufet,ca să-şi regăsească echilibrul.
Închizând ochi,trase de mai multe ori aer în piept şi se îndreptă încet.Zări foarfecele pe ziarul împăturit.El le pusese acolo? Nu-şi mai amintea.Le puse înapoi în sertar,la locul lor,şi luă ziarul ca să-l arunce în lada de gunoi din garaj.
Atunci văzu tăietura.Articolul şi fotografia femeii zâmbitoare erau în mijlocul mesei,aşteptându-l.Ştia cine le pusese acolo.Şi ştia şi de ce.Demonul o dorea.
Îşi îngropa faţa în mâini,izbucnind în plâns.Ştia că trebuia să găsească o altă cale de a împăca fiara.Activitatea fizică părea să-l ajute.Se duse în sala de sport şi începu să lucreze ca un obsedat.Unul dintre exerciţiile lui favorite consta în n-şi pune mănuşile de box şi a lua sacul la pumni cât putea de tare şi cât putea de mult.Pierdea noţiunea timpului şi nu se oprea decât când nu mai putea ridica braţele fără să sufere o durere insuportabilă.Zile în şir îşi menţinuse trupul într-o stare de epuizare perpetuă.Apoi,nici chiar asta nu-i mai fusese de ajuns.
Timpul trecea.Demonul îl consuma.Printr-o ironie,soţia lui fu cea care-i dădu ideea.Într-o seară,în timp ce-i ţinea companie la spălatul vaselor,îi propuse să mai iasă şi el în oraş.Seara,insistase ea,când putea să se distreze cu prietenii şi să se simtă bine.O contrazisese vehement.Deja erau prea multe seri când trebuia
s-o lase singură,din cauza treburilor presante de la serviciu.
Şi cum rămânea cu ocaziile când o părăsea ca să alerge sau să lucreze la sală? Desigur,stătea destul singură atunci.Nina era mai încăpățânată decât el şi nu încetase să stăruie.Într-un târziu acceptase,numai ca să-i facă ei o plăcere.
Înainte de a pleca de-acasă,îi spusese Ninei că avea să se ducă în oraş,după slujbă,pentru a se întâlni cu nişte prieteni la *Sully's,*un restaurant popular,dar să nu-şi facă griji; dacă bea mai mult de un pahar,nu se întorcea cu maşina.Urma să ia un taxi.Totul era minciună.
Nu,nu se ducea în oraş ca să se destindă.Se ducea să vâneze.

CAPITOLUL 2

Regan Madison petrecuse trei zile şi trei nopţi nefericite înconjurată de libidinoşi.Păreau să fie peste tot-în aeroporturi,la hotel,precum şi pe străzile Romei.Un libidinos,după cum îl definea ea,era un bătrân bogat cu o amantă de cel puţin două ori mai tânără agăţată în braţul lui.Regan nu dăduse niciodată prea multă atenţie unor asemenea cupluri,înainte ca tatăl ei vitreg,Emerson,să se fi căsătorit cu Cindy,care era aproape un copil.Regan îi înţelegea atracţia.Cindy avea un trup de stripteusă.Mai avea şi I.Q.-ul unei scânduri.Iar asta o făcea să fie perfectă pentru el.Din fericire pentru Regan,delirant de fericitul şi categoric

disfuncţionalul cuplu rămăsese la Roma,pe când ea se întorsese acasă la Chicago.
Epuizată după zborul lung,se culcase devreme şi dormise opt ore,spunându-şi că a doua zi avea să se simtă mai bine.Se înşela.
Se trezi la ora şase dimineaţa,cu senzaţia că avea o mie de benzi de cauciuc înfăşurate împrejurul genunchiului stâng,tăindu-i circulaţia sângelui.
Şi-l lovise de scrin în seara trecută şi nu stătuse să-şi pună o pungă cu gheaţă.Durerea era insuportabilă.Aruncându-şi pătura la o parte,se ridică în capul oaselor şi-şi masă genunchiul până când durerea scăzu.
Genunchiul îi rămăsese sensibil în urma unul accident dintr-un meci de baseball în scopuri de caritate.Jucase bază întâi,descurcându-se destul de bine,până când pivotase greşit şi făcuse o ruptură de menise.Ortopedul pe care-l consultase o sfătuise să se opereze şi o asigurase că avea să reintre în acţiune peste câteva zile,dar Regan amânase încontinuu.Îşi coborî picioarele de pe pat şi se aplecă înainte,rezemându-şi prudentă greutatea pe genunchiul îndurerat.
Apoi,ca şi cum n-ar fi fost destul de nefericită,începu să strănute şi să lăcrimeze.
Regan avea o relaţie de iubire şi ură cu oraşul ei natal.
Îi iubea galeriile şi muzeele,considera că posibilităţile de a face cumpărături erau la fel de minunate ca la New York-opinie,cu care cele mai bune două prietene ale ei,Sophie şi Cordelia,nu erau de acord nici în ruptul capului-şi considera că cel puţin optzeci la sută dintre locuitori erau cetăţeni cumsecade,civilizaţi şi cu respect faţă de lege.Cei mai mulţi zâmbeau când îi întâlnea pe stradă; unii chiar o salutau.La fel ca majoritatea oamenilor din Midwest,erau prietenoşi şi politicoşi,dar nu băgăreţi.Aveau suflete curajoase,deşi le plăcea să se plângă de vreme,mai ales în lunile de iarnă,când vântul părea să le sfâșie cu cuţite pieptul şi spatele-depinde încotro mergeau,spre lacul Michigan sau dinspre acesta.
Pentru Regan însă primăvara era o adevărată pacoste.Suferea de alergii şi,în fiecare primăvară,în timp ce înfloreau copacii şi mucegaiul,ea se transforma într-o farmacie ambulantă.Totuşi,refuza să se lase descurajată.În zilele când aerul era dens,sau nivelul polenului creştea până la cer,îşi îndesa în poşetă pachete cu şerveţele,aspirină,antihistamine,decongestionante şi picături pentru ochi,şi mergea înainte.O aştepta o zi încărcată şi ştia că ar fi trebuit să se grăbească,dar nu voia decât să se târasca sub plapuma moale de puf,în patul ei moale şi cald.Era atât de plăcut acasă!Pentru Regan,”acasă” era un apartament la *Hamilton*,unul dintre hotelurile de cinci stele ale familiei.Se afla în modernul cartier Water Tower din Chicago şi se lăuda cu o reputaţie de eleganţă,
sofisticare şi confort.Pentru moment,era mulţumită de condiţiile în care locuia.

La hotel avea tot ce-i era necesar.Acolo se aflau birourile corporaţiei,aşa că serviciul ei se găsea aproape,la doar câteva niveluri cu liftul.În plus,pe cei mulţi dintre angajaţi îi cunoştea de-o viaţă şi-i considera ca pe nişte rude.
Oricât de mult dorea să se întoarcă în pat,nu cedă.
Împingându-şi părul din ochi,intră cu paşi clătinaţi în baie,se spălă pe faţă şi pe dinţi,apoi îşi luă hainele de lucru,îşi legă părul într-o coadă şi luă liftul până la etajul optsprezece,să alerge două mile pe eleganta pistă interioară nouă.
N-avea de gând să se lase învinsă de un mic guturai,şi nici de durerile de la genunchi.Două mile pe zi,orice s-ar fi întâmplat.Pe la şapte şi jumătate,reveni în camera ei şi făcu un duş,se îmbrăcă şi-şi luă micul dejun standard,compus din pâine prăjită,grapefruit şi ceai fierbinte.Tocmai se aşezase la birou,în salonul apartamentului,pentru a-şi revedea însemnările,când sună telefonul.
Era Cordelia,dornică să afle dacă sosise.
-Cum a fost la Roma?
-Bine.
-Taică-tu vitreg era acolo?
-Da.
-Atunci,cum să fi fost bine? Haide,Regan,doar vorbeşti cu mine,cu Cordie.
Regan oftă.
-A fost groaznic,recunoscu ea.Absolut îngrozitor.
-Presupun că tăticul vitreg şi-a adus şi noua mireasa cu el,nu?
-A,da,era acolo.
-Continuă să se atârne din tot ce-i Escada? Regan zâmbi.Cordie avea un stil al ei de a face până şi cele mai oribile situaţii să devină amuzante.Ştia ce urmărea-s-o bine-dispună.Şi reuşise.
-Nu Escada,o corectă ea.Versace.Şi,da,dă pe dinafară din tot ce-i Versace.
Cordie pufni.
-Mi-o şi imaginez! Fraţii tăi erau acolo?
-Aiden,da,desigur.Hotelul din Roma a fost proiectul lui favorit,şi era serios ca de obicei.Cred că nu l-am mai văzut zâmbind de ani de zile.Probabil fiindcă-i cel mai mare.
-Dar Spencer şi Walker?
-Spencer a trebuit să rămână la Melbourne.Au apărut nişte probleme de ultim moment la designul noului hotel.Walker a venit,dar numai la recepţie.Voia să se odihnească înainte de cursă.
-Deci,ai vorbit cu el?
-Da.

-Bravo.În sfârşit l-ai iertat,da?
-Cred că da.N-a făcut decât ce considera el că era bine.
Timpul m-a făcut să văd lucrurile mai în perspectivă,aşa cum ai prezis,deci poţi să te umfli-n pene.În plus,m-aş simţi îngrozitor dacă şi-ar consuma toate vieţile înainte de a-l anunţa că l-am iertat.Luna trecută a distrus iară o maşină,adăugă ea.
-Şi a scăpat fără o zgârietură,aşa-i?
-Exact.
-Mă bucur că nu mai eşti furioasă pe el.
-Aş vrea numai să nu mai fie atât de repezit.E aşa de impulsiv...Ajunge să am şi eu două întâlniri cu un bărbat,şi angajaează detectivi să-l investigheze.
-Scuză-mă.Cu Dennis ai avut mai mult de două întâlniri.
-Da,mă rog...
-Cel puţin,nu l-ai lăsat să-ţi frângă inima.Ştiu sigur că nu-l iubeai.
-De unde ştii?
-Când v-aţi despărţit,n-ai vărsat nici o lacrimă.Recunoaşte,Regan,tu plângi până şi la reclamele cu *Puppy Chow*.Dacă pentru Deni n-ai plâns,înseamnă că nu-ţi stătea inima la el.Şi,ca să se reţină,sunt deosebit de încântată că i-ai dat papucii.
Era complet nepotrivit pentru tine.
-Pe-atunci,mie nu mi s-a părut deloc nepotrivit.L-am găsit aproape perfect.
Aveam atât de multe în comun,îi plăceau teatrul,baletul şi opera,şi nu-l deranja să participe la toate acele acţiuni pentru colectare de fonduri.Credeam că aveam celeaşi valori...
-Dar acela nu era adevăratul Dennis,nu? îl interesau banii tăi,Regan,iar tu ai prea multe calităţi ca să înghiţi o asemenea prostie.
-Sper că n-ai de gând să-mi ţii încă o predică despre cât de drăguţă şi deşteaptă sunt,nu?
-Nu,acum n-am timp de predici.Trebuie să mă întorc în laborator până nu-l aruncă-n aer vreunul dintre elevii mei.Am sunat ca să mă asigur că ai ajuns acasă cu bine şi să te-ntreb dacă vrei să luăm cina împreună diseară.Mâine îmi încep regimul cu grapefruit.
-Aş vrea să pot veni,dar nu-mi mai văd capul de treburi.O săptămână-ntreagă am să joc leapşa.
-Bine,atunci să stabilim pentru vineri,şi voi începe dieta sâmbătă.Amândouă avem nevoie de puţină distracţie,protestă Cordie.Săptămâna trecută a fost îngrozitor pentru mine.Luni,unul dintre copii a scăpat o cutie cu materiale noi,şi s-au spart toate paharele Berzelius.Pe urmă,marţi,am aflat că bugetul pentru la

anul mi-a fost redus la jumătate.La jumătate,sublinie ea.A,şi miercuri,Sophie a dat telefon şi mi-a cerut să-i fac un comision,şi a ieşit destul de groaznic şi ăla.
-Ce comision?
-M-a rugat să mă duc la poliţie ca să mă interesez despre ceva.
-Ce anume?
-Dacă vrei s-auzi detaliile sinistre,mai aşteaptă.Sophie m-a pus să-i promit că n-am să spun nimic.Vrea să-ţi explice ea.
-Iar urzeşte ceva,nu-i aşa?
-Poate.A-ăuu! Un elev îmi face cu mâna,înnebunit.Tre' să fug.
Închise înainte ca Regan s-o mai poată saluta.Peste cinci minute,sună Sophie.Nu pierdu vremea cu amabilităţi.
-Am nevoie de o favoare.De una mare.
-La Roma a fost bine,mulţumesc de întrebare.Ce fel de favoare?
-Mai întâi zi da.Regan râse.
-N-am mai căzut în cursa asta tocmai de la grădiniţă.
-Atunci,hai să ne întâlnim la prânz.Nu azi,se grăbi ea să adauge.Ştiu că nu-ţi mai vezi capul de treburi,şi am şi eu două întâlniri una după alta de la care nu pot să lipsesc.Poate reuşim să ne vedem mâine,sau poimâine.Am nevoie de două ore.
-Două ore pentru un prânz?
-Un prânz şi o favoare,preciza Sophie.Ne-am putea întâlni la *The Palms*,vineri la douăsprezece şi jumătate.Cordie termină la amiază,şi ar putea veni şi ea.Poţi vineri?
-Nu sunt sigură...
-Am mare nevoie de ajutorul tău.Vocea îi suna jalnic.Regan ştia că era o manipulare deliberată,dar se hotărî s-o ierte.
-Dacă-i chiar atât de important...începu ea.
-Este.
-Okay,am să găsesc o soluţie.
-Ştiam eu că pot conta pe tine.A,apropo,l-am întrebat pe Henry ca să fiu sigură dacă eşti liberă în weekend,şi i-am spus să mă înscrie.
-Pentru tot weekendul? Sophie,ce se întâmplă?
-Am să-ţi explic la masă,şi vei avea la dispoziţie o săptămână întreagă ca să te gândeşti.
-Nu pot...
-Mi-a plăcut enorm poza din ziar.Îţi stătea excelent părul.
-Sophie,vreau să ştiu...
-Acum trebuie să fug.Ne vedem vineri,la douăsprezece şi jumătate,la *The Palms.*

Regan vru să protesteze,dar nu avea nici un rost,căci Sophie închisese deja telefonul.Se uită la ceas,apoi îşi luă P.D.A.-ul şi se repezi pe uşă afară.Paul Greenfield,un membru al personalului superior care-i era şi foarte bun prieten,o aştepta în hol.Regan îl cunoştea pe Paul încă din adolescenţă.Lucrase pentru el ca internă în vacanţa de vară a primului an de liceu şi,timp de trei luni,fusese îndrăgostită la nebunie.Paul ştiuse-fusese ridicol de transparentă cu acea „mare slăbiciune" cum o numise mama ei dar Paul reacţionase foarte delicat.
Chiar şi acum,căsătorit şi cu patru copii care-l oboseau îngrozitor,încă mai avea oricând un zâmbet pentru ea.Părul îi încărunţea la tâmple şi purta ochelari cu lentile groase,dar Regan îl găsea în continuare extrem de chipeş.
Ţinea în braţe o imprimată care părea să aibă cinci sute de pagini.
-Bună dimineaţa,Paul.Se pare că ai mult de lucru azi.
-Bună dimineaţa,răspunse el.De fapt,astea sunt pentru tine.
-Aşa? întrebă Regan,făcând un pas înapoi.Paul zâmbi.
-Regret,dar acum o oră am primit un e-mall de la fratele tău,Aiden.
-Da...? îl îndemnă ea,văzându-l că ezita.
-Se întreba cum de n-a primit nici o veste de la tine.
Încercă să-i dea teancurile de hârtii.Regan făcu încă un pas înapoi,zâmbind.
-Ce anume vrea Aiden să audă de la mine?
-Opinia ta despre raportul ăsta.
-El l-a scris pe tot? Când Dumnezeu a avut timp să scrie un raport de cinci sute de pagini?
-Două sute zece,precizăel.
-Okay.Când a avut timp să scrie un raport de două sute zece pagini?
-Ştii că fratele tău nu doarme niciodată.Nici nu are o viaţă,îşi zise Regan,dar nu îndrăzni s-o spună cu voce tare,ca să nu pară neloială.
-Se pare că nu,spuse ea.Ce fel de raport e?
Paul zâmbi.Regan se uita la hârtii de parcă s-ar fi aşteptat să sară o păpuşă cu arc din ele.
-Planurile lui Aiden de expansiune,răspunse el.Vrea să ştie ce părere ai înainte de a merge mai departe.Toate numerele sunt aici.Spencer şi Walker au venit deja la bord.
-Pariez că n-au avut timp să-l citească.
-De fapt,nu,nu l-au citit.Regan îi văzu expresia vinovată pe chip,în timp ce-i punea hârtiile în braţe.Deasupra aşează şi ea P.D.A.-ul,în echilibru.
-Aiden nici măcar nu mi-a pomenit despre asta,la Roma.Iar acum crezi c-ar fi trebuit s-o citesc deja pe toată?

-E clar că s-a produs o încurcătură.Asta-i a doua oară când a trebuit să-ţi imprim paginile.Primul exemplar pare să fi dispărut.I l-am dat lui Emily,adăugă el, referindu-se la asistenta lui Aiden.Ea insistă că i l-a dat lui Henry,care să ţi-l transmită ţie.
-Dacă i-a dat raportul lui Henry,e ca şi cum mi l-ar fi dat mie.Paul era întotdeauna diplomat.
-E un mister,dar cred că n-avem de ce să ne consumăm timpul sau energia încercând să-l dezlegăm.
-Da,într-adevăr.Un mister.Regan nu-şi putea ascunde iritarea din voce.
-Ştim amândoi că Emily...N-o lăsă să continue.
-Nu e bine să speculăm.Oricum,fratele tău aşteaptă veşti de la tine,până azi la amiază.
-La amiază?
-Mi-a spus să-ţi transmit să nu-ţi faci griji pentru diferenţa de fus orar.
Regan scrâșni din dinţi.
-Bine,bine.Am să-l citesc în dimineaţa asta.Zâmbetul lui Paul arăta că era mulţumit de decizia ei.
-Dacă ai vreo întrebare,mă găseşti la mine-n birou,până la unsprezece.Pe urmă, plec la Miami.În timp ce se îndepărta,Regan strigă după el:
-Ştiai c-am să cedez,nu?
Drept răspuns,Paul râse.Regan se uită la ceas,gemu,apoi îşi îndreptă umerii şi porni spre biroul ei.

CAPITOLUL 3

Crima fusese o greşeală.
Stătea în umbra unei clădiri,în apropierea districtului Water Tower,privind intrarea,aşteptând să apară aleasa.Aerul umed şi răcoros al nopţii îi intra în oase.
Era nefericit,dar nu se dădea bătut,aşa că rămăsese ascuns acolo,aşteptând cu speranţă,timp de peste două ore.In cele din urmă,îşi acceptase eşecul.
Învins,se urcă la loc în jeep şi porni spre casă.Ochii i se umplură de lacrimi,atât de mare îi era dezamăgirea şi ruşinea.Auzi un suspin,îşi dădu seama că el îl scosese şi-şi şterse nervos lacrimile de pe obraji.Nu-şi putea opri tremurul.
Eşuase.Ce-avea să-i facă acum demonul? Suspină din nou.Şi atunci,chiar când era gata să urle de deznădejde,sosi răspunsul.Văzu intrarea în Conrad Park şi ştiu dintr-o dată că demonul îi îndrumase paşii.
Pista de jogging înconjura universitatea şi parcul într-o perfectă formă de opt.Îşi aminti că văzuse diagramele în ziar,lângă un articol lung dospre un festival.

Câştigurile aveau să fie folosite la o acţiune do caritate,dar nu-şi mai amintea pentru ce anume.*Ai s-o găseşti aici*,îşi şopti demonul.
Dintr-o dată,fu uşurat.Găsi un loc de parcare perfect,lângă universitate.
Opri în dreptul unui stâlp de telegraf pe care ara prins afişul unei curse ce urma să aibă loc în nordul oraşului.Afişul reprezenta o femeie tânără şi drăguţă, trecând linia de finish.Dădu să deschidă uşa,apoi încremeni.Nu ara îmbrăcat potrivit.Îşi luase costumul negru,ieftin dar practic,o cămaşă albă şi o cravată cu dungi subţiri,aşteptând-se s-o găsească lângă districtul Water Tower,şi voise să se amestece printre ceilalţi oameni care se întorceau acasă da la birou.
Îşi îndesase o şapcă de baseball în buzunar,plănuind să şi-o pună după ce pornea pe urmele ei,pentru ca nimeni de pe stradă să nu-l poată identifica după aceea.
Ce să facă?Fă ce poţi,şuieră demonul.Îşi luă servieta şi se hotărî să se poarte ca şi cum ar fi fost profesor la universitate,mergând grăbit.Nu era prea greu.
Da,putea să se prefacă.Vremea se stricase din nou.În ultimele patru zile,plouase aproape încontinuu,dar acum ar fi trebuit să fie o seară senină.Era clar că meteorologul se înşelase.La naiba,ar fi trebuit să-şi ia umbrela.Acum era prea târziu să mai regrete.Strângând în mâna stângă mânerul de vinil al servietei, porni repede pe Alec,încercând să dea impresia că mergea cu o destinaţie precisă.
Parcurse aproape o milă,cu o un strat fin de umezeală aşternându-i-se pe haine, tot mai agitat,în căutarea locului perfect.Nu existau multe zone cu copaci şi ştia că acolo specimenul avea să fie mai prudent şi atent.Nu-l preocupa prea mult faptul că întunericul şi ceaţa ar fi ţinut-o la distanţă.Alergătorii aleargă,indiferent de vreme.Şi avea o cursă importantă pentru care să se pregătească,îşi spuse el.A,da,urma s-o găsească acolo.Dar unde să se ascundă? Mergea mai departe, căutând un loc potrivit.Felinarele noi,cu designul unor lampioane vechi cu gaz,erau amplasate de-a lungul aleii la distanţe de vreo şapte metri,unele chiar mai apropiate,lângă spatele unei clădiri spre care se îndrepta.Un indicator cu o săgeată spunea că era o sală de lectură.
-Nu merge,nu merge...mormăi el.Era prea multă lumină pentru intenţiile lui.
Costumul i se udase leoarcă,dar îşi continua drumul.Ce era acolo,lângă perete? Ieşi de pe Alec,apropiindu-se,apoi se opri.Un hârleţ? Da,asta era.
Lângă clădirea de piatră se vedeau trei gropi muri,de unde fuseseră scoşi arbuştii ca să fie Înlocuiţi cu alţii noi.Era clar că unul dintre muncitori îşi lăsase cazmaua acolo.Şi alte câteva obiecte.Pe pământ,lângă hârleţ,se vedea o prelată portocalie împăturită cam la nimereală,de sub un colţ al căreia ieşea un ciocan,ruginit dar adecvat.Îl luă,îl cântări în mână şi-l ţinu lângă trup.Nu se gândise să-şi aducă o

armă.Era puternic,extrem de puternic,şi se credea în stare să învingă orice femeie,indiferent de proporţii,cu mâinile goale.La vederea ciocanului,poate s-ar fi lăsat convinsă să nu opună rezistenţă.
Mai bine în siguranţă,decât să-i pară rău,îşi spuse el.Trecu de cotitura aleii şi scoase o mică exclamaţie de emoţie.Se făceau lucrări de renovare.În faţa lui era o piramidă de copaci şi arbuşti uscaţi,cu rădăcinile ca nişte tentacule de caracatiţă întinzându-se până pe Alec.Gunoaie,aşteptând să fie luate.Se uită în jur după oricine l-ar fi putut vedea sau auzi,apoi luă o piatră şi,din prima aruncătură,
sparse felinarul de lângă grămadă.Era încă prea multă lumină,conchise el şi mai aruncă o piatră,pentru a sparge încă un felinar.
-Perfect,şopti.Acum avea un bârlog perfect.Se tot gândea la gropile acelea mari şi adânci pe care cineva avusese bunăvoinţa să i le lase acolo.Două dintre ele erau în sudul clădirii,dar mai existau două,vecine cu Aleca,înconjurate cu conuri portocalii.Deşi purta mănuşi,îşi frecă totuşi palmele de pantaloni în timp ce se ghemuia lângă mormanul de gunoi cu miros de descompunere.Adidaşii i se afundară în noroi.Îşi puse cu grijă servieta diplomat pe sol şi trase adânc aer în piept,să se calmeze.Simţurile îi erau intensificate de adrenalină,şi se deprinsese cu împrejurimile.Auzea fiecare sunet,simţea fiecare miros de mucegai.
Auzi ropotul de paşi pe asfalt,în timp ce alergătoarea se apropia.Zâmbi cu satisfacţie.Alergătorii alergă,orice-ar fi.Se ghemui şi mai jos,mijind ochii prin deschizătura triunghiulară pe care o făcuse între crengi.
Privea locul de sub un felinar pe unde ştia că trebuia să treacă alergătoarea.
-Da.Era într-adevăr o femeie.Dar era femeia potrivită? Era aleasa perfectă?
Nu-i putea distinge faţa-privea în lungul nleii.Îi văzu trupul zvelt,atletic,şi părul brunet,des,legat într-o coadă-de-cal.Ea trebuia să fie.Îi privi picioarele lungi,
suple,incredibil de perfecte.Strângând în mână ciocanul ca pe o bâtă de baseball,
se pregăti să sară.Nu voia s-o omoare.Voia doar s-o ameţească.Prea târziu,îşi dădu seama că greşise momentul.Ar fi trebuit s-o lase să treacă şi apoi s-o lovească de la spate,la baza craniului,dar era prea nerăbdător şi prea lipsit de experienţă.Femeia era o luptătoare,şi-l zgâria pe faţă în timp ce el încerca s-o doboare.Se feri de mâinile ei şi,când reuşi în sfârşit să-i distingă bine faţa,îşi dădu seama că femeia îl vedea clar.Simţi panica,apoi furia.Scotea din buzunar un spray lacrimogen şi ţipa cât o ţinea gura.O lovi cu putere-o izbitură de ciocan-şi femeia se prăbuşi.Demonul nu se mulţumi cu atât.
Îi lovi iar şi iar picioarele,zdrobindu-i genunchii,gambele şi gleznele.

Sângele ţâşnise peste tot.Norocul rămase de partea lui,căci ceaţa se transformase într-o ploaie puternică.Ridică faţa spre cer şi lăsă apa rece să-l apele de sânge.
Şuvoiul stacojiu i se scurgea pe sub gulerul cămăşii,făcându-i piele-de-găină.
Închise ochii ca să se odihnească.Dintr-o dată,sări în picioare.Cât timp stătuse ghemuit lângă trupul căzut,uitându-se ca prostul spre cerul negru,riscând să fie văzut de cine ştie cine? Clătină din cap.Trebuia să ascundă trupul.
Gropile.Gropile acelea mari şi frumoase de lângă clădire.
Risca s-o care până acolo? Sau ar fi fost mai bine să ia cazmaua şi să sape o groapă mai bună,sub toate uscăturile acelea?
Da,asta avea să facă.Dar încă nu.O ascunse repede sub nişte crengi,apoi găsi un loc unde să se ghemuiască,în aşteptare.După miezul nopţii,când era sigur că nimeni n-avea să-l mai deranjeze,dădu la o parte crengile şi săpă o groapă.
Avu grijă s-o facă destul de adâncă pentru trupul ei ghemuit.În timp ce o târa într-acolo,femeii îi ieşiră din piciore pantofii şi o şosetă,aşa că-i aruncă înăuntru.
O împinse în groapă cu fundul înainte,aruncă pământul deasupra şi-l bătători, apoi acoperi totul cu crengile şi tufişurile uscate.După ce-şi acoperi urmele paşilor cât putea de repede,se opri lângă Alec,pentru a-şi studia opera.
Fu uşurat să vadă că ploaia spălase deja sângele de pe asfalt.Tremurul începu când ajunse înapoi la jeep.Abia putu introduce cheia în contact,atât de răvăşit era de cele întâmplate.Când sosi acasă,o senzaţie copleşitoare de linişte şi pace îi pătrunsese membrele,şi se simţea la fel ca după sex,pe vremuri: satisfăcut, mulţumit,relaxat.Şi izbăvit de orice vinovăţie.Asta-l cam surprinse.Nu se simţea deloc vinovat.Dar,în fond,de ce s-ar fi simţit? Femeia îl păcălise,şi numai din acest motiv merita să moară.Alţi doi alergători trecuseră pe Alec în timp ce el aştepta să îngroape cadavrul,amândoi bărbaţi,şi fiecare ar fi putut observa petele de ninge pe care ploaia încă nu le spălase complet.Da,riscase destul de mult.
Stinse farurile maşinii înainte de a da colţul,pentru a nu-l vedea sosind caţa aia băgăcioasă din vecini.Cu câteva săptămâni în urmă,scoasese becul de deasupra uşii garajului.În apropierea uşii,încetini ca melcul,lat-o,la fereastra bucătărie, uitându-se afară.Mereu îşi spiona vecinii.Dispăru chiar când uşa garajului se ridică.Se numea Carolyn şi era tot mai enervantă.Păcat că nu locuia singură.
Îşi îngrijea mama.S-ar fi crezut că bătrâna trebuia s-o ţină ocupată,dar se părea că nu era aşa.Carolyn era o băgăreaţă şi o indiscretă,întrebându-l mereu când putea face o vizită ca s-o cunoască pe Nina.Dacă o mai ţinea mult aşa,trebuia să ia măsuri.După ce parcă în garaj,scoase o ladă de lemn de pe un raft şi puse pe fundul ei ciocanul însângerat.Apoi îşi goli buzunarele.Sprayul lacrimogen şi permisul de conducere pe care i-l luase femeii,în urma unui impuls,căzură şi ele

în ladă.Împinse lada şi servieta într-un colţ.După aceea,se dezbrăcă şi-şi puse hainele şi pantofii plini de noroi într-o pungă de gunoi.Trebuia să facă linişte.
Nu voia s-o trezească pe Nina,aşa că se hotărî să se culce în camera de oaspeţi.
Traversă în tăcere casa şi urcă scara.Când îşi văzu faţa în oglinda din baie,avu un şoc de groază.Ce-i făcuse femeia aia?
Chipul îi arăta ca un hamburger crud.Deschise repede robinetul şi se spălă cu grijă de sânge,folosind un prosop.Unghiile ei îi lăsaseră zgârieturi adânci pe obraji.Una se prelungea până pe gât.Simţi un val de furie,în timp ce dădea drumul la duş.Şi braţele îi arătau îngrozitor.Dumnezeule,dacă-l văzuse cineva în drum spre casă? De câte ori se oprise la stopuri,privind la stânga şi la dreapta?
Poate că vreun şofer anunţase deja poliţia şi le dăduse şi numărul maşinii.
Începu să se lovească ritmic cu capul de peretele placat cu faianţă.Au să mă prindă; au să mă prindă. Ce-o să fac? O,Doamne,ce-o să se întâmple cu Nina? Cine-o să aibă grijă de ea? Va fi silită să se uite la mine,cum sunt dus în cătuşe? Umilinţa era prea îngrozitoare ca să se gândească,aşa că făcu lucrul pentru care se antrenase în timp ce Nina zăcea la terapie intensivă,în spital.
Se strădui să-şi blocheze imaginea din minte până dispăru.Rămase în casă tot weekendul,nedezlipit de televizor,în aşteptarea unor ştiri despre crimă.
Cu timpul,îl cuprinse o detaşare stranie,pentru că femeia nu fusese descoperită.
Marţi,ajunsese să se considere norocos şi începu să se simtă destul de sigur pe sine.Nu era rău,îşi spuse el.Deloc rău,pentru o repetiţie generală.Inventase până şi explicaţia perfectă pentru zgârieturi.Din cauza ploii,alunecase şi căzuse într-un tufiş spinos.Şeful de sector,un pisălog,îl chemă miercuri la ora patru în biroul lui ca să-i spună că toţi observaseră cu câtă hărnicie lucra şi ce jovial fusese în ultimele trei zile.Un coleg menţionase că le spusese până şi o glumă.
Pisălogul spera să continue cu această atitudine veselă,proaspătă şi minunată.
În timp ce ieşea din birou,şeful îl întrebă ce anume cauzase acea transformnare.
-Primăvara,răspunse el.Ignora vremea urâtă şi-şi amenaja toată curtea din spate.
Se simţea excelent,dar încă nu începuse să planteze nimic.
Acum pământul se încălzise,iar el smulgea din rădăcini toate uscăturile.
Gata cu cele vechi,era timpul pentru plante noi.Se gândea să-şi construiască până şi un chioşc.
-Să ai grijă când scoţi tufele alea,îl preveni pisălogul.Doar nu vrei să cazi iar în spini şi să te răneşti.Ai mare noroc că nu ţi s-au infectat zgârieturile astea.
Într-adevăr.În nici un caz nu voia să se mai zgârie şi,da,era un om foarte norocos.

CAPITOLUL 4

Săptămâna trecuse ca un iureş.Vineri,Regan era mult mai bine dispusă.Îşi recuperase toată munca rămasă din urmă şi putea reveni la activităţile care-i plăceau cel mai mult.Nici chiar ciocnirea cu asistenta lui Aiden nu-i stricase buna dispoziţie.Regan mergea grăbită pe culoar,spre biroul ei,când Emily Milan o strigase.Se întoarse şi o aşteptă pe Emily s-o ajungă din urmă.Femeia era mai înaltă decât Regan cu aproape zece centimetri şi,când purta tocuri,arăta ca o prăjină.Părul ei blond era tuns scurt,cu şuviţe dezordonate încadrându-i trăsăturile frapante.Totul la Emily era trendy,de la fusta scurtă şi strâmtă până la bijuteriile multicolore,bătătoare la ochi.Lui Regan nu-i plăcea Emily,dar se străduia să nu-şi lase sentimentele personale să-i intervină în muncă.

Din cine ştie ce motiv,şi Emily o antipatiza pe Regan.Animozitatea ei crescuse în ultimele luni,şi devenea tot mai ostilă.

-Aiden ar vrea să iau în primire conducerea şedinţei pe care erai programată s-o prezidezi tu în dimineaţa asta.Sunt sigură că vrea să fie sigur că totul va merge bine.Era o insultă,nici măcar voalată.Regan fu nevoită să-şi reamintească de ce o suporta.Oricât de nesuferită ar fi fost,îl degreva pe Aiden de multe sarcini,şi numai asta conta.

-Perfect,răspunse ea.

-Voi avea nevoie de însemnările pe care ţi le-a trimis Aiden prin e-mail.

Printează-le şi trimite-mi-le cu asistentul tău.

Nu tu te rog,nu tu mulţumesc,desigur.Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Regan trase aer în piept şi hotărî să n-o lase pe Emily să-i strice dimineaţa.

Gândeşte-te la ceva plăcut,îşi spuse ea.Avu nevoie de un minut,dar până la urmă îi veni o idee.Nu era obligată să lucreze cu Emily.Categoric,asta era foarte bine.

De cele mai multe ori,Regan se gândea că avea o muncă de vis,fiindcă reuşea să dăruiască bani.Era administratoarea *Fundaţiei Hamilton*.Bunica Hamilton începuse programul filantropic şi,cu doi ani în urmă,când suferise un atac de apoplexie fatal,Regan,care era deja instruită pentru acea funcţie,îi luase locul.

Încă nu era fundaţia de multe milioane de dolari pe care o sperase Regan,dar avea succes şi oferise bani şi materiale multor şcoli şi centre comunitare care se chinuiau cu greutăţile financiare.Acum nu mai trebuia decât să-şi convingă fraţii să sporească finanţarea.Iar asta nu ea o treabă uşoară,mai ales cu Aiden,care nu se concentra decât asupra cheltuielilor pentru reţeaua de hoteluri.

Chicago Hamilton era unul dintre favoriţii lui Aiden,dar îl folosea ca model pentru alte afaceri.Servirea clienţilor era prioritatea numărul unu şi,datorită atenţiei acordate de personal detaliilor,hotelul câştigase toate premiile de

prestigiu posibile încă din anul inaugurării.Funcţionarea tuturor hotelurilor decurgea foarte lin,fiindcă Aiden făcea mari eforturi să angajeze oameni la fel de devotaţi ca el.Când Regan intră în birou,Henry Portman o aştepta.
Tânărul ei asistent lucra cu jumătate de normă,în timp ce studia la colegiu.Era un negru cu trup de sportiv,inimă de leu şi mintea unui Bill Gates tânăr.
-Te caută scorpia,spuse el,în semn de salut.Regan râse.
-Am întâlnit-o pe gol.Va prezida şedinţa de la zece.Altceva?
-Am veşti bune şi proaste.
-Începe cu alea bune.
-Materialele sunt în drum spre încă două şcoli,pentru programele de arte plastice,şi mai ai şaisprezece scrisori care aşteaptă să le semnezi.
Zâmbind cu gura până la urechi,adăugă:
-Şaisprezece absolvenţi de liceu străluciţi ne duc la colegiu,cu toate cheltuielile plătite.Regan zâmbi.
-Asta-ntr-adevăr i-o veste bună.În asemenea zile,mor după munca mea.
-Şi eu,răspunse el.De cele mai multe ori,cel puţin.
-Ceea ce aduce vorba despre veştile proaste.Se apeză la birou şi începu să semneze hârtiile.Pe măsură ce termina fiecare scrisoare,i-o dădea lui Henry,care le împăturea şi le punea în plicuri.
-În dimineaţa asta a apărut o problemă.Sau...de fapt,problema există de vreo lună,dar credeam c-o pot rezolva singur.Acum,nu mai sunt atât de sigur.Îţi mai aminteşti de un tip pe nume Morris? Peter Morris? Regan clătină din cap.
-Ce-i cu el?
-I-ai refuzat o a doua subvenţie,acum vreo lună.Când a primit scrisoarea de refuz,a făcut imediat încă o cerere.Credea că era o greşeală funcţionărească,sau că nu pusese toate virgulele ori lăsase un rând alb,sau aşa ceva,în cererea de reînnoire automată,cum o numea el,aşa că a trimis încă una.Oricum,a sunat acum câteva săptămâni şi a întrebat când să aştepte banii.Îi venise năstruşnica idee că,o dată ce i se aprobase prima subvenţie,banii aveau să curgă.L-am lămurit.Clătinând din cap,Henry continuă:
-Pe urmă,m-a sunat iar ca să-mi spună că nu crede că am înţeles ce înseamnă o reînnoire automată.
-Pare tenace.
-E un morcov în...ştii tu.N-am vrut să te plictisesc cu asta,dar tipul nu vrea să se potolească.De când ai plecat la Roma,sună tot mai des.Parcă ar avea o adevărată campanie.Poate crede că,dacă mă bate la cap încontinuu,am să cedez numai ca să scap de el.

-Dacă te deranjează atât de mult,am să vorbesc eu cu el.Vrei să-mi dai hârtiile lui? Cred că am avut motive întemeiate să-l refuz.
-Șe-am şi pregătit,răspunse Henry,arătându-i un dosar de pe marginea biroului. Dar te pot scuti,spunându-ţi eu de ce i-am refuzat cererea.A folosit aiurea banii din prima subvenţie.
Erau destinată anume cumpărării de echipamente noi pentru centrul comunitar.
-A,da,acum mi-l amintesc.
-Morris mi-a spus că achiziţionase materialele,şi doar rătăcise chitanţele.
-Şi tu ce i-ai răspuns? Henry râse.
-I-am zis că e-n regulă,mă bucur să aflu,apoi l-am întrebat când i-ar conveni să trecem pe la el ca să vedem cu ochii noştri materialele.De-atunci,mă tot poartă cu vorba.Să-l auzi,numai,cum se bâlbâie şi o dă cotită.Regan clătină din cap.
-Cu alte cuvinte,nici un echipament nou.
-Exact.Cred că n-are idee în ce problemă s-a băgat.Când şefii lui vor afla că a deturnat banii,îl vor da în judecată.Eu,unul,aşa aş face.Totuşi,nu i-am spus.
-Cum ai încheiat convorbirea?
-N-am rămas cei mai buni prieteni,dacă la asta te gândeşti.Mi-a fost greu să vorbesc politicos cu escrocul ăsta,dar am reuşit.Vrea să discute personal cu tine. Înainte să închidă,m-a asigurat că te poate convinge să te răzgândeşti.
-Slabe şanse.
-Exact la fel mi-am spus şi eu.Totuşi,mi s-a părut ciudat.Se purta de parcă ar fi avut vreo legătură personală cu tine.Cred că mă cam îngrijorează.Are ceva ciudat.Nu ştiu cum a trecut de prima selecţie pe care au făcut-o contabilii pentru toate cererile,dar s-a descurcat cumva.Şi nu cred că ar trebui să-ţi pierzi vremea vorbind cu el.Dar,dacă insişti,şi dată te ameninţă,cred că ar trebui să-i spui lui Aiden.N-ar fi trebuit să i-o spună.Privirea pe care i-o aruncă Regan îl făcu pe asistentul ei înalt de un metru optzeci şi opt să se cutremure.
-N-am să-l amestec pe nici unul din fraţii mei,Henry.E clar?
-Am înţeles.Da,e foarte clar.
-Dacă Morris începe să ne amenințe,am să anunţ securitatea şi poliţia.Şi acum, destul cu el.Am semnat ultima scrisoare.Sunt gata de expediere.Henry luă plicurile şi se întoarse să plece.
-Încă ceva,mai spuse Regan.Printează e-mail-ul lui Aiden,te rog.Conţine date pentru şedinţa pe care o va conduce Emily.
-Vrei să-i duc imprimata? întrebă el,cu o mutră amărâtă.Regan râse.
-Ai să supravieţuieşti.Dregându-şi glasul,Henry făcu un pas înapoi spre ea.
-În legătură cu Aiden...

-Da?
-N-ar trebui să-ţi spun asta dar,după cum văd lucrurile,lucrez pentru tine,nu pentru fratele tău,da? Regan ridică privirea.
-Corect.
-Acum două săptămâni,a trecut pe-aici.
Tu erai plecată,şi mi-a spus că dacă apare vreo problemă,să-l sun.
Încercând să nu se înfurie,Regan răspunse:
-Aiden are un complex patern.
-I-am spus că nu avem mari probleme şi că ne descurcăm de minune.Şi ne descurcăm de minune,n-ai crede? Ne aducem contribuţia.
-Ai dreptate.Ne-o aducem.Henry tocmai închidea uşa,când îşi aminti şi cealaltă veste.
-Uitasem să-ţi spun,dar săptămâna trecută am găsit-o pe scorpie aici.
-În biroul meu? Ce făcea?
-A spus că adusese nişte hârtii,dar după ce a plecat,m-am uitat şi n-am văzut nimic nou.Cred că umbla să-şi bage nasul.Şi mai cred şi că ţi-a intrat în computer.
-Eşti sigur? insistă Regan,întrebându-se oare ce căutase Emily; cu cât se gândea mai mult,cu atât se înfuria mai tare.
-Sunt destul de sigur.Întotdeauna îţi închizi computerul,seara când pleci,iar eu tocmai venisem la birou,când am intrat aici şi am găsit-o.Are tupeu,nu-i aşa?
Era puţin spus.Înainte ca Regan să răspundă,Henry continuă:
-Cred c-ar trebui să-ncepem să ţinem încuiată uşa asta,pentru ca scorpia să nu mai poată intra.
-Nu-i mai tot zice scorpie.Într-o zi,o să-ţi scape-n faţa ei.Henry ridică din umeri, dându-i de înţeles că nu-i păsa.

Regan lucră până la unsprezece şi jumătate,apoi alergă în apartamentul ei să se aranjeze.Întrucât până la „*The Palms*” erau doar şapte cvartaluri scurte,se hotărî să meargă pe jos La întoarcere,avea să lase rapoartele pentru subvenţii la biroul juristului,şi voia să treacă şi pe la *Dickerson's Bath Shop* ca să cumpere o sticlă cu loţiunea favorită de corp a Sophiei.Se apropia ziua ei de naştere.Regan cumpărase deja o poşetă *Prada* superbă pe care Sophie o admirase,şi avea s-o umple cu toate lucrurile care-i plăceau prietenei sale.Dacă-i rămânea timp,urma să se oprească şi la „*Nieman Marcus*” pentru o sticlă de parfum *Vera Wang's*.Era favoritul Sophiei,în ultima vreme.Regan conchise că mersul pe jos avea să-i facă bine.Spera să-i alunge proasta dispoziţie.Constatarea că Emily îi umblase prin

birou o înfuria,şi încă nu reuşise să-şi revină.Tocmai se gândea la această invadare a spaţiului ei personal,când ajunse în hol şi o văzu pe Emily mergând spre portar.Se hotărî să-i ceară socoteală.
-Emily,ai un minut? Aş vrea să-ţi vorbesc.Emily se întoarse,cu o expresie iritată,şi spuse:
-Da,desigur.
-Henry a menţionat că te-a găsit în biroul meu,săptămâna trecută.Regan se aştepta la o negaţie,şi fu şocată când Emily răspunse:
-Da,aşa e.
-Ce anume făceai acolo?
-Îţi adusesem nişte hârtii.
-De ce nu i le-ai dat lui Henry,sau nu le-ai lăsat pe biroul lui?
-Nu voiam să se rătăcească.Emily nu se uita direct la Regan,ci peste umărul ei, sugerându-i cât de neînsemnată era problema.
-Henry nu rătăceşte lucrurile.Se pregătea să-şi laude asistentul,dar Emily n-avea chef s-o asculte.Se îndepărtă,spunând fără măcar o privire peste umăr:
-A rătăcit raportul lui Aiden,nu?
-Nu-i adevărat,răspunse Regan cu convingere.
-Atunci,nu-mi rămâne decât să presupun că tu l-ai rătăcit.Emily îşi văzu de drum.Regan n-avea de gând să se ia după ea,sau să înceapă să strige,dar îi era tot mai greu s-o suporte.Trebuia să ia măsuri,şi repede.*"Numără până la zece şi concentrează-te asupra unui lucru plăcut,"* îşi spuse ea."*Ceva pozitiv."*
Ieşi din hotel şi imediat observă ce zi senină şi frumoasă era.Ceaţa cenuşie se risipise din aer,iar soarele strălucea vesel.Cerul era de un albastru perlat pur.
Florile de primăvară îşi desfăceau bobocii în urnele uriaşe din lungul străzii.
Trase adânc aer în piept şi imediat începu să strănute.Probabil că nivelul polenului nu era atât de ridicat,îşi spuse ea.Nici măcar n-o usturau ochii,şi strănută numai de şase sau şapte ori.Situaţia se ameliora.Rămânea optimistă.
Efectul minţii asupra materiei,îşi spuse ea.Apoi îl întâlni pe primul libidinos al zilei,la colţul dintre Michigan şi Superior,în timp ce aştepta la stop.
Un bărbat de vârstă medie târzie,căruia nu părea să-i pese câți oameni se uitau la el,pipăia o roşcată mignonă care să tot fi avut vreo optsprezece ani.
Se vedea clar că proastei ăleia îi plăcea atenţia de care avea parte.Râsul ei ascuţit ar fi putut să spargă geamuri.Regan strânse în mână cureaua de piele a poşetei şi trecu pe lângă cei doi turturei,străduindu-se să nu emită nici o judecată cu voce tare.Nimeri peste încă un cuplu de început-de-mai/sfârşit-de-decembrie,în timp

ce trecea pe lângă „*Nieman Marcus*”,iar când ajunse la restaurant,îi venea să verse de greaţă şi furie.Kevin era de serviciu.Înalt,deşirat şi îngrozitor de slab, tânărul de douăzeci de ani avea un păr negru ţepos şi ochi midgalaţi.Era cel mai bun prieten al lui Henry.Zâmbetul lui o bine-dispuse imediat.
-Arăţi foarte bine azi,Regan,îi spuse el,după ce o măsură scurt cu privirea. Taiorul ăsta în talie îţi accentuează...Regan înălţă o sprânceană.
-Ce-mi accentuează?
-Curbele,şopti el,având bunul-simţ să roşească.Înainte ca Regan să-i răspundă,se aplecă peste tejghea ca să-i vadă pantofii.
-Ăştia-s *Jimmy Choo*? Regan râse.
-Ce ştii tu despre pantofii *Jimmy Choo*?
-Mai nimic,recunoscu Kevin.Dar prietena mea se dă-n vânt după ei,aşa că m-am gândit,elegantă cum eşti tu,că ar trebui să ai vreo două sute de perechi.
-Kevin,n-am două sute de perechi de nimic şi,nu,pantofii ăştia nu-s Jimmy Choo.Cercelul ăsta-i nou? Kevin dădu din cap.
-Carrie mi l-a dat,la aniversarea de şase luni.Tata nu poate să-l sufere,dar e aşa de-n-cântat de notele mele,încât nu face mare caz.Carrie încearcă să-l convingă pe Henry să-şi pună şi el unul.Îl observă pe domnul Laggia,proprietarul,venind spre ei.
-Ă-ăuu,exclamă el în şoaptă.Uite-l şi pe Laggia.Neapărat să lauzi ferigile.E obsedat de ele.Regan îi zâmbi patronului,care se apropie.
-Îmi place enorm cum aţi decorat localul,domnule Laggia.Ferigile astea sunt minunate.Laggia zâmbi radios.
-Le-aţi observat? Cum să nu le observe? Erau peste tot.
-A,da!
-Nu vi se pare că e prea...ca o junglă?
-Nu,nu,în nici un caz:Într-adevăr,restaurantul avea o oarecare temă de junglă,dar nu era ostentativă,iar ferigile de deasupra fiecărui separeu le dădeau clienţilor senzaţia că se aflau în saloane private.
-Câte tacâmuri pe ziua de azi? întrebă Kevin.
-Trei,răspunse ea.Sophie a rezervat masa pentru douăsprezece şi jumătate.Am ajuns puţin mai devreme.
-Condu-o în secţia patru,spuse Laggia,Tocmai am pus nişte ficuşi.Sunt foarte robuşti.În spatele bondocului patron,Kevin îşi dădu ochii peste cap,zâmbind.
O conduse la un separeu înconjurat complet de ficuşi,ferigi şi palmieri.Cordie şi Sophie întârziau amândouă.Regan luă o sorbitură de *Sprite*,sperând să-şi calmeze stomacul,şi tocmai începea să se relaxeze când,ce să vezi,intră încă un

cuplu dezgustător.Regan încercă să gândească pozitiv.Poate că acel gentleman cărunt era tatăl fetei-sau bunicul.Când Kevin îi conduse pe lângă masi ei,observă că mâna bătrânului mângâia şira spinării fetei.Oare o conducea,sau o dezmierda? Ştia că era obsedată,dar nu-i păsa.Regan era hotărâtă să afle dacă fata aceea înzestrată opulent era nepoata sau prietena moşului.Se aplecă uşor şi-i urmări cu privirea până după colţ.Se aplecă tot mai mult,ca să-i observe.
Îşi pierdu echilibrul şi ar fi căzut pe podea,dacă nu se agăţa de marginea mesei.
Se simţea ca o proastă.Se îndreptă la loc,potrivi faţa de masă albă pe care fusese cât pe ce s-o smulgă şi se rezemă de spătar.”*Lasă-i încolo,”* îşi spuse ea.”*Lasă-i cu ale lor*.”Vedea creştetul bătrânului.Trebuia să ştie,aşa că se ridică să vadă mai bine,dar frunzele plantelor care înconjurau separeul îi stăteau în drum.Dădu la o parte frunzele elastice.Una îi scăpă şi o plesni peste faţă.Nu se lăsă descurajată.
O zări pe fată aşezându-se într-un separeu din capătul opus al restaurantului.
Bătrânul nu se aşeză în faţa ei.Regan împinse frunzele în lături tocmai la timp pentru a-l vedea strecurându-se pe aceeaşi banchetă,lângă fată.
Kevin le dădu fiecăruia câte un menu.Nici măcar nu apucase să se întoarcă pentru a reveni la postul lui,când bătrânul cuprinse umerii fetei cu braţul,se aplecă şi o sărută.
-Scârba,şopti Regan.
-Te pasionează grădinăritul? La auzul vocii Sophiei,Regan tresări.Se grăbi să dea drumul ferigii,se feri de încă o frunză de ficus şi se aşeză la loc.
-Ai întârziat.Sophie îi ignoră critica.
-Ce făceai? Te uitai la un tip trăsnet,sper.
-Regret,nu.Mă uitam la alt libidinos.
-Tot nu te-ai potolit? Regan clătină din cap.
-Nu mă pot stăpâni.Pe cinstea mea,sunt peste tot.Sophie râse.Regan îşi spuse că arăta ca o adolescentă.Avea părul legat într-o coadă-de-cal şi obrajii înroşiţi,de cât alergase.Sophie alerga mereu,fiindcă de obicei era în întârziere.Azi arăta fermecător-ca întotdeauna,în fond.
-Bluza asta-i nouă? îmi place.
-Port prea mult roz,spuse Sophie.Dar am văzut-o şi a trebuit neapărat să mi-o iau.Chelnerul apăru la masă,iar Sophie comandă de băut.Întorcându-se spre intrarea restaurantului,Regan spuse:
-Nu-mi vine să cred că ai ajuns înaintea lui Cordie.Mă-ntreb ce-o reţine.Nu întârzie niciodată.
-I-am spus că nu e nevoie să vină până la unu,unu şi-un sfert,răspunse Sophie.

Ospătarul îi aduse un pahar înalt de ceai cu gheaţă.Sophie turnă imediat înăuntru trei pliculeţe de zahăr.
-De ce i-ai spus...
-Ştie deja despre ce vrem să vorbim.Am implicat-o în povestea asta acum o lună,dar n-am vrut să te bat la cap,pentru că pe-atunci călătoreai atât de mult.
-M-am dus doar până la Roma.
-Scuză-mă.Înainte de Roma ai fost la Houston,şi la Miami,şi la...
-L.A.,completă Regan.Cred c-am umblat destul de mult în ultimele două luni.
Deci,ia spune-mi.Care-i „povestea" în care ai implicat-o pe Cordie?
-Planul.Rostise cuvântul cu savoare,iar Regan îi observă o lucire în ochi.
-Pari îngrozitor de onestă,Sophie.Hai,spune-mi odată despre plan,îi ceru ea, accentuând cuvântul.
-Nu-ţi râde de mine.
-Nu râd.Jur pe ceaiul tău cu gheaţă.Chelnerul auzi „ceai cu gheaţă" şi,peste câteva secunde,un nou pahar înalt apăru şi în faţa lui Regan.Nu-i spuse că nu-l voia.În schimb,îi mulţumi pentru solicitudine.Sophie îşi împreună mâinile.
-Pentru început,planurile de diseară s-au schimbat.
-Nu mai mergem la cină?
-Ba da,sigur că mergem la cină.Cordie a rezervat deja locurile.Dar mai întâi vom merge la o recepţie.Scoase din poşetă câteva hârtii împăturite,pe care le puse pe masă.
-Astea ce-s?
-Îţi explic imediat.
-Bine.Atunci,spune-mi despre recepţie.Sophie se uita încruntată la un grup de businessmeni aşezaţi la o masă lungă,în apropierea lor.
-Ce e?
-Ăia se holbează la tine.
-Nu se holbează la mine.La tine se holbează,replică Regan.Nu-i lua în seamă.
-Cel din capăt e foarte drăgălaş.Regan nu se uită.
-Spune-mi despre recepţie.În sfârşit,Sophie se întoarse spre ea.
-E pentru bărbaţii şi femeile care se înscriu devreme la seminarul de weekend unde vom participa toate.Vorbise pe nerăsuflate,zâmbindu-i strălucitor lui Regan.Degeaba.
-Nu pot.
-Ba poţi.Eşti stresată după voiajul la Roma,şi pentru că a trebuit să stai în aceeaşi cameră cu libidinosul de taică-tu vitreg-ca să-ţi împrumut opinia.Asta-i cu totul altceva.E ceva nobil.Da,ceea ce vom face e nobil.

-În ce sens,nobil? Sophie se aplecă peste masă şi-i şopti:
-Vom prinde un criminal.

CAPITOLUL 5

Regan nu fusese şocată de anunţul Sophiei.În fond,crescuse cu ea şi-i cunoştea tendinţa spre dramatism.
-Vom prinde un criminal? repetă ea.Asta ai spus?
-Da,exact asta o să facem.
-Bine.Şi cum îl vom prinde?
-Vorbesc serios,Regan.Vreau neapărat aă pun mâna pe ticălosul ăsta,lua-l-ar dracu'!Regan înălţă o sprânceană.Sophiei nu-i stătea în fire să înjure.
-Despre cine e vorba?
-Despre doctorul Lawrence Shields.E doctor în psihologie şi-şi foloseşte înaltele acreditări ca să jumulească femei bogate dar singure şi vulnerabile,atât tinere cât şi bătrâne.Regan dădu din cap.
-Ai auzit de el? o întrebă Sophie.
-Am citit câteva articole în ziare.Sophie luă o sorbitură de ceai,apoi spuse:
-Seminariile astea ale lui de autoajutorare,stil dă-mi-voie-să-ţi-arăt-cum-îţi-poţi-schimba-viaţa-asta-nenorocită,atrag sute de bărbaţi şi femei care nu bănuiesc nimic.E foarte trist,zău aşa.Tinerii caută un guru care să-i ajute să afle ce-ar trebui să facă în viitor,iar bătrânii şi bătrânele caută căi de a schimba macazul.
-Ţin minte că am citit că doctorul Shields o considerat un adevărat făcător de minuni.
-În nici un caz nu e aşa ceva.Articolele şi interviurile alea sunt reclame plătite.
Shields cheltuieşte sume considerabile ca să-şi promoveze seminariile.Ţine şi aici,la Chicago,două pe an.Sophie se ambala tot mai tare.Petele roşii din obraji i se întinseseră.
-Cred că scoate destui bani pe seminariile astea,comentă Regan,întrebându-se cât cerea Shields pentru un weekend de terapie de grup.Probabil un preţ exorbitant.Prietena ei luă teancul de hârtii împăturite şi i le dădu.
-Astea-s copii xerox ale unui jurnal scris de o femeie numită Mary Coolidge.E una dintre cele pe care le-a escrocat Shields.
-Am să le citesc mai târziu,îi promise Regan.Acum spune-mi doar esenţialul.
Sophie dădu din cap.
-Soţul lui Mary Coolidge a murit acum doi ani,iar pe ea a cuprins-o depresia.
Fiica ei,Christine,a încercat s-o ajute,dar Mary a refuzat consultanţa sau medicamentele.

-Când pierzi pe cineva drag,e firesc să jeleşti,remarcă Regan.Şi mie mi-e încă greu să-mi revin după moartea mamei,şi a trecut aproape un an de-atunci.
-Da,e firesc să jeleşti,dar Mary a stat doi ini fără să iasă din casă măcar.
-Şi ce-a făcut? O privi pe Sophie cum adăuga încă un pliculeţ de zahăr în ceai,uimită că putea să suporte gustul.
-Mary a aflat despre seminariile lui Shields şi,fără să-i spună fiicei sale sau vreunei prietine,a plătit taxa de-o mie de dolari şi a participat la un atelier de două zile.
-O mie de dolari? Și câți oameni participă la atelierele astea?
-Trei,patru sute.De ce?
-Îţi dai seama câți bani câştigă? exclamă Regan,apoi se rezemă de spătarul capitonat al lepareului.Iartă-mă,n-am vrut să te întrerup.Continuă,te rog.
-Shields s-a ţinut de cuvânt.A schimbat viaţa lui Mary.Escrocul ăsta charismatic a profitat de singurătatea ei,i s-a strecurat metodic în inimă,apoi i-a luat toţi dolarii pe care i-i lăsase soţul ei-peste două milioane,după cum a reieşit.Shields e un şarpe,adăugă ea.Dar un şarpe deştept.Tot ce-a făcut era legal.Mary l-a donat de bunăvoie toată averea ei.
-Şi toate astea sunt scrise în jurnalul ei? Sophie dădu din cap.
-Dacă fiica ei nu-l găsea,niciodată n-ar fi știut detaliile.Mary scrisese totul despre iureşul ăsta romantic.La doar trei luni după ce-o cunoscuse,Shields a cerut-o în căsătorie,iar ea a acceptat.El a insistat ca logodna să rămână micul lor secret,până avea timp-şi bani-să-i cumpere un inel de logodnă așa cum se cuvine.
-Cum adică,până avea bani? Dacă încasa...Sophie o întrerupse...
-Era o păcăleală,desigur.I-a spus ca trecea prin niște probleme „temporare” cu banii,iar ea vrând să-i dovedească dragostea şi încrederea ei şi-a transferat voluntar toate economiile pe numele lui
-Cum a putut fi atât de naivă?
-Singurătatea.Și pe urmă bănuieşti ce s-a întâmplat,nu?
-Shields s-a răzgândit.I-a spus că-şi schimbase intenţiile.Nu numai că n-a mai luat-o de soție dar n-a vrut nici să-i dea banii înapoi Şi i-a mai atras atenția și că nu putea face nimic.
-Biata femeie...!Ospătarul le întrerupse,pentru a lua comanda de mâncăruri.
-Cred c-ar trebui să comandăm,spuse Sophie.Azi nu pot sta prea mult
Reagan se uită la ceas.Încă nu era ora unu.
-Eu am s-o aştept pe Cordie,dar tu poţi să comanzi.Sophie ceru o salată şi încă un ceai cu gheață.Imediat ce chelnerul plecă,Regan o întrebă:

-Și ce s-a întâmplat cu Mary?
-S-a sinucis.Sau,cel puţin,aşa crede toată lumea.
-Toată lumea,în afară de tine? Sophie dădu din cap.Îşi puse şervetul pe masă şi se scuză.
-Am să-ţi explic când mă întorc.Porni spre toaletă,lăsând-o pe Regan în suspensie.Regan observă că toţi bărbaţii de la masa vecină o urmăreau cu privirea.Sophie ştia şi ea,motiv pentru care mergea cu mişcări exagerate.
„*Totul e în şolduri,"* obişnuia ea să le spună lui Cordie şi Regan."Dacă *vrei să atragi atenţia unui bărbat,mişcă-ţi şoldurile."*
Şi,Doamne,cum şi le mai mişca! Avea efect,cu siguranţă,îşi spuse Regan.Luă hârtiile să se uite peste ele,apoi ridică întâmplător privirea spre uşă,tocmai când intra Cordie.Toate,la Cordie,erau contradictorii.Bărbaţii o găseau foarte sexy, fiindcă avea o formă de clepsidră,păr negru lung şi mişcări de o graţie felină,dar nu dădea nici o atenţie privirilor admirative-cei de la masa alăturată se holbau acum de-a binelea-şi se simţea mult mai bine sub câte o maşină,decât în ea.
La fel ca Sophie,era singură la părinţi şi-şi pierduse mama de la o vârstă fragedă. Tatăl ei avea o reţea de ateliere service foarte lucrative prin tot Midwest-ul.Deşi se îmbogăţise,în adâncul inimii încă mai era mecanic,şi pentru a se lega mai strâns de fiica lui o învăţase tot ce ştia despre maşini.Îi dăruise un *Ford* vechi,cu doi ani în urmă,iar de-atunci Cordie refăcuse motorul şi înlocuise toate piesele, cu excepţia tobei de eşapament şi a parbrizului.
O dată pe săptămână,preda un curs de mecanică la seral.Mai preda şi chimia la un liceu local,şi în acelaşi timp lucra să-şi ia doctoratul de la universitate.Dacă-şi respecta programul,avea să-şi termine dizertaţia într-un an.
Era îmbrăcată într-un taior negru şi o bluzon de mătase deschisă.Arăta foarte şic.Dacă avea vreun defect,era gustul ei îngrozitor la bărbaţi.Sophie se ciocni de ea în timp ce se întorcea de la toaletă.Amândouă se opriră să stea de vorbă cu Kevin.Regan le privea zâmbind.Sophie dădea din mâini,părând să explice ceva.
Kevin arăta absorbit de ceea ce-i spunea,în timp ce Cordin stătea cu braţele încrucişate pe piept,dând din cap.Sophie avea cea mai mare energie dintre toate trei.Mai înaltă decât Regan şi Cordie şi aproape cu un an mai mare,era întotdeauna autoritară.În liceu,fusese declarată o elevă-problemă-titlu pe care se străduise din răsputeri să-l câştige-şi fiindcă le atrăgea şi pe Regan şi Cordie în aventurile ei,erau pedepsite regulat,Sophie continua să se poarte ca o şefă,dar în prezent Cordie şi Regan rareori îi mai acceptau planurile.Regan presimţea că acel weekend putea face excepţie.Cordie îi făcu scurt cu mâna,în timp ce se apropia,şi se aşeză în faţa ei.Sophie încă mai vorbea cu Kevin.Patronul lui,

domnul Laggia,se alăturase conversaţiei.
-Mor de foame,spuse Cordie.Şi nici nu-i de mirare.E ora unu.Eşti gata să comanzi? Sophie a făcut-o deja.
-Sunt gata.Despre ce le vorbeşte lui Kevin şi domnului Laggia?
-Crede că ar fi o idee bună să publice iar un articol despre restaurant,şi voi vorbi cu redactorul de artă culinară.Cordie îi făcu semn ospătarului,şi după ce comandară,arătă cu capul spre hârtiile împăturite.
-Astea-s copiile după jurnalul lui Mary Coolidge?
-Da,răspunse Regan.L-ai citit?
-L-am.Ţi se sfâșie inima.
-De ce nu mi-ai spus nimic când am vorbit în telefon?
-Ştiam că voia să-ţi spună Sophie.În fond,e planul ei.
-Încă n-am auzit care-i planul.Cordie zâmbi.
-Ai s-auzi.Şi-n plus,m-a pus deja să promit că voi veni la recepţie şi la seminarul de weekend,şi ştiam c-o să te recruteze şi pe tine.A mai avut ea idei sucite şi-n trecut,dar asta-i pentru o cauză demnă.Chelnerul aduse cola dietetică pe care o comandase Cordie,şi un coş cu pâine.Cordie luă imediat o chiflă şi începu s-o rupă,când Regan spuse:
-Dacă tot ce mi-a spus Sophie despre Mary Coolidge e adevărat,Shields ar trebui să fie în închisoare.Cum a scăpat?
-E aluneos ca un tipar,de-aia a scăpat.Am depus o plângere la comisia de stat, sperând să-i retragă licenţa,şi sunt sigură că şi alţii au făcut la fel.Trebuie să facem ceva ca să-l oprim să mai profite şi de alte femei vulnerabile.
-Nu înţeleg.Câştigă o avere,cu seminari-iie,spuse Regan.De ce-ar mai...
Îşi căuta cuvântul potrivit.Cordie completă:
-De ce le jumuleşte? Le jefuieşte? Fură?
-...jumuli femei singure? N-are nevoie de banii lor.
-Nu cred că se pune problema nevoii.Cred că o face pentru senzaţia de putere. Cred că-l excită.
-Pe cine,ce să-l excite? întrebă Sophie,aşezându-se lângă Cordie.Dă-mi şi mie ceaiul meu,te rog.
-Vorbeam despre motivele pentru care Shields se ia de femei bogate şi nefericite,răspunse Cordie; îi dădu lui Sophie paharul,adău-gând: şi spuneam că nu banii îl interesează.
-Nu sunt de acord,obiectă Sophie.Cred că banii sunt totul pentru el.
-Riscul de a se duce cineva la poliţie...începu Regan.
-Se crede invincibil,o întrerupse Sophie.Şi riscul? Trebuie să merite,pentru el.

Mary Coolidge i-a dat două milioane şi ceva.O grămadă de bani,fetelor.
-Categoric,merită riscul,confirmă Cordie.Când eşti rapace ca el.Regan o privi pe Sophie.
-Cum i-ai obţinut jurnalul?
-Ţi-am spus că fiica lui Mary l-a găsit după înmormântare...când împacheta lucrurile mamei ei.
-Da.
-S-a dus imediat la poliţie,dar n-a rezolvat nimic.A mai angajat şi un avocat,ca să obţină banii înapoi,însă după ce a văzut hârtiile semnate de Mary,avocatul i-a spus că ceea ce făcuse Shields,oricât de reprobabil era,nu încălcase nici o lege.
-Şi? întrebă Regan,văzând că Sophie nu mai continua.
-Christine-fiica-a trebuit să se întoarcă la Battle Creek,unde locuiesc ea şi soţul ei,dar înainte de a pleca,a trimis copii după jurnal la „Tribune".Reporterul care a primit plicul a dat câteva telefoane,dar avea treburi mai presante şi nu-i ajungea timpul ca să se dedice unei cauze pe care o considera pierdută.Scrisoarea şi copiile au ajuns în coşul de gunoi.Eu l-am auzit vorbindu-i unui alt reporter despre credulitatea acelei femei,mi s-a trezit curiozitatea şi,după ce a plecat,am luat copiile şi le-am citit.
-Ştii cum se amorezează Sophie de cauzele pierdute,comentă Cordie.Şi întrucât avea nevoie de ajutor,m-a silit şi pe mine să citesc jurnalul...
-Şi te-am recrutat pe loc,adăugă Sophie.
-Când s-au întâmplat toate astea? se interesă Regan.
-Tu erai în Los Angeles,răspunse Sophie,când Cordie s-a dus la poliţie să vadă ce putea să afle.
-Ea m-a trimis,preciza Cordie.Şi recunosc că iniţial am fost încurajată să aflu că poliţia are,într-adevăr,un dosar al individului.Totuşi,bucuria mea a fost de scurtă durată.Locotenentul Lewis e un om fermecător,cu păr argintiu,şi habar n-are să flirteze.Emana numai compasiune şi înţelegere.Şi am avut nevoie de două minute,nu mai mult,ca să-mi dau seama că nu era deloc sincer.
Sophie uitase să-i spună chelnerului să-i aducă salata imediat ce era gata.Toate cele trei porţii sosiră în acelaşi timp.Grăbită să ajungă înapoi la birou,Sophie îşi luă furculiţa şi-şi atacă salata cu multă poftă.Cordie turnă ketchup peste tot cheeseburgerul,trânti la loc jumătatea de chiflă de deasupra şi-l luă în mână.
-Se mai depuseseră şi alte reclamaţii contra lui Shields? întrebă Regan.
Cordie îşi puse cheeseburgerul la loc pe farfurie,înainte de a răspunde.
-Da,se pare că au mai fost trei femei,dar nu s-a putut obţine nici o probă concludentă.Locotenentul a insistat că lucra la caz.Nu sunt sigură ce înseamnă

asta.Oricum,a mai trecut o lună şi tot nu s-a făcut nici o arestare.Am aflat că Lewis îi predase investigaţia unuia dintre cei mai nepricepuţi detectivi ai lui,unul Sweeney.Îşi luă iar cheeseburgerul şi tocmai se pregătea să muşte,când Regan o întrebă:
-Şi de cât timp spui că vă ocupaţi de problema asta?
-Nu de prea mult timp,răspunse Cordie.Deliberat,Regan aşteptă,şi tocmai când era gata să muşte,îi spuse:
-Încă o întrebare.Cordie îşi lăsă iar sandvişul jos.
-Anume o faci,nu? îmi pui întrebări exact când sunt...Sophie,lasă-mi cartofii prăjiţi în pace.
-Nu-ţi fac bine.Te ajut doar să-i mănânci,fiindcă ţin la sănătatea ta.Vezi ce prietenă bună-ţi sunt?
Cordie îşi dădu ochii peste cap,apoi reveni cu privirea spre Regan,care spunea:
-Am o întrebare serioasă.Crezi că Mary Coolidge s-a sinucis,sau crezi şi tu ceea ce crede Sophie?
-Că a fost omorâtă? şopti Cordie.Nu-s sigură.E posibil.Regan îşi lăsă furculiţa jos şi se aplecă înainte.
-Vorbeşti serios?
-Cum de n-ai fost şocată când eu ţi-am spus ce părere am? întrebă Sophie.
Regan nu-şi menaja cuvintele.
-Fiindcă tu eşti o regină a dramoletelor.Cordie e mai practică,iar dacă ea crede că e posibil,atunci...
-Atunci,ce? se încruntă Sophie.
-Atunci e posibil.
-Nu sunt o regină a dramoletelor.
-Spune-mi de ce crezi că e posibil,îi ceru Regan lui Cordie,fără să ia în seamă comentariul Sophiei.
-Citeşte jurnalul.
-Am să-l citesc,dar tu spune-mi acum.
-Bine.Vei vedea că,spre sfârşit,Mary se temea de Shields.O ameninţase.Dacă te uiţi la ultima însemnare,vei vedea că a scris-o pe toată pagina,ceea ce arată că era drogată şi avea mişcări dezordonate.Poate că numai de-asta a scris ceea ce-a scris...dar,în fond,se poate şi să fi fost adevărat.Regan luă hârtiile,scoase ultima pagină şi citi.Nu conţinea decât patru cuvinte.*Prea târziu.Au venit.*

CAPITOLUL 6

Aleca mirosea a păr ud de câine şi o borâtură.Tomberonul plin până la refuz lângă care detectivul Alec Buchanan îşi petrecuse aproape toată noaptea mirosea mult,mult mai rău.În total,erau acum şapte detectivi care lucrau la caz.
Alec pierduse tragerea la sorţi şi trebuia să acopere spatele altui detectiv,pe nume Mike Tanner,care era în magazia uscată şi,probabil,caldă,aşteptând să încheie târgul.Detectivii sub acoperire Dutton şi Nellis erau vizavi,supraveghind intrarea în antrepozit,din unghiuri diferite.Alţi doi detectivi se aflau într-un restaurant,în cealaltă parte a oraşului,arătând tineri şi curăţei ca doi elevi de onoare ai liceului,în uniforma tuturor adolescenţilor din oraş-tricouri bleumarin vechi,blugi largi şi adidaşi Nike scâlciaţi.Aşteptau cu nerăbdare întăririle pentru străzile din suburbii.Al şaptelea detectiv se ţinea după urma banilor.Detectivul Dutton era comandantul oficial al operaţiunii,dar Tanner se considera pe el însuşi şeful.Alec lucra cu Tanner doar de două zile,aşa că încerca să nu emită judecăţi pripite.Adoptase o atitudine de aşteptare.Totuşi,recunoştea că ceea ce văzuse până acum nu-l impresionase.Tanner era un tip irascibil şi se lăsa dominat de temperament.Nu era bine,îşi spunea Alec,într-o situaţie ca aceea.Nu era bine deloc.Tanner cauzase deja probleme.Refuzase să ia asupra lui un microfon şi refuzase să-i lase şi pe tehnicieni să pună vreo două în antrepozit.
Se temea să nu fie descoperite,şi întrucât era singurul care lucrase cu gemenii, ceilalţi fuseseră nevoiţi să consimtă.Lui Alec i se spusese să se aştepte ca tranzacţia să aibă loc pe la trei sau patru dimineaţa,când lighioanele ieşeau de sub pietrele lor ca să vândă şi să cumpere unele şi altele.Aceşti doi avocaţi, însă,erau de altă speţă.Se părea că-şi începeau ziua de muncă pe la amiază.
Avocaţii,Lyle şi Lester Sisley,erau doi gemeni identici care veniseră la Chicago dintr-un oraş cât un „7-Eleven” din Georgia.Vorbeau şi se purtau ca doi băieţi de la ţară care juraseră credinţă drapelului şi lui Elvis,şi cărora le plăcea să iasă în oraş din când în când şi să se mai ia la şuturi cu cineva,dar fără să aibă niciodată necazuri serioase.Cunoştinţele îi considerau cam slabi de minte,dar dulci,teribil de dulci.Adevărul era tocmai pe dos.Nu erau nici dulci,nici înceţi la minte.I.Q.-urile lor erau identice şi ezitau cam cu un punct deasupra nivelului de geniu.Se spunea că-şi petrecuseră studenţia numai în petreceri,şi tot reuşiseră să fie şefi de promoţie la drept.Gemenii se aflau la Chicago de un an şi ceva,când ajunseseră la concluzia că munceau prea mult şi câştigau prea puţin.Hotărâseră că trebuia să se ramifice.Cinci ani mai târziu,luau milioane,şi în nici un caz ca onorarii de avocaţi.Continunau să practice dreptul şi ţineau birouri în Elm Street,dar aveau foarte puţini clienţi.Deşi împărţeau un titlu impesionant,nu îndrăzneau să şi-l afişeze pe uşi.

Erau pur şi simplu cunoscuţi ca principalii baroni ai drogurilor din Chicago.
Şi mai mult de-atât.Mult,mult mai mult de-atât.Nu exista nici o pastilă pe care să n-o forţeze,nici un drog pe care să nu-l combine cu alte substanţe,şi mai creatoare de dependenţă.E inutil de spus că detectivii sub acoperire încercau de mult să-i înfunde.Sperau ca acea zi să le fie fatală lui Lyle şi Lester,dacă totul mergea conform planului.Avuseseră nevoie de luni de zile pentru a-i atrage pe gemeni să-şi asume riscul de a transfera personal banii.Lăcomia fusese un factor puternic,iar Tanner,care organizase ultima aventură,credea că le penetrase cu succes cercul interior.Majoritatea tranzacţiilor lor ilegale se desfăşurau în antrepozitul unde aştepta Tanner.Gemenii erau nedespărţiţi.Făceau aproape totul împreună.Împreună lucrau,împreună se distrau,şi locuiau tot împreună,într-un bloc înalt de pe Lake Shore Drive.Uneori,chiar se şi îmbrăcau la fel,în ţinute de cowboy.Existau şi câteva diferenţe.Lui Lyle îi plăceau femeile pieptoase.Le consuma cum mestecă un jucător de baseball seminţele de floarea soarelui şi le scuipă cojile când şi-au pierdut gustul.Şi totuşi,femeile de care se debarasa atât de uşor nu conteneau să spună lucruri bune despre el.După ce termina cu ele,le îngropa în cadouri scumpe „de despărţire”.Femeile îl declarau pe Lyle gentlemanul suprem.Lester avea pasiunea maşinilor-a *Rolls-Royce*-urilor,mai exact.Poseda vreo cincisprezece,depozitate în magazia lui,şi tocmai îşi cumpărase încă una.Nu costase decât o sută cincizeci şi trei de mii,dar ăsta era un mizilic pentru marele baron al drogurilor.Nu circula niciodată cu maşinile.Îi plăcea să se plimbe prin antrepozit în fiecare vineri,admirându-le.Fusese auzit spunându-i unui prieten că păstra maşinile şi trebuia să le ţină în perfectă stare,dar nu explicase de ce anume le colecţiona.
-Capul sus.Şoapta se auzi din casca lui Alec.Dutton,de la postul lui de vizavi,îi zărise pe gemeni.Alec sări în tomberon şi se ascunse printre gunoaie.Ceva i se târî pe ceafă,şi-şi stăpâni impulsul de a da cu mâna,întorcându-se uşor să privească prin gaura pe care o perforase în peretele metalic.
Ascunzătoarea aceea scârboasă fusese ideea lui Tanner.Alec voise să-şi găsească un loc în podul antrepozitului,de unde să poată privi şi asculta,dar Tanner nici nu voise s-audă.Era sigur că gemenii ar fi ştiut dacă se ascundea cineva înăuntru şi,întrucât Tanner organizase totul,Alec nu-l contrazisese.
Îi spuse lui Dutton că nu avea de gând să aştepte în împuţitul ăla de tomberon.
Dutton aprobă.Hotărârea lui Tanner de a fi un poliţist superstar şi a-şi face un nume punea operaţiunea în pericol.Dutton ordonă ca,imediat ce Lyle şi Lester ajungeau la uşă,Alec să se urce pe scara de incendiu şi să intre printr-o ferastră pe care o reperase deja.Alec continuă să supravegheze strada.

Încă nu se vedea nimeni.
-Avem o problemă.Era glasul detectivului Nellis.
-Un agent în uniformă vorbeşte cu gemenii.Of,la dracu',o să-i amendeze.Au parcat într-un loc nepermis.
-Nu,răspunse Dutton.Nu scrie nimic.Au pornit toţi trei spre antrepozit.Agentul e între ei.
-Îi urmează de bunăvoie?
-Nu-mi dau seama,răspunse Dutton.
-Vreun pistol,ceva? Lyle sau Lester au pistol? întrebă furios Nellis.Nu poţi să vezi,Dutton?
-Nu văd nici un pistol,şopti Dutton.Alec,ai timp să intri şi să-l previi pe Tanner.Vin şi eu imediat după tine.
-Spune-i lui Tanner să întrerupă misiunea îi,şopti Nellis.
-N-o să vrea,n-o să vrea,obiectă Dutton Alec,du-te.S-au oprit la poarta principală,aşa că nu vor intra pe uşa laterală.Se uită-n lungul străzii.Nici un suflet de om în jur.Lester descuie uşa.Agentul pare îngrijorat.
Alec pornise deja.Sărind din tomberon,traversă în fugă aleea şi urcă pe scara de incendiu.Fereastra era la mică distanţă de capătul acesteia.Sări,se agăţă de pervaz,apoi se săltă înăuntru.Dutton îl urma îndeaproape.Detectivul nu era la fel de masiv sau musculos ca Alec,deși se mişca la fel de agil şi nu scotea un sunet.
Prin tot podul erau cutii cu piese auto în stive de doi metri înălţime şi camere video prinse pe grinzi.Gemenii nu aveau sistem de alarmă.Îşi rezolvau singuri problemele,şi oricine era atât de nebun încât să le jefuiască sau să le prade proprietăţile dispărea pur şi simplu.Dutton se târa încet spre balustradă.Alec ridică o mână să-l oprească şi îi arătă spre o cameră video.Se auzeau voci.
Gemenii vorbeau între el mergând spre birou,care se afla chiar sub locul unde stăteau Dutton şi Alec.Probabil Tanner îi aşiepta în uşa biroului,căci îl auziră strigând:
-Asta ce dracu' mai e? Un alt glas-probabil al tânărului poliţist-întrebă:
-Ce vreţi să...? Apoi,o secundă de tăcere mormântală.Dutton şopti:
-S-au prins.Alec dădu din cap.Îi făcu semn lui Dutton să acopere scara,în timp ce se târa încet spre balustradă ca să vadă ce se întâmpla.Tanner îşi pierduse cumpătul.Se plimba nervos încoace şi-ncolo,aruncând acuzaţii spre gemeni,pe un ton defensiv.Lyle îl împinse pe poliţist spre Tanner şi scoase un pistol.
În clipa aceea,începu prăpădul.

CAPITOLUL 7

-Deci,eşti cu noi,Regan? întrebă Sophie.

-Sigur că da.

-Am ştiut eu.Mereu îmi spui că-s o fraieră a cauzelor pierdute...

-De fapt,pe-asta Cordie ţi-o spune.

-Da,dar şi tu eşti fraieră.

-Ăsta ar vrea să fie un compliment? întrebă Regan.Cordie tocmai îşi termina cheeseburger-ul.Gesticulând cu un cartof prăjit în direcţia Sophiei,spuse:

-Ai să-ntârzii.Nu mi-ai spus că ai o întâlnire la două făr-un sfert?

-Mai întâi trebuie să vorbesc cu Regan,răspunse Sophie.

Întorcându-se spre prietena ei,continuă:

-Trebuie să citeşti jurnalul cât mai rapid posibil,neapărat până diseară.N-o să dureze mult.Mary n-a scris în fiecare seară.Cred că-s doar vreo patruzeci de pagini.Şi ştii ceva? Poate-l citeşti după ce plecăm noi.Şi pe urmă...

-Da? Trase aer în piept şi se repezi:

-Am nevoie de încă o favoare.Vreau să te duci la poliţie şi să vezi dacă s-a făcut ceva cu ancheta.Data trecută s-a dus Cordie,aşa că acum e rândul tău.

-Rândul meu? Abia am intrat în...

-Totuşi,e rândul tău,insistă Sophie.

-De ce nu te poţi duce tu la poliţie? întrebă Regan.

-Vorbeşti serios? Eu sunt reporteră.N-au să-mi spună nimic.

Înainte ca Regan să răspundă,Sophie adăugă:

-Bine,ştiu ce-ţi spui.Şi tu,Cordie.De acord,încă nu-s o reporteră de investigaţii cu experienţă şi,da,ştiu că ştiţi că încă n-am scris nici un mare expozeu,şi am muncit de m-am spetit la rubrica de sfaturi şi recomandări a ziarului,aproape cinci ani naibii,da' cinstit acuma,Regan,ar trebui să ai mai multă încredere-n mine.Şi tu,Cordie,repetă ea.Toate au să se schimbe curând.O să vedeţi.

-Am încredere deplină în tine,protestă Regan.Şi nu-mi spuneam...

Se întrerupse dintr-o dată,izbucnind în râs.

-Te pricepi de minune,Soph,la chestia asta cu vinovăţia.

-E profesionistă,ba bine că nu,confirmă Cordie.

-Încercam să vă fac să vă simţiţi vinovate,nu? Vechile năravuri mor greu, cred.Totuşi,nu mă pot duce la poliţie,fiindcă pe-acolo se-nvârtesc mereu reporteri în aşteptarea unor cazuri spectaculoase,şi unul dintre ei sigur mă va recunoaşte şi-o să mă-ntrebe ce caut acolo.Ştiu cât de ocupată eşti...

-Îmi pot face timp,îi promise Regan.Sophie o privi încântată.

-Înţelegi de ce nu vreau să-şi bage nasul alţi reporteri,nu?

Asta-i ancheta mea.Vreau să fiu cea care-l va înfunda pe Shields şi-i va face dreptate lui Mary Coolidge.
-Şi poate să te-alegi şi cu un Pulitzer? întrebă Cordie.Sophie zâmbi.
-Asta-i o şansă de una la un miliard,dar speranţa moare ultima.Totuşi,nu pentru asta o fac.
-Ştim,răspunse Cordie.N-ar fi timpul să pleci,Soph? Sophie se uită la ceas şi gemu.
-Am să-ntârzii.Trebuie să zbor,spuse ea,înhățându-şi poşeta.Îmi plătiţi careva din voi mâncarea? Am să plătesc eu diseară,la cină.
-Mi se pare corect,spuse Cordie.
-La ce oră vii să mă iei? Şi cine-o să conducă? În timp ce Cordie îi răspundea, libidinosul şi fâşneaţa lui atraseră privirea lui Regan,în timp ce ieşeau din restaurant.Cordie îi observă schimbarea de expresie şi o întrebă:
-Ce s-a întâmplat?
-Boşorogul ăla scârbos,cu puştoaica lui de doişpe ani...Întorcându-se,Cordie îi zări.
-N-are doişpe.Trebuie să aibă cel puţin optişpe.Altfel,ar putea să-l aresteze.
-Şi el cât are? Şaizeci?
-Posibil.Iar pe tine te deranjează diferenţa de vârstă,fiindcă...
-E dezgustător.
-Şi?
-Vorbeşti ca o psihoterapeută.
-Mă gândesc doar că ar trebui să recunoşti de ce eşti atât de dezgustată.Cei doi îţi amintesc de stricatul de taică-tu vitreg şi neserioasa aia a lui.
-Sigur că da.
-Aha.
-Ce aha?
-Ştiam eu că te-ajut să faci un pas înainte.Apoi zâmbi.
-Chiar că e cazul să te mai destinzi şi tu.Regan dădu din cap.Ştia că prietena ei avea dreptate.Numai că nu era sigură cum să procedeze.
-Am avut o dimineaţă îngrozitoare.Ai timp să-ţi plâng puţin pe umăr?
-Cât de puţin?
-O droaie.Cordie râse.
-Îţi pot acorda zece minute.Pe urmă,trebuie să plec.Regan se lansă imediat într-o litanie de nemulţumiri despre slujba ei,despre amestecurile continue ale lui Aiden şi despre incidentul cu Emily.Când îi spuse lui Cordie că Henry o surprinsese în birou,Cordie replică indignată:

-Ar trebui s-o concediezi în mă-sa.Regan făcu ochii mari.Cordie râse.
-Încep să vorbesc ca elevii mei.Totuşi,trebuie s-o dai afară.
-Nu pot.E asistenta lui Aiden.El trebuie s-o concedieze.Dar acum,când văd că eşti la fel de scandalizată ca şi mine,m-am mai consolat.Gata,m-am smiorcăit destul.Cred c-am să mai comand un ceai cu gheaţă şi-am să citesc jurnalul ăsta.Pe urmă,am să mă duc la secţia de poliţie.Îmi voi menţine o atitudine pozitivă.
-Şi cum ai să reuşeşti?
-Mă voi gândi că ziua se va îmbunătăţi pe parcurs.
-N-aş fi prea sigură.Şi succes cu detectivul Sweeney.Înainte ca Regan s-o întrebe de ce,adăugă:
-El e omul cu care trebuie să vorbeşti despre investigaţie.Mare belea.
-Nu-mi fac griji.Cât de rău poate fi?

CAPITOLUL 8

Detectivul Benjamin Sweeney,cunoscut după iniţialele sale,B.S.,avea o zi cum nu se putea mai proastă.Începuse la ora cinci şi jumătate dimineaţa,când se trezise cu o mahmureală care-i dădea senzaţia că un picamer îi perfora creierul înapoia ochilor.Singurul medicament care l-ar fi scăpat de halucinaţii şi dureri era tocmai cel ce i le cauzase-încă un pahar de bourbon sec,pe care-l bău din două înghiţituri însetate.Îl arse pe gât şi dizolvă părul de pe limbă.Cu ochii cârpiţi,făcu o gargară cu *Listerine* ca să-şi asundă mirosul de alcool,se îmbrăcă şi se duse la dentist.La şapte,îşi făcu un canal pe rădăcină-rău.Pe la nouă,efectul novocainei trecuse,şi se chinuia ca pe masa de tortură.
Apoi,la zece,soarele dispăru,acoperit de nori negri,iar B.S.fu udat leoarcă în timp ce alerga de la maşină spre un bloc infestat de gândaci împreună cu partenerul lui,Dupre.Urcară patru etaje,ca să,se uite la trupul în descompunere al unei femei de vreo douăzeci şi ceva de ani.Camera era plină cu fiole goale de crack.Sweeney bănuia că avusese loc un omor între drogaţi.Pagubă-n ciuperci.
Mai ştia şi că victima nu avea să fie identificată-ar fi fost prea uşor-şi,
desigur,avea dreptate.De obicei,se putea plânge destul pentru a-l face pe Dupre să se ocupe el de toate hârtiile şi alergăturile înainte ca dosarul să fie pus în sertarul *„în lucru*”,pe care Sweeney îl etichetase în sinea lui *„ne doare-n cot”*.
Azi însă,Dupre nu coopera.Îl făcu pe Sweeney bou,îi spuse că se săturase de toate cicălelile lui şi insistă să-şi mişte fundul ăla leneş şi gras şi să-nceapă să mai lucreze şi el.În toate filmele cu poliţişti şi hoţi pe care Sweeney le văzuse la televizor în timp ce bea ca să uite de el,detectivii erau ca fraţii cu partenerii lor.

Câte unul încasa un glonţ-ceea ce se întâmpla inevitabil până la sfârşitul filmului-pentru partenerul lui.Câte o afurisită de poveste de dragoste-în filme.
Basme de adormit copiii,în lumea de mizerie a lui Sweeney-lumea reală-el şi partenerul lui,Dupre,se urau de moarte.În unele momente,Sweeney îşi închipuia câte un schimb de focuri ca pe vremuri,în timpul căruia reuşea să se strecoare la spatele lui Dupre şi să-i zboare creierii.
Ştia că sentimentul era reciproc.La naiba,în ultima vreme,toată lumea din departament fugea de el ca şi cum ar fi avut sifilis.Ştiau că era anchetat,deşi neoficial,şi se hotărâseră să-l condamne încă înainte de a se afla toate faptele.
Sweeney nu se temea de cei de la Afacerile Interne.Da,era vinovat că luase bani ca să se uite-n altă parte în timp ce era omorât un dealer de droguri,dar cei care-l plătiseră nu aveau nici o posibilitate să-l toarne.Iar banii,zece mii de dolari,erau curaţi.Curaţi lună.Sweeney avusese mare grijă.Forţa operativă n-avea decât să asculte toate zvonurile de la târfele şomere pe care le condusese traficantul asasinat.Pentru Sweeney nu conta.Dacă ar fi avut ceva concret,l-ar fi suspendat deja.Sweeney mai avea doi ani şi trei luni până la pensie,dar erau unele zile,ca azi,când ştia că n-avea să reziste.Putea înţelege ce se întâmpla în capul unui nebun chiar înainte de a deschide focul asupra colegilor săi,şi uneori i se scula doar gândindu-se la sângele şi măruntaiele lui Dupre împrăştiate pe pereţi.
Înainte să-şi ia copilul şi să fugă,nevastă-sa îi spusese că devenise rău ca un rottweiler turbat şi că alcoolul îi corodase creierul.Răspunsul lui nu fusese foarte inteligent,dar îşi făcuse efectul.Îi dăduse un dos de palmă şi-i ordonase să pună mâncarea pe masă.Seara,în timp ce se uita la un film de dragoste cu negri la televizor,femeia îşi făcuse valizele şi o ştersese pe uşa din dos cu copilul,dar Sweeney o ajunsese din urmă pe când îşi pornea vechea Honda Civic.Vârâse mâna pe fereastră,în timp ce nevastă-sa încerca înnebunită să demareze,iar puştiul urla pe bancheta din spate,o apucase de gât şi-i spusese că lui îi convenea de minune să nu-i mai vadă niciodată în faţa ochilor,nici pe ea,nici pe ţâncul ăla nesuferit.Apoi se aplecase foarte aproape de faţa ei,adăugând că dacă încerca să ceară măcar zece cenţi ca alocaţie sau pensie alimentară,avea să se ia după ea cu securea.Probabil îşi dăduse seama după expresia din ochii lui că vorbea serios.
Nu mai auzise de ea niciodată şi,pe măsură ce zilele şi nopţile treceau,se convinsese să-i era mult mai,bine singur.Indiferent ce se bârfea prin apartament,
nu era un beţiv.Nu încă,cel puţin.Numai că se săturase să aibă mereu de-a face cu toate scursorile de pe străzi.Oraşul Chicago se transfomase într-o cloacă unde numai degeneraţii ştiau cum să supravieţuiască şi să prospere.La fel ca bacteriile,înfloreau şi proliferau în zoaie.Se temea că bacteriile îi invadaseră deja

trupul şi că-l transformau încet într-una de-ale lor.Iar când se speria rău şi pileala nu-i mai amorţea spaimele nocturne,îşi făcea fantezii cu o pensionare înainte de termen.Nu avea nevoie decât de-o mare lovitură,şi putea să plece.Dă-o-n mă-sa de pensie.Dacă dădea lovitura,putea să-şi cumpere un iaht şi să plece în Bahamas.Nu fusese niciodată la bordul unui iaht,şi nici în insule,dar broşurile pe care şi le ţinea prinse pe perete deasupra biroului conţineau multe fotografii în care se vedea cât de curat era acolo.Voia să se plimbe pe o stradă curată,să respire aer curat,nepoluat,să ridice ochii şi să vadă deasupra un cer albastru fără nici o urmă de pîclă cenuşie-dar în primul rând,voia să se simtă curat din nou.
Ori decâte ori fanteziile întunecoase îi deranjau concentrarea,îşi cumpăra o sticlă de bourbon,îşi lua o zi de concediu medical şi trăgea un chefuleţ.
După cum îşi imagina el,le făcea o favoare contribuabililor.Dacă stătea culcuşit acasă şi se-mbăta mangă,îi proteja pe cetăţenii cinstiţi din Chicago,neucigându-i.
Ştia că trebuia să facă eforturi şi să rămână cu mintea întreagă până se ivea marea lovitură sau îi venea termenul de pensionare,aşa că încerca să găsească măcar unele plăceri în activităţile cotidiene.În seara aceea,de.exemplu,avea să fie foarte fericit.Ieşea din schimb peste douăzeci de minute şi,spre deosebire de pupincuristul de partener al lui,n-avea să mai stea nici un minut peste program.
Îşi luase leafa,aşa că urma să se omenească pe cinste cu o friptură scumpă,apoi să se ducă la Şcoala de Frumuseţe a lui Lori,paravan al unii bordel prosper,unde să comande o tunsoare pe gratis şi o muie de la una din boarfele care se temeau de el prea mult ca să-l reclame.Plănuia să-şi încheie romantica seară cu un vechi prieten-Jack Daniel's Black Labei.
Timpul abia se târa.Probabil se uitase la ceas de două ori în ultimul minut.Mai avea nouăsprezece.Dumnezeule,cât mai detesta hardughia aia.Biroul lui se afla în capătul din dreapta al unei săli lunguieţe şi urâte.Marginea biroului era lipită de un perete verde ca mazărea,în unele dimineţi,când urca scara spre etajul întâi al secţiei,avea senzaţia că intra într-o casă comunală,atât de aglomerată şi deprimantă era.Şe tot vorbea de renovări dar,până acum,doar o singură încăpere fusese zugrăvită.Se rezemă de spătar şi privi în jur.Câțiva detectivi lucru la birourile lor înghesuite şi încărcate,majoritatea vorbind la telefon,fără ca vreunul să-i dea vreo atenţie.Sweeney îşi spuse că avea şanse s-o întindă mai devreme fără să i se simtă lipsa.Această speranţă i se năru imediat,când pe scară apăru noul lui şef.Locotenentul Lewis era în funcţie doar de cinci săptămâni,dar atâta lucru îi fusese de ajuns lui Sweeney ca să-şi dea seama că-l ura.Locotenentului nu-i plăceau problemele şi,după ce inspectorii de la interne avuseseră o mică discuţie cu el despre ancheta lor neoficială,i se pusese pata pe Sweeney.Ei,mai

dă-l în mă-sa.Lingăul ăla nu voia să se ia pe el jegul lui Sweeney.Prea târziu,îşi spuse B.S.,cu un zâmbet răutăcios.Nici Lewis nu era chiar atât de imaculat.
Sweeney îl privi cum intra ţanoş în biroul lui cu geamuri din capătul sălii.Aflase să Lewis îşi înşela nevasta bogată,din înalta societate.Fiecare om avea secretele lui pe care nu voia să le afle nimeni,iar dacă locotenentul îi mai sufla mult în ceafă,Sweeney se hotărâse să înceapă câteva mici investigaţii proprii,l-ar fi fost uşor să afle cine era curva care-l servea pe Lewis şi să-i facă vreo câteva poze domnişoricii.Anonim,desigur.Cum avea să-şi mai achite Lewis toate notele de plată,fără averea nevesti-sii? Poate ar fi trebuit să cumpere o cameră digitală şi să-i trimită femeii câteva fotografii explicite.La naiba,de ce nu le-ar fi postat şi pe Internet,ca să se distreze ca lumea? Aşa-i trebuia lingăului,dacă nevastă-sa se punea cu foarfecele pe costumele lui scumpe,îi spărgea Rolex-ul pe care avea grijă să i-l vadă mereu toată lumea şi-i dădea un şut în curul ăla slăbănog.
Dinte pentru dinte.Ştia că Lewis avea un carneţel unde nota totul despre el,ca să-l poată da afară fără să aibă probleme cu sindicatul,dar atâta vreme cât Sweeney era atent,Lewis n-avea cum să-l concedieze.Nu trecuseră decât trei minute amărâte.Plimbă nişte hârtii pe birou şi se uită iar peste umăr.Rahat.Lewis îl privea.Reveni grăbit la hârtiile lui şi deschise un dosar,prefăcându-se adâncit în muncă.Alec Buchanan apăru în fugă pe scară.Detectivul sub acoperire arăta ca un şef de bandă drogat,cu părul lui negru şi lung,ochii injectaţi şi barba nerasă.
Buchanan nu lucra de mult timp în divizie.Se transferase recent,iar înainte muncise numai la vicii.Sweeney nu vorbise niciodată cu el,dar îi cunoştea reputaţia.Nu era un om cu care să te pui rău.
Un agent de stradă tânăr,în albastru,năvăli după Buchanan.Avea o expresie îndurerată şi era lac de năduşeală.Sweeney se prefăcu absorbit de hârtiile lui,până când cei doi intrară în biroul locotenentului.Atunci,deschise telefonul,
apăsă pe butonul de aşteptare şi,cu receptorul la ureche,se răsuci în scaun ca să vadă ce se întâmpla.Lewis nu întârzie să explodeze.Furia îi era dirijată spre agentul de stradă.Sweeney încercă să nu zâmbească,în timp ce-l vedea pe locotenent pirzându-şi firea.Tuna şi fulgera,îm-pungând mereu aerul cu un deget lung şi osos.Sweeney auzise ce se întâmplase.Agentul ruinase luni de zile de muncă sub acoperire.Fusese o scenă urâtă.Auzise doi detectivi discutând la cafea,după-amiaza.Din câte prinsese,Buchanan se transformase într-un împuţit
de super-erou.Îl scosese pe poliţist din hruba cu droguri în timp ce pistoalele trăgeau din toate părţile.Probabil că Buchanan avea să beneficieze de încă o lau&ă,dar după expresia de pe chipul lui,părea să aibă poftă de sânge,nu de medalii.Sweeney presupunea că Buchanan voia să-l înfunde pe tâmpltul ăla de

agent,dar după ce privi un minut,îşi dădu seama că detectivul era furios pe Locotenentul Lewis.Poate fiindcă i-l repartizase pe Tanner,despre care toată lumea din departament ştia că era tot timpul cu capsa pusă.
Vorbeşti de lup.Tanner trecu valvârtej prin sală,cu o expresie da ură pură în ochi,îmbrâncind din drum un detectiv şi dând buzna în biroul locotenentului.
Începu să strige încă înainte de a fi închis uşa.Era mai ceva ca-n filmele vechi de la televizor.Nu-i mai lipsea decât o bere şi o pungă de popcorn.
-Ce-i acolo? strigă un detectiv din partea opusă a sălii.Alt detectiv răspunse:
-Buchanan încearcă să-i scape puştiului pielea.Tanner vrea să i-o agațe la uscat.
Sweeney îşi dădu ochii peste cap.Sfântu' dracu',aşa era Buchanan întotdeauna.
Murea de plăcere să-l vadă pe Lewis ieşindu-şi din pepeni.Era roşu ca racul la faţă.Poate-I păştea un atac de apoplexie.N-ar fi fost drăguţ?
Se uită iar la ceas.Încă cincisprezece minute.La naiba,sete-i mai era! Trebuia să iasă dracului de acolo,să bea ceva.Acum locotenentul sigur nu mai era atent la el.Sweeney se întoarse spre computer,îşi vârî hârtiile la loc în dosar,apoi puse dosarul în sertarul „*ne doare-n cot”.*Tocmai îşi împingea scaunul să se scoale,când ridică întâmplător privirea.Pe scară venea o dulceaţă mică.Nu-şi mai putu lua ochii de la ea.Când ajunse în zona recepţiei,Sweeney saliva deja.Şi nu era singurul.Toată zarva din sală se potolise,iar Sweeney bănuia că şi ceilalţi detectivi o priveau.Un detectiv slugarnic din cealaltă parte a sălii aproape că sări peste birou ca să-şi ofere ajutorul,blocând vederea lui Sweeney.Aruncă o privire în spate.Cei din biroul locotenentului continuau să se certe.Fără tragere de inimă,detectivul care încerca să se dea bine pe lângă vizitatoare arătă spre Sweeney.Femeia porni printre birourile aglomerate,către el.Sweeney îşi potrivi repede cravata ca să-şi ascundă pata de ketchup,îşi supse burta şi scoase o mapă din sertar,ca să pară ocupat.Era o tipă trăsnet,cu buzele alea pline,senzuale.Ca să nu mai spună nimic de curbele armonioase şi picioarele lungi.Poate o fi fost una din boarfele alea de-o mie de dolari pe noapte despre care auzise,dar nu le văzuse niciodată.N-ar fi fost ăsta norocul lui? Se considera destul de deştept pentru a găsi o cale de a o convinge să-i cedeze.Desigur,ar fi rămas cu o amintire de neuitat,pentru nopţile lungi de singurătate.Şi-o şi imagina în genunchi,cu părul ei lung şi buclat atingându-i coapsele...
Făcu un efort să-şi întrerupă fantezia înainte de a se excita prea tare.Scaunul scârțâi,când Sweeney se rezemă de spătar,privind-o cum se apropia.O căţea de înaltă clasă,îşi spuse el.De prea înaltă clasă ca să fie curvă,oricât de scumpă.Îi zări inelul cu safir şi ştiu că era veritabil.La boarfa aia nu mergeau pietre false.
Totuşi,verighetă nu avea,deci safirul nu era de la un soţ bogat.

Sau avea un tată milionar,sau un bibic de zahăr care-i achita notele de plată-iar Sweeney,cinic până-n măduva oaselor,alese a doua posibilitate.Drăgălaşa trăsnea a lovele.Aproape că le simţea mirosul,iar mintea începu imediat să-i alerge în căutarea unui mod de a pune şi el mâna pe câte ceva.
Poate asta era marea lovitură pe care o aştepta.Toată lumea avea secrete,chiar şi cucoanele selecte ca ea.Îşi linse buzele cu nerăbdare,dar prudenţa se instala repede.”*Nu mai fi bou*,” îşi spuse.O privi cu ochi îngustaţi.Ştia,în adâncul sufletului,că nu era de nasul lui.Şi-l irita.Avea acea înfăţişare de bogătaşă ferchezuită pe care rareori o mai vedea în ultima vreme!Doi ochi de un albastru frapant,o idee mai deschis decât al safirului de pe deget.Bogată şi frumoasă.
Deloc de nasul lui,nici pomeneală.Se opri în faţa biroului.Înainte de a apuca să spună ceva,Sweeney o întrebă:
-Pot să vă ajut? Ştia că suna morocănos.Nu-i păsa.
-Detectiv Sweeney?
Arătă cu degetul pătat de nicotină spre plăcuţa cu numele,apoi îşi dădu seama că aceasta era întoarsă spre el.Se aplecă înainte,întoarse placa,iar cu acel prilej îşi răsturnă ceaşca plină pe jumătate cu cafea rece peste keyboard.Mormăind o obscenitate,luă o hârtie şi-l şterse.
-Eu sunt,scumpo.Detectiv Sweeney.Îi dădu seama că nu-i plăcea să i se spună „scumpo”.Ochii i se îngustară uşor.*Dură*,îşi spuse el.Nu-i păsa dacă o oftica sau nu.De vreme ce tot calculase că n-avea nici o şansă cu ea,de ce să se deranjeze cu corectitudinea politică? Şi-n plus,îl aştepta bunul lui prieten *Jack Daniel's.*
-Mă numesc Regan Madison,se prezentă ea,punându-şi servieta pe scaunul de vinilin din faţa biroului.
-Aţi venit să anunţaţi o infracţiune?
-Nu.Prietena mea,Cordelia Krane,m-a rugat să trec şi să mă interesez ce progrese s-au mai făcut cu plângerea ei contra unui psiholog pe nume doctor Lawrence Shields.Sweeney nu se prefăcu că ştia despre cine vorbea.
-Cine? Femeia repetă cuvânt cu cuvânt ceea ce-i spusese.Sweeney nu ştiu nici acum despre Cine sau ce vorbea.Eschivă şi se fofila,încercând să scape cu fraza-tip pe care o folosea aproape la toate întrebările primite prin telefon.
-A,da...ancheta e încă în curs de desfăşurare.
-Ce anume s-a făcut?
-Ascultaţi...va trebui să-mi reamintiţi unele amănunte.Am atâtea cazuri în lucru...Lăsă fraza în aer,cu un căscat sonor.Ce pierdere colosală de timp,îşi spuse Regan.Cordie avea dreptate.Sweeney era un nesuferit şi vizibil incompetent.Atitudinea lui de mă-doare-n-cot o înfuria.Mai era şi libidinos.Prea

ocupat să se zgâiască la pieptul ei,decât s-o privească-n ochi.Cu un efort,îşi păstră calmul,explicându-i cine era doctorul Shields şi ce-i făcuse lui Mary Coolidge.Când termină,Sweeney încă mai arăta ca picat din lună.
-Prietena dumneavoastră...cum se numeşte?
-Cordelia Krane.
-Ce legătură aveţi cu ea?
-Poftim?
-V-am întrebat ce legătură aveţi cu ea.
-Cordelia e prietena mea.
-Nu,nu cu ea.Cu cealaltă femeie.Cea care s-a sinucis.
-Se numea Mary Coolidge.
-Înţeleg.Îi dădea anume de înţeles că nu-l interesa nimic din ceea ce-i spunea ea.Ochii-i erau pe jumătate închişi,iar acum căsca la fiecare cinci secunde,ca un mârlan.Dumnezeule,nesimţit mai era.Dacă se mai lăsa mult pe spate cu scaunul, avea să cadă,iar Regan începea să spere s-o păţească.
-Aş dori să vorbim despre anchetă,domnule detectiv.Aveţi idee...
Făcu un gest cu mâna,oprind-o.
-Acum îmi vine totul în minte.Cum vă spuneam,am atât de multe cazuri că mi-e greu să le reţin pe toate.Acum îmi amintesc.Prietena dumneavoastră era foarte revoltată pe acest doctor Shields.Mi-a spus că sigur era responsabil de sinuciderea bătrânei.Investigaţiile sunt în dosar,adăugă el,arătând spre sertarul cu inscripţia „*în lucru*”.
-Ce progrese s-au făcut?
-Păi,adevărul e...
-Da? Ridică din umeri.
-Lucrez la el.Lui Regan îi venea să urle.Trase aer în piept,ca să se calmeze.Dacă se lua la harţă cu el,jn veci n-ar mai fi primit un răspuns.
-Înţeleg.Mi-aţi putea spune...N-o lăsă să continue.
-Eu tocmai ies din schimb.Mai bine veniţi mâine,să vă interesaţi.
Regan ajunsese aproape la capătul răbdării.
-Mă tem că n-am să pot.Locotenentul Lewis e pe-aici?
Drăgălaşa începea să devină o pacoste.Nemulţumirea lui Sweeney se transformă în ostilitate.Cum îndrăznea să încerce să-l intimideze,pomenind numele superiorilor?
-Locotenentul e ocupat,răspunse el,arătând cu capul spre biroul din spate.Şi-n plus,n-ar face decât să vă trimită înapoi la mine,iar eu nu am nimic de raportat..
-S-a făcut ceva? A vorbit cineva cu vecinii ei,sau...

-După câte se pare,acest Shields n-a încălcat nici o lege.Ştiu că e greu de înghiţit,dar asta e.Femeia i-a dat de bunăvoie toţi banii ei,apoi s-a sinucis.Nimic mai simplu.Caz închis.
-Deci,investigaţia nu e cu adevărat în lucru,aşa-i?
Era furioasă.Se înroşise la faţă,dar lui Sweeney puţin îi păsa.Ridicând din umeri,spuse:
-Sigur că e în lucru.Depinde de găsirea unor probe concludente.Regan se uită în jur,după un ajutor.Îi văzu pe cei patru bărbaţi din biroul cu geamuri aflat în fundul sălii.Se vedea clar că omul care stătea în picioare în spatele biroului era locotenentul.Striga şi dădea din mâini.Apoi îi atrase atenţia unul dintre ceilalţi.
Îmbrăcat în nişte haine murdare şi stând rezemat de fereastră,spuse ceva care-l înfurie pe locotenent,făcându-l să bată cu pumnul în birou,strigând.Nervii lui nu păreau să-l descurajeze pe nespălat.Locotenentul îşi îndreptă furia asupra poliţistului în uniformă.Chiar şi cu uşa închisă,Regan auzi câteva dintre ameninţările şi insultele birjăreşti pe care le arunca.Omul rezemat de fereastră veni în ajutorul poliţistului.Trecu în faţa lui şi-i spuse locotenentului ceva care-l făcu să turbeze.Regan nu voia să-i întrerupă.Prefera să nu aibă nimic de-a face cu acel locotenent şi-n nici un caz nu intenţiona să-i ceară ajutorul.Ajungând la concluzia că făcuse tot ce putea,îşi luă servieta şi ieşi din secţie.În clipa când ajunse pe trotuar,îşi scoase telefonul celular şi o sună pe Sophie.
-Am vorbit cu detectivul Sweeney.-Şi?
-Tipul e jalnic.
-La fel a spus şi Cordie despre el.Dar ţi-a fost de vreun folos? Ţi-a dat informaţii care ar putea fi utile la ceva?
-Nu,nimic,răspunse Regan.Cred că nu se face nimic.Puţin îi păsa de sărmana Mary Coolidge.
-Ai citit jurnalul,da?
-Da,l-am citit.Doctorul Shields trebuie să fie oprit.
-Motiv pentru care te-ai dus la politie ca să afli...
-Sophie,n-are loc nici o anchetă.
-Ai vorbit cu Locotenentul Lewis?
-Nu.Nu m-ar ajuta.E mai rău decât Sweeney,dacă se poate aşa ceva.
-Parcă spuneai că n-ai vorbit cu el.
-L-am văzut în acţiune.Urla şi înjura întruna.
-Ce anume ţi-a spus Sweeney? Regan începu să-i relateze,din mers,conversaţia cu detectivul cel nesuferit.
-Îţi spun eu,a fost o totală pierdere de timp.

Încheie convorbirea chiar când ajunse la colţ.I se păru că auzi pe cineva strigând şi se întoarse.Ciocnirea fu inevitabilă.

CAPITOLUL 9

Alec Buchanan era grăbit să ajungă la maşină şi să plece acasă,ca să-şi scoată hainele murdare de pe el.Avea senzaţia că-i umblau pe trup gângănii şi nu voia decât să facă un duş lung,fierbinte.Dădu colţul în fugă şi nimeri drept în femeia care se oprise acolo.O lovi cu putere.Servieta femeii zbură într-o direcţie,iar ea,în partea opusă.O prinse de talie şi o opri chiar înainte de a se lovi cu capul de zidul clădirii.Alec o ţinu strâns,rezemând-o.A naibii,drăguţă mai era.Şi mirosea şi frumos.Mare minune că mai putea simţi vreun miros,după noaptea petrecută în gunoi.Îi dădu drumul,ridică servieta,i-o întinse şi făcu un pas înapoi.

-Vă rog să mă scuzaţi.Tânăra dădu din cap,semn că-i auzise scuzele.Nu putea vorbi.Îl privi în ochi,încercă să zâmbească,apoi se întoarse şi plecă,mergând cât putea de repede.Trăgea aer în piept repetat,adânc,încercând să nu icnească de silă.Dumnezeule mare,duhoarea emanată de Alec îi făcea ochii să lăcrimeze.

Izbucni în râs.Când se uită înapoi,Alec continua s-o privească.Zâmbi,apoi dădu colţul şi începu să râdă din nou.Omul acela cu dinţi albi şi frumoşi îi amintea de o vizită pe care o făcuse în copilărie la grădina zoologică.Fratele ei Aiden o dusese acolo când avea şapte sau opt ani.Îşi amintea că intraseră într-o clădire mare,de piatră cenuşie.Înăuntru era aglomeraţie şi miros de mucegai,iar la capătul unui culoar lung se afla habitatul noii gorile.Încă nu era finisat.Două rânduri de gratii despărţeau gorila de vizitatori,dar încă nu fusese instalat geamul gros de plexiglas incasabil.Regan se smulsese de lângă Aiden şi fugise,

repezindu-se printre oameni înainte de a observa cineva că în faţa cuştii era un loc.Ajunsese până la primul rând de bare,când deodată mirosul o doborâse în genunchi.Duhoarea era sufocantă,şi începuse să se înăbuşe.Aiden trebuise s-o ia în braţe şi s-o ducă afară,la aer.Îşi mai amintea şi acum mirosul oribil din cuşca gorilei.Omul de care tocmai se ciocnise mirosea mult mai rău.

Râsul provocat de vechea amintire o bine-dispusese.Din păcate,buna dispoziţie n-o ţinu prea mult.Tocmai ieşise de la „*Neiman Marcus*” şi mergea grăbită pe o stradă laterală,cu servieta şi sacoşa de cumpărături într-o mână şi poşeta în cealaltă,când se ciocni de un bărbat de două ori mai voluminos decât ea.”*Ce-i cu mine,sunt invizibilă?”* se întrebă.De două ori în aceeaşi zi,câte un om încercase să treacă prin ea.Acesta nici nu se deranja să-şi prezinte scuzele.Ba chiar,păruse s-o calce intenţionat pe picior.Nu aruncă nici o privire în urmă,în timp ce-şi continua grăbit drumul.Vârful piciorului o durea,şi porni mai încet,spre

„*Dickerson's Bath Shop”.*Ziua era doar la jumătate şi mai avea timp să se amelioreze,îşi spuse.La ce-i foloseau gândurile negative?
Apoi intră la „*Dickerson's”*-dar îi era imposibil să rămână optimistă.
Vânzătoarea,o femeie pe al cărei ecuson scria „*Ms.Patsy*”,stătea rezemată de casă,vorbind la telefon.Ţinea receptorul între umăr şi ureche,în timp ce-şi pilea o unghie.Faţa lui Ms.Patsy era atât de roşie,încât era clar c-o iritase ceva.O zări pe Regan,îi făcu un semn nervos să aştepte şi-şi continuă conversaţia.Avea în jur de şaizeci de ani,dar turuia în telefon ca o adolescentă.Părea să converseze cu o prietenă,punând-o la curent cu ultimele bârfe pe care le auzise despre o femeie numită Jennifer.Regan nu încerca să asculte,dar nu putea să nu audă unele cuvinte şi era stupefiată de comentariile crude ale femeii.
Se duse la capătul tejghelei de sticlă,ca să nu mai audă,şi după ce aşteptă câteva secunde luă sticla de loţiune şi se întoarse să plece la altă tejghea.Ms.Patsy îi strigă să aştepte,închide telefonul şi factură vânzarea.Cu o expresie nemulţumită pe mutra ei acră,îi dădu pachetul lui Regan şi,fără o vorbă,se îndepărtă.Regan rămase uimită de bădărănia ei.Fu uşurată când ajunse înapoi la hotel,dar ziua nu se îmbunătăţi.Îşi petrecu restul după-amiezii stingând focuri după focuri.
Lucră până la şase,apoi alergă în apartamentul ei să se aranjeze şi,pe la şase şi un sfert,era jos,lângă uşă,aşteptând-o pe Cordie.Prietena ei sosi cu un taxi,semn că bătrânul Ford era iar pe butuci.Regan ceru să i se aducă maşina,înainte de a-i ieşi în întâmpinare.
-Acum ce mai e? Radiatorul?
-Toba,răspunse Cordie,traversând trotuarul.Mâine am să cumpăr una nouă,şi o instalez în weekend.Maşina lui Regan sosi,iar portarul se repezi să-i deschidă portiera.
-Ştiu la ce te gândeşti,Terry,îi spuse Regan,în timp ce se aşeza la volanul *Chevrolet-ului* ei vechi de cincisprezece ani.Portarul zâmbi.
-Zău c-ar trebui să vă luaţi una nouă.
-Glumeşti? E în perfectă stare,răspunse Cordie,aplecându-se peste banchetă.
Când opriră în faţa blocului lui Sophie,aceasta nu era acolo.Fură nevoite să-l ocolească de trei ori până apăru.Regan îi povestise lui Cordie despre restul acelei zile oribile şi cum începea să-şi piardă încrederea în semenii ei,dar o dată ce Sophie intră în maşină,Regan nu mai apucă să scoată o vorbă,în tot timpul drumului de zece mile până la „*Liam House*”.
Parcarea de lângă centrul de conferinţe era plină,aşa că Regan începu să caute un loc liber.Vedea prost,în lumina^ slabă.Sophie o dirija de pe bancheta din spate.
-Acolo!...Nu,aia-i o Alec.Lasă,mergi mai departe.

-Ia uite la idiotul ăla,cum aleargă prin mijlocul străzii,comentă Cordie.I s-a urât cu viaţa?
-Trebuie să mă apuc şi eu iar de jogging,replică Sophie.Am să alerg cu tine, Regan,pe traseul de la universitate.
-Nu mă mai duc acolo,spuse Regan.Au terminat pista interioară dela hotel.Mi-e mult mai comodă.
-Aş face şi eu mişcare mai des,dacă aş avea o sală de sport acasă,spuse Cordie.
-Când ai făcut tu vreodată mişcare? o întrebă Sophie.
-Fac,ripostă Cordie,dar nu tot timpul.Sophie râse.
-Numai de ţi-ai reintra în formă,atunci n-ar mai trebui să ţii toate dietele...
Cordie o întrerupse:
-Era vorba că ne spui marele tău plan.
-Ce? Cu răbdare,Cordie îi aminti din nou.
-O,Doamne! exclamă Sophie.Am uitat.Regan o privi în oglindă.
-Ai uitat care e marele plan?
-Nu,am uitat să vă spun ce s-a întâmplat azi.N-o să vă vină să credeţi.
-Păi,spune-ne! ceru Cordie.
-În sfârşit,m-a sunat vecinul lui Mary Coolidge.Îi lăsasem cel puţin zece mesaje, în ultimele două săptămâni,şi eram gata să renunţ,dar am aflat că fusese plecat din oraş,de-asta nu mi-a răspuns.
-Şi? o îndemnă Cordie.
-Ştiţi că Shields e încadrat mereu de doi asistenţi?
-Da,spuse Regan.Mary a scris despre ei în jurnal.
-De fapt,sunt gorilele lui.
-Gorile? Cine mai zice „gorile”,în vremurile astea? râse Cordie.
-Vecinul lui Mary,răspunse Sophie.I-a numit gorile.Şi acum,fiţi atente.Mary i-a spus fiicei ei că Shields a zis că i-a angajat ca bodyguarzi.Ei îi era frică de ei şi a spus că părea să le placă să intimideze oamenii.Au ajuns chiar să poarte ochelari de soare zi şi noapte.
-Dar e ridicol,remarcă Regan.Văzu o maşină ieşind dintr-un spaţiu de parcare şi se grăbi să-i ia locul.
-Şi ce-a spus vecinul? întrebă Cordie,căreia începea să-i înţepenească gâtul de cât şi-l tot sucea s-o privească pe Sophie.
-Tocmai deschisese uşa să intre pisica în casă,când i-a văzut pe cei doi venind pe aleea casei lui Mary.Regan opri motorul.
-Şi crezi că s-au dus la ea acasă s-o ameninţe? Sophie dădu din cap.
-E doar o presupunere,dar...

-Dar ce? insistă Regan.
-Dar cred că i-a spus lui Shields că voia să se ducă la poliţie,iar el şi-a trimis gorilele să-i mute gândul.
-Cred că e posibil,spuse Cordie.Însă va fi greu de dovedit.
-Vecinul îşi aminteşte când au venit acolo cei doi? întrebă Regan.
-E destul de sigur că i-a văzut în noaptea când s-a sinucis Mary.Cred că s-au dus la ea s-o terorizeze,iar ea şi-a spus că pastilele erau singura cale.Fie asta,fie...
-Hai,măi Sophie,nu ne lăsa să ghicim.Aproape în şoaptă,Sophie spuse:
-Fie au silit-o să ia pastilele,şi au rămas acolo până şi-a pierdut cunoştinţa.
Regan clătină din cap.
-Gândeşte-te,Sophie.Care a fost ultima ei notaţie din jurnal? Răspunse Cordie:
-"*Prea târziu.Au venit."*
-Iar scrisul era destul de lăbărţat,nu?
-Acoperea toată pagina,spuse Cordie,ceea ce sugera că Mary luase deja pastilele. Aşa că...
-Dacă nu cumva au silit-o să ia câteva pastile,apoi au lăsat-o să scrie câteva cuvinte în jurnal,şi pe urmă au pus-o să mai ia şi altele,trebuie să spun...
-Bine,teoria asta nu rezistă,acceptă Sophie.Dar dacă oamenii lui Shields s-au dus acolo s-o ameninţe...
-Ar fi foarte greu de dovedit,sublinie Regan.
-Dacă am avea o fotografie a body-guarzilor şi i-am arăta-o acelui vecin...Începu Cordie.Sophie bătu cu palma în tetiera fotoliului lui Cordie.
-Exact la asta m-am gândit.Numai că,problema e...
-Da? întrebă Regan.
-Vecinul nu e atât de sigur că i-ar putea recunoaşte.Mi-a spus că nu le-a văzut bine feţele,dar vreau totuşi să-i arăt o fotografie,pentru orice eventualitate.
-Deci,asta e? Ăsta-i marele plan? Să facem rost de o poză a gorilelor? întrebă Cordie.Am putea să mergem cu maşina pe Alec,să aşteptăm acolo,şi când ies din casă,ţac-ţac,şi avem fotografiile.
-Nu,nu e numai atât,spuse Sophie.Mai întâi,intră,iar eu plătesc taxele...
-N-ai să plăteşti pentru mine,o întrerupse Regan.
-Nici pentru mine,adăugă Cordie.
-Îmi faceţi o favoare enormă.Renunţaţi la weekend ca să mă ajutaţi,aşa că nu mă mai contraziceţi.Măcar pot şi eu să vă plătesc taxele,în semn de recunoştinţă.Am să plătesc cash,adăugă ea,într-o încercare de a preveni orice altă contradicţie.Nu vreau ca Shields sau oamenii lui să aibă acces la vreun cont,aşa că n-am să folosesc cecuri sau credit carduri.

-Doamne sfinte! Vrei să spui că umbli cu trei mii de dolari în poşetă?
Sophie zâmbi ştrengăreşte.
-În sutien nu încăpeau,aşa că,da,sunt în poşetă.
-Cine umblă cu asemenea sume? o întrebă Cordie pe Regan.
-Sophie,din câte se pare.
-Tatăl meu poartă asupra lui sume de zece ori mai mari decât asta,tot timpul, comentă Sophie.
-Soph,cum îţi poţi permite să plăteşti trei mii de dolari? întrebă Cordie.Câştigi mai puţin ca mine.
-Tăticul.
-Luna trecută mi-ai spus că nu vei mai lua bani de la el.Erai hotărâtă să-i câştigi singură.
-A fost un cadou de ziua mea,în avans,răspunse Sophie.Tocmai cumpărase încă o casă de vacanţă şi,ca să scape de impozite,a pus-o pe numele meu.Tăticul are destui bani puşi deoparte ca să-i ajungă trei vieţi.Deşi o cunoşteau pe Sophie încă de la grădiniţă şi erau cele mai bune prietene,Regan şi Cordie încă nu ştiau cu ce-şi câştiga tatăl ei existenţa.De fiecare dată când o întreba câte una dintre ele,dădea alt răspuns.Fie îşi schimba ocupaţia o dată pe lună,fie le inventa din mers.Multă vreme,Regan crezuse că era bancher,iar Cordie,că era un magnat al proprietăţilor imobiliare.Acum,când erau mai mari şi auziseră toate zvonurile şi speculaţiile,ştiau că se ocupa de nişte tranzacţii dubioase.Mereu urzea tot felul de planuri,şi se temeau că nu mai era decât o chestiune de timp până când unul dintre acestea avea să se întoarcă împotriva lui.Regan era îngrijorată pentru Sophie.Oricât de sofisticată se considera prietena ei a fi,era îngrozitor de naivă în privinţa tatălui său.Şi extrem de protectoare.Cordie părea dornică să continue disucţia.Regan,hotărâtă să revină la subiect,întrebă:
-Şi după ce intrăm în centrul de conferinţe,care-i planul?
-Mergem la recepţie şi...ne uităm prin jur.Regan îi aruncă o privire scurtă lui Cordie şi întrebă:
-Cum adică,”*ne uităm prin jur”?*
-Da,încuviinţă şi Cordie,după ce anume o să ne uităm?
Sophie îşi luă poşeta şi deschise portiera din spate.
-După computerul lui.Am făcut unele verificări şi ştiu că înscrierile şi documentele sunt computerizate.Am mai aflat şi că poartă asupra lui un laptop şi sper să punem mâna pe el,în weekendul ăsta.
-Ă-ăuu,nu-mi place cum sună,se pronunţă Cordie.
-Doar nu te gândeşti să-i intri în computer! exclamă Regan,îngrozită.

Sophie râse.Aşteptă ca prietenele ei să coboare din maşină,şi răspunse:
-Nu,în nici un caz.Nu mă pricep să sparg coduri de computer.Cordie va trebui s-o facă.
-Nici nu mă gândesc.N-am să fac nimic ilegal.
-Trebuie să-i consult fişierele,insistă Sophie.E singura cale în care pot afla despre celelalte femei pe care le-a escrocat.
-Bodyguarzii lui nu ne vor lăsasă ne apropiem de computer,obiectă Regan.
-Avem la dispoziţie tot weekendul ca să încercăm.
-Sophie,te rog,spune-mi că planul conţine şi altceva,nu numai ilegalităţi,îi ceru Regan.
-Sigur că da.Am venit aici ca să investigăm.Vom vorbi cu toate persoanele care s-au înscris,şi poate că cineva ştie ceva care ne va fi de folos.
-Ca de pildă? întrebă Cordie.
-De pildă,cu cine se întâlneşte Shields.Va trebui să jucăm după ureche.
-Se pare că vom juca după fundul pantalonilor,comentă Cordie.
-Cum ne-o fi putând băga în treburi din astea? întrebă Regan,abia stăpânindu-şi râsul.
-Mereu face ca planurile ei să pară...rezonabile.
-Alo,sunt aici! Aud tot ce spuneţi.Cordie şi Regan o ignorară.
-Nesuferit mod de a ne petrece weekendul,se plânse Cordie.
-Dar e pentru o cauză demnă,insistă Sophie.Şi e prea târziu ca să mai bateţi în retragere.Cordie ridică privirea spre cer.
-O să plouă.La naiba,iar mi se va încreţi părul.
-Stăm aici toată seara,sau ce? interveni Regan.Cordie şi Sophie o luară înainte, prin parcarea întunecată.Pe Regan o durea genunchiul,aşa că mergea mai încet,încercând să nu şchiopăteze.Îşi blestemă decizia de a fi încălţat nişte pantofi atât de nepractici.
-Mai încet,spuse Cordie.Regan iar are probleme cu genunchiul.Când îţi Jaci operaţia aia?
-Curând,răspunse ea şi,ca să n-o piseze cu un lucru pe care nu era gata să-l facă,schimbă subiectul.Trebuie să-mi schimb uleiul la maşină.Mi-l faci tu, Cordie?
-Sigur.În weekendul viitor.Sophie îşi dădu ochii peste cap.
-Îţi petreci mai mult timp sub capotă decât un mecanic,Cordie.Jur că n-am să vă înţeleg niciodată,pe voi două.Vă puteţi permite ce maşini vreţi,şi totuşi umblaţi cu nişte rable vechi.Dar,în fond,cred că ştim de ce-şi păstrează Regan rabla.
-Aiden,spuseră Regan şi Cordie în acelaşi timp.

-Îl scoate din minţi,nu? râse Sophie; o luă grăbită înainte şi le aşteptă la uşă.
Okay,fetelor.E timpul să ne concentrăm asupra misiunii.
Liam House era o clădire veche de piatră care cunoscuse multe întrebuinţări la viaţa ei.Acum servea drept centru pentru seminarii şi conferinţe.Interiorul era o surpriză plăcută.După renovarea recentă,pardoselile de marmură luceau în ambianţa discretă a pereţilor de un bej cald.Biroul pentru înscrieri se afla în capătul opus al unui hol dreptunghiular.O femeie de vreo treizeci şi ceva de ani,cu numele *„Debbie”* scrise pe ecuson,stătea aşezată la o masă,înmânând formulare de înscriere.Purta un bleizăr de flanelă albastru viu.În spatele ei,două bannere lungi de câte patru metri atârnau de la balcon.
Fiecare conţinea câte o fotografie în mărime naturală a doctorului Shields.In ambele fotografii,Shields purta acelaşi bleizăr albastru şi avea acelaşi zâmbet pe buze.
-Tipul ăsta e psiholog,sau agent imobiliar? întrebă în şoaptă Cordie.
Sophie îi dădu un ghiont.
-Îi vezi laptopul?
-E pe masă,chiar în faţa mea.Cum aş putea să nu-l văd? Vrei să-i distragi atenţia, ca să pun mâna pe el şi să fug? întrebă Cordie sarcastic.
-Să continuăm,şopti Sophie.Toate trei îşi completară formularele de înscriere.
Sophie i le dădu lui Debbie.
-Taxa e o mie de dolari de persoană,iubito.
-Da,ştim,răspunse Sophie,în timp ce-i dădea banii.Debbie numără pe îndelete hârtiile de câte o sută de dolari.După ce se încredinţa că suma era corectă,le introduse în computer numele de pe formulare,apăsă pe o tastă,iar imprimanta de pe masa din spatele ei scoase imediat trei chitanţe.
-Doctorul Shields e în living,cu alţi câțiva participanţi.Dăm o recepţie de bun-venit,şi n-ar fi bine s-o pierdeţi.Doctorul face nişte exerciţii extraordinare.
-Exerciţii? repetă Regan.
-Provocări,preciza Debbie.Provocări mintale.Aşa le numeşte.Vă ajută să scăpaţi de toată furia,ostilitatea şi animozităţile care vă consumă creativitatea,şi după ce aţi eliminat toată otrava asta,puteţi porni într-o direcţie mai constructivă.Mie mi-a schimbat cu adevărat viaţa,adăugă ea.Şi o să vi le schimbe şi vouă,dacă lucraţi împreună şi aveţi încredere-n el.Regan afişă unzâmbet larg.
-O,eu vreau să mi-o schimb.Vreau neapărat.De-asta am venit aici.
-Şi eu! se repezi Sophie.Debbie dădu din cap cu însufleţire.
-Recepţia se ţine acolo,pe hol,după colţ,o să găsiţi o uşă dublă.Nici nu ştiţi ce noroc aveţi.E un mare câştig că doctorul se întâlneşte personal cu lumea.A

sugerat că-n seara asta s-ar putea să facă vreo două exerciţii.În program nu erau incluse.Doctorul Shields e atât de ocupat în ultima vreme,dar îi place să fie spontan,când îşi găseşte puţin timp.
-Îşi programează spontaneitatea? întrebă Regan,încercând să nu râdă.
Debbie era entuziastă ca o suporteriţă a echipei Lakers.
-Păi,da,desigur!Regan se întoarse să plece.
-Aşteptaţi! strigă Debbie.Am uitat să vă dau pachetele.
Îi oferi fiecăreia dintre ele câte o mapă albastră.
-Aveţi înăuntru câte un caiet şi un pix,ca să notaţi cuvintele înţelepte ale doctorului.Înăuntru nu e permisă folosirea de mijloace de înregistrare audio sau video.Iar acum,dacă vreţi să mai puneţi întrebări sau aveţi nevoie de ceva,toţi angajaţi poartă bleizăre albastre la fel ca ăsta al meu.Ne aflăm aici pentru a ajuta ca acest seminar să devină o experienţă fabuloasă pentru toată lumea.
-Nu mă îndoiesc că aşa va fi,răspunse Sophie.Regan porni pe un culoar larg, dădu colţul şi se opri brusc.
-Dumnezeule mare,şopti ea.Lângă uşa dublă se afla o siluetă de carton decupat, înaltă de peste doi metri,a doctorului Shields.Cu bleizărul albastru şi dinţii de un alb orbitor,vizibil cu calote,arăta ca reclama unui agent imobiliar care tocmai a încheiat cea mai fericită tranzacţie din viaţa lui.Una din pleoape îi stătea uşor coborâtă,ca şi cum fotograful l-ar fi surprins în timp ce clipea.
-Crezi că se place pe sine însuşi? întrebă Cordie.
-E un megaloman,remarcă Sophie.
-Oare poartă lentile de contact colorate?
-Ai mai cunoscut pe cineva cu ochi albaştri de cobalt naturali? replică Regan.
-Că bine zici.Cordie făcu un pas înainte să deschidă uşa,când Sophie o opri.
-Stai.Trebuie să-mi pornesc reportofonul.
-Ai grijă să stai cât mai aproape de el,spuse Regan.
-Eu am să stau în spate,răspunse Cordie.
-Bine,să mergem,reluă Sophie şi deschise uşa.Livingul era surprinzător de mare şi foarte aglomerat.În faţa şemineului de piatră se afla un covor prelung,crem,iar prin jur stăteau grupate fotolii.Scaune pliante se înşirau pe lângă pereţi.
Cel puţin optzeci la sută dintre participanţi erau femei,dar nu exista nici o categorie de vârstă care să le domine pe celelalte,Regan presupusese că majoritatea participanţilor treceau prin aceeaşi criză de la jumătatea vieţii,dar se înşela.Existau destule tinere sub treizeci de ani,şi nu puţine femei trecute vizibil de şaizeci.Sophie porni înainte şi se strecură între doi bărbaţi aşezaţi pe canapeaua din faţa şemineului.Amândoi îi făcură loc cu plăcere.

Cordie zări două scaune libere într-un colţ,lângă peretele din fund.Îi făcu semn lui Regan.
-Urmează-mă.Regan porni grăbită după ea,se aşeză,apoi îşi îndreptă atenţia spre Shields.Psihologul stătea în picioare,în faţa şemineului masiv de piatră.Arăta impozant.Înalt,bronzat...sau poate folosea machiaj? Bodyguarzii săreau în ochi imediat.Stăteau ca doi roboţi în capetele opuse ale căminului.Nu purtau ochelarii de soare,iar ochii lor scrutau încontinuu asistenţa.
-Sunt siniştri,şopti Regan.
-Bodyguarzii? întrebă Cordie.
-Da.
-Şi Shields la fel.E machiat?
-Aşa cred.Psihologul nu arăta ca un monstru,ci doar ca un escroc chipeş de vreo cincizeci de ani care încerca să pară de douăzeci.Mary Coolidge scrisese că era cel mai charismatic om pe care-l cunoscuse vreodată.Poate fiindcă avea predispoziţia de a-l antipatiza,Regan nu găsea pic de charismă la el.Cordie îi dădu un cot.
-Ştii de cine-mi aminteşte?
-De cine?
-De taică-tu vitreg.
-Un motiv în plus să-mi displcă,replică Regan.Shields avea într-adevăr un zîfribet orbitor.Trecuse într-un colţ al camerei şi era înconjurat de femei adoratoare.Pe neaşteptate,le făcu semn să-şi ocupe locurile.Aşteptă să se aşeze toate,apoi reveni spre centrul şemineului.În sală se lăsă liniştea.
-Începe,şopti Regan.

CAPITOLUL 10
Shields îşi începu alocuţiunea.Avea un glas gânguritor,hipnotic,care suna ca o încrucişare între Barry White şi Mr.Rogers.Cordie îi dădu un ghiont lui Regan.
-Unul dintre bodyguarzi,cel din stîhga,se uită la tine de când ai intrat.Ce problemă are?
-Nu-l lua-n seamă,răspunse Regan.Shields bătu din palme.
-Cine se scoală devreme,departe ajunge,cum obişnuia să spună bunica mea.
Mâine,în sală vor fi cinci sute de oameni.Spaţiul are mare căutare aici,aşa că a trebuit să limitez numărul de participanţi la această conferinţă,dar pentru că aţi venit devreme şi v-aţi plătit taxa,am hotărât să avem această mică întâlnire.Dacă mai apar şi alţii,vom deschide uşile acestea,ca să ne extindem.Şi acum,daţi-mi voie să vă spun ce veţi învăţa în acest weekend.Turuia monoton,aşa că Regan

nu-l mai ascultă,îi scoase fotografia din buzunarul mapei şi o compară cu realitatea.Semăna destul de bine.Apoi,gândurile i se îndreptară spre chestiuni mai practice şi întoarse fotografia pe dos,notându-şi câteva însemnări.”*Sună paza şi spune-le despre Peter Morris”,*scrise ea mai întâi,apoi: „*Vorbeşte cu Aiden despre problema cu Emily Milan*”.Ridică privirea şi scrută auditoriul.
Categoric,Shields avea efect asupra praticipanţilor.Majoritatea femeilor păreau captivate de ceea ce le spunea.Unele chiar se aplecau înainte,ca şi cum ar fi încercat inconştient să se apropie de el.Îşi îndreptă iar atenţia spre Shields şi,după ce ascultă zece minute,conchise că discursul lui improvizat se axa pe două teme: frica şi lăcomia.Da,insista Shields,puteau avea tot ce-şi doreau.
Meritau să aibă totul.Dar mai întâi trebuia să scape de otrava dinăuntrul lor.
Se ridică o mână.Shields făcu un pas înainte,se opri să afişeze un zâmbet,şi întrebă:
-Da? O femeie se ridică în picioare.În timp ce-şi trăgea în jos poalele fustei care nu i se potrivea bine,spuse:
-Nu...nu sunt sigură că am înţeles.Ştiu că aţi spus că trebuie să ne deschidem mintea faţă de noi posibilităţi,şi că mai întâi trebuie să ne debarasăm de otrava din interiorul nostru...Văzând-o că ezita,Shields confirmă:
-Da,aşa este.
-Ei...problema e că...nu ştiam că am otravă în mine.Shields îşi agită mâinile,cu un gest dramatic.
-Toate persoanele din această încăpere au în ele otravă.
-Dar tocmai asta e,insistă femeia,con-tinuând să se tragă de fustă.Ce înţelegeţi prin otravă? Era clar că Shields se aşteptase la această întrebare.Împreunându-şi mâinile la spate,făcu încă un pas înainte.
-Uite ce aproape e de Sophie,şopti Cordie.Cred că reportofonul ei înregistrează fiecare cuvânt.
-Cred că femeia care a pus întrebarea e de-a lor.Tu ce zici?
-Poate,fu Cordie de acord.
-Aţi fost vreodată rănită de cinerva? întrebă Shields.Rănită profund?
Cine nu fusese? Regan se gândi la Dennis şi dintr-o dată deveni interesată de ceea ce avea de spus Shields.Femeia care pusese întrebarea îşi coborî privirea,iar pe obraji îi apăru o roşeaţă uşoară.
-Da...Pariez că cei mai mulţi dintre noi,cei de-aici,am fost răniţi profund,spuse ea,arun-când o privire nervoasă în jur.Prietenul meu...mă înşela,şi nu-i păsa cât de mult suferam.Mă...se folosea de mine.
-Şi aţi îngropat această suferinţă în adâncul sufletului dumneavoastră,nu-i aşa?

Shields dădu din cap înţelepţeşte,apoi privi auditoriul.
-Câți dintre dumneavoastră aţi avut relaţii dureroase de-a lungul anilor? Câți aţi îndurat trădări ale rudelor şi ale celor pe care-i credeaţi prieteni? Câți dintre dumneavoastră au fost omişi de la avansare în repetate rânduri,la serviciu,deşi ştiaţi că meritaţi? În toată sala se ridicară mâini.
-Îi mănâncă din palmă lui Shields,şopti Cordie.Ă-ăuu,bodyguardul ăla continuă să se uite la tine.Ridică mâna.Conştiincioasă,Regan ridică mâna.Cu cât îl privea mai mult pe Shields,cu atât o treceau fiori pe şira spinării.Acum zâmbea ca un Yoda binevoitor.
-Cred că toate aceste experienţe dureroase s-au transformat în picături de otravă în sufletele dumneavoastră,devorându-vă potenţialul,creativitatea,pasiunea pentru viaţă.
-Dar cum scăpăm de otrava asta? întrebă altă femeie.
-Am să vă arăt,răspunse Shields.Până duminică seara,când se va termina acest seminar,veţi fi purificaţi şi pregătiţi să faceţi faţă lumii.Vă garantez.
Făcu din nou o pauză,apoi propuse,cu o voce suavă ca de Hagen-Dazs:
-Ce-ar fi să facem un mic exerciţiu? Toată lumea,scoateţi-vă caietele şi pixurile. Le găsiţi în mape.Vom scrie o listă.Îi făcu un semn bodyguardului din dreapta sa.Namila îngenunche imediat în faţa şemineului.Peste câteva secunde,un foc cu vâlvătăi înfierbânta camera deja caldă.
-Hai să ne scoatem caietele şi să părem nerăbdătoare,sugeră Cordie.Ce cald e aici,adăugă ea.Ar fi trebuit să-mi strâng părul.Nici vorbă c-o să mi se încreţească.Regan era obişnuită cu obsesiile lui Cordie faţă de părul ei,aşa că-i ignoră comentariile.
-Gata? întrebă Shields.Acum,iată la ce vreau să vă gândiţi.Cum puteţi face ca lumea să fie mai plăcută pentru dumneavoastră? Aţi fi mai fericiţi,mai împliniţi, mai veseli,dacă oamenii care v-au rănit n-ar mai exista? Dacă aţi avea o baghetă magică şi...puf!-pocni el din degete,pentru un efect dramatic-ar dispărea...pentru totdeauna.V-ar fi mai bine fără ei? Dacă puteţi scăpa de otrava din dumneavoastră,veţi fi mai fericiţi? Dacă aşa credeţi,scrieţi numele acelor persoane care aţi dori să dispară.Lui Regan nu-i venea să creadă ce auzea.Şi nu era singura.O mână se ridică,timid.
-Scuzaţi-mă,domnule doctor Shields.Am auzit bine? Chiar vreţi să...
O altă femeie se ridică,strângându-şi caietul la piept.
-Vreţi să scriem o...listă de crime?
-Nu asta a spus! strigă un tânăr.Shields ridică mâinile.
-O puteţi numi cum doriţi.Aceia dintre dumneavoastră care sunt mai timizi,

consideraţi-o doar o listă a persoanelor pe care pur şi simplu n-aţi vrea să le mai vedeţi niciodată.Femeia care-şi strângea caietul la piept nu prea părea să înţeleagă ce-i cerească facă.
-Bine.Deci,vreţi să scriem numele persoanelor care am vrea să fie...moarte.
-Da,exact asta vreau să faceţi.Dacă acei oameni care n-au rănit n-ar mai exista, n-aţi putea să scăpaţi de otrava din dumneavoastră?
-Ba da...cred...dar...Un alt bărbat strigă:
-Eu o să am nevoie de mai multă hârtie! Comentariul lui fu urmat de râsete nervoase.
-Există o limită a numărului de nume? întrebă el.
-Scrieţi cât de multe nume doriţi.Totuşi,cred că pentru acest exerciţiu vom avea o limită de timp.Zece minute,anunţă Shields.Începem? Ridică braţul,se uită la ceas şi spuse:
-Puteţi începe.Un bărbat aşezat în faţa lui Regan şopti:
-O să fie amuzant.Eu încep cu nevastă-mea.
-Fosta nevastă,adică,spuse femeia de lângă el.
-A,da,sigur.Am s-o trec şi pe ea pe listă.Cordie era copleşită.
-Îţi vine să crezi? Shields i-a transformat în nişte zombi ucigaşi.
-Taci,şopti Regan.Să ne purtăm ca toţi ceilalţi.Începe să scrii.
-Oricât de obscen ar fi exerciţiul ăsta?
-Oricât.
-Păi,atunci...
-Atunci,ce? Cordie zâmbi.
-Atunci,de ce să nu ne distrăm puţin? Îşi scoaseră amândoi caietele.Regan scrise pe prima pagină: „*Lista crimei*”,şi sublinie cuvintele cu două linii.
Dedesubt scrise:„*Oameni cărora le doresc moartea”.*Şi acum? Trăgând de timp, începu să bată cu pixul în caiet,până când omul din faţa ei se întoarse,încruntat.
-Sunteţi amabilă? Mă deranjaţi.
-Mă scuzaţi,şopti ea.Avea senzaţia că bodyguardul continua s-o privească.Poate că era paranoică.Îşi dădu părul la o parte din ochi şi ridică privirea,apoi îşi plecă repede capul.Nu.Nu era paranoică.Nesimţitul se uita şi acum la ea.Ce problemă avea? Cordie îşi trăgea nasul şi căuta prin poşetă.Regan îi dădu un şerveţel.
-Încă cinci minute! anunţă Shields.Apoi,voi da ocol sălii,şi vă voi ruga să ridicaţi cu toţii caietele,ca să văd câte nume aţi scris!Hopa...! Regan începu să scrie.Shields,primul bodyguard şi al doilea bodyguard fură trecuţi primii pe listă.
Cine să mai urmeze? Ms.Patsy,vânzătoarea cea nepoliticoasă de la *Dickerson's.*
A,da nu trebuia să-l uite nici pe nesuferitul de detectiv Sweeney.

Lumea ar fi fost fără-n-doială mai fericită fără el.Tocmai se pregătea să-l adauge şi pe Locotenentul Lewis pe listă,pentru că se purtase atât de infect cu tânărul acela,dar trecuse timpul.Nici nu avusese idee că era atât de sângeroasă.Shields bătu din palme.
-Pixurile jos.Toată lumea,ridicaţi caietele la vedere.Aşa...Bun,bun...Aţi participat cu toţii.Iar acum,iată ce vă cer să faceţi.Unul câte unul,veniţi la şemineu.Desprindeţi foaia din caiet şi rupeţi-o în bucăţi.Apoi,o veţi arunca în foc şi veţi privi cum flăcările devorează numele,începem?
-Asta o să ne scape de durere şi otravă? întrebă o femeie.
-E un gest simbolic,explică Shields.Destinat să vă deschidă minţile faţă de toate posibilităţile.
-Asta ce-o mai fi însemnând? se întrebă Cordie.
-Ne deschidem mintea faţă de posibilitatea că ne-am putea omorî toţi duşmanii,îi explică Regan,cu fals entuziasm.
-Începem? întrebă din nou Shields.Sophie veni prima.Îi zâmbi lui Shields,când trecu prin dreptul lui.
-'Opa,Sophie flirtează,şopti Shields.Iar Shields e-n culmea fericirii că i se dă atenţie.
-Cum poate? E atât de...repulsiv.
-Toate astea-s gogoşi.Îţi vine să crezi că cere bani pentru aşa ceva?
-Shields a spus că la seminar s-au înscris cinci sute de oameni.Înmulţeşte cu mia de dolari plătită de fiecare,şi...
-Face o afurisită de avere.
-Nu-mi vine să cred că ne-am dedicat un weekend întreg unei asemenea pungăşii.
-Hai să trecem la coadă,şi pe urmă să plecăm de-aici.Mor de foame.
Regan tocmai îşi luase poşeta,când îi sună telefonul celular.Semnalul îi făcu pe amândoi bodyguarzii să se încrunte la ea.Răspunse la telefon,apoi îşi strânse repede lucrurile şi ieşi în hol,pe când Cordie stătea la coadă ca să-şi arunce lista-n foc.O sunase Emily Milan,care iar avea draci şi nu-şi menaja cuvintele.
-Nu mi-ai dat ultimele însemnări ale lui Aiden,se răsti ea.Şi,în consecinţă,ultima şedinţă a ieşit un adevărat dezastru.N-am să-mi mai pot face treaba,dacă te mai ţii mult de jocurile astea copilăreşti,Regan.
-Sunt sigură că Henry a printat tot ce-a trimis Aiden prin e-mail,răspunse Regan. Nu le-am şters,şi am să verific cu plăcere când mă întorc la hotel,dar...
-Aştept hâriile la mine pe birou,mâine.
-Sunt sigură că tot ce-a trimis fratele meu a fost imprimat,repetă Regan.

-Trebuie să vorbesc cu Aiden? Regan numără până la cinci.Nu-i folosi la nimic.
-Te rog.Închise telefonul şi-l privi încruntată.
-Bun,deci ai să treci şi tu pe lista mea,mormăi ea.Ar fi vrut s-o poată concedia pe loc,prin telefon.Totuşi,nu putea.Nu avea autoritatea necesară.În apropiere se auzi un tunet,întrerupându-i şirul gândurilor.Îşi îndesă telefonul în poşetă şi reveni înăuntru,ca să le caute pe Cordie şi Sophie şi să plece de-acolo până nu i se strica de tot buna dispoziţie.Tocmai închidea uşa masivă de lemn în urma ei, când observă că unul dintre bodyguarzi stătea în genunchi în faţa şemineului, oprind gazele.Pesemne pierduse tot ritualul de purificare.N-o vedea nicăieri pe Sophie,dar Cordie stătea acolo unde o lăsase,pe scaunul pliant incomod de lângă perete.Se aşeză lângă ea şi şopti:
-Acum putem pleca?
-Într-un minut.Shields ne povesteşte o întâmplare pe care o consideră super-inspiratoare,despre un student de-ai lui.
-Student? Predă şi cursuri? Cordie clătină din cap.
-Noi suntem studenţii.Toţi participanţii la celelalte seminarii ai lui sunt foşti studenţi.Cum poate cineva care are măcar jumătate de creier să înghită toate aiurelile astea? Se vede de la o poştă că-i un pungaş.
-Uită-te-n jur,şopti Regan.Sala e plină de oameni nefericiţi care doresc cu disperare să-şi schimbe vieţile.Le spune ceea ce vor să audă.
-Le mai oferă şi pe cineva pe care să dea vina,în loc să-şi asume responsabilitatea pentru propriul lor comportament.Sophie a avut dreptate. Profită de fiinţele vulnerabile.
-Am să-i cer lui Aiden s-o concedieze pe Emily,schimbă Regan subiectul.
Cordie se îndreptă de spate.
-Serios? Părea încântată.Regan îi repetă conversaţia pe care o avusese cu nesuferita de asistentă.
-Tu ce-ai face?
-L-aş pune pe Aiden s-o zboare c-un şut în fundul ăla inexistent,şopti Cordie.Ar trebui s-o angajezi tu pe următoarea lui asistentă.E clar că se uită după genul nepotrivit.
-Şi care gen e ăla?
-Tânără,frumoasă,blondă,slabă...
-Ce-ţi pasă ţie cum arată? Cordie ridică din umeri.
-Nu-mi pasă,răspunse ea grăbită.Tu eşti cea care se plânge.Regan oftă.
-Nu pot s-o concediez.Nu lucrează pentru mine.Şi-n plus,Aiden are nevoie de ajutor...

-Ei,şi? Găseşte-i pe altcineva care să-l ajute.Volumul vocal al lui Shields crescu, când ajunse la sfârşitul povestirii.Izbucniră aplauze.Aşteptă să se facă linişte, apoi anunţă că sesiunea spontană luase sfârşit şi invită oamenii să se cunoască mai bine.În câteva secunde,fu înconjurat de femei care se îmbulzeau să-i capteze atenţia.

-Plouă? întrebă Cordie; îşi ridică o şuviţă de păr,oftă,apoi şi-o potrivi la loc după ureche.Da,plouă.Deja mi se încreţeşte părul.

-Prostii,răspunse Regan.Părul tău nu se încreţeşte.Se cârlionţează.

Cordie căută în poşetă,găsi o agrafă şi începu să-şi strângă părul la spate.

-Mă duc să iau maşina şi s-o trag sub copertină,spuse Regan.Tu găseşte-o pe Sophie şi adu-o afară-cu forţa,dacă altfel nu se poate.

Îşi strânse lucrurile,luă mapa sub braţ şi porni spre ieşire.Starea de spirit din sală era jovială,mulţi dintre participanţi râzând nervos şi vorbind între ei.Cât entuziam,câte speranţe,îşi spuse ea.Fu sigură că auzea râsul distinctiv al Sophiei. Cum Dumnezeu suporta să stea atât de aproape de Shields?

Regan părea singura persoană grăbită să plece.Lumina de la intrare şi din jurul clădirii era îngrozitor de slabă.Abia dacă-şi vedea mâna în dreptul feţei.

Dacă ar fi fost o pesimistă,şi-ar fi spus că ploaia o aştepta pe ea,pentru că în secunda când ieşi de sub copertină,burniţa uşoară se transformă într-o aversă în toată regula.O luă la fugă prin parcare,cu stropii de ploaie lovindu-i faţa.Întrucât nu se gândise să-şi aducă umbrelă,folosi mapa albastră ca să încerce să blocheze picăturile de ploaie astfel încât să vadă pe unde mergea.

Când ajunse în parcare,genunchiul îi pulsa de durere.Se gândi să se oprească şi să-şi scoată pantofii cu tocuri înalte,noi şi irezistibili,dar mai avea doar vreo cincizeci de metri până la maşină şi nu voia să se oprească.Scosese deja cheia.O avea prinsă de un lanţ.Îi petrecuse lanţul peste încheietura mâinii,ca pe o brăţară,ca să-şi poată ţine şi poşeta în timp ce fugea.Ar fi putut scurta drumul prin iarbă,dar atunci frumoşii ei pantofi de piele bej deschis s-ar fi făcut praf.

Dumnezeule,ce idioţenie,să poarte tocuri atât de înalte!

Mai avea douăzeci şi cinci de metri,poate treizeci,până la maşină,când i se păru că aude pe cineva strigând-o pe nume.Automat,se întoarse într-acolo.Genunchiul stâng i se îndoi,şi căzu.Cu un ţipăt de durere,dădu drumul poşetei şi încercă să-şi amortizeze căderea cu mapa.Era obişnuită ca genunchiul să-i cedeze-i se întâmpla cel puţin o dată pe lună-dar de obicei durerea trecea după câteva secunde.De data asta,însă,era altfel.O durere ascuţită,aproape insuportabilă.

Conţinutul poşetei i se împrăştie pe asfalt Se rezemă într-un genunchi,adunându-şi rujul şi portofelul.Cineva o strigă din nou.Avea o voce ascuţită,sau vântul îi

juca farse? Se strădui să audă,în timp ce-şi îndesa portofelul la loc în poşetă şi se ridica în picioare.Nimic.Doar imaginaţia,conchise ea.N-o interesa decât să scape mai repede de ploaie.Îl auzi venind înainte de a-l vedea.

CAPITOLUL 11

Trecuse o săptămână de la incidentul cu alergătoarea,iar poliţia nu-i bătuse la uşă să-l ia pe sus.Şapte zile şi şapte nopţi oscilase între groază totală şi bucurie absolută.Se trezea din somn noaptea şi-şi spunea: „*O,Doamne,ce-am făcut*?" şi auzea demonul şoptindu-i:*Am scăpat amândoi cu-o crimă.*

Era vineri,iar fiara începea să se agite.Trebuia să se ducă iar la vânătoare.Ultima ieşire fusese cât pe ce să se termine cu un dezastru,dar spera că învăţase din greşeli şi de acum avea să procedeze mai bine,căci nu-şi putea permite să greşească din nou.Da,astă seară avea să fie pregătit mai bine.Nerăbdător,îşi împachetase echipamentul negru de jogging,o şapcă nouă de baseball-pe cea veche trebuise s-o arunce,din cauza sângelui de pe ea-şi pantofi negri cde alergat.Pusese lucrurile sub bancheta din spate a maşinii,împreună cu ochelarii cu rame groase de baga şi lentile fără dioptrii,o perucă şatenă închisă-lungă până la umeri şi lejgată într-o coadă de cal,cu o eşarfă roşie,tfum purtau motocicliştii-şi perechea esenţială de mănuşi noi.Îşi cumpărase chiar şi lipici şi o barbă de la un magazin de obiecte diverse,tăindu-şi-o la o lungime potrivită,ca să nu semene prea mult cu Charles Manson.Se simţea în stare să subjuge orice femeie,dar îşi strecură un cuţit în buzunar,pentru orice eventualitate.Petrecuse câteva zile calculându-şi strategia,încercând să acoperi toate unghiurile posibile.

Când în sfârşit fu îmbrăcat şi gata de plecare,stătu un minut în faţa oglinzii rdin baia de la etaj,studiindu-se.Îi plăcea ceea ce vedea.Nu l-ar fi recunoscut nici propria lui mamă.Şi demonului i-ar fi plăcut.Un lucru era sigur.Nu se mai putea întoarce acasă cu zgârieturi pe faţă şi pe braţe.Ştia să mintă credibil când era nevoie,dar zgârieturile atrăseseră atenţia asupra lui,iar aşa ceva era de neiertat.

Trebuia să fie mai atent.Ori de câte ori se gândea la acea primă întâlnire mortală, îl treceau sudori reci.Fusese cât pe ce să fie prins.

Astă seară avea să fie altfel.Data trecută avusese noroc,dar nu putea conta pe noroc să-i vină iar în ajutor.Cu siguranţă,învăţase din propriile lui greşeli.Se pierdea în peisaj.Asta era prioritatea numărul unu.Aşa că,astă seară avea să se dea drept alergător.Era într-o formă perfectă,desigur.Toate acele seri în sala de sport-oare se pregătise pentru asta,fără să ştie? Devenise cam obsesiv,dar acum îşi dădea seama că-şi începuse antrenamentul când ridicase prima greutate de cinci kilograme.Îi fu surprinzător de uşor să găsească prada potrivită.Veni drept

spre maşina lui,aproape ca pentru a-i bate în geam.Atât de aproape era.Ieşise pe uşa unui hotel,cu o prietenă,tocmai când el dădea colţul.Şi,o,ce privelişte!
-Perfectă,şopti.Absolut perfectă.O maşină ieşi dintr-o Alec de vizavi,aşa că putu opri s-o privească fără să atragă atenţia.Deschise chiar şi geamul,cu speranţa de a-i simţi parfumul.Avea s-o urmărească şi să pândească ocazia-dar,din nou,avu noroc.Îl auzi pe un angajat al parcării strigându-l pe altul,ca să întrebe care era cel mai scurt drum spre Liam House.Maşina ei plecă,iar el încercă s-o urmărească,dar o pierdu pe Michigan Avenue.
Îşi continuă drumul spre *Liam House*,găsi un loc de parcare la patru sute de metri distanţă,apoi se întoarse alergând până la centrul de conferinţe.
Potrivindu-şi şapca peste perucă,ocoli de două ori clădirea,fără să se grăbească, observând discret zona.Sperase să existe un traseu de jogging în apropiere,ca să poată părea că se îndrepta într-acolo,dar nu văzu nici unul.Doar străzi,parcări şi părculeţe printre ele.Iluminatul din jurul centrului de conferinţe era foarte slab,ceea ce-i convenea,dar pe mai multe ferestre şi pe uşa din faţă se revărsa lumină,în timp ce mai mulţi bărbaţi şi femei intrau grăbiţi.Rămase în umbra copacilor.Se temea că aleasa lui intrase în timp ce el ocolea clădirea.
Mai aşteptă vreo jumătate de oră,devenind tot mai nervos.Era acolo? Se întoarse,alergă prin parcare,şi în cele din urmă îi găsi maşina în latura opusă.
-Da,şopti el,moleşit de uşurare.Era în regulă.Intrase la conferinţă.
Nu avu mult de aşteptat.Tocmai căuta un loc mai bun de unde să observe intrarea când...ridică privirea şi o văzu.Înainte ca uşa să se închidă în urma ei,o înconjură un halou de lumină.Frumuseţea ei îi tăie respiraţia.Clipi din ochi,şi pentru o secundă faţa femeii se schimbă ca prin farmec,şi o văzu pe iubita lui Nina.Clipi din nou,iar acum o văzu numai pe femeie.Ce anume făcuse ca mintea să-i joace o asemenea farsă? Poate părul ei negru.
Poate şi faptul că era aleasa perfectă.Simţea o comprimare în piept.Dintr-o dată,auzi un sunet în spatele lui.Stătea într-un loc foarte vizibil,aşa că se lăsă repede într-un genunchi,prefăcându-se că-şi lega şireturile,în timp ce un om cu o sacoşă de cumpărături trecu pe lângă el.Îşi ţinu chipul ferit până când omul dispăru.Un tunet sfâșie cerul.Ştia că trebuia să acţioneze repede.Vântul se înteţise şi sufla urlând.Îşi trase şapca de baseball şi mai jos şi inspiră adânc,chiar în clipa când se desfăceau băierile cerului.Femeia era acum în faţa lui,mergând cu paşi lungi,de o graţie splendidă.Ieşi din ascunzătoare,fără să-i pese de ploaia rece care-l plesni peste obraji,şi o privi.Cu admiraţie.Avea o fustă scurtă,dar nu indecentă.În lumina ceţoasă a felinarelor de pe stradă,pielea ei părea aurie.O fată de aur,asta era pentru el-prada pe care avea s-o înhaţe în câteva secunde.Încercă

să savureze fiecare detaliu.Voia să ţină minte totul-poziţia trupului,felul cum mirosea,senzaţia din clipa când avea s-o prindă.Avea nişte picioare atât de frumoase şi puternice! Semăna mult cu Nina lui,înainte de accident.Da,era la fel ca ea.Asemenea soţiei lui,mergea cu o eleganţă graţioasă,ţinând capul sus şi unduindu-şi uşor şoldurile.Mintea i se revoltă împotriva acestei comparaţii-sau poate demonul îl prevenea să nu se lase pradă unor gânduri atât de periculoase? Nu,nu se putea compara cu Nina lui.Şi avea treabă.Cu acest gând,îşi strecură mâna în buzunar,cu degetele încovoindu-i-se în jurul noului cuţit...pentru orice eventualitate.Făcu acel prim pas spre ea şi strigă:

-Stai!Femeia nu încetini,aşa că o luă la fugă şi strigă din nou.De astă dată,în glas i se simţea furia.Întorcându-se,femeia îl văzu.Se opri din fugă atât de brusc,încât fu cât pe ce cadă.Îngrozit,o privi căzând.Piciorul stâng i se îndoi sub trup,ca şi cum i s-ar fi topit osul.Căzu pe asfalt,cu un ţipăt de durere.Disperat,îşi acoperi urechile cu mâinile,ca să nu audă.Toate păreau să se deruleze cu încetinitorul,la fel ca accidentul de maşină din urmă cu câțiva ani.Exact la fel.Expresia torturată de pe faţa frumoasă a Ninei,înainte ca metalul să implodeze peste picioarele ei.

Mintea lui nu putea să accepte.Ce se întâmplase? Se clătină pe picioare, înapoi,stând pe loc.Săraca de ea.O durea piciorul,acum de nici un folos,şi,o,cât semăna cu Nina lui!Ar fi trebuit s-o ajute,nu? Ştia că n-avea nici un sens.De ce-i venise dorinţa aceea aproape copleşitoare de a ajuta o femeie pe care era hotărât s-o distrugă? Nu ştia ce să facă.Stătea pe loc,privind-o.Se mai retrase puţin,continuând să se uite cum se chinuia să se ridice.De două ori,aproape reuşi,înainte de a se prăbuşi din nou.Biata,biata femeie.I se părea că plângea,dar vântul împiedica sunetul să-i ajungă la urechi.Nu se putea opri s-o privească,iar ea îşi ţinea ochii aţintiţi spre el,în timp ce încerca să se ridice în picioare.Se formase o legătură între ei.O simţea în inimă şi în suflet,unde trăia demonul.

Femeia îşi mută cea dintâi privirea,se întoarse şi porni şchiopătând,ca un animal rănit,cu poşeta deschisă agăţată de braţ.Mergea spre maşină.Glasul demonului îi cânta în urechi: *Prinde-o.Prinde-o.Prinde-o.*Se repezi după ea.Îşi auzea propriile gâfâieli,în timp ce se apropia.Aproape o ajunsese,când îl orbiră două faruri.Ce nai...? Aplecându-şi capul,se întoarse,disperat să regăsească întunericul.

Ajunse cu picioarele pe ceva alunecos,îşi pierdu echilibrul şi căzu peste un trunchi de copac,lovindu-l în plin cu umărul.Blestemân-du-şi stângăcia,coborî privirea şi văzu pe ce alunecase.O mapă din care ieşeau nişte hârtii.Se aplecă şi împinse repede hârtiile la loc înăuntru,gândindu-se să folosească mapa pentru a o ademeni să iasă din maşină.O ridică şi strigă iar,dar femeia nu opri.Prea târziu.O pierduse.Îşi scotea deja maşina din locul de parcare.Din gură îi ţâşni un

torent de înjurături,cuvinte obscene despre care nici măcar nu ştia că făceau parte din vocabularul lui,şi pe care în nici un caz nu le mai pronuntase vreodată.
Îi era imposibil să oprească şuvoiul acela mudar.Îşi pierdea controlul,simţea cum aluneca,pradă puterii demonului.Îi era greu să se concentreze,şi se strădui din răsputeri.Maşina care-l orbise semnaliza,aşteptând să parcheze în locul femeii.
Frumoasa lui pradă aurie se oprise.De ce nu pleca? Ce făcea? O luă la fugă prin parcare,fără să-i scape maşina din ochi.Farurile îl făceau să mijească ochii.
Ridică mâna să-şi tragă cozorocul şepcii mai jos.Şapca dispăruse.
Putea să-i distingă trăsăturile prin travesti? îi putea vedea ura din ochi? Ce-o fi făcut acolo? O,Doamne,un telefon mobil.Probabil avea celular şi chiar acum îl folosea.Suna la 911.Asta făcea.Îl cuprinse panica.Alergă în cerc,încercând să se gândească la ce avea de făcut.Dacă anunţa poliţia,în cât timp aveau să ajungă acolo? O prostie.O prostie.O prostie.Şapca.Trebuia să-şi ia şapca de baseball înapoi-avea amprentele lui pe ea-şi să iasă din parcare.
Alergă la copacul de care se ciocnise,se lăsă în genunchi şi începu să orbecăie prin întuneric.Asta ce mai era? Mâna lui apucă un telefon celular argintiu,iar inima-i tresări de bucurie.Nu chemase poliţia.Când îşi scăpase mapa,îi căzuse şi telefonul.Da,da,al ei tre-buia să fie.
Îl cuprinse uşurarea,până când îşi aminti că trebuia să-şi găsească şapca.Unde era? „*Grăbeşte-te,grăbeşte-te!”* părea să-i strige mintea,înnebunită.Apoi o găsi şi scoase un suspin prelung,chinuit.Sărind în piciore,o luă la goană spre adăpost, strângând în mâini mapa,telefonul celular şi şapca,atât de zăpăcit încât abia reuşea să se concentreze.Nu-şi putea auzi propriile gânduri.Mugetul demonului acoperea orice alt sunet.

CAPITOLUL 12

Apăruse ca de niciunde.Alerga spre ea.Îi auzi paşii pe asfalt,în timp ce se întorcea.Chipul îi era schimonosit de furie.Un bărbat înalt,musculos.Ce făcea? Şi de ce era atât de furios?
Încercă să deducă de ce venise acolo.Probabil era un alergător pe care-l prinsese ploaia.Poate încerca să ajungă la maşina lui,la fel ca ea,şi când se întoarse spre el,fu atât de surprins încât se opri.Nu,nu.Era ceva în neregulă cu el.Fără a înţelege de ce,ştia că furia era îndreptată spre ea.Instinctul îi urla să plece de-acolo.Frica,un factor motivaţional puternic,îi învinse durerea din genunchi,în timp ce se chinuia să se ridice.Cheia maşinii atârna pe lanţul de la mâna.Mare minune că nu-i alunecase,în cădere.În maşină avea să fie în siguranţă.”*Fugi*!” îi ţipă o voce în minte.”*Fugi!”*Ploua cu găleata.Ţinându-şi capul în piept,se grăbi

şchiopătând spre maşină.Venea după ea? îndrăzni să arunce o privire în urmă.
O,Doamne,alerga din nou,apropiindu-se tot mai mult.Stai.Îi arăta ceva şi-i striga să se oprească.Nu,nu,era în neregulă.Totul era în neregulă.Mai repede,trebuia să fugă mai repede.Îi veni în minte avertismentul fratelui ei.Spencer îi spunea mereu că,atunci când avea vreo îndoială,să-şi urmeze instinctele-iar instinctele îi strigau să fugă la adăpost.În sfârşit,ajunse la maşină.Fu cât pe ce să scape cheia din mână,când îşi trase lanţul de pe încheietură,dar o prinse la timp.Mâinile-i erau alunecoase din cauza ploii şi tremura atât de tare,încât trebui să încerce de două ori până să introducă cheia în broască.Aproape o ajunsese.Deschise portiera,se năpusti înăuntru,îşi aruncă poşeta într-o parte şi trânti portiera în urma ei.Răsucindu-se în loc,lovi cu pumnul în butonul de blocare.
Nu aşteptă să-şi tragă respiraţia.Vârî cheia în contact şi porni motorul,aprinzând farurile în timp ce scotea maşina în marşarier.Piciorul îi alunecă de pe pedală.
-O,Doamne...! şopti.Stătea la douăzeci de paşi distanţă,poate treizeci.Lumina îi scălda faţa,iar expresia lui o îngrozea.Nu se mişca.
Înnebunită,îşi şterse apa de ploaie de pe ochi.Clipi o dată,şi nu-l mai văzu.
Îşi luă poşeta de pe jos şi-şi căută înnebunită telefonul celular.Unde era?
O maşină din spatele ei claxona.Cordie şi Sophie...o aşteptau să le ia.Iar nebunul era afară.Trase de volan şi porni ca o nebună spre centrul de conferinţe.Aiden avea dreptate.Trebuia să-şi ia o maşină nouă,una cu încuietori rezistente şi sistem de alarmă.Fusese o copilărie să păstreze tărăboanţa aia,numai ca să-i facă în ciudă.Prietenele ei stăteau la intrare,aşteptând-o.Regan opri maşina şi se întinse peste banchetă,ca să-i deschidă portiera Sophiei.Deschise geamul şi-i strigă lui Cordie:
-Condu tu!
-Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Sophie şi,după ce se urcă,debloca uşa de lângă volan,pentru Cordie.Eşti cenuşie la faţă.
-Am căzut.De fapt,am...Sophie o întrerupse.
-Iar te-ai lovit la genunchi,nu? Ţi-a cedat?
-Da,dar...
-Zău c-ar trebui să ţi-l operezi,o întrerupse Cordie,potrivind oglinda retrovizoare.
-Nu mă mai tot întrerupeţi şi ascultaţi.S-a-n-tâmplat ceva.Sophie,dă-mi telefonul tău.Pe-al meu nu-l găsesc,şi trebuie să sun la poliţie.Cu voce tremurătoare,le povesti cele întâmplate.Deşi i se părea ciudat,relatarea părea aproape la fel de înspăimântătoare ca experienţa propriu-zisă,căci abia acum îşi dădea seama că fusese la un pas de o ciocnire cu un nebun.

Cordie fu atât de şocată,încât îi luă strâns mâna,ca s-o încurajeze.
-Slavă Domnului că ai scăpat de el,îi şopti ea.Sophie voia să audă mai multe detalii.
-Ai putea să-l identifici,dacă l-ai vedea?
-Nu ştiu.Da...poate.M-am speriat aşa de tare...M-am întors,şi l-am văzut.Purta ochelari cu rame groase.Cordie îşi găsi celularul şi i-l dădu.
-Sună imediat şi spune-le că e un nebun care de târcoale pe la centrul de conferinţe.
-Pariez că de-atunci a plecat,spuse Sophie.
-Vrei să zici că să nu sune? întrebă Cordie,gata să se ia la harţă.
-Sigur că trebuie să sune,dar după ce-l descrii,spune-le că suntem în drum spre secţie.E una la vreo două mile de-aici.
-Hai să mergem odată,spuse Cordie.Băgă maşina în viteză şi porni,în timp ce Regan dădea telefon.
-Trebuie să-ţi pui nişte gheaţă pe genunchi,o sfătui Sophie.Şi cu cât mai repede,cu atât mai bine.Regan le făcu semn să tacă.Se temea să nu dea peste alt detectiv ca Sweeney,dar noroc că ofiţerul care-i răspunse era eficient şi politicos.Imediat ce-i descrise cele întâmplate,trimise nişte agenţi la centrul de conferinţe să-l caute pe individul suspect.
-Am impresia că m-a crezut,dar nu ştiu de ce,spuse Regan după ce încheie convorbirea.Am vorbit cam fără şir,nu?
-Puţin,confirmă Cordie.
-Ia-o pe prima la stânga,o îndrumă Sophie.E un QuickTrip de unde putem lua un pachet de gheaţă,iar secţia de poliţie e pe aceeaşi stradă,cam la o milă mai încolo.
-Cum de ştii unde sunt toate secţiile de poliţie? o întrebă Regan.
-Nu toate,doar câteva,preciza ea.Am să fiu reporter de investigaţii,mai ştii? E bine să cunoşti lucrurile astea.
-Mi-a plăcut ofiţerul Martinez,spuse Sophie o oră mai târziu,întimp ce ieşeau din secţia de poliţie.
Regan se gândea la tot ce spusese şi clătina din cap.
-Am vorbit ca o idioată.”Era un om...Îmbrăcat ca pentru jogging”,se autocită ea.
A apărut din senin şi am căzut,şi cred că fugea după mine.Dar...dacă stau să mă gândesc...poate că nu...
-Ai făcut bine c-ai fugit,Regan,spuse Sophie.La fel a spus şi Martinez.Ţi-ai urmat instinctele.
-A mai spus şi că la centru n-a mai fost nici o problemă,de peste un an.

-Totuşi,ai procedat bine,confirmă şi Cordie.Ai reclamat incidentul,iar dacă e un sonat-cum şi cred că e-au să-l caute.
-N-am putea să nu mai vorbim despre asta? întrebă Regan.Ce-ar fi să mâncăm în restaurantul hotelului? Vă instalez pe amândouă la o masă,alerg sus să mă schimb de hainele astea ude,şi vom lua o cină minunată.
-Nu cred c-ai să poţi alerga nicăieri,obiectă Cordie.Şi trebuie să-ţi ţii gheaţa pe genunchiul ăla.
-Atunci,veniţi în apartamentul meu şi comandăm de la room service.
Acceptară amândouă,iar restul serii trecu fără alte evenimente.În ceea ce-o privea pe Regan,subiectul era închis.

CAPITOLUL 13

O ratase.După atâtea griji,planificări şi exerciţii,o lăsase să-i scape.Muncise atât de mult! Nu era drept.Nu,nu era just deloc.Era dreptul lui să-i ia viaţa,datoria lui. îl păcălise,făcându-l să se simtă aiurit şi milostiv,când căzuse.Îi luase ochii.
Da,exact asta făcuse.Trase jeepul la bordură,îl opri şi începu să lovească în bord cu pumnii.Ştia că se purta ca un copil mofturos,dar nu-i păsa.Dăduse greş.
Continuă să lovească în consolă,până când tremurul îi trecu.Când putu gândi din nou limpede,avea nodurile degetelor numai carne vie.
Panica nu-l cuprinse decât când ajunse la adăpost,în garaj.Rămase în maşină până când uşa garajului coborî,închizându-l în coconul lui rece şi îngheţat.Nu se mişcă nici atunci.Se rezemă de spătar şi închise ochii,gândindu-se la toată situaţia,cu mintea sărindu-i de la o idee la alta.Ştia că nu era decât o chestiune de timp până când poliţia avea să găsească accidentul pe care-l îngropase.Urmau să-l asocieze cu acea crimă? Dacă da,avea să fie închis pe viaţă,iar Nina lui,Nina lui dragă şi scumpă...cum să mai existe,fără el?
„*Păstrează-ţi calmul,”* îşi spuse.Urmau să se ivească şi alte ocazii.
N-aveau să-l prindă.Fiara n-ar fi îngăduit asta.Avea să fie totul bine.
îşi continuă monologul interior în timp ce se strecura prin casă şi deschidea uşa dormitorului,ca să vadă ce făcea Nina.Dormea adânc.Închise încet uşa şi se duse în spălătoria de lângă bucătărie.Acolo,îşi scoase hainele,le aruncă în maşina de spălat şi luă cutia de Tide.Mintea nu voia să i se liniştească.Îi analiza slaba performanţă din seara aceea,făcându-l să se simtă copleşit şi dezgustat.Trebuia să se descurce mai bine,data viitoare.Trebuia.Nu şi-o putea alunga din gând.Şi-o tot imagina,îngerul lui frumos cu aripa ruptă,căzând,prăbuşindu-se atât de graţios...O auzise strigând,sau doar i se păruse? Aleasa lui,îngerul lui perfect,
era nevinovată,la fel de nevinovată ca iubita lui Nina.

Închise ochii şi-şi lăsă capul în piept.O văzuse plângând,şi i se frânsese inima pentru ea.Era atât de nedumerit,sfâșiat între grija pentru ea şi furia fiindcă-i scăpase.
-Şi una şi alta nu se poate,şopti el.Şi ştia,în adâncul inimii ştia,că trebuia să potolească demonul.Gol,reveni în garaj.Avea piele-de-găină pe piept şi pe braţe.
Pe o policioară de lângă uşă era rezemată o oglindă mică.Se opri să se admire.
Avea trupul unui zeu grec,îşi spuse el cu multă mândrie.Muncise mult ca să arate aşa.Flexându-şi muşchii,zâmbi spre imaginea reflectată.
Stătu acolo un minut încheiat înainte de a se întoarce.Dintr-o dată,simţea dorinţa,ba nu,nevoia de a se uita la lucrurile ei,doar ca să se asigure că erau acolo unde le ascunsese,în lădiţa de lemn,sub nişte cârpe.Lada era vârâtă în colţ.
Nu era cea mai inspirată ascunzătoare,iar a doua zi plănuia s-o mute.
Ciocanul,permisul de conducere al fetei şi sprayul lacrimogen erau acolo unde le pusese,încă nu era sigur de ce le luase,dar încă nu se putea îndura să se despartă de ele.Luă permisul şi-i citi numele.Haley Cross.În fotografie,zâmbea.Imaginea pe care o păstrase în minte reprezenta o faţă transfigurată de groază.Aruncă permisul peste spray şi luă ciocanul.Sunetul unui telefon sunând în apropiere îl făcu să tresară.Se răsuci în loc,cu ciocanul ridicat.Abia peste o secundă îşi dădu seama că sunetul se auzea din jeep.Sigur că da.Telefonul ei.O suna cineva.
Aşteptă,încremenit,cu ciocanul în aer,până când sunetul încetă.Găsi telefonul şi mapa ei pe bancheta din spate.Tremurând de frig,intră grăbit în bucătărie.Puse telefonul şi mapa pe masă,se duse la chiuvetă să se spele pe mâini şi să-şi cureţe juliturile de pe degete,apoi îşi turnă de băut.Se aşeză pe un scaun şi deschise mapa.Scoțând hârtiile pe masă,începu să citească.

CAPITOLUL 14

Alec Buchanan era unul dintre ultimii pasageri care coborâră din avion.Trebuise să-l trezească din somn o stewardesă.Adormise la vreo zece secunde după ce-şi încheiase centura de siguranţă şi-şi întinsese picioarele lungi,într-o încercare nereuşită de a sta cât mai comod.Alec putea dormi oriunde şi oricând,spre marea consternare a fratelui său,Nick.Nick se temea să zboare şi făcea tot posibilul să evite avioanele,ceea ce,desigur,îi atrăgea numeroase glume din partea familiei.
Alec nu avea nici o problemă cu zborurile,deşi considera că cel de la Boston la Chicago dura prea puţin.Întrucât stătuse treaz aproape toată noaptea,depănând noutăţi cu cei cinci fraţi şi două surori ale lui,ar fi preferat să doarmă mai mult.
Ştia că arăta ca toţi dracii.Nu se mai bărbierise de joi dimineaţa,când dăduse interviul la F.B.I.Era destul de sigur că postul era al lui,dacă-l dorea.

Ward Dayborough,şeful diviziei speciale de crime,se străduia de peste un an să-l recruteze şi aproape îi garantase că urma să aibă baza la Boston.
Acesta era numai unul dintre numeroasele stimulente de a primi slujba,însă chiar dacă o refuza,tot ar fi trebuit să-şi facă timp mai des să se ducă acasă.Îi era dor de familia lui.În weekend,tot clanul Buchanan se adunase în locuinţa spaţioasă a părinţilor de pe insula din Nathan's Bay,pentru a sărbători ziua de naştere a tatălui lor.Nick şi soţia lui,Laurant,îşi aduseseră pentru prima oară fetiţa pe insulă.În timp ce se aflau aolo,Nick şi Theo,fratele cel mai mare,insistaseră ca Alec să primească oferta de la F.B.I.Încercaseră să-l convingă că era o obligaţie de familie.Theo era procuror în Departamentul Justiţiei,iar Nick fusese agent într-o branşă specială a F.B.I.-ului,ani de zile.Lui Alec îi plăcea la Boston,iar Nick,care avea acum o familie şi-şi căuta o locuinţă mai încăpătoare,îi oferise casa lui din oraş,la un preţ avantajos.Era timpul să facă o schimbare,dar Alec avea multe la care să se gândească.Întoarcerea acasă fusese minunată,deşi cam mâncase bătaie,jucând fotbal cu toţi fraţii lui.Printr-o ironie,umărul care-l durea cel mai rău îi fusese lovit de una dintre surorile sale mai mici,Jordan.
Gândul la ea îl făcu să zâmbească.Jordan era inteligentă,fără discuţie,şi-i ajutase pe toţi să câştige o avere când investiseră în modelul ei de microcip care revoluţionase industria computerelor,dar oricât de deşteaptă era,nu avea pic de minte.Şi mai era şi împiedicată.Nu voise să-l placheze; pur şi simplu,se împleticise pe picioare.Noroc pentru ea că umărul lui Alec îi amortizase căderea, şi o prinsese înainte de a-şi rupe vreun os.Când plecă de la Aeroportul *O'Hare,*
ploua.Traficul era îngrozitor,dar nu la fel de rău ca în Boston,la ora de vârf.O luă pe scurtături până acasă,îşi despacheta şi-şi puse perechea lui favorită de blugi vechi.Tocmai se pregătea să-şi asculte mesajele,când îl sună Gil Hutton,vechiul lui partener.Gil se retrăsese recent,dar continua să fie la curent cu toate bârfele.
Alec jura că Gil era clarvăzător.Ştia lucrurile înainte de a se întâmpla.
Gil nu-şi pierdu vremea cu introducerile.
-Am veşti despre Lewis.
-Zău? râse Alec,în timp ce deschidea frigiderul şi-şi lua o bere.Scoase capacul şi trase o duşcă prelungă.Şi-l imagina pe Gil frecându-se în cap-un obicei care pe Alec îl scotea din minţi-şi umflându-se-n pene.Tare-i mai plăcea să se laude,
când avea ştiri de senzaţie.Alec se simţea puţin cam vinovat,fiindcă nu-i mărturisise prietenului său că intenţiona să plece din departament.Şi pe bună dreptate.Alec ştia că Gil n-ar fi putut păstra secret interviul cu F.B.I.-ul
-Lewis a fost foarte şucărit că i-ai făcut probleme când a vrut să-l concedieze pe răcanul ăla.Ştii cum vrea să se răzbune? Dintr-o dată,Alec se simţi răpus de

oboseală.Se aşeză pe canapea şi închise ochii.Dumnezeule,nu putea suferi politica.
-Cum?
-Dacă încerci să te transferi,o să te blocheze.
-N-am cerut nici un transfer.
-Zău? De ce nu? Presupuneam...Radarul lui Gil era în funcţiune.Nu peste mult, avea să înţeleagă că Alec pleca.
-N-am avut timp să fac hârtiile.Atâta lucru era adevărat.Nu avusese timp.
-Ei,Lewis o să ţi-l blocheze.M-am gândit că ar fi bine să ştii.Alec nu-l întrebă de unde avea acea informaţie,dar îşi spuse că probabil Gil îşi petrecea aproape toată ziua la telefon,aflând fel de fel de ştiri.
-Trebuie să trăieşti şi tu ca toţi oamenii.Fostul lui partener îi ignoră comentariul.
-Mare lăbar,şi Lewis ăsta.
-Da,şi jucător,fu Alec de acord.Mai rău,îşi spuse el,locotenentul nu-şi susţinea oamenii aşa cum ar fi trebuit.Pe toţi cei care aveau probleme îi băga la apă,ca pe tânărul poliţist care de fapt nu făcuse nimic rău,decât că avusese ghinionul să se afle în locul nepotrivit,la momentul nepotrivit.
-A pierdut respectul detectivilor,remarcă Gil.
-Nu l-au respectat niciodată.Şi,ia zi: a blocat transferul puştiului?
-Puştiul are doar cu patru ani mai puţin decât tine.
-Mda,dar n-are experienţa mea în materie de cinism.
-Pe asta Lewis n-a putut-o bloca.Auzi,nu vrei să bem o bere la Finnegan's?
-În seara asta,nu.
-Atunci,poate mâine seară? Vreau să-ţi aud teoriile despre detectivul Sweeney.
-Ce-i cu Sweeney?
-N-ai auzit? Alec începea să-şi piardă răbdarea.
-Ce s-aud?
-Băi nene,credeam că ştiai,da sigur că n-aveai cum să afli,de vreme ce-ai fost la Boston.Nu-ţi asculţi mesajele?
-Tocmai mă pregăteam,când ai sunat tu.Deci,ia zi.Ce-i cu el?
-A fost omorât azi-noapte.

CAPITOLUL 15

Regan îşi nenorocise rău genunchiul.Oricât ar fi vrut,ştia că nu putea să mai amâne operaţia.Luni dimineaţa,îl sună pe chirurgul ortoped,aşteptându-se ca,din cauza programului său încărcat,să n-o poată primi decât peste o lună,două.
Aşa,ar fi avut timp suficient să se pregătească fizic şi psihic.

Dar medicului i se contramandase în ultimul moment o intervenţie pentru marţi dimineaţa.Nu-i spuse nimănui decât lui Henry,asistentul ei,pentru că nu voia ca fraţii şi prietenele să-şi facă griji.Medicul îi putu face o operaţie artroscopică, astfel încât avu timp de o perioadă de convalescenţă mult mai scurtă.Trebui să folosească doar două zile cârjele,iar după încă două zile de menajare,începu să se reajusteze.Tocmai terminase un exerciţiu de fortificare a genunchiului,când Sophie şi Cordie o vizitară în apartamentul de la hotel.

-Sunt supărată pe tine,Regan,spuse Sophie.Am aflat că te-ai operat abia acum.

Cordie era de aceeaşi părere.

-Şi tu te-ai înfuria,dacă Sophie sau eu ţi-am face una ca asta.

-Aveţi dreptate,confirmă Regan.Am greşit.Dar nu voiam să vă îngrijoraţi,şi n-a fost cine ştie ce.

-Nu mă interesează dacă a fost cine ştie ce sau nu,insistă Sophie.Trebuia să ne spui.

-Nici nu ştiu ce mă irită mai mult,continuă Cordie.Că te-ai operat fără noi,sau că ai chiulit de la seminarul ăla îngrozitor,unde a trebuit să-l ascultăm pe escrocul ăla de doctor făcând exerciţii tâmpite unele după altele.A fost cel mai nenorocit weekend din viaţa mea.

-Îngrozitor,într-adevăr,îi dădu dreptate Sophie lui Cordie.După seminar,le-am cerut oamenilor lui Shields să-ţi returneze taxa de înscriere,dar au refuzat.Le-am spus că te răniseşti la genunchi,dar n-au fost deloc înţelegători.Femeia ne-a spus că Shields are reguli foarte stricte.Nici un ban dat înapoi.Oare de ce nu mă mir?

-Am cerut să vorbesc cu el personal,spuse Cordie,care văzuse o farfurie cu bomboane pe bufet şi căuta printre ele pastile de peppermint.

-Şi atunci am aflat că Shields s-a dus la casa lui de vacanţă.Debbie a zis că trebuie să stea singur un timp,ca să se refacă.Înţeleg că asta înseamnă să mai caute idei pentru noi exerciţii tâmpite.Regan dădu din cap.

-Nu cred că-şi poate pierde locul din capul listei cu oameni pe care vreau să-i ştiu morţi.Sophie zâmbi.

-Aia a fost destul de amuzantă.

-Tu pe cine-ai scris pe listă? întrebă Regan.Cineva pe care-l cunosc?

-În nici un caz! făcu Sophie ochii mari.Ar fi fost...o barbarie.Am inventat nişte nume.Toate rimau.

-Şi tu,Cordie?

-Cei şapte pitici.Regan se înroşi la faţă.Cordie observă.

-Ai scris nume adevărate,nu-i aşa? Nu era nevoie să răspundă.Ştiau amândouă.

Le aşteptă să se oprească din râs,apoi spuse:

-Bine,deci acum e oficial.Sunt complet idioată.Pur şi simplu nu mi-a venit ideea să inventez.Cred că eram cam stresată.
-Ceea ce aduce vorba de propunerea mea,îi zâmbi răutăcios Sophie.Cred c-ar trebui să ne luăm o vacanţă.Am închiriat o vilă,chiar pe plajă.Ne-ar prinde bine la toate trei să mai scăpăm.Nici ţie nu ţi-ar strica puţină odihnă,Regan.
-Unde-i plaja asta?
-În Caymans.Deci,ce zici? Am sunat la liniile aeriene,şi putem pleca dlseară.
Regan aruncă o privire spre Cordie,care făcea o mutră spăşită,apoi reveni la Sophie.Îi cunoştea expresia din ochi.
-Ia zi,Sophie,care-i adevăratul motiv? Coci tu ceva,îmi dau seama.Sophie mărturisi:
-Păi...am făcut nişte săpături.Şi ghici unde-i casa de vacanţă a doctorului Shields! Regan se prinse imediat.
-În Caymans,răspunse ea,întorcându-se spre Cordie.Te implici şi tu?
-Ştiu.Nu-mi vine să cred că le las pe toate baltă şi trag o fugă până-n Insulele Cayman.
-Tăticul spune că mulţi oameni folosesc băncile din Cayman ca să-şi ascundă banii de creditori sau neveste...
-Sau de I.R.S.? completă Regan.
-De I.R.S.În orice caz!
-Şi eşti sigură că Shields e acum în Caymans?
-A fost văzut pe plaja din spatele casei,răspunse Sophie pe un ton confidenţial.
-Cum adică,"*a fost văzut*"? De unde poţi să ştii...
-Tăticul mi-a dat numele unui tip pe care să-l sun,şi a verificat cu plăcere.
Shields e acolo,nici vorbă.
-Şi cât timp veţi fi plecate? întrebă Regan.
-Am închiriat vila pentru două săptămâni.Totul depinde...
-Vă puteţi lua atâta timp liber?
-De ce nu? răspunse Cordie.Sophie are un avans de două luni cu rubrica ei,iar eu am terminat oficial şcoala,până-n semestrul următor.Am toată vara liberă ca să lucrez la dizertaţie,dar n-o să-mi iau de lucru cu mine.Plănuiesc să stau la umbră şi să mă relaxez.Ploaia asta continuă e deprimantă,iar eu,când sunt deprimată, mănânc.
-Aş vrea să pot veni şi eu,dar nu pot,zise Regan.Se apropie licitaţia de artă plastică.Nu pot să lipsesc.Şi mai trebuie să mă pregătesc şi pentru întrunirea anuală de familie.
-Nu ştiu de ce-ţi baţi atâta capul,replică Sophie.

Votul tău nu are nici o importanţă.Spencer votează întotdeauna cu Aiden,Walker se abţine,iar tu eşti mereu contra.N-ai nici o putere...Cordie o întrerupse:
-Ştii bine că nu-i aşa.Aiden nu poate pune bazele altui hotel fără toate cele patru semnături.Regan are dreptul de veto ca să împiedice orice expansiune.Fără votul ei,totul stă pe loc.
-Dar n-am s-o fac,preciza Regan.Vreau mai mulţi bani pentru proiectele artistice pe care le-am început cu Henry anul trecut.Aţi văzut reacţia.Fenomenală.
Oftă.
-Dar ne abatem de la subiect.Trebuie să scriu un raport ca să justific mărirea de fonduri pe care o cer,iar pentru asta am nevoie de timp.Tare-aş mai vrea să vă petreceţi vacanţa în altă parte.
-Asta nu-i o vacanţă,obiectă Sophie.
-Ba,pentru mine este,o contrazise Cordie.
-Shields ar putea fi periculos.Dacă şi-a trimis bodyguarzii acasă la Mary Coolidge...Sophie o întrerupse:
-Ştiu,dar n-am să bat în retragere.Într-un fel sau altul,tot am să-l înfund.
-Nu-mi place cum sună,murmură Regan.Să nu faceţi nimic ilegal.Şi,vă rog,aveţi multă grijă.Sophie ridică din umeri.
-Ştii,m-a tras în piept.
-Poftim? întrebă Regan.
-În ultima zi a seminarului,m-a invitat...la cină.Şi am acceptat.Trebuia să ne întâlnim la ultimul etaj de la Hyatt,şi l-am aşteptat mai bine de-o oră.N-a venit.
-Ai acceptat să mergi la restaurant cu banditul ăsta?
-N-am acceptat să mă culc cu el,aşa că nu mai face mutra asta oripilată.Nu reuşiserăm să-i intrăm în computer,nici să găsim vreun document,la seminar.
Voiam doar să mă apropii de el,ca să...
-Să-i intri-n fişiere? o întrerupse Cordie.Sophie,trebuie să-ncepi să gândeşti mai organizat.
-Ai tu vreo idee mai bună?
-Ce-o să faceţi când îl găsiţi în Caymans? întrebă Regan.
-Încă nu ştiu,răspunse Sophie,dar am să mă gândesc eu la ceva.

CAPITOLUL 16

Era prima zi a lui Regan de când îşi reluase lucrul,iar Henry o scotea din minţi cu încercările lui de a o menaja.Se tot învârtea prin jurul ei ca o bunică grijulie.N-o lăsa nici măcar un creion să-şi ia singură.Noroc că avea un program foarte încărcat şi câteva comisioane.

Când plecă,Regan îu ceru să treacă şi pe la garaj şi să-i aducă telefonul celular din maşină.Erasigură că acolo şi-l lăsase.În clipa când uşa se închise în urma lui,Regan se întoarse spre birou,hotărâtă să-şi termine e-mail-urile cât de repede posibil.După ce rezolvă treizeci fără întrerupere,făcu o pauză ca să răspundă la mesajele telefonice şi să mă-nânce de prânz,apoi îşi continuă treaba.
Următorul e-mail era de la Henry.Ori de câte ori primea câte ceva ce credea că ar interesa-o pe Regan,îi transmitea mesajul la adresa ei.Nu era trecut nici un subiect,iar când deschise e-mail-ul nu văzu nici un text scris,doar un document ataşat.Camciudat.Probabil fusese grăbit.Clică pe iconul cu agrafa de hârtii şi aşteptă.Henry intră în birou tocmai când apărea imaginea pe monitor.
-Telefonul tău nu era în maşină.M-am uitat şi pe banchete,şi pe sub ele...
Ei,Regan,ce s-a-ntâmplat? Ţi-e rău?
-O,Doamne...Era atât de şocată de ceea ce văzuse,încât nu mai continuă.
Henry ocoli grăbit biroul.Se opri brusc când văzu ecranul.Pe display apăruse imaginea unui spânzurat,agăţat cu o frânghie groasă de o grindă,undeva într-un subsol,cu chipul umflat grotesc.Avea ochii larg deschişi şi pielea fleşcăită de un cenuşiu cretos.
-Ce porcărie! remarcă Henry.Cine-o fi perversul care să-ţi trimită...
-De la tine a venit.
-Nu ţi-am trimis eu aşa ceva...! Regan dădu din cap.
-Cineva ne-a aflat adresele private de e-mail.Henry arătă spre monitor.
-Nu e adevărat.Ţi s-a făcut o glumă proastă.Şterge-l,adăugă el,întinzând mâna spre tasta delete.Regan îi dădu mâna la o parte.
-Îl ştiu pe omul ăsta.
-Ce?
-Îl cunosc.
-Cu o fotografie şi un computer se pot face nulte.
-Deci,s-ar putea să nu fie mort cu adevărat?
-Poate,răspunse el.Cred c-ar trebui să anunţăm poliţia,s-o rezolve ei.
Regan arătă ecranul.
-El e de la poliţie.

CAPITOLUL 17

Alec mergea spre *Hamilton Hotel* să discute cu Regan Madison,nebuna care sunase la secţie şi ceruse cu detectivul Benjamin Sweeney.Când centralista îi spusese că Sweeney nu putea veni la telefon,întrebase dacă era o situaţie permanentă sau temporară.Atunci se implicaseră detectivii John Wincott şi Alec

Buchanan.Centralista îi spusese că femeia care sunase,sau asistentul ei,avea să-l aştepte în faţa lifturilor din latura de sud a holului.Văzu un tânăr în pantaloni kaki şi bleizăr bleumarin mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul,în alcovul ascensoarelor,şi se îndreptă spre el.Arăta ca un bodyguard,eventual un fost fundaş la Bears sau în altă echipă de fotbal profesionist,dar când se apropie,Alec văzu cât de tânăr era.La naiba,abia mai răsărit decât un adolescent.
-Detectiv Buchanan?
-Exact.Tânărul făcu un pas înainte şi-i întinse mâna,prezentându-se.
-Mă numesc Henry Portman şi sunt asistentul lui Regan...al lui Regan Madison, adică.Era nervos.Alec nu încercă să-l liniştească.
-Deci,unde-i...începu el.Se opri.Fusese cât pe ce s-o numească pe şefa lui Henry „*nebuna aia*”.N-ar fi fost prea diplomatic.
-Unde e doamna Madison? reluă el.
-A,e domnişoara Madison,îl corectă Henry.Nu e măritată.Mă gândeam că s-ar putea să se logodească,acum câtva timp,dar n-a mers,şi m-am bucurat foarte tare.Zâmbind,adăugă:
-Cred că nu e prea important,nu-i aşa?
-Probabil că nu,răspunse Alec.Deci,ia zi.De ce te-ai bucurat că nu s-a măritat?
Se gândea că poate Henry avea o slăbiciune pentru şefa lui,şi se întreba dacă ar fi fost gata să recunoască.
-Nu-l interesau decât banii ei.
-Are bani mulţi? Henry îşi dădu seama că-l luase gura pe dinainte.
-Mai bine întrebaţi-o pe ea.Ne aşteaptă în birou,la etajul trei.Vrea să fie sigură că nu se-atinge nimeni de computer.Dacă mă urmaţi...
-Îşi păzeşte computerul?
-Da,domnule.Henry avea o cheie,la capătul unui lanţ lung,argintiu.Imediat ce intrară în cabina placată cu alamă a liftului,introduse cheia într-o încuietoare şi apăsă pe butonul etajului trei.
-Toate birourile sunt la trei,explică el.Şi nimeni nu poate coborî la etajul acela fără cheie,în scopuri de securitate.Avem acolo multe echipamente scumpe.
Alec reţinu informaţiile.Înalt de un metru şi optzeci şi opt,avea aceeaşi statură cu tânărul,dar se simţea ca un pitic pe lângă el.Oricât de musculoşi îi erau umerii şi braţele,avea cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai puţin decât Henry.
Totuşi,se simţea în stare să-l doboare,la nevoie.Ceva îl neliniştea pe Henry.
-Câți ani ai? întrebă Alec.
-Nouăşpe.
-Eşti încă la liceu?

-Nu,domnule.Studiez la Loyola,aici,în Chicago.
-Loyola n-are echipă de fotbal,remarcă Alec.Henry zâmbi.
-Mereu sunt întrebat la ce echipă joc şi în ce poziţie.Un negru cât toate zilele,cu gâtul de douăzeci de inci.Oamenii fac tot felul de presupuneri,c-aş fi fotbalist, sau chiar rapper,uneori.Apropo,am cazierul curat-acum...
Aha,deci asta era.Alec nu zâmbi,deşi nici mult nu mai avea.
-Zău? murmră el,în timp ce uşile liftului se deschideau la etajul trei.
-Probabil aţi fi aflat oricum,spuse încurcat Henry; ieşi din ascensor şi se întoarse cu faţa spre el.Deşi dosarul meu e sigilat,tot aţi găsi o cale să-l citiţi,ca-n filmele alea poliţiste,aşa că mai bine vă scutesc de deranj şi vă spun.Am avut câteva probleme când eram mic,am stat un timp şi la corecţională.Mă învârteam cu cine nu trebuia.Asta nu-i o scuză,doar o realitate.
-Bine,răspunse Alec.Şi de ce eşti aşa de nervos?
-Din cauza dumneavoastră,se bâlbâi tânărul.Sau,mă rog,nu tocmai.Poliţiştii mă neliniştesc.Nu-i aşa de neobişnuit.Şi pe prietenul meu,Kevin,îl cam sperie.Şi el nici măcar nu are cazier.
-Şefa ta ne-a chemat,îi reaminti Alec.Aşa că nu-ţi mai face probleme.
Henry zâmbi.Se opriseră pe culoar.
-Birourile noatre sunt pe coridorul de-acolo,după colţ.
Alec îl urmă calm,oprindu-se la fiecare uşă de pe drum,ca să arunce câte o privire înăuntru.Când observă,Henry se întoarse la el.
-Biroul ăsta-i al lui Spencer,fratele lui Regan.Totuşi,nu vine decât rar pe-aici.
-Şi ăsta? întrebă Alec,arătând cu capul spre uşa de vizavi.
-Ăsta-i al lui Walker.Alec făcu imediat legătura.
-Walter Madison,pilotul de curse?
-Da,el e.Îşi continuară drumul,dădură colţul,apoi Alec se opri în faţa altei uşi.
-Aici e biroul lui Aiden.El e fratele cel mai mare.Sunt patru cu totul.Trei băieţi şi o fată.Culorul era la fel de luxos ca holul de la intrare.Pe fiecare masă se aflau flori proaspăt culese,în vaze elegante.Mocheta era de un roşu închis,iar pereţii tapetaţi cu damasc alb.
-Vorbeşte-mi despre şefa ta.
-Ce vreţi să ştiţi?
-Cum e să lucrezi pentru ea?
-A,e excelent.
-Şi cum ai primit slujba asta?
-Un profesor de la liceu m-a pus să completez nişte formulare pentru un program de interni,aici la hotel-lucru cu computerele.Eu am crezut că era o

glumă,pentru că pe-atunci nu mă prea pricepeam la computere,nici măcar un e-mail nu ştiam să trimit.Învăţasem computere la liceu,dar de cele mai multe ori nu mergeau.Oricum,domnişoara Madison m-a ales şi m-a angajat cu program permanent,toată vara.Chiar şi de dormit dormeam în hotel,când mă instruiam, până când mi-a găsit o familie cu o cameră liberă care a acceptat să ia un tânăr în casă.De-atunci lucrez aici.Alec bănuia că profesorul şi Regan Madison colaboraseră ca să-i salveze pielea.

-Şi acum locuieşti tot la familia aia?

-Da,domnule,acolo stau.În faţa lor se afla o uşă dublă de sticlă.

-Ăla-i biroul meu,spuse Henry,plin de mândrie.Al domnişoarei Madison e în spate.

-Deci,oricine vrea să intre la ea trebuie să treacă pe la tine.

-Exact.În afara orelor când sunt la cursuri.Atunci,se descurcă singură.Merge foarte bine treaba.

-Ce faci pentru ea?

-A,de toate.

-Bine.Şi ea ce face? Henry zâmbi scurt.

-Azvârle cu banii în stânga şi-n dreaptă.Apoi râse,profund,din abdomen.

-Tare-mi place să spun asta!

-Zău?

-Şi e adevărat.Chiar dă bani de pomană.Domnişoara Madison conduce fundaţia de caritate a familiei.Alec deschise uşa şi-i făcu semn lui Henry să intre primul. Tânărul se repezi înainte,oprindu-se în spatele biroului.

-Ăsta-i locul meu de muncă,domeniul meu,declară el încântat.Acum e cam dezordine.Mă reorganizam.Peste tot biroul stăteau împrăştiate hârtii.Henry dădu un teanc la o parte şi luă o fotografie decupată dintr-un ziar.

-Asta-i o poză a Madisonilor,spuse el.Am tăiat-o din ziar de câtva timp,ca să mi-o pun în ramă.Continuând să ţină hârtia în mână,spuse mai departe:

-A fost făcută la o inaugurare,în Conrad Park.Ştiţi unde e?

Fără să aştepte răspunsul,urmă:

-Madisonii au donat tot terenul şi au plătit noua pistă de jogging.Mă rog,de fapt, era o pistă veche,pe care au reasfaltat-o şi au extins-o.Au mai plătit şi un teren frumos de jocuri,cu tot felul de echipamente pe care să se caţăre copiii.Cum scrie în articol,domnişoara Madison obişnuia să facă jogging acolo tot timpul,fie ploaie fie soare,dar acum,că e o pistă şi sus,în hotel,nu mai trebuie să iasă din clădire.Arătă cu capul spre articol şi fotografie,adăugând:

-E un reportaj bine scris,despre fraţi.

Îl păstrez fiindcă rareori se întâmplă să apară toţi patru împreună.Alec abia dacă privi articolul.Faptul că Madisonii erau nişte filantropi nu mai conta.
La vrei cinci metri în spatele lui Henry se afla încă o uşă dublă de sticlă.Alec vedea prin geam o femeie tânără.Vorbea la telefon,cu spatele spre uşă.Încheie convorbirea şi se întoarse,apoi porni grăbită spre el.
„*Fir-aş al naibii*!”îşi spuse Alec.Recunoştea picioarele acelea lungi şi superbe.
Femeia deschise uşa şi rămase pe loc,cu o îngrijorare vizibilă în ochii ei uluitori şi obrajii înroşiţi.Da,da.Era aceeaşi frumuseţe pe care o mai văzuse,nici pomeneală.Henry făcu prezentările,în timp ce Regan se apropia,cu mâna întinsă.
I-o strânse ferm,categoric,cu un zâmbet dezarmant.Alec zâmbi şi el.Mai bine să înceapă prin a fi fermecător,conchise.
Dacă era o nebună-lucru de care,după ce-l cunoscuse pe Henry,se îndoia sincer-atunci farmecul putea avea un rol decisiv pentru continuarea cooperării lor.
Noah Clayborne,un prieten de familie care lucra şi el în agenţiile de aplicare a legii,spusese odată că poţi prinde mai mulţi nebuni cu zahăr decât cu oţet.
Desigur,Noah,care era un adevărat elefant într-un magazin de porţelanuri,nu se deranjase niciodată să pună această teorie la încercare.La fel ca Alec,prefera să ia la ciomăgeală suspecţii de sex masculin care nu vorbeau imediat.
După câte se părea,Regan nu-l mai ţinea minte.Alec stătu un moment pe gânduri şi se hotărî să nu menţioneze faptul că fusese cât pe ce s-o trântească la pământ, pe stradă,săptămâna trecută.Dacă şi-ar fi amintit de incident,sigur ar fi spus ceva.Evident,Alec nu era un prsonaj memorabil; ea,categoric,da.
-Probabil nu vă mai amintiţi,domnule detectiv,dar ne-am ciocnit unul de altul săptămâna trecută,în faţa secţiei de poliţie. Ei, poftim! îşi amintea.
-Îl cunoşti? o întrebă Henry.
-Oarecum,răspunse ea.Ne-am ciocnit la colţul străzii,şi dacă nu mă prindea,aş fi căzut lată pe trotuar.Alec zâmbi.
-Îmi amintesc că am încercat să trec ca un tăvălug peste dumneavoastră.Aţi râs.
Şi pe asta mi-o mai amintesc.
-Într-adevăr.Mi-ați amintit de...
-Da? Regan roşi uşor.
-De grădina zoologică.Mi-aţi amintit de grădina zoologică.
-De grădina zoologică?
-Azi mirosiţi mult mai bine.Alec râse.
-Sper.Henry îşi privea şefa,cu o lucire speculativă în ochi.Întorcându-se spre el,Regan îl întrebă:
-I-ai explicat detectivului Buchanan...?

-M-am gândit că ar fi mai bine să-i explici tu.Nu eram sigur ce să-i spun.
Privirea lui Alec stătea aţintită spre Regan.
-Ce-ar fi să-mi spuneţi despre ce e vorba? înainte ca Regan să răspundă,Henry izbucni:
-Nu ştim nimic despre detectivul acela.Nu-i aşa,domnişoară Madison?
-De unde şi până unde „*domnişoară Madison*”? întrebă Regan.Henry o privi încurcat.
-M-am gândit că nu se cade să-ţi spun „Regan” în faţa poliţiei.
-N-ai vrea să stau la biroul dumitale în timp ce discut eu cu dumneaei? propuse Alec.
-Dar speram...
-Da? îl întrerupse Alec,nervos.
-Speram să stau până vă uitaţi la fotografie şi ne spuneţi dacă e adevărată,sau generată pe computer.Eu cred că e falsă,dar Regan presupune că ar putea fi reală.Alec nu ştia ce tot îndruga puştiul.
-Du-te şi stai jos,repetă el.Deci,domnişoară Madison...
-Vă rog,spuneţi-mi Regan.
-Mda,bine.Regan,de ce nu începi să-mi explici?
-Îmi verificam e-mail-urile,răspunse ea,revenind la computer;displayul era întunecat,până-şi mişcă mouseul pe pad.Şi a apărut asta.Se dădu repede la o parte,făcându-i loc să vadă.În sinea lui,Alec tresări.Fotografia nu arăta deloc plăcut.Regan se rezemă de bufet,cu spatele spre computer,ca să nu mai vadă fotografia.
-N-am fost sigură cum să procedez,spue ea.M-am temut s-o salvez sau s-o forwardez,ca nu cumva cel care a trimis-o să fi inclus în fişier vreun virus care să-l distrugă,aşa că am lăsat-o în pace.
-Înţeleaptă decizie.
-Ce credeţi,domnule detectiv? E reală sau falsă?
-Reală,răspunse el.Categoric,reală.În glas nu i se simţea nici o îndoială au ezitare.
-Nu păreţi prea surprins sau...şocat.
-Am lucrat cu unitatea pentru crime violente.Am mai văzut cadavre,spuse el,apropiindu-se de monitor ca să inspecteze fotografia.
-Da,desigur,dar...Atitudinea lui calmă o deruta,şi încerca să-şi revină.Aătă spre ecran:
-Şi el era detectiv,coleg cu dumneavoastră...Lăsă fraza neterimnată.
-Da,într-adevăr.

Din câte auzise Alec despre Sweeney,mai era şi un ticălos nesuferit care aproape zilnic umbla toropit de alcool.Toată lumea ştia că era corupt şi nu mai era decât o chestiune de timp până să fie prins.
-L-ați cunoscut bine? îl întrebă Regan.
-Nu.Speră ca astfel să se explice motivul pentru care părea atât de nepăsător faţă de moartea lui Sweeney.Altfel,ar fi însemnat că detectivul Buchanan avea cam tot atâta compasiune cât şi un peşte.Dintr-o dată,apropierea lui începu s-o neliniştească.Era imobilizată între birou şi bufet,şi dacă nu voia să-şi ridice fusta şi să sară pe deasupra,trebuia să aştepte până-i făcea el loc.Totuşi,azi mirosea mult mai nomal.Ba chiar,mirosea excelent,a spaţii întinse şi curate,în aer liber.
Alec se retrase de la computer.
-De ce crezi că ţi-a fost trimisă ţie?
-Nu ştiu,răspune obosită Regan; îşi frecă braţele,pe gânduri.Dacă derulaţi în sus,o să vedeţi că provine din computerul lui Henry,dar nu e adevărat,
desigur.Cineva ne-a aflat adresele de e-mail.Îmi tot scobesc creierii,încercând să înţeleg ceva.Până acum,nimic.Ce trebuie să facem în continuare?
-Avem nevoie de un tehnician.Îşi scoase telefonul celular şi sună,îndepărtându-se de ea în timp ce vorbea încet.Când termină,îi făcu semn să i se alăture.
Două fotolii stăteau faţă-n faţă cu o canapa,lângă fereastra cu vedere pe Michigan Avenue.Adeseori,Regan se ghemuia pe canapea,să lucreze la hârtii.
-În timp ce-l aşteptăm pe tehnician,mi-ai putea vorbi despre relaţia ta cu detectivul Sweeney?
-Va dura cam cinci secunde.Nu am avut nici o relaţie cu el.Simplul gând o copleşea.Deşi n-ar fi trebuit să-i vorbească de rău pe morţi,Sweeney era unul dintre cei mai nesuferiţi oameni pe care-i cunoscuse vreodată.
Totuşi,oricât de respingător era,nimeni n-ar fi trebuit să moară vreodată aşa.
-Bine,răspunse el; se rezemă de pervazul ferestrei,îşi încrucişa braţele pe piept şi-i ceru: atunci,spune-mi cum l-ai cunoscut.Ochii lui nu pierdeau nici un detaliu.Felul cum o privea o făcea să se simtă şi mai neliniştită,dar era hotărâtă să nu arate.Nu făcuse nimic rău,şi n-avea de gând să-l lase s-o facă să se simtă vinovată.Se aşeză pe canapea.
-De fapt,nu l-am cunoscut.Ne-am întâlnit numai o dată,în ziua când m-am dus la secţia de poliţie...când ne-am ciocnit pe stradă.Încercă să stea cât mai comod,ca să pară calmă.O pernă o împungea în spate.Se aplecă înainte,scoase perna şi o aruncă pe canapea,alături.
-M-am dus la secţie ca să-i fac o favoare unei prietene şi să-l întreb pe detectivul Sweeney ce progrese făcea cu o investigaţie de care cică se ocupa.

Alec identifică imediat cuvântul-cheie:
-Cică se ocupa?
-Nu eram sigură dacă investiga cazul sau nu.Dar am avut impresia clară că puţin îi păsa-şi de caz,şi de orice altceva,în fond.
-Vorbeşte-mi despre investigaţie,îi ceru el.Aranjându-şi fusta,Regan puse picior peste picior şi se rezemă de perne.
-Ati auzit vreodată de doctorul Lawrence Shields?
-Nu.Ce fel de doctor e? Îi explică pe larg cine era Shields şi ce-i făcuse lui Mary Coolidge.Îi spuse că fiica lui Mary se dusese la poliţie şi depusese o plângere contra lui Shields şi că dosarul îi fusese repartizat detectivului Sweeney.
-Fiica lui Mary n-a ajuns nicăieri cu el.S-a întors acasă,dar prietena mea,
Sophie,a citit copia jurnalului lui Mary şi s-a hotărât să se implice.Sophie a trimis-o pe altă prietenă,Cordie,să discute cu Sweeney despre anchetă,şi nici ea n-a primit nici un răspuns.
-Şi apoi ţi-a venit ţie rândul să vorbeşti cu Sweeney?
-Da.Staţi o clipă...Nu vedeţi? Asta trebuie să fie!Dintr-o dată,deveni prea agitată ca să mai poată sta locului.Se ridică şi începu să se plimbe,analizând ipoteza în minte.
-Toate au sens,spuse ea.Asta-i legătura.
-Nu vrei să-mi spui?
-Shields şi Sweeney.Poate că Shields a aflat că prietenele mele şi cu mine îl investigam.Dacă ştia că insistam ca detectivul Sweeney să-şi facă datoria? Poate că Shields s-a hotărât să-l asasineze pe Sweeney pentru a ne avertiza,şi mi-a trimis fotografia ca să mă sperie.Se opri din mers în faţa lui Alec,cu mâinile în şolduri,aşteptând curioasă să-i audă părerea despre ipoteza ei.Alec nu se grăbi să răspundă.
-Ce credeţi? E posibil,nu-i aşa? Shields a manipulat-o pe Mary să-i transfere peste două milioane de dolari.Poate a considerat că merita să omoare pentru asta.Iar fiica lui Mary crede că Shields a împins-o pe mama ei la sinucidere,sau poate chiar a pus să fie omo-râtă,fiindcă-l ameninţa că se va duce la poliţie.Iar dacă a ucis o dată,de ce n-ar ezita să ucidă şi a doua oară? Poate că Shields s-a gândit că eu şi prietenele mele ne apropiam prea mult.Întinse mâinile,cu palmele în sus.
-S-ar putea ca asta să fie legătura.Alec nu răspunse.
-N-ar avea sens? Nu mai putu tăcea.
-Poate.Regan nu-şi dădu seama că o tachina.Arăta foarte mulţumită de sine.
-Bine,atunci,spusse ea.Bine,adăugă,dând din cap.Şi acum?

Alec scoase un carneţel zdrenţuit din buzunarul costumului.-Acum,începem.
-O,Doamne,Cordie şi Sophie...n-aş putea da un telefon mai întâi? întrebă ea.
Prietenele mele sunt în Caymans,unde-i şi Shields.Trebuie să le previn.
Şi se grăbi spre birou.Alec o preveni:
-Înainte te a te repezi la concluzii,să stabilim câteva fapte.Regan forma deja numărul de mobil al lui Cordie.Nimeri la poşta vocală,semn că prietena ei tocmai vorbea la telefon,sau îl avea închis.
-Cordie,sună-mă imediat ce poţi,spuse ea.E urgent,iar tu şi Sophie trebuie să-l evitaţi pe Shields.Sună-mă,indiferent de oră.
-Închise şi reveni spre detectivul Buchanan.Acesta n-o întrebă despre telefonul dat,şi nici ea nu se oferi să-i explice.
-Ati spus că trebuie s-o luăm de la început?
-Exact.Îi făcu semn să se aşeze.
-Să începem cu Mary Coolidge.Şi începu cu întrebările,una după alta,la nesfârşit.Regan tocmai începea să-i spună despre recepţia lui Shields la care se duseseră,când Henry introduse în birou un bărbat şi o femeie.Femeia avea o trusă de instrumente.Când văzu cine era tehniciană,Alec zâmbi.Melissa Ce-Mai-Scorpie Hill.Iar aceasta nu era decât una dintre diversele porecle colorate pe care i le atribuiseră feluriţi detectivi.Hill era o femei scundă şi irascibilă,cu părul tuns băieţeşte şi faţa ridată prematur,fără îndoială pentru că stătea tot timpul încruntată.Orice colaborare cu ea era aproape imposibilă,dar avea reputaţia de a fi una dintre cele mai bune specialiste în computere din departament.
Detectivul care o urma era Matt Connelly.Venea după ea încruntat,ceea ce probabil însemna că trebuise s-o aducă la hotel cu maşina.Dădu din cap spre Alec în semn de salut.Apoi,privirea lui se îndreptă spre Regan.
-Deci,care-i treaba?
-Uită-te şi tu,răspunse Alec.E pe displayul computerului.Salut,Melissa.
Femeia răspunse cu un mormăit.Nu era genul care să se-ntindă la taclale sau amabilităţi.
-Ăsta-i căcatu' de computer pe care vrei să-l desfac?
-În camera asta e doar un singur rahat de computer,răspunse Connelly.Ce zici?
-Ba p-a mă-tii,Connelly,replică Melissa.Alec făcu repede prezentările.Connelly dădu din cap spre Regan,dar Hill o ignoră.Amândoi se duseră la computer şi priviră ecranul.Hill nu avu nici o reacţie,dar Connelly se albi vizibil la faţă.
-Auleo,Sweeney gol.Nasol',dom'le.O să am coşmaruri.Regan li se alătură.
-Aţi spus că-mi veţi demonta computerul? E necesar?
Femeia se instala pe scaunul lui Regan.

În clipa următoare,degetele începură să-i alerge peste keyboard.
-Dacă eu găsesc că-i necesar,am să-l demontez.Şi-acum,stai undeva şi lasă-mă să-mi fac treaba.Regan fu şocată de bădărănia femeii.Îi venea să-şi înhaţe computerul şi să-l apere.
-Fişierele mele sunt acolo şi...începu ea.Alec trecu în faţa ei,ca să-i taie calea.
-E-n regulă,o asigură el.Melissa n-o să-ţi distrugă computerul.Ştie că nu are dreptul să-l atingă fără permisiunea ta şi înţelege cu siguranţă implicaţiile legale, dacă ar strica deliberat ceva.Nu-i aşa,Melissa?
-Ba p-a...se pregăti Melissa să dea răspunsul ei standard,când ridică privirea şi văzu expresia din ochii lui Buchanan;auzise că fusese un dur cât lucrase la vicii, şi bănuia că încă nu se îmblânzise.Mda,în regulă,bombăni ea cu o voce ca un mârîit de pitbull.Şi acum,dacă mă lăsaţi în pace,am să-ncerc să trec de zidurile astea.
-S-o lăsăm să lucreze,propuse Alec.Regan îl ignoră şi întinse mâna spre tehniciană.Se prezentă din nou.Melissa n-ar fi vrut să se deranjeze,dar îi era greu să-i ignore mâna,întrucât se afla doar la câțiva centimetri de faţa ei.Se opri din tastat şi-i strânse mâna.
-Ne-am cunoscut deja,mormăi ea.Avea unghiile roase până-n carne,semn că era o femeie nervoasă.Strânse mâna lui Regan scurt şi cu putere,apoi şi-o smuci înapoi pe a ei.
-Şi-acum,pot să-mi văd de treabă? Regan se prefăcu că nu auzise întrebarea.
-Ce-aţi vrut să ziceţi când aţi spus că trebuie să treceţi de „ziduri”?
Melissa făcu o mutră resemnată.:
-Cel care ţi-a trimis e-mail-ul cu Sweeney era un tip deştept,nici vorbă.Se pricepe la computere.A pus obstacole ca să nu-i dea nimeni de urmă.Da' nu-ţi face griji.Nu există pe lumea asta barieră de care să nu trec.
-Chiar şi cu o rablă de computer ca al meu? întrebă Regan,zâmbind.
Melissa chicoti.
-De fapt,i-am zis căcat de computer,dar exageram.E cam învechit.Ar trebui să ţi-l upgradezi.Alec era impresionat.N-o mai văzuse pe Melissa zâmbind niciodată,iar s-o asculte conversând cu Regan era uluitor.Cu foarte puţin efort, Regan doborâse toate barierele lui Hill.Impresionant,categoric.Fotografia lui Sweeney apăru iar pe display.Melissa o arătă şi spuse:
-Exact aşa l-au găsit.
-Poftim? întrebă Regan.
-Am auzit că aşa l-au găsit,în pivniţa casei lui,spânzurat.Cineva a dat telefon,a spus că Sweeney era acolo,şi aşa era.Groaznică imagine,am auzit.Sweeney avea

mulţi duşmani,adăugă ea.Se zvonea că-i şantaja pe nişte dealeri.Ştii de ce ţi-a fost trimisă ţie fotografia?
-Nu,n-am idee,răspunse Regan.E oribilă.
-Am văzut şi mai rele de-atât,se lăudă Melissa.
-Fostul tău prieten? întrebă Connelly.
-Ba p-a mă-tii.Regan se retrase de la birou,privind spre fereastră,ca să nu mai vadă fotografia.
-A mai primit-o şi altcineva? întrebă ea.Sau sunt singura care...Melissa o întrerupse,aproape strigând:
-Am intrat!
-Unde? se interesă Connelly.Se aplecă,privind spre displayul gol,când îi sună telefonul celular.Răspunse nervos şi ieşi în antecameră.
-Fotografia a fost trimisă de la un telefon mobil,spuse Melissa,şi anunţă numărul,în timp ce Alec îşi scotea iar carnetul.Regan se înroşi la faţă.
-O,Doamne...şopti ea.Alec o auzi.
-Ce? „O,Doamne" ce?
-Numărul de telefon...e al meu.

CAPITOLUL 18
Teoria lui Regan începea să se fisureze.Dacă Shields instigase într-adevăr asasinarea lui Sweeney,de unde avea numărul ei de telefon?
Poate că,de fapt,se înşelase.La asta se gândea,în timp ce detectivul Buchanan o aştepta cu răbdare să-i spună cum fusese făcută fotografia lui Sweeney cu telefonul ei celular.Şi ea dorea să afle răspunsul.
-E numărul tău de telefon.
-Da,spuse ea.Dar în nici un caz n-am făcut eu fotografia asta.Detectivul Connelly îi întrerupse.
-Negocierea pentru declaraţie a căzut! anunţă el în timp ce-şi îndesa telefonul celular în buzunar şi pornea spre uşă.Am zece minute ca să ajung la tribunal.
Vrei să aduc pe cineva de-acolo să te-ajute?
-Nu,mă descurc,răspunse Alec.
-Locotenentul te cheamă în birou la el imediat ce termini aici,adăugă el.
Vestea îl irită pe Alec.În clipa când uşa se închise,o privi din nou pe Regan.
-Bine,spune-mi despre telefon.Regan presupuse că-l interesa modelul sau stilul.
Nu-şi amintea aceste detalii,aşa că-i spuse ce posibilităţi avea aparatul.
-Are o cameră de luat vederi încorporată,începu ea.
Şi o agendă telefonică extinsă,cu adrese de e-mail,personale şi de afaceri.

Şi acces rapid la internet,adăugă ea,cu un zâmbet scurt.
-Şi nu-ţi aminteşti unde l-ai pierdut? Cătină din cap.
-Credeam că mi l-am lăsat în maşină,dar Henry s-a uitat şi nu era acolo.Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.Henry o auzi şi se grăbi să intre în discuţie.
-Aşa e.Îi puteţi întreba pe cei de la garaj.Toţi m-au văzut,şi le-am spus ce căutam.Nu s-au mirat.Vreau să zic,nu te supăra acum,Regan,dar mereu îţi uiţi telefonul pe undeva.E mic,îi spuse el lui Alec.Şi,uneori,îi cade din poşetă.O dată,l-am găsit între scaun şi consolă.Totuşi,azi nu l-am mai găsit.Am căutat peste tot prin maşină,şi nu era nicăieri.Făcu un pas spre Regan,protector,şi adăugă:
-N-o să aibă probleme,nu-i aşa,fiindcă i-a folosit altcineva telefonul? N-o să daţi vina pe ea,nu? Loialitatea puştiului faţă de şefa lui era admirabilă,dar pe moment era şi enervantă.
-Ultima dată când m-am interesat,pierderea unui telefon celular nu era considerată infracţiune,răspunse Alec.N-ai nimic de lucru la birou?
Regan aşteptă ca Henry să se îndepărteze,apoi şopti:
-Mereu îşi face griji.Când a început munca aici,era şi mai rău.Progresează,dar tot un alarmist e.Mormăitul sonor al Melissei îi atrase atenţia.Femeia era vizibil în elementul ei.Degetele continuau să-i alerge peste keyboard,aproape invizibile, şi din clipă-n clipă scotea câte un oftat sau bombănit.
-Să sun şi să anulez numărul,sau să declar telefonul furat? întrebă Henry din uşă.
-Nu,nu fă nimic,răspunse Alec.Dacă avem noroc,poate încearcă s-o contacteze din nou.
-N-o să-i mai folosească telefonul,spuse Melissa.E priceput la computere,şi sigur ştie că telefonul ei poate fi urmărit.E-mail-ul a fost trimis acum cinci zile,şi de-atunci n-a mai trimis nimic.Deodată,degetele îi încremeniră pe taste.
-Okay,am trimis totul în computerul meu,şi printez şi fotografia lui Sweeney,s-o iau cu mine.Până la noi ordine,toate e-mail-urile pe care le primeşte vor ajunge şi la mine.E-n regulă,da? Presupun că n-ai nici o obiecţie.
Regan nu era prea atentă.Stătea în faţa ferestrei,privind traficul de pe Michigan Ave-nue,cu mintea alergându-i nebuneşte,în timp ce încerca să-şi aducă aminte când folosise ultima oară telefonul celular.Ştia că detectivul Buchanan avea să se intereseze la Sprint despre lista apelurilor primite şi trimise,dar dacă-şi putea aminti acum,ar fi economisit timp preţios.Totuşi,de când se operase,zilele păreau să se amestece în mintea ei şi nu putuse ţine evidenţa întâlnirilor în agendă ca de obicei.Fotografia aceea îngrozitoare a lui Sweeney îi tulbura de asemenea concentrarea.

Nu-şi dăduse seama că un chip omenesc putea deveni atât de umflat,atât de grotesc.Imaginea îi tot revenea în minte.Nu-l auzi pe Henry venind în spatele ei.Tresări când mâna lui o atinse pe umăr.
-Scuză-mă,şopti el.N-am vrut să te sperii.Aruncă o privire spre detectivul Buchanan,ca să se asigure că era ocupat cu tehniciană,apoi spuse:
-Voiam doar să ştii că mi-am verificat din nou computerul.
-Ce anume ai verificat?
-Am vrut să văd dacă fotografia mortului mi-a fost trimisă şi mie,şopti el.Dar nu-i acolo.Aş vrea să mi-o fi trimis.Aş vrea s-o fi trimis la toate adresele pe care le aveai programate în telefon.Nu e.bine că ţi-a trimis-o numai ţie.
Regan dădu din cap.
-Ştiu.
-A fost deştept,cum ţi-a trimis-o,dând impresia că provenea din computerul meu.
-N-aş fi deschis ataşamentul dacă nu cunoşteam expeditorul.Cred că n-a vrut să rişte s-o şterg.
-Trebuie să fi avut un motiv de a ţi-o trimite tocmai ţie.Dar de ce...?
Alec îl auzise.
-Asta încercăm să aflăm.Începu să-şi caute o carte de vizită prin buzunar,ca să i-o dea lui Regan,când îi sună telefonul.Era al treilea apel de la birou,în ultimele cinci minute.Asistentul lui Lewis îl tot suna ca să-l cheme înapoi la secţie cât mai curând posibil.Locotenentul îl aştepta,ca să-i vorbească.Alec ştia de ce.Era clar că Lewis tocmai aflase că se dusese la comandant,fără ştirea lui,ca să-l salveze de concediere pe tânărul poliţist care compromisese operaţiunea cu gemenii.
-Nu răspundeţi? întrebă Regan.
-Ba cred că ar trebui.Deschise telefonul,ascultă un minut,apoi răspunse:
-Am să vin când termin aici.Înainte ca asistentul să-l poată contrazice,întrerupse legătura şi se întoarse iar spre Regan.Îşi găsi o carte de vizită şi i-o dădu.Regan o primi cu un zâmbet recunoscător.Superbă femeie,îşi spuse el.Şi,a naibii,sexy mai era! Altă dată,în alt loc,categoric ar fi invitat-o în oraş,dar acum nu putea.
Nu în cursul unei investigaţii.Şi-n plus,chiar dacă nu primea slujba de la F.B.I.,tot avea să-şi depună preavizul şi să plece din Chicago într-o lună, două,aşa că nici nu se putea pune problema să se încurce cu o femeie.Decât dacă femeia respectivă ar fi mar-şat la o aventură trecătoare.Iar Regan Madison nu era genul.Ştia atâta lucru,după ce stătuse o jumătate de oră cu ea.Făcu un efort să se reculeagă.Nu trebuia să se complacă în asemenea gânduri.Ciudat mecanism, mintea omului.Probabil fratele său Dylan avea dreptate.Era un pervers.

-Detectivul Wincott anchetează asasinarea lui Sweeney,spuse el.Îl ajut şi eu,dar el e şeful,şi va veni curând să discute cu tine.Îţi recomand să rămâi în hotel.
-Da,desigur.
-Dar,între timp,dacă-ţi mai vine vreo idee,adăugă Alec,arătând cu capul spre cartea de vizită,ai acolo numărul meu.
-Peste o oră,am fizioterapie pentru genunchi,dar pot s-o contramandez.
-Mi s-a părut mie că e o cicatrice recentă.Ce s-a întâmplat?
Regan fu surprinsă că observase.Incizia nu era mare,dar operaţia încă nu se cicatrizase complet,iar pielea stătea încreţită.
-Aţi observat că prima dată când ne-am întâlnit nu era acolo? Impresionant,domnule detectiv.*Nu prea*,îşi spuse el.Ar fi trebuit să fie un eunuc,ca să nu-i remarce picioarele.
-Baseball,continuă ea.Mi-am sucit piciorul alunecând pe baza a treia.Vara trecută mi s-a întâmplat.
-Baseball,hmm? Zâmbi.Îi era greu să şi-o imagineze în echipament,cu mingea şi bâta.Părea prea delicată pentru un asemenea sport.
-Da,baseball.Era un meci în scopuri de caritate.De ce vă amuză? Nu-i răspunse.
-Te-ai accidentat anul trecut,şi abia acum te-ai operat?
-Am tot amânat,până m-am lovit din nou...Se întrerupse brusc,apoi izbucni:
-Ce idioţenie!
-Poftim?
-Nu,nimic...Eu sunt idioata.În graba de a-i explica,începu să încalece cuvintele.
-Ştiu cine mi-a luat telefonul.Sau cel puţin,cred că ştiu,şi nu-mi vine să cred că nu mi-am amintit până acum.Înţelegeţi,mi-am scăpat poşeta,şi atunci l-am pierdut.Îmi pare rău.De obicei,nu sunt atât de zăpăcită.Era un individ...m-a fugărit până la maşină,şi a...Aceste cuvinte îi atraseră lui Alec atenţia.Ridică mâna.
-Stai! la-o de la început,mai încet.
-Da,bine...S-a întâmplat acum o săptămână,vineri seara.Atunci am folosit ultima oară telefonul celular.Sunt sigură.Alec îşi scoase iar carnetul şi începu să caute un pix prin buzunare.
-Şi unde erai?
-La recepţie.
-Vorbeşti de parcă ar trebui să ştiu care recepţie.
-O,scuză-mă...Credeam că ţi-am spus despre asta când ţi-am explicat care e legătura între Sweeney şi Shields.Nu părea deloc mulţumit.
-Ce-ar fi să-mi spui acum?

Nu-i venea să creadă că uitase de omul din parcare-dar,în fond,mai întâi primise e-mail-ul,apoi apăruseră detectivul Buchanan,tehniciană şi detectivul Connelly.
Şi toate acestea,într-o singură oră.Cât putea de repede,îi explică despre recepţia unde fusese cu prietenele ei,la *Liam House*.
-Sophie ne înscrisese pentru seminarul de weekend al lui Shields,şi ştiu că v-am spus că Shields ţine două seminarii pe an la Chicago.
-Ce speraţi să rezolvaţi?
-Ne lămuriserăm toate trei că detectivul Sweeney n-avea să facă nimic cu Shields,aşa că am hotărât...
-Da? Ridică din umeri.
-Să facem noi treaba în locul lui.Alec se încruntă,semn că nu-i plăcea ce auzea.
-Şi cum aveaţi de gând să-f faceţi treaba?
-Ne-am decis să-l investigăm pe Shields,cu speranţa de a obţine suficiente probe ca să le predăm procurorului.Sophie făcea munca de detectiv,iar eu şi Cordie o ajutam.De fapt,căutam o cale de a-i pătrunde în computer,ca să aflăm numele altor femei care participaseră la seminarii.Ne gândeam că am putea compara sumele depuse cu...Alec se întrerupse din scris.
-Ştii că e ilegal,nu?
-Desigur,ştiam asta.Nu i-am spart computerul.Am vrut doar.Cel puţin,ăsta a fost planul.Era de o sinceritate ireproşabilă.
-Pare un plan gândit doar pe jumătate.Regan îi dădu dreptate.
-Da,mă rog,Sophie a fost cu ideea,iar ea tinde să se repeadă fără a gândi până la capăt.Crede mereu că totul se va rezolva-şi adevărul e că,de obicei,se rezolvă.
îşi încrucişa braţele pe piept şi începu să se plimbe prin dreptul ferestrelor,cu gândul la noaptea aceea îngrozitoare.
-Îmi amintesc că aveam telefonul mobil la mine.Întârziaserăm.Dar,în fond,ori ce câte ori Cordie şi mine mergem undeva împreună cu Sophie,întârziem.
Oricum,când am ajuns noi,recepţia începuse,iar Shields ţinea un preambul.Este un escroc incredibil,aşa de plin de sine...Nu m-a impresionat,dar judecând după reacţiile celor din jur,le luase ochii.Ne-a pus să facem un exerciţiu absolut dement.
-Şi telefonul? întrebă Alec,încereînd s-o menţină la subiect.
-Ar fi trebuit să-mi amintesc să-l închid,fiindcă a sunat chiar în timpul cuvântării lui Shields.Am ieşit pe culoar ca să răspund,înainte de a mi-l lua vreunul dintre bodyguarzi.
-Bodyguarzi?
-Erau doi.El îi numeşte asistenţii lui,dar de fapt sunt bodyguarzi.Doi musculoşi.

-Bine.Deci,crezi că ţi-ai lăsat telefonul în centrul de conferinţe?
-Nu.Sunt sigură că mi l-am pus la loc în poşetă.Cred că l-am scăpat când am căzut.Alec încerca că-şi păstreze răbdarea.
-Şi când s-a întâmplat asta?
-Când m-am dus să iau maşina,răspunse ea.Ploua,aşa că i-am spus lui Cordie s-o găsească pe Sophie şi să aştepte la uşa din faţă,până veneam să le iau.Alergam pe Alec spre maşină,şi mi s-a părut că mă striga cineva pe nume.Totuşi,sufla vântul,şi ploua destul de tare,aşa că n-am fost sigură.M-am întors să mă uit în spate,şi am văzut un om...Părea să fi trecut atât de mult timp de-atunci...
-Totul s-a întâmplat foarte repede.Când m-am răsucit,mi-a cedat genunchiul.
-Şi abia acum mi-o spui? Era iritat,şi nu se ascundea.
-Pur şi simplu nu m-am gândit...n-am făcut legătura.Am avut noroc să scap de el.
-S-a luat după tine?
-Da.Nu cumva credeţi...
-Ce să cred? întrebă el,văzând-o că ezita.
-Poate că Shields l-a angajat.Poate aştepta lângă centrul de conferinţe fiindcă ştia că eram înăuntru,şi poate voia să mă sperie-ceea ce a şi reuşit,cu siguranţă.
-Chiar te-ai agăţat de ideea că totul pleacă de la Shields,nu?
-Ar avea sens,nu-i aşa?
-Încă nu voi încerca să ghicesc,pentru că n-am destule informaţii ca să-mi formez o opinie,dar când îmi va veni o idee,am să te-anunţ,promit.Acum,vreau să ştiu în amănunt tot ce s-a întâmplat din clipa când ai ieşit din Liam House.
-Tocmai v-am spus tot ce s-a întâmplat.
-Mai spune-mi o dată.Regan reluă povestirea,aşa cum îi ceruse.
-Când am căzut,toate mi s-au revărsat din poşetă,dar atunci am crezut că mi le adunasem pe toate la loc.Probabil mi-am lăsat telefonul pe jos.Eram disperată să ajung în maşină şi să închid portierele.Individul ţinea ceva în mâna şi-mi striga să mă opresc,dar nu l-am ascultat.Era ceva în neregulă la el.
-Ce anume?
-Fața.Îşi frecă braţele cu mâinile,pentru a-şi alunga un fior.
-Mă ia cu frig când mă gândesc.Am chemat poliţia.Şi m-am dus la secţia din apropiere,să depun o plângere.
-Foarte bine.Şi acum,spune-mi: ce era în neregulă la faţa lui?
-Furia,răspunse Regan.Niciodată n-am mai văzut în ochii cuiva o asemenea furie.Şi.pe urmă,s-a întâmplat ceva foarte ciudat.
-Da...?

-S-ar putea să mi se fi părut doar.Mă durea genunchiul,mă udase ploaia,dar când am ajuns în maşină,am privit afară,şi l-am văzut stând sub un felinar,privindu-mă în continuare.*Plângeam*,recunoscu ea.Şi cred că m-a văzut plângând.
Expresia i s-a schimbat.Alec înclină capul.
-Cum i s-a schimbat?
-În compasiune.Cred că-i era milă de mine.

CAPITOLUL 19

Momentul nici n-ar fi putut să se potrivească mai bine.Alec era în drum spre secţie,unde-l aştepta runda a doua cu locotenentul Lewis,când fu sunat pe mobil.
La aparat era Ward Dayborough,agentul F.B.I.care-l recrutase,urându-i bun venit în Birou.Ward nu-şi mai încăpea în piele.
-Ştiam c-am să pun mâna pe tine,se lăudă el.Tenacitatea,adăugă,prelungind cuvântul cu accentul lui de sudist.Am tenacitate cât încape.De câți ani am avut nevoie ca să-ţi trezesc interesul?
Era clar că nu aştepta un răspuns,căci continuă,la fel de însufleţit:
-Instructajul o să fie dur,dar nu-mi fac griji cu tine.Ai să te descurci de minune.Ai avut un punctaj fenomenal la testul ăla.Te-aşteaptă şaptesprezece săptămâni la academie,adăugă el.Indiferent câtă experienţă ai în aplicarea legii, pe cele şapteşpe săptămâni tot trebuie să le faci.
-Încerci să mă convingi să mă răzgândesc?
-Nu,nu,în nici un caz.
-Când vrei să încep?
-Fiecare sesiune nouă începe o dată la două săptămâni,dar am luat-o înainte şi te-am programat să începi peste două luni.Adică,de azi în opt săptămâni.M-am gândit că ai nevoie de timp să-ţi împachetezi totul şi să-ţi rezolvi problemele ia Chicago,şi să-ţi iei şi o scurtă vacanţă.
-Da,e foarte bine aşa,răspunse Alec.În opt săptămâni,voi avea timp destul să mă organizez.„*De parcă am s-o şi fac vreodată*”,îşi spuse el,în timp ce închidea.
Deşi în viaţa profesională era extrem de organizat,acasă era cum nu se poate mai dezorganizat.Era considerat şieampătul familiei.
În copilărie,camera lui arăta întotdeauna ca devastată de un ciclon.Totuşi,de-atunci mai progresase.Angajase o echipă să-i facă ordine şi curăţenie în apartament,o dată la două săptămâni.Una dintre femei îi făcea chiar şi cumpărăturile,şi avea grijă ca frigiderul să-i fie plin cu toate mâncărurile lui favorite.Era un lux costisitor,dar altfel n-ar fi suportat viaţa.Totuşi,n-o putea lua

cu el la academie,iar pentru acele şaptesprezece săptămâni trebuia să se redisciplineze.Iar aşa ceva i se părea mai greu decât o cursă cu obstacole.
Alec era mulţumit de hotărârea pe care o luase.Ştia că avea să-i fie dor de Chicago,şi nu avea absolut nici o garanţie că,după ce absolvea academia,urma să fie repoartizat la secţia din Boston.Ward îi spusese că era aproape sigur,dar Alec nu conta pe asta.Se hotărî să treacă pe la departamentul de resurse umane şi să-şi depună preavizul înainte de a da ochi cu Lewis.Femeia de la birou era o dulceaţă care lucra în departament de aproape douăzeci de ani.Purta ochelari cu lentile bifocale atât de groase,încât ochii îi arătau lăptoşi şi de două ori mai mari.
Zâmbi şi clătină din cap,imediat ce-l zări.
-O,nu.
-O,nu,ce?
-Nu-ţi poţi cere transferul.Adică,vreau să zic,poţi să-l ceri,dar n-o să ţi se aprobe.Lewis a declarat ferm că are nevoie de tine în departamentul lui.
Cu o voce mai blândă,adăugă:
-Ceea ce-nseamnă că vrea să te ţină la ordine.Îmi pare rău,Alec.Cred că toată lumea ştie ce vierme e,dar are vechime,iar nevastă-sa are relaţii,dacă-nţelegi aluzia.N-o să putem scăpa de el decât dacă o-ncurcă rău de tot.
-Înţeleg.Totuşi,de mine o să scăpaţi.Azi îmi depun preavizul.Ce hârtii trebuie să completez? Ochii femeii se umplură de lacrimi.
-Mi se frânge inima să te văd că pleci.Eşti unul dintre cei buni.
Scoase un şerveţel dintr-o cutie de pe birou şi se şterse la ochi.
-E ca-n cântecul ăla vechi al lui Billy Joel.Ştii,numai cei buni mor de tineri.
Alec îşi dădu ochii peste cap.
-Mai ducă-se dracului Billy Joel.N-am de gând să mor de tânăr.
-Dar pleci,îşi trase nasul funcţionara,în timp ce deschidea un sertar şi scotea hârtiile.Reieşi că demisia era mult mai complicată decât se aşteptase Alec.Avea de completat tot felul de formulare şi de participat la o lungă consfătuire cu comandantul,care era hotărât să-l convingă să rămână.Ceea ce Alec,în naivitatea lui,estimase că ar fi durat doar câteva minute,se prelungi timp de peste o oră.
Când ajunse înapoi în birou,Lewis tremura de furie.Vorbea la telefon,dar în clipa când îl văzu pe Alec croindu-şi drum prin încăpere,sări în picioare şi-i făcu semn furios să se apropie.Alec ajunsese la jumătatea distanţei,când îi sună telefonul celular.Ştia că nu putea fi asistentul lui Lewis,căci tocmai îl întâlnise pe scară.
îl suna Gil.În clipa în care auzi glasul lui Alec,spuse:
-Zi că nu-i adevărat.Alec fu impresionat.
-Cum ai aflat aşa de repede?

-Mă ştii doar.Am şi eu sursele mele.Deci,e adevărat? Chiar pleci din departament?
-Da.Acum mă duc să-i spun şi lui Lewis.Am să te sun mai încolo.
Încheie convorbirea şi intră în biroul lui Lewis.Locotenentul strângea în mână receptorul atât de tare,încât i se albiseră degetele.Alec îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor şi aşteptă cu răbdare până când convorbirea luă sfâr-şit.
-Da,domnule,spuse Lewis în receptor,într-o şoaptă încordată.
În sfârşit,termină discuţia.Când trânti receptorul în furcă,Alec îl întrebă nepăsător:
-M-ai chemat?
-Ştii al naibii de bine că te-am chemat! strigă Lewis.De peste o oră te-aştept.
Totuşi,între timp,mi s-au schimbat motivele.Rămase privindu-l încruntat aproape un minut.Alec nu se lăsă descurajat.Nu făcu decât să-i susţină privirea.
-Ti-ai dat demisia.
-Da.Vena de pe fruntea lui Lewis începu să pulseze.
-Şi nu credeai că-mi erai dator să-mi predai mie mai întâi preavizul? A trebuit să aflu prin telefon,de la superiorul meu?
Când termină de rostit întrebarea,mugea de-a binelea.Vena de pe frunte i-o luase razna.Alec nu se putea stăpâni s-o privească.Dacă Lewis făcea un atac de cord şi i se oprea dintr-o dată respiraţia,oare i-ar fi făcut respiraţie artificială? Hmm...grea alegere.Continuă să mediteze la această dilemă filosofică,în timp ce Lewis tuna şi fulgera.
-Îţi dai seama în ce lumină mă pune asta? Emmett e furios pe mine,spuse el,referindu-se la comandantul regional.Alec ridică din umeri.
-Nici nu ştiu ce să-ţi spun,răspunse el tărăgănat.Al dracului să fi fost dacă-şi prezenta scuzele pentru că-l pusese pe nesimţitul ăla într-o lumină proastă.
Încă trei săptămâni la dispoziţia lui Lewis păreau dintr-o dată o eternitate,iar Alec se întreba dacă vor avea puterea să reziste.Abia dacă era în stare să-l privească.Lewis arăta şi se purta ca un dement.De o îngâmfare impecabilă,era întotdeauna foarte bronzat,fără îndoială de la lampa cu ultraviolete sub care se zvonea că dormea toată noaptea.Dinţii lui cu calote de un alb exagerat îl făceau ca atunci când se încrunta să arate şi mai sinistru.
-Am dat un preaviz de trei săptămâni,spuse Alec.Dar dacă vrei să plec acum, n-am nimic împotrivă.
-M-ai pus într-o situaţie îngrozitoare.
-De ce?
-Emmett mi-a spus că trebuie să te conving să rămâi.

Pare să te considere un om preţios.Inutil de spus,nu sunt de aceeaşi părere.
Alec clătină din cap.
-Hotărârea mea e luată.Lewis bătu cu palmele în birou,aplecându-se înainte.
-Ştii care e problema ta,Buchanan? Nu eşti un jucător de echipă.
Dacă scopul echipei era acela de a peria amorul propriul al lui Lewis,atunci nu,conchise Alec,numai jucător în acea echipă nu era.
-Vrei să mai stau trei săptămâni,sau preferi să plec acum? Mie mi-e totuna.
-Rămâi! se răsti Lewis.Se aşeză greoi la birou şi începu să plimbe dosarele, încercând vizibil să dea impresia că era un om ocupat.Deschise unul,apoi îl închide la loc.În timp ce lua altul,spus:
-Poţi să-ţi cureţi dosarele.Dă-mi tot ce ai în lucru,şi-am să le împart detectivilor loiali.Alec voia să-l întrebe cine erau aceia,dar nu credea că ar fi fost bine să-l provoace pe Lewis,care putea şi avea să-i facă viaţa un infern.Fără să ridice privirea,locotenentul spuse:
-În următoarele trei săptămâni,stai la birou.Poţi să te ocupi de telefoanele lui Wincott.
-Mă faci telefonistul lui Wincott? Şi ce anume o să însemne asta?
-Înseamnă că poţi răspunde la împuţitul ăla de telefon,iar dacă Wincott are nevoie de ajutor,ai să-l ajuţi.De la birou.Imboldul de a-i da un pumn era tot mai puternic.Alec tocmai dădea să plece,când Lewis îl întrebă.
-Te-aşteaptă altă slujbă?
-Da.
-La Chicago?
-Nu.Nu-i dădu alte amănunte,iar Lewis nu insistă.Alec se duse la birou şi începu să-şi facă ordine printre hârtii.John Wincott trecu grăbit prin sală.El şi Alec se cunoşteau de mult.Învăţaseră împreună la academia de poliţie şi deveniseră prieteni buni,dar nu colaboraseră până recent.În trecut,Wincott câştiga mereu întrecerile de băutură.Alec bănuia că şi acum ar fi fost în stare.
-Dom'le,da' rău mai arăţi!Alec nu exagera.Wincott părea să nu mai fi dormit de zece ani.Avea pungi grele sub ochi şi obraji brăzdaţi de riduri adânci.Nu era decât cu doi ani mai vârstnic decât Alec,dar pe moment arăta ca un bătrân.
Wincott ignoră comentariul despre înfăţişarea lui.
-Mi-ai primit mesajul despre e-mail-ul care i-a venit lui Regan Madison? întrebă Alec.
-Da,răspunse Wincott.Şi-am să-ţi vorbesc cu plăcere despre el,într-un minut.Mai întâi,vreau să te întreb ceva.E adevărat? Pleci din departament? Alec dădu din cap.

-Da.Se lăsă pe spate,cu scaunul scârțâindu-i.
-Voiam să te sun şi să te-anunţ,dar cred că mi-a luat-o Gil înainte.Wincott se aşează pe marginea biroului lui Alec.Aruncă o privire peste umărul lui,spre biroul locotenentului.
-Nu pot să te condamn.Şi eu aş fugi de-aici,dac-aş putea.
-Eram gata pentru o schimbare.Acest răspuns devenea o reacţie standard.
Alec se hotărâse să n-o schimbe şi se întreba de câte ori avea s-o spună în următoarele douăzeci şi una de zile.
-O schimbare,hmm? Unde?
-La Boston,sper.Mi-e cam dor de casă.Wincott se aplecă spre el,coborând glasul.
-Circulă pe-aici un zvon urât că te duci la F.B.I.
Alec zâmbi,dar nu confirmă,nici nu negă.
-Trebuie să vii la cină,continuă Wincott,înainte să pleci din Chicago.Ce-o să se mai necăjească Suzie,când o auzi...Nevastă-mea e topită după tine,de ani de zile.
-Şi-acum îmi mai ţipă numele când faceţi sex? Wincott râse.
-De unde naiba să ştiu? Nici nu mai ţin minte când am făcut ultima oară.Mereu e cel puţin un copil în pat,între noi,iar acum,când ăla micu' se trezeşte din două-n două ore,singurul lucru pe care-l vreau e să dorm.
-Vorbeşti ca un adevărat familist,comentă Alec.Prietenul lui se strâmbă.
-Să revenim la Sweeney,spuse el.Am descoperit că mulţi oameni îi doreau moartea,aşa că n-o să duc lipsă de suspecţi.Acum ne uităm prin lucrurile lui.
Nimeni nu-i găseşte portofelul.Şi-ia ghici! Sweeney ţinea un jurnal.
Alec înălţă o sprânceană.
-Astea-s treburi de fetişcane.Nu-l credeam pe Sweeney pasionat de jurnale.
Când zâmbea,Wincott arăta cu zece ani mai tânăr.Acum râse de-a binelea.
-Nu era un jurnal din-alea,spuse el.Idiotul făcea însemnări despre toţi oamenii pe care voia să-i şantajeze.Nu-i o simplă speculaţie-a scris totul,negru pe alb.Ghici cine era-n caiet,alături de dealeri de droguri şi peşti?
-Cine? Wincott se aplecă iar spre el.
-Lewis.Alec se învioră imediat.
-Nu pe bune?
-Pe bune! Sweeney voia să facă poze şi să i le trimită nevesti-sii.
-Ce fel de poze?
-Lewis cu amanta.Alec clătină din cap.
-Asta zic şi eu şocant...
-Nu cred că e chiar atât de şocant,susţinu Wincott.Nu cunosc pe nimeni căruia nu i-ar conveni să-l vadă pe Lewis căzând în nas.

-Cred că e şocant că a putut convinge două femei să facă sex cu el.
-O femeie e clădită ca o seîndură de călcat dar are bani,motiv pentru care s-a însurat cu ea,iar cealaltă nu are nici un ban dar,din câte-am auzit,e căptuşită prin alte locuri,dacă înţelegi ce vreau să spun.
-Şi cine mai era acolo? Wincott îi spuse despre unii dintre ceilalţi devianţi pe care Sweeney îi şantaja deja.
-Şi-a făcut chiar şi un registru al banilor pe care urma să-i încaseze,cu sumele pe care voia să le ceară,ca un fel de cont bancar.Cine să scrie pe hârtie toate lucrurile astea?
-Probabil credea că n-o să fie prins niciodată.
-Cum spuneam,avem mulţi suspecţi,dar restrângem unghiul.Se pare că un dealer de droguri din trei n-a vrut să-i achite notele de plată lui Sweeney.Poate-i scutura deja.
-Şi Regan Madison? Ea ce rol joacă în toată povestea asta?
-Nu ştiu,răspunse Wincott.Încă n-am apucat să vorbesc cu ea.A trebuit să mă întorc la locul crimei şi am rămas blocat acolo,l-am găsit telefonul celular.
Alec se îndreptă de spate.
-Zău? Unde i l-aţi găsit?
-În tufişurile din spatele cocinei pe care Sweeney o numea casă.Acum căutăm amprente,pe ce-a mai rămas din el,dar nu cred că vom găsi.Pivniţa a fost ştearsă.
Singurele amprente existente erau ale lui Sweeney.Ucigaşul ştia ce făcea,şi era puternic,foarte puternic.Trebuia să fie,ca să ridice aşa trupul lui Sweeney cu frânghia.A,şi,apropo,am primit raportul de la autopsie.A murit înainte să-l dezbrace şi să-l spânzure.
-Cum a murit?
-Prin asfixiere.Aşa că acum ne întrebăm de ce asasinul s-a deranjat să-l dezbrace şi să-l spânzure.Bradshaw spune că pentru efectul dramatic,adăugă el.
-Şi tu ce părere ai?
-Cred că se dădea în spectacol pentru prietena din fantezia lui...ştii,încerca s-o impresioneze.
-Prietena fiind Regan Madison? Wincott înălţă din sprâncene.
-Am auzit că arată foarte bine.Alec nu comentă.Colegul lui nu păru să observe.
-Ştii cum sunt sonaţii ăştia.Bradshaw presupune că a văzut-o undeva şi a făcut o fixaţie pentru ea.O să discute cu Matlin,mai spuse,menţionându-l pe psihiatrul departamentului.
-Bună idee.În continuare,Alec îi relată interviul cu Regan şi-i spuse despre omul care o fugărise până la maşină.

Îi mai pomeni şi teoria ei privitoare la Sweeney şi la doctorul Shields.
-E convinsă că şi-a pierdut telefonul mobil când a căzut.Wincott încerca să-şi pună gândurile în ordine.
-Okay,deci i-a găsit telefonul,a văzut că avea o cameră încorporată şi s-a hotărât să se distreze puţin cu el.Adresa ei de e-mail era acolo.N-a trebuit decât să facă fotografia şi să apese pe un buton.
-Asta tot nu explică legătura cu Sweeney.Wincott era de aceeaşi părere.
-Şi nu prea văd un dealer de droguri dis-trându-se aşa.Îmi pot imagina că l-ar omorî pe Sweeney,dar...Ridică din umeri,apoi spuse:
-Totuşi,nu are nici un sens.
-Ce-ai vrut să spui,că verificaţi amprentele pe ce-a mai rămas din telefon?
-L-a spart în bucăţi când încă mai era în pivniţă.Criminaliştii au găsit câteva fragmente pe bancul de lucru.
-Şi,evident,nici o amprentă pe ciocan.
-Nnţ,confirmă Wincott.Nici una.Ascultă,îţi sunt recunoscător că ne ajuţi.O să fie multe drumuri de făcut.Din moment ce e-mail-ul ăla i-a fost trimis lui Regan Madison,va trebui să verificăm pe toată lumea care are legătură cu ea.Poate fi o vendetă din partea unui îndrăgostit refuzat sau a unui salariat nemulţumit.Am nevoie de tot ajutorul posibil.Ar fi bine să lucrăm în sfârşit împreună şi eu s^ă-ţi spun ce să faci.O să-mi placă.
-Mda,mă rog,până să te repezi să mă adaugi în echipa ta,trebuie să ştii un lucru.
-Ce anume? Wincott ridică privirea,apoi mormăi:
-Of,la dracu'.Lewis îmi face semn să vin.
-O să-ţi spună să mă scoţi din combinaţie.Pot să dau telefoane pentru tine,dar atâta tot.
-Wincott! strigă Lewis din uşa biroului.Vreau să-ţi spun ceva!
-Lăbarul,mormăi Wincott.
-Ţine-mă la curent,îi ceru Alec.Prietenul său dădu din cap.Alec îl auzi oftând în timp ce-şi croia drum printre birouri,spre Lewis.

CAPITOLUL 20

-Te duci înapoi.Lewis făcu anunţul din uşa biroului.
-Buchanan ai auzit ce-am spus? Te duci înapoi.Alec nu se deranja să se ridice în picioare.Se întoarse doar cu scaunul rotativ,întrebând:
-Înapoi,unde? Locotenentul veni spre el.
-Tocmai am vorbit la telefon cu superintendentul poliţiei.Da,ai auzit foarte bine: cu super-intendentul,repetă el,umflându-se ca un peşte-balon.

-Şi?
-Aveai idee cine era Regan Madison,când ai chestionat-o?
Alec n-avea chef de jocuri.Era ocupat să mâzgălească desene pe mapa de birou, urmărind minutarul cum dădea încet ocol ceasului de pe perete.Nu trecuseră decât două ore de când Lewis îi luase cazurile,dar îşi ieşea din minţi de plictiseală.Nu era sigur cât ar mai fi suportat să stea acolo şi ştia că Lewis îi pretindea să vină în fiecare dimineaţă la opt şi să nu facă nimic timp ce nouă împutite de ore.Dacă Lewis voise să-l scoată din țâțâni,nici n-ar fi putut alege o pedeapsă mai potrivită.Trei săptămâni de plictiseală curată.
Vrând,nevrând,trebuia să le facă faţă.
-Ei,aveai sau n-aveai idee?
-Bine,muşc momeala.Cine e?
-O Hamilton.Numai că nu plescăi din buze când rosti numele.Se propti în faţa biroului,rezemându-şi palmele transpirate pe mapa lui Alec.
-E Regan Hamilton Madison.
-Şi?
-Toate hotelurile alea sunt ale familiei ei.Acum se încrunta,vizibil iritat că Alec nu era impresionat aşa cum se cuvenea.
-Hamilton-ul din Chicago e doar unul dintre ele.Sunte cele mai bune.Femeia asta provine dintr-o familie cu bani-bani vechi.
-Şi?
-În raportul tău nu scria.Am verificat.Ar fi trebuit să spui ceva.De ce n-ai spus?
Alec nu ştia cum să răspundă la o întrebare atât de absurdă.
-Şi ce-i cu ea? Şi ce-ai vrut să spui când ai zis că mă duc înapoi?
-Are fraţi.
-Da,ştiu.
-Trei,continuă Lewis,ca şi cum Alec n-ar fi zis nimic.Cel mai mare tocmai l-a sunat pe superintendent.Se pare că şefu-i cunoaşte pe Madisoni.Fac parte din acelaşi club country,adăugă el.Clairmont Country Club,mai exact.Nevastă-mea şi cu mine încercăm să ne înscriem de cinci ani.
-Şi? insistă Alec,încereînd să-l oblige să treacă la subiect.
-Aiden e cel mai bătrân Madison.Este un om foarte puternic.
Începea să sune ca un fan.Alec era dezgustat.
-Şi?
-Şi e preocupt de siguranţa surorii lui.Alec se rezemă de spătar.
-Şi de ce-mi spui mie toate astea? Wincott e însărcinat cu ancheta.Trimite-i la el pe fraţi.

-Wincott are destule pe cap.Iar Regan Madison nu e suspectă...
-Ți-a spus Wincott că nu e?
-Îţi spun eu ţie! se răsti locotenentul,Alec n-avea de gând să-l contrazică.
"Haide," spuse el în gând."*Zi odată."*Lewis o lungea la nesfârşit până să-i spună ce voia.Iar Alec avea atâtea treburi...Ca de pildă,mâzgălelile.Aproape că izbucni în râs.Lewis avusese grijă să-l excludă din toate investigaţiile,ca să stea la birou cu privirea în gol.Noroc că avea o mulţime de desene determinat,şi chiar în acel moment palmele lui Lewis transpirau peste unul dintre cele mai creatoare.
-Vreau să te ocupi de ea până când Wincott îl prinde pe ucigaşul lui Sweeney.
Alec lăsă pixul să cadă pe birou.
-Adică să fiu bodyguardul ei? Îl cuprindea furia numai gândindu-se.
-Nu-s un afurisit de bodyguard,mormăi el,înainte ca Lewis să răspundă.
-Acum eşti.Ştii de ce te-am ales pe tine?
-Fiindcă ştiai c-am să mă înfurii?
-Şi de-asta,rânji Lewis.Ai o atitudine proastă,Buchanan.De-asta ai lucrat aşa de bine la vicii.Erai în elementul tău,printre toţi perverşii şi psihopaţii.
Insultele lui nu-l descurajară pe Alec.
-Drăguţ că ai observat.
-Ai să stai lângă domnişoara Madison zi şi noapte,zi şi noapte,ai auzit?
Oare ce îl preocupa mai mult,asasinarea lui Sweeney,sau calmul acelei femei bogate? Greu de spus.
-Dacă familia ei are atâţia bani,de ce nu angajează bodyguarzi?
-Ar putea.Sigur c-ar putea.Şi e de aşteptat s-o facă.De fiecare dată când deschidea gura,scuipa peste tot biroul lui Alec.Dumnezeule atotputernice din ceruri,cele trei săptămâni păreau dintr-o dată o condamnare pe viaţă.
-Dar vreau să fie cineva din departamentul ăsta tot timpul,şi mai vreau ca Aiden Madison să fie respectat aşa cum se cuvine.Ai înţeles?
Nu aşteptă răspunsul.Se îndreptă şi reveni spre biroul lui.Tocmai închidea uşa,când se opri şi strigă:
-Buchanan? Alec nu răspunse.
-Ăsta-i biletul meu de intrare la Clairmont.Vezi să n-o încurci.
-Mda,bine.
-Să rămână în viaţă!

CAPITOLUL 21

Din cauza ploii neîncetate,echipa de întreţinere nu reuşise să înlăture timp de câteva zile grămada de crengi şi frunze moarte înaltă de un metru şi jumătate.

Oamenii purtau cizme negre de cauciuc şi mantale galbene peste hainele de lucru,şi curând se umplură de noroi,în timp ce cărau resturile.
Vernon,cel mai energic dintre toţi trei,aruncase ultima creangă noduroasă într-o roabă din apropiere şi se îndrepta spre baracă să ia o pauză şi să fumeze cel puţin două Camei cu filtrul rupt,când unul dintre colegii lui,un smiorcăit pe nume Sammy,începu să ţipe ca o fată,arătând cu degetul şi retrăgându-se.Ochii săi căprui păreau gata să-i sară din cap.Harry,lucrătorul cel nou,purta ochelari cu lentile bifocale mari,stropiţi de noroi şi ploaie.Când se apropie să vadă ce-l speriase pe Sammy,începu şi el să urle.Totuşi,glasul lui nu suna ca al unei fete,ci mai degrabă ca al unei păsări care cârîia răguşit.
-Ce-i cu voi? întrebă Vernon,întorcându-se spre ei.Apoi văzu la ce se uitau.Un deget mare de la picior,ieşind din noroi.Se lăsă pe vine,observă lacul roşu cojit de pe unghie şi căzu în amplul său posterior.
-Nu puneţi mâna pe nimic! ordonă el gâtuit,ridicându-se în picioare.Poliţia nu ne-ar da voie să ne-atingem de nimic,că acum ăsta se cheamă câmp infracţional.
Harry privea fix degetul,aproape aşteptân-du-se să-l vadă mişcând.
-De unde ştii,Vernon?
-Fiindc-aici s-a comis o crimă,boule,sau cel puţin a fost îngropat un cadavru.
Făcu o pauză,arătând spre deget cu un gest dramatic,apoi continuă:
-Iar asta-nseamnă că avem un câmp infracţional.Aşa i se zice la televizor,când îl înconjoară cu bandă galbenă pe tot perimetrul.Sammy,pentru numele lui Dumnezeu,termină cu zbieretele.Sammy îşi scoase din buzunar o batistă udă şi se şterse la ochi.
-Ar trebui să facem ceva pentru ea...N-ar trebui să facem ceva pentru ea?
Vernon era surprinzător de calm pentru o asemenea situaţie.
-Acum nimeni nu mai poate face nimic pentru ea.
-I-un deget adevărat,nu,Vernon? întrebă Harry.
-Cum adică,”adevărat”?
-Mă gândeam că s-ar putea să fie de cauciuc sau plastic.Poate că vreun puşti de-ăla de colegiu a vrut să facă pe deşteptu' şi să ne sperie.Era şi asta o posibilitate.
Vernon însă n-o înghiţi.
-E adevărat,nici vorbă.Cauciucu' nu se descompune aşa de repede,şi nici plastic nu e,că nu luceşte.Sammy icni a vomă.Harry îi aruncă o privire tăioasă şi-i făcu semn să se îndepărteze.
-Poliţia n-o să se bucure dacă borăşti în câmpul infracţional.Respiră adânc,îl sfătui.Eşti sigur că degetul ăsta are şi-un cadavru prins de el? îl întrebă el pe Vernon.

-Hai că pui cele mai tâmpite întrebări.Eu nu m-ating de nimic,nici nu-l trag,ca să văd dacă se mai continuă-n jos sau nu.Mai bine dă o fugă pân-la sala de lectură şi vezi dacă poţi să dai de-acolo un telefon la poliţie.Sammy şi cu mine te aşteptăm aici.
-N-ar merge mai repede dac-aş suna de pe mobil?
-Băga-mi-aş picioarele,acuma toată lumea din Statele Iu' A.are mobil?
-Nu ştiu de toată lumea din Statele Iu' A.,da'eu am,răspunse Harry.De peste un an.Îşi descheie mantaua,scoase un telefon roşu şi formă 911.

CAPITOLUL 22

Ultimul lucru pe care-l dorea sau de care acea nevoie Regan era să se ţină cineva scai de ea toată ziua.Detectivului Buchanan,însă,nu-i prea păsa de părerile ei.Intră în cabinet,arătând la fel de şieampăt şi sexy cum şi-l amintea,se rezemă de marginea biroului şi o anunţă calm că avea să fie bodyguardul ei în următoarele trei săptămâni,sau până era prins omul care-i trimisese fotografia detectivului Sweeney.
-N-ar trebui să umbli pe urmele ucigaşului,în loc să te ţii după mine?
-Am primit misiunea să te păzesc,răspunse el.Îl caută detectivul Wincott.
Regan era frustrată şi obosită.Maj era şi speriată,dar nu voia să recunoască.Încă nu primise nici un telefon de la Cordie,şi se temea pentru ea şi Sophie.
-Da,^ mi-ai spus deja că detectivul Wincott e şeful.Încă nu l-am cunoscut.Am cooperat,nu? Şi am impresia că de-atunci,a fost atâta agitaţie aici.Am nevoie de timp să mă gândesc.Mi se învârteşte capul.Mai am unele treburi de terminat,şi pe urmă vreau să...Alec încercă să-şi stăpânească zâmbetul.
-Să te gândeşti?
-Da,să mă gândesc.
-Nici o problemă.Îşi scoase cravata şi şi-o vârî în buzunarul sacoului,după care şi-l scoase şi pe acesta şi-l puse pe spătarul unui scaun.Regan îl privi cum se instala comod pe canapea.
-Şi ce-o să se-ntâmple peste trei săptămâni?
-Poftim? întrebă el,suflecându-şi mânecile.
-Ai spus că-mi vei fi bodyguard trei săptămâni.Ce-o să se întâmple pe urmă?
înainte de a-i răspunse,Alec îşi descheie nasturele de sus al cămăşii.
-Termin munca aici şi plec din Chicago,dar nu-ţi face griji,dacă ucigaşul nu e prins până atunci,va veni altcineva în locul meu să te păzească.Până atunci,
trebuie să mă suporţi.
-Cine-a hotărât asta?

-Are vreo importanţă?
-Da,are! insistă ea.
-Bine.
-Bine,cine? N-avea de când să se lase cu una cu două.
-Locotenentul Lewis.
-Şi eu n-am nici un cuvânt de spus? Alec îi aruncă un zâmbet şi luă de pe masa de cafea ultimul număr din revista „*Forbes*".
-Nu prea.Vrei,nu vrei,am venit şi nu mai plec.Nu-i convenea deloc.Detectivul Buchanan îi distrăgea atenţia,dar fu nevoită să amâne discuţia căci îi sună telefonul celular.În acelaşi timp,sună şi cel de pe birou.
Era Peter Morris,omul căruia Regan îi refuzase o a doua subvenţie.Nu mai putea de încântare că o găsise.
-E minunat...! se bâlbâi el.Asistentul dumneavoastră mă tot amâna,şi nu-mi vine să cred că în sfârşit vorbesc cu dumneavoastră.Ştiu că nu aveţi nici un amestec în refuzul cererii mele de reînnoire,aşa că nu vă acuz de nimic.A fost doar o mare neînţelegere,nu-i aşa?
Fără să-i lase timp să răspundă şi să-l lămurească,se repezi înainte:
-Munca mea e foarte importantă.Am nevoie de banii aceia,şi mi s-a garantat că,o dată ce mă calific-şi m-am calificat,anul trecut-reînnoirea se va face automat.Ce ziceţi,să trec diseară pe la dumneavoastră,şi să mă aşteptaţi cu cecul pregătit?
-Asta n-o să se întâmple,domnule Morris.Eu sunt cea care v-a refuzat subvenţia, iar informaţiile pe care le-a primit fiecare solicitant erau foarte clare.Nu se fac reînnoiri automate.Morris refuză s-o creadă.Cu mai puţin entuziasm în glas, spuse:
-Nu,nu-i adevărat.Nu se poate să mă fi refuzat dumneavoastră.Doar ştiţi cât de importantă e munca mea.
-Domnule Morris...O întrerupse iar.
-Ştiu ce-o să spuneţi.Asistentul dumneavoastră mi-a spus deja că pot depune iar cerere la anul,dar centrul comunitar are o nevoie disperată de bani acum.Să-mi trageţi covorul de sub picioare în ultimul moment...nu merge,pur şi simplu.Şi acum,în legătură cu cecul...Hotărâtă să încheie conversaţia cât mai repede posibil,Regan îl întrerupse iar.
-N-o să primiţi nici o subvenţie.Cererea dumneavoastră a fost respinsă,şi cred că ar fi o pierdere de timp,şi pentru dumneavoastră,şi pentru mine,să mai depuneţi una la anul.Îi auzi clar exclamaţia şocată,în timp ce închidea telefonul.Observă că detectivul Buchanan îşi terminase şi el convorbirea,şi spuse:
-Henry avea dreptate.Peter Morris nu-i în stare să înţeleagă când e refuzat.

Îi repetă aproape cuvânt cu cuvânt conversaţia pe care o avuseseră.Când termină,Alec spuse:
-Am să i-l menţionez din nou lui Wincott,şi-am să mă asigur că-l verifică.
Se ridică,îşi dezmorţi umerii,apoi îşi puse iar sacoul de la costum.
-Pleci? îl întrebă ea.Alec zâmbi.
-Da,şi tu la fel.S-a întors desenatorul şi ne aşteaptă.Trebuie să mergem.Sper că veţi putea reconstitui un portret-robot clar al omului care te-a urmărit,
Regan răspunse imediat:
-Da,bine.
-Nici o obiecţie?
-Nici una,clătină ea din cap.E prea important.
-Într-adevăr.Îşi luă poşeta din sertar şi tocmai pornea spre uşă,unde o aştepta Alec,când faxul începu să sune.
-E nevoie să vezi ce e,sau poate s-aştepte până ne întoarcem? întrebă el.
-Cred că-i doar o reclamă,răspunse ea,dar se întorsese deja şi ocolea biroul,spre fax.Rareori mai primesc faxuri în ultima vreme.Totul se trimite prin e-mail.
Aruncă o privire peste umăr ca să vadă dacă era iritat că-l făcea să aştepte.Alec era ocupat să-şi încheie gulerul cămăşii dar nu părea enervat de întârziere.
-Te superi? Durează doar un minut.Prima pagină tocmai iese.
-Nici o problemă.Acum îşi căuta cravata.
-E pe jos,lângă canapea.
-Ce e pe jos?
-Cravata pe care o cauţi.Ţi-a căzut din buzunarul costumului.
-Mulţumesc.Porni înapoi spre canapea.Regan se întoarse spre fax.Prima pagină căzuse în tava de jos.Spaţiul expeditorului era alb,dar pe rândul pentru subiect scria ceva.Nu înţelegea prea bine ce era.Luă coala şi se întoarse cu ea spre lumină.Un fior rece o străbătu pe şira spinării când citi cele trei cuvinte mâzgălite:*Lista crimelor tale*
-Lista crimelor...? O,Doamne...!Dintr-o dată,înţelese totul.Trase scurt aer în piept şi făcu un pas înapoi,ca şi cum aşa ar fi scăpat de crudul adevăr.
Clătină din cap.
-Nu...nu se poate...pur şi simplu nu e posibil...Alec îi auzi panica în voce.Îi luă uşurel hârtia din mână,chiar în momentul când faxul începea să bâzâie din nou.Pagina a doua ieşea încet.Regan fusese atât de uluită de titlu,încât nu observase mesajul scris în josul filei,cu o caligrafie ascuţită şi lăbărţată,aproape ilizibilă.Alec citi cu glas tare:

-*”Îmi pare rău,pentru asta n-am nici un merit.Am ajuns prea târziu.Era deja la morgă.A făcut un atac de cord,dar am bifat-o totuşi pe listă.”*
Când Regan scoase a doua pagină,Alec vorbea deja la telefon cu Wincott.Îi dădu numărul de fax.
-Toate celelalte sunt blocate.
-Verificăm,răspunse Wincott.Ne vedem la secţie.
În timp ce închidea,începu să strige spre colegul cu care era.
Alec se întoarse spre Regan.
-Lista crimelor? Ce dracu' mai e şi aia,o listă a crimelor?
Regan nu-i răspunse imediat.Îşi încleştase nervoasă mâinile una de alta, aşteptând ca aparatul să termine de scos pagina.Părea să dureze o veşnicie.
În sfârşit,o văzu.O,Doamne,încă o fotografie,aceasta reprezentând o femeie culcată pe o lespede metalică.Faţa ei cenuşie părea liniştită,împăcată.
Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi amintească unde o mai văzuse.
-Nu poate fi adevărat...
-Spune-mi,îi ceru el.
-O ştiu pe femeia asta.Lucrează la „*Dickerson's Bath Shop*”,pe Michigan Avenue.Acum două săptămâni,am trecut pe-acolo să cumpăr o sticlă cu loţiune de corp.E vânzătoare.Avea senzaţia că i se îndoiau genunchii sub trup.Se rezemă de spătar şi trase adânc aer în piept.I se învârtea capul.
-Purta un ecuson cu numele...Ms.Patsy.
-I-ai reţinut numele? Regan dădu din cap.
-Era nepoliticoasă,foarte necivilizată.Probabil avea doar o zi proastă,şi am greşit judecând-o aşa de aspru.Iar acum e moartă.Atâta lucru se vedea clar.
-Ţi-e rău? Alec se uita deja după un coş de gunoi.
-Nu,nu...numai eu sunt de vină...
-Cum să fii tu de vină? Dacă ceea ce spune maniacul ăsta e adevărat,a murit de inimă.Abia dacă-l asculta.O,Doamne,ce făcuse? Ce făcuse?
-Regan? Trase iar aer în piept,adânc.
-Ai citit mesajul.A spus că era prea târziu,că murise deja.E clar să se dusese s-o omoare.
-N-ai omorât-o tu.Faţa ei devenea tot mai pământie.Alec începea să se teamă să nu-i leşine în braţe.Făcu un pas spre ea,ca s-o poată prinde dacă se prăbuşea.
-Nu,dar eu am scris-o pe listă.Ridică brusc capul.
-Ce-ai făcut?
-Lista crimei...e a mea.

CAPITOLUL 23

Regan era cam surprinsă că nu-i pusese cătuşele şi nu-i citise drepturile.Ba chiar, detectivul Buchanan păruse să primească vestea deosebit de favorabil,având în vedere că acum,cu siguranţă,era suspecta lui numărul unu.Ştia să-şi ascundă bine reacţiile.Dacă nu l-ar fi privit în ochi,n-ar fi obervat că atitudinea lui faţă de ea devenise mai dură.Era prea zguduită ca să-i pese ce credea despre ea detectivul Buchanan.Se temea şi era îngrijorată şi nu-i plăcea deloc să se simtă astfel.Se uită la ceas,calculă că Henry urma să se întoarcă la birou în vreo cincisprezece minute,şi-i lăsă un bilet explicându-i unde se ducea.Îl mai instrui să-l sune pe Sam Baldwin,juristul firmei,care mai avea în subordine încă trei avocaţi cu normă întreagă şi se ocupa de toate problemele legale privitoare la Hotelurile Hamilton şi oricare dintre Madisoni.Spencer îi numea în glumă pe avocaţi echipa personală a lui Baldwin,din moment ce era membrul de familie care avea nevoie cel mai des de serviciile lor.Sam urma să fie şocat când auzea că acum Regan era cea care avea nevoie de el.

Merse cu maşina detectivului până la secţia de poliţie,iar pe drum încercă să-i explice despre exerciţiul spontan pe care doctorul Shields îi pusese pe participanţi să-l efectueze în timpul recepţiei.Alec conducea printre maşini, ocolindu-le strâns.Şofa ca un maniac,iar Regan găsi de datoria ei să i-o spună.

-Îţi arde de glumă? replică el.Eşti sora lui Walker Madison.Dacă cineva conduce ca un maniac,el e ăla.Făcu o pauză,gândindu-se la ceea ce-i spusese,apoi o întrebă:

-Ce-ai vrut să spui când ai zis că bodyguar-dul se uita tot timpul la tine? Se întâmplase înainte ceva care-i atrăsese atenţia?

-Nu,răspunse ea.Dar,din clipa când am intrat în cameră,m-a şi luat la ochi.Era foarte ciudat.Nu făcusem nimic deosebit,dar el nu mă mai slăbea din privire.

Lui Alec nu i se părea ciudat deloc.Grosolan,poate,dar nu ciudat.La naiba,şi lui îi era greu să nu se zgâiască.Bodyguardul era bărbat,iar Regan Madison era o femeie foarte frumoasă.

-Pot dovedi că totul s-a întâmplat cu adevărat,spuse ea.Alec îi aruncă o privire.

-Ce anume?

-Povestea asta cu exerciţiul...Că n-o inventez,vreau să spun.Sophie a înregistrat totul pe bandă.Avea un reportofon în poşetă,şi stătea aproape de Shields.Poţi să asculţi caseta.

-Da,am s-o ascult.

-Şi,numai ca să înţelegi,nici măcar nu voiam să fac exerciţiul,dar Shields a spus că,la sfârşit,trebuia să ridicăm listele,ca să vadă dacă scriseserăm ceva.Atunci

m-am hotărât să-l anunţ ce părere aveam despre el.În fond,pusese întrebarea,şi ne-a spus că dacă lumea ar fi mai bună fără anumiţi oameni,să le scriem numele pe hârtie.
-Şi numele lui figura pe lista ta?
-Da.
-Câte nume ai scris?
-Şase...nu,cinci.
-Eşti sigură?
-Da,erau cinci nume.Se ruga la Dumnezeu să aibă dreptate.
-Bine,deci Shields era unul,şi acea Patsy,şi detectivul Sweeney.Cine erau ceilalţi doi?
-Bodyguarzii.
-Aha.
-De obicei nu sunt atât de sângeroasă.Îi zâmbi scurt.
-Nici nu credeam.
-Pare să fi trecut atât de mult timp de la recepţie...La scurt timp după aceea m-am operat,şi am cam pierdut noţiunea timpului.În ceea ce priveşte lista...
-Da?
-Voiam s-o rup şi s-o arunc în foc,la fel ca toată lumea,dar a trebuit să ies în hol ca să răspund la telefon,şi când m-am întors,Shields trecuse mai departe,la fragmentul pe care Cordie îl numeşte „*de inspiraţie: vai ce minunat sunt”.*
-Ăsta cum a fost?
-Nu ştiu.N-am ascultat.M-am dus să iau maşina.Atunci s-a luat după mine individul din parcare,şi am căzut.Le-am scăpat pe toate.Nu mi-am dat seama că telefonul şi mapa îmi rămăseseră acolo.
-Spune-mi tot ce conţinea mapa.Regan se uită în gol,încercând să-şi amintească. Imaginea mapei albastre cu pagini lucioase se contura vag în mintea ei.
-Caietul în care am scris lista...declaraţii despre Shields...fotografii...Pe una am luat-o şi am notat pe verso câteva lucruri de reţinut...Însemnări,probleme de serviciu...doar treburi pe care le aveam de rezolvat.
-Va trebui să-ţi aminteşti ce erau toate „treburile” astea şi,când ajungem la secţie,poţi să le scrii pentru detectivul Wincott.
-De ce?
-Însemnările astea au rămas în mapă.Va vrea să ştie în ce constau.Regan nu era sigură că-şi putea aminti tot ce scrisese.Începu să se gândească şi nu mai scoase o vorbă,în tot restul drumului spre secţie.Alec opri maşina în parcarea din apropiere,îi deschise portiera şi o luă de braţ când traversară strada.

-Ne aşteaptă o după-amiază lungă,spuse el.Va trebui să-i spui şi lui Wincott tot ce-ai discutat cu mine.*Iar şi iar şi iar*,adăugă el în sinea lui.Wincott era un maniac al repetărilor.
-Şi tu ce-ai să faci?
-Am de dat câteva telefoane şi de terminat nişte hârtii.Wincott o să mă anunţe când termini.
-N-am nevoie de bodyguard.
-Ba eu cred că ai.
-Atunci,am să-mi angajez...
-Ascultă,o întrerupse el,indiferent câți îţi angajezi,de mine nu scapi.Nu tu hotărăşti.Regan conchise că degeaba l-ar mai fi contrazis.Probabil arăta abătută, căci Alec adăugă:
-Fruntea sus.Se putea şi mai rău.
-Cum?
-Ai fi putut să scrii zece nume pe lista aia,sau douăzeci,sau treizeci...Urcară scara.
-Câte nume a scris prietena ta,Cordie?
-Şapte.Ajunseră pe palier,iar Alec o conduse printr-un coridor îngust.
-Vezi? remarcă el.Prietena ta e mai sângeroasă ca tine.Asta ar trebui să te mai consoleze.
-Nu prea.A scris numele celor şapte pitici.Alec râse.
-Glumeşti.Clătină din cap.
-Ce-are cu cei şapte pitici? Cu un zâmbet palid,Regan răsunse:
-Nimic.
-Impresionant.Îi deschise uşa şi o lăsă să treacă prima.
-Ce e impresionant? întrebă ea,intrând.Că Sophie şi Cordie au avut destulă minte să nu scrie numele unor persoane reale?
-Nu,e impresionant că a ştiut numele tuturor celor şapte pitici.Eu nu reuşesc să ajung decât până la patru,la să vedem: Doc,Sleepy,Dopey,Slurpy...
-Slurpy nu-i pitic,îl întrerupse Regan.E denumiea unei băuturi.
-Hm? Şi Loopy?
-Regret,nu.Apoi râse.
-Încerci să mă ajuţi să mă simt mai bine?
-Poate.
-De ce?
-Fiindcă arăţi' de parc-ai fi în drum spre plutonul de execuţie.Şi am încetat să facem asta acum o lună şi ceva.Şi,cum spuneam,te aşteaptă o după-amiază grea.

Secţia de poliţie părea un labirint de coridoare.Alec îi deschise încă o uşă.Avea nevoie de firimituri de pâine ca să găsească ieşirea.
-Acum unde mergem?
-La bufet,l-am spus lui Wincott că-l aşteptăm acolo.
-Şi desenatorul?
-Pe urmă ne ducem la el.Îi trase un scaun,simţindu-i în treacăt parfumul.La naiba,bine mai mirosea.
-Vrei să bei ceva?
-O apă,te rog.Regan privi în jur cu interes.Bufetul nu arăta aşa cum văzuse la televizor,cu zugrăveala coşcovită şi ferestre murdare,cu gratii.Era spaţios şi curat,şi se vedea clar că fusese renovat.Mirosul slab de vopsea încă se mai simţea în aer.Pereţii erau deschişi la culoare-aproape prea deschişi-într-o nuanţă de pe-ruzea putredă.Cele două mese pătrate cu scaune păreau noi.Alec observă că privea pereţii.
-Îţi vine să-ţi pui ochelarii de soare,nu?
-Cine-a ales culoarea asta?
-Nimeni nu vrea să recunoască.Frigiderul era nou şi el,plin cu apă minerală şi sucuri.Alec îi dădu o sticlă de apă,apoi se aşeză în faţa ei.În mijlocul mesei se afla un blocnotes şi un pix.Le împinse pe amândouă spre ea.
-Poţi să începi de pe-acum,şi să scrii numele pe care le-ai trecut pe lista crimei.
Lista crimei.O,Doamne,ce mizerie! Luă pixul şi scrise repede cele cinci nume.Pe bodyguarzi îi etichetă A şi B,neştiind cum îi chema.Când termină,împinse blocnotesul spre el.Alec aruncă o privire,apoi îi oferi iar carnetul.
-Bine,acum scrie însemnările pe care le-ai făcut în timp ce vorbea Shields.
Uşor de zis,greu de făcut.Începu să bată cu vârful pantofului în linoleum, încercând să se concentreze.Îi veni în minte Emily Milan.Îşi notase că trebuia să rezolve problema cu asistenta lui Aiden.A,şi Peter Morris.Cum îl putuse uita? Voise să le vorbească despre el celor de la pază.Dar,altcineva...? Mai fusese şi altcineva? Bătea din picior tot mai tare.
-N-ai de ce să fii nervoasă.
-Nu sunt nervoasă.Era o minciună,şi o ştiau amândoi.Apoi îşi dădu seama că mişca masa cu genunchiul,fă-când zgomot.Îşi impuse să se oprească.
-Poate sunt totuşi puţin cam nervoasă...Lăsă pixul jos şi împinse iar blocnotesul spre Alec.Acesta îi privi însemnările,dar nu comentă.Regan se uită la tăblia mesei,încercând să-şi aducă aminte ce mai scrisese.Omisese pe cineva de pe lista ei apocaliptică? îşi aminti că voise să adauge şi numele lui Emily,dar nu mai apucase.Ridică privirea spre Alec şi,pentru a doua oară,îşi pierdu

concentrarea.Nu i se mai întâmplase niciodată.Dar,în fond,detectivul Buchanan era un om foarte interesant-şi contradictoriu.Arăta cam dezordonat,cu cravata strâmbă,sacoul şifonat şi obrazul care avea mare nevoie de un bărbierit,dar avea nişte maniere impecabile,se vedea clar că era educat şi avea simţul umorului-o calitate despre care crezuse că dispărea prima,în meseria lui.Când era atent la ea, simţea o atracţie aproape magnetică."*Bine,mă pierd,"* îşi spuse Regan.
Dregându-şi vocea,zise:
-Te-am văzut în biroul Locotenentului Lewis,când am fost acolo şi am vorbit cu Sweeney.
-Şi eu te-am văzut.Derutată un moment de mărturisirea lui,întrebă:
-Serios?
-Mhm.
-Da,mă rog,chestia e...că locotenentul striga la un poliţist.De fapt,din câte-mi amintesc,răcnea de-a binelea.N-am mai văzut niciodată un om purtându-se aşa.Sau,cel puţin,pe nimeni cu o asemenea funcţie.Atitudinea lui mi s-a părut dezgustătoare.
-Voia să se debaraseze de poliţist.
-Şi tu l-ai apărat.Alec zâmbi.
-Şi pe-asta ai văzut-o?
-Da.Te-am văzut contrazicându-l pe locotenent,dar nu auzeam ce-i spuneai.Spre deosebire de el,nu ridicai tonul.Ţin minte că mi-am spus că...îl umilea pe poliţistul acela.
-Nu,o contrazise Alec,încerca să-l umilească,dar n-a reuşit.Poliţistul ştia că nu greşise.Cum se face că vorbim despre asta acum? Nu-i putu susţine privirea,aşa că se uită peste umărul lui.
-Voiam să trec şi numele locotenentului pe listă.Alec făcu un efort să nu zâmbească.
-Şi nu l-ai trecut?
-Nu.Aş fi făcut-o totuşi dacă n-aş fi fost întreruptă.Mi-a sunat telefonul şi a trebuit să ies în hol ca să răspund.Altfel,aş fi adăugat şi numele lui.Credeam doar că e cazul să ştii.
-Eu în locul tău nu i-aş spune detectivului Wincott.
-De ce? Ridică din umeri.
-Ar fi o cruzime,să-şi facă aşa speranţe,şi pe urmă să i se spulbere.
-Dar n-am trecut numele lui Lewis pe listă.
-Tocmai asta e.

CAPITOLUL 24

În sfârşit,Regan puse întrebarea care o sâcâise tot timpul.

-De ce pleci de la Chicago?

-E o poveste lungă.Nu-i spuse mai mult.

-Unde te duci?

-La Boston.De-acolo sunt.

-Avem şi noi un hotel în Boston.

-Ştiu.Nu-i dădu nici o altă informaţie,şi nici ea nu mai insistă.Amândoi întoarseră capetele când se deschise uşa.Detectivul John Wincott făcu un pas înăuntru,apoi se aplecă să ridice nişte hârtii pe care le scăpase.Chelia perfect rotundă din creştetul lui era vizibilă şi lucitoare.Partenerul lui Wincott le spunea tuturor din secţie că Wincott era sensibil în legătură cu calviţia,aşa că,evident,era tachinat şi chinuit cu toate ocaziile posibile.Una dintre poreclele sale cele mai nesuferite era Friar Tuck,dar din fericire avea umor.

Îi amintea lui Regan de un contabil hărţuit,probabil fiindcă ţinea în braţe un registru plin de hârtii care ieşeau care-ncotro.Apoi îi observă pistolul de la subsuoară,şi imaginea contabilului zbură pe fereastră.

-Scuze că v-am făcut să aşteptaţi.

-Tot pe jumate mort arăţi,îi spuse Alec,după ce făcu prezentările.Regan îşi zicea că arăta destul de drăguţ,dar extenuat,cu tenul cenuşiu şi cearcăne vinete sub ochi.

-Mda,mă rog,săptămâna asta am pierdut ziua la băi,răspunse Wincott.Alec râse.

-Am uitat să te-ntreb.Ce face aia mică? Wincott se întoarse să-i explice lui Regan:

-Fetiţei noastre tocmai îi ies dinţii.Şi nu se bucură deloc,ceea ce-nseamnă că nici eu şi nevastă-mea nu suntem în culmea fericirii.Nici unul din noi nu reuşeşte să doarmă.

-Am auzit că whisky-ul ajută,remarcă Alec.

-Am încercat,dar nu m-am ales decât cu-o mahmureală,a doua zi dimineaţa.

-Trebuie să freci cu el gingiile copilului.I le amorţeşte.

-În viaţa mea n-am mai auzit de-aşa ceva.Şi-n plus,dacă-i place? Dacă-i prinde gustul? Nici nu ştii când mă vezi ducându-mi puştoaica de doi ani la dezalcoplizare.Prea riscant,spuse el serios.Alec se ridică.

-I-am spus lui Regan că eşti un detectiv adecvat.Nu mă face să par mincinos.

-Nu vrei să asişti şi tu? Clătină din cap.

-Am de dat nişte telefoane.Dacă ai nevoie de mine,îi spuse el lui Regan,sunt la birou.Da? *Era foarte dulce*,îşi spuse Regan.Şi părea preocupat de soarta ei.

-Da,în regulă,răspunse.Alec închise uşa după el.Când se întoarse,se ciocni de Lyle Bradshaw.Partenerul lui Wincott arăta impecabil ca de obicei.Cravata lui cu dungi avea un nod perfect,costumul închis îi era proaspăt călcat,cămaşa imaculată,iar pantofii,ca de obicei,arătau noi-nouţi.Pe lângă el,Alec arăta de parcă tocmai ar fi fost tâlhărit.
-E la bufet? întrebă Bradshaw în loc de salut.
-Da.Cu Wincott.
-Îi curg balele?
-Poftim?
-Am auzit că tipa arată trăsnet.
-Zău? Şi pe-asta de unde-ai mai auzit-o?
-Din sală,răspunse el,referindu-se la încăperea comună unde lucrau toţi detectivii.De când ai adus-o aici,toţi numai de ea vorbesc.Am auzit c-are o faţă superbă şi un trup de nu-ţi mai poţi lua ochii de la ea.Alec fu surprins de furia pe care i-o provocară aceste cuvinte.
-Nu-i de nasul tău,Lyle.Recent divorţat,Bradshaw se considera un cuceritor.
Femeile îl găseau atrăgător şi atent,şi niciodată nu ducea lipsă de companie feminină,dar Alec îl găsea cam prea arogant şi,uneori,putea deveni de-a dreptul insuportabil.Nu-l reabilita decât talentul lui de detectiv.
Bradshaw tocmai deschidea uşa bufetului,când Alec strigă:
-Hei,Bradshaw!
-Da? Voia să-i spună să nu se dea la Regan,dar se opri la timp.
-Ia-o cu binişorul,zise el în schimb.E speriată.Alec îşi luă mesajele şi se duse la birou.Lewis le împărţise cazurile lui altor detectivi deja suprasolicitaţi şi,într-o încercare infantilă de a-l pedepsi,îi luase computerul.Biroul lui Alec era complet gol.Dacă ceilalţi detectivi nu s-ar fi trezit cu lucrările lui pe cap,ar fi găsit comic comportamentul lui Lewis.Se aşeză la birou şi-l sună pe fratele său,Nick,de la celălalt.
-Cred c-am intrat,spuse el.Nick râse.
-Salut,Alec.Prin intrat,presupun că te referi la F.B.I.,nu?
-Ştiai deja,da?
-Mda,am aflat.M-a sunat Ward să-mi spună,la vreo cinci minute după ce te-au primit la academie.Ai avut nişte rezultate impresionante la teste.
-Mai bune ca ale tale?
-Şi dac-ar fi,crezi c-aş recunoaşte?
-Probabil că nu.Spune-i şi lui Theo,da? Nu ştia dacă avea timp să-l găsească şi pe fratele său mai mare.

-Ştie deja.Ward l-a sunat şi pe el.Te-ai hotărât să-mi cumperi casa? Laurant s-a dus în fiecare duminică să caute alta,cu agentul.Asta-i excelentă pentru un burlac,dar acum,cu copilul,e prea mică,iar Laurent vrea să rămână iar însărcinată.Alec zâmbi.Nick trăsese lozul cel mare când se însurase cu Laurant.
Era o scumpă,perfectă pentru fratele lui.Atât de liniştită şi îngăduitoare,exact genul de soţie de care avea nevoie Nick când se întorcea de la lucru.Theo descria adesea munca lui Nick ca pe o adevărată oală sub presiune.El şi partenerul lui,Noah Clayborne,lucrau într-o ramură specială a F.B.I.Erau chemaţi când căutarea câte unui copil dispărut nu dădea nici un rezultat.Era o activitate grea.
-Am să-ţi cumpăr casa,spuse Alec.Chiar dacă nu mă repartizează pe lângă Boston...
-Ward zice că da.
-Ar zice orice,ca să mă convingă să vin.Nu Ward ia deciziile,însă chiar dacă nu ajung la Boston,tot am să ţin casa.E o investiţie bună.
-Stai puţin,îl opri Nick.Abia te aud.Conversez pe două fronturi.
-Cine mai vorbeşte cu tine?
-Noah.
-Unde sunteţi?
-La Dallas.Tocmai terminăm un caz.Ăsta a mers bine.
-Perfect.Noah veni şi el la telefon,ca să-l felicite.
-O să te pună să munceşti pe brânci la academie,dar ai să te descurci de minune. Când pleci de la Chicago?
-Peste cel puţin trei săptămâni,poate patru.Dacă mai vrei să vezi un meci cu Cubs,fă bine şi vino aici cât mai curând.O să am nevoie de un mic preaviz,ca să fac rost de bilete de la Gil.Peste câteva clipe,Nick reveni,amintindu-i că sora lor,Jordan,plănuia să vină la Chicago.
-Ştiu,dar nu pot începe să-mi împachetez până nu-mi termin treburile aici.Am o misiune nouă care-mi va ocupa aproape tot timpul,în următoarele trei săptămâni, dar pe urmă termin.Dacă Jordan aşteaptă prea mult,va trebui să mă ajute cu strânsul bagajelor.
-Ce misiune nouă?
-Prefer să nu vorbesc despre ea.Nick râse.
-E chiar atât de rău? Un poliţist tânăr aruncă un dosar gros pe biroul lui Alec şi se întoarse să plece.Alec îi făcu semn să aştepte.
-Acum trebuie să te las,Nick.Închise telefonul celular şi-l puse în buzunar.
-Astea ce mai sunt?

-Formulare pe care trebuie să le completezi.Le-au trimis de la resursele umane.
-Glumeşti.
-Nu,domnule.Eu nu glumesc niciodată.
-Am completat deja toate hârtiile.La dracu',adăugă el în gând.
-Nu,domnule.Aţi completat o parte din formulare,dar nu pe toate.Au spus că de astea au nevoie azi,până la sfârşitul zilei.
-E mai greu să plec de-aici decât mi-a fost să intru.
-La fel spun şi mulţi arestaţi,replică sec poliţistul.Alec se hotărî să le termine cât mai repede.Deschise dosarul şi începu să completeze primul formular.
Dură aproape o oră,dar numai fiindcă tot era întrerupt.Un detectiv primise o copie xerox a caietului cu şantajele lui Sweeney şi citea cu glas tare.
Alec tocmai terminase ultimul formular,când ridică privirea şi-l văzu pe Bradshaw făcându-i semn să vină.Luă dosarul ca să-l ducă şi să-l lase din drum.Bradshaw îl aştepta lângă scară.
-Ai terminat cu Regan? întrebă Alec.
-Pentru moment.Wincott a dus-o sus,la desenatorul lui favorit.
-N-ar trebui să mai dureze prea mult.Bradshaw pufni.
-Nu-l cunoşti pe Tony,este? O s-o ţină până la sfârşitul programului,dacă trebuie,până-i spune că seamănă perfect.Va trebui să stai cu ea.Tocmai am primit un telefon de la lingăul de asistent al lui Lewis.Mi-a spus că fratele lui Regan şi avocatul ei vin încoace.
-Nu e suspectă,l-ai explicat?
-Sigur că da.N-a lipsit mult nici s-o invit în oraş,dar m-am stăpânit.
-Băi,Bradshaw...încearcă să rămâi serios.Bradshaw zâmbi.
-Cam greu,în preajma ei.
-Cine i-a chemat pe frate-său şi pe avocat? Ştii cumva?
-Nu.Vor avea o discuţie cu Lewis.Se întoarseră amândoi spre locotenent.Îl vedeau prin geam,strângându-şi lucrurile de pe birou.
-Se pregăteşte să primească musafiri,comentă Alec.
-Persoane însmnate,adăugă Bradshaw.Madisonii au bani.Bani.Numai asta-l interesa pe Lewis,îşi spuse Alec,în timp ce mergea spre serviciul personal ca să lase hârtiile.La întoarcere,o întâlni pe Melissa şi o salută.Femeia mormăi un răspuns.După ce trecu de el,se opri şi-l strigă:
-Ei,Buchanan.
-Da?
-Zi-i lui Regan că,atunci când am lucrat la căcatul ei de computer,am scos-o din ciclu şi-am uitat s-o pun la loc.

-Despre ce vorbeşti?
-Are două posturi conectate în reţea.
-Melissa,tot nu ştiu la ce te referi.Femeia îl privi vexată.
-Tu nu te pricepi chiar deloc la computere?
-Se pare că nu la fel de mult pe cât ai vrea tu,aşa că explică-mi pe înţelesul meu.
-Mai sunt doi oameni care-i citesc e-mail-urile.
-Şi era greu să-mi spui aşa de la-nceput? Melissa îi ignoră sarcasmul.
-La hotel sunt mai multe computere,toate unite în aceeaşi reţea.Imaginează-ţi e-mail-ul ei ca pe o minge.Mda,ca o minge.Când primeşte un mesaj,mingea e pasată şi la alte posturi.Asistentul ei primeşte mesajele în acelaşi timp cu ea.A fost setat aşa ca să facă economie de timp.Privindu-l cu ochi mijiţi,îl întrebă:
-Ai priceput ceva? Alec n-avea de gând să se lase provocat.
-Ai spus că mai sunt doi oameni care-i citesc e-mail-urile.Asistentul ei e unul.
Cine-i celălalt care dă cu şutu-n minge? întrebă el serios.
-Nimeni nu dă nici un şut,Buchanan.Mingea e pasată,şi acolo rămâne.E tot cineva din reţea.
-Poţi să identifici computerul?
-Am şi făcut-o.Nu mai ţin minte codul,dar e într-unul din birourile fraţilor ei.În care anume,nu mai ştiu.Scrie totul în însemnările mele,pe care i le-am trimis lui Wincott.Întreabă-l pe el.
-Să-mi trimiţi şi mie o copie a raportului,în timp ce Melissa pleca,o opri din nou.
-S-ar putea ca Regan să nu ştie că-i mai citeşte şi altcineva e-mail-urile? E posibil? Melissa ridică din umeri.
-Posibil e...Alec dădu colţul şi o văzu pe Regan prin geamul uşii.Stătea aşezată la un computer,cu desenatorul lângă ea.Probabil simţise că o privea,căci dintr-o dată întoarse capul şi se uită la el.Apoi zâmbi.Alec zâmbi la rândul lui.
Tony o bătu pe braţ ca să-i atragă iar atenţia.Fără tragere de inimă,Regan se întoarse spre display.Tony era un tip dur.Arăta ca un comic vârstnic.pe care-l văzuse jucând într-un club,cu două luni în urmă.În primele cinci minute,se tot aşteptase să-i spună o glumă.Dar Tony nu prea avea umor.După ce-i strânsese mâna,o anunţase că era un perfecţionist şi-i spusese că aveau să lucreze împreună atâta timp cât era necesar ca să realizeze un portret perfect al omului care o fugărise în parcare.Era o treabă surprinzător de dificilă.Până când se aşezase la lucru cu Tony,Regan crezuse că-şi întipărise bine în minte imaginea individului,dar nu era adevărat.De mai multe ori,trebuise să închidă ochii şi să încerce să-l vizualizeze din nou.Era foarte greu să-i descrie exact forma nasului, a ochilor,a bărbiei...

Când terminară,i se păru că desenul semăna destul de bine,dar nu era nici pe departe perfect.Iar când Tony înlătură ochelarii şi barba,înfăţişarea individului se schimbă complet.Nu avea nici cea mai vagă idee dacă era corectă sau nu.
Alec o aştepta pe culoar.Regan îi dădu imprimata şi-i spuse:
-Tony crede că părul,ochelarii şi barba sunt un travesti.Apoi îi dădu a doua variantă.
-S-ar putea ca aşa să arate de fapt.
-Ţi se pare cunoscut de undeva? Regan clătină din cap.
-E foarte...banal,nu? Alec încuviinţă.
-Deci,s-ar putea ca ăsta să fie...Voise să spună „lăbarul”,dar se corectă la timp.
-...nebunul pe care-l căutăm.Are un chip normal şi se pierde în mulţime.
-Poate că nu,spuse Regan.Era înalt,la fel ca tine,şi cam tot atât de musculos.S-ar putea ca statura să-l scoată în evidenţă.Nu ştiu...Trase aer în piept,apoi continuă:
-Dacă el e omul care mi-a furat telefonul,şi dacă tot el l-a omorât pe detectivul Sweeney,şi...Era prea abătută ca să mai continue.
-Cred că detectivii Wincott şi Bradshaw au terminat cu interogatoriul,aşa c-am să plec înapoi la birou.Dacă tu sau ceilalţi detectivi aveţi de vorbit cu mine, sunaţi-mă sau treceţi pe-acolo.Alec trecu în faţa ei.
-Ascultă,ştiu că nu eşti proastă,şi am mai discutat asta o dată,dar am să-mi închipui că tot n-ai înţeles.Am fost repartizat să te păzesc,iar asta înseamnă că oriunde te duci,vin şi eu.Încrucișându-şi braţele pe piept,Regan îl privi încruntată.Se anunţa o zi lungă şi grea.
-Şi după cum ţi-am explicat şi eu,dacă am nevoie de un bodyguard,am să-mi angajez unul.Zâmbetul lui îi distrase atenţia,iar când făcu un pas spre ea,silind-o să-şi lase capul pe spate pentru a-l privi în ochi,Regan simţi că i se făcea piele-de-găină.
-Vrei să ne certăm? o întrebă.
-Cred că am şi început.
-N-ai nici o şansă să câştigi.
-De ce? Fiindcă tu ai pistol şi eu nu? Nu scoase o vorbă.Dădu doar din cap.
-Fiindcă eşti mai înalt? Acelaşi răspuns.
-Mai puternic? Zâmbi.Regan îşi dădu ochii peste cap.
-Observi că n-am spus şi „mai deştept”.La asta,Alec râse.
-Domnule detectiv...Până aici o lăsase să vorbească.
-Nici unul dintre noi nu poate pleca încă.
-De ce? întrebă ea,uitând un moment de problema cu bodyguardul.
-Fratele şi avocatul tău sunt jos,în biroul lui Lewis,cu Wincott şi Bradshaw.

Eu am venit aici ca să te aduc.Toţi te aşteaptă ca să discute cu tine.
-Care frate? întrebă ea,încereînd să-şi ascundă iritarea.
-Nu ştiu.Are vreo importanţă?
-Da.Sper că nu e Aiden.Nu-i spuse ce gândea,dar spera ca Spencer să se fi întors în oraş şi s-o aştepte jos.Cu el se înţelegea mult mai uşor.Clătină din cap, încercând să-l ocolească.
-Atunci,cred că e cazul să coborâm.Alec trecu iar în faţa ei,rezemându-se de perete.
-Ce-i cu tine? Se purta de parcă ar fi fost vechi prieteni şi ar fi cunoscut-o atât de bine,încât îşi dădea seama când nu era în apele ei.Mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul,Regan răspunse:
-Dacă n-aş fi făcut lista aia tâmpită...
-N-ai omorât pe nimeni,nu?
-Nu,dar...
-N-ai făcut decât să iei parte la un exerciţiu.
-Am scris o listă a crimei,pentru Dumnezeu!
-La fel ca mulţi alţi oameni.Numai că n-ai apucat s-o arunci în foc.Făcu un pas într-o parte,lăsând-o să i-o ia înainte.
-Abia aştept să-l cunosc pe acest doctor Shields.Pare să fie ca un dresor care farmecă şerpi.
-Pe mine nu m-a prea fermecat,dar şarpe e,nici vorbă.Ce-aş mai vrea să nu fi auzit niciodată de el...răspunse Regan,peste umăr.
-Şi cu Aiden care-i problema? Întrebările lui o zădărau.
-Nu e nici o problemă cu el.Este un frate minunat.Alec n-o credea.
-Zău?
-Doar că e cam...rigid.Atâta tot.Nu fu nevoie s-o întrebe care dintre cei doi străini din biroul lui Lewis era fratele ei.Asemănarea se vedea de la o poştă.
Deşi Regan avea doar un metru şaizeci şi trei sau şaizeci şi cinci,iar fratele ei peste unu optzeci,aveau aceeaşi coloraţie şi trăsături pa-triciene.
Aiden era îmbrăcat impecabil,într-un costum închis la culoare,bine croit, probabil cu eticheta unui creator de modă în interior.Şi fratele lui Alec, Theo,avea un costum la fel.*Calvin Klein*,probabil.Sau poate *Armani.*
Bărbatul bine hrănit aşezat în faţa biroului lui Lewis purta şi el un costum scump.Era scund,rotund ca un ou,şi cu chipul la fel de zbârcit ca o cămaşă de bumbac necălcată.Alec presupuse că era avocatul.Detectivii Wincott şi Bradshaw stăteau lângă ferestre,privind.Amândoi păreau buimăciţi de plictiseală.Întâmplător,fratele lui Regan ridică privirea,o văzu venind spre el şi,o

secundă,Alec îi zări în ochi uşurarea.Oricâte cusururi o fi avut omul acela,era clar că-şi iubea sora.

CAPITOLUL 25

Când Regan intră,Sam Baldwin,avocatul Madisonilor,îşi închise caietul şi se ridică.

-Nu eşti suspectă,îi spuse el imediat.

-Nu,nu,sigur că nu e,se repezi Lewis să confirme.Se ridică şi el şi se aplecă peste birou,cu mâna întinsă.Se prezentă,îi strânse mâna şi nu-i dădu drumul,în timp ce spunea:

-Ştiu că trebuie să fie un calvar îngrozitor pentru dumneavoastră.Înainte ca Regan să poată răspunde,Sam spuse:

-Am să revin într-o oră,Aiden.Dădu din cap spre Regan,care încerca să-şi desprindă mâna dintr-a lui Lewis,şi ieşi.

-Regan? întrebă Aiden.

-E totu-n regulă,răspunse ea.În clipa când Lewis îi dădu drumul,trecu lângă fratele ei.Întrucât Lewis nu se ostenise să i-l prezinte pe Alec,o făcu ea.

Cei doi bărbaţi aveau aceeaşi înălţime.Aiden era mai slab,dar amândoi erau foarte chipeşi şi în formă.Fratele ei părea obosit,însă.Obosit şi îngrijorat.

-Locotenentul mi-a spus că aţi fost numit s-o protejaţi pe sora mea până va fi prins omul care i-a trimis acele fotografii.

-Aşa e,sări Lewis,înainte ca Alec să răspundă.Wincott îi atrase atenţia spre el,întrebând:

-Pe cine mai repartizezi la cazul ăsta-sau îl lucrăm doar Buchanan,Bradshaw şi cu mine? Connelly a primit deja o nouă misiune,nu?

-Da,a primit.O să aveţi ajutoare,dar nu pe Buchanan.Se aşeză,încruntându-se la Wincott.

-Înţelegi ce zic? Buchanan face muncă de bodyguard şi atâta tot.

-Sam te-a chemat? îl întrebă Regan pe fratele ei,şoptindu-i apoi,astfel ca locotenentul să nu audă: de-asta eşti aici? Wincott şi Bradshaw erau ocupaţi să se certe cu Lewis despre componenţa echipei,ig-norând-o pe Regan pentru moment,dar Alec era atent la ea.

-Nu,răspunse Aiden.Henry l-a sunat pe Sam şi i-a spus că erai pe drum încoace.

I-a mai spus şi despre e-mail-ul şi faxul pe care le-ai primit.Am văzut şi eu fotografiile.

-Serios?

-Când am sosit,copiile mă aşteptau pe birou.

Imediat ce le-am văzut,l-am chemat pe Sam.Nici unul dintre noi n-a aflat că scriseseşi o listă a crimei,până n-am ajuns aici.Regan,ce Dumnezeu ai avut în cap?
-Poftim? replică ea,furioasă.
-Ai auzit clar.Nu-mi pot imagina de ce-ai făcut una ca asta.Nu se deranja să-i explice,ştiind că,ori-ce-ar fi spus,ar fi sunat defensiv.Şi ar fi părut vinovată.
Trase aer în piept şi-l întrebă în şoaptă:
-Cum au ajuns la tine fotografiile? Henry nu ţi-ar fi pus nimic pe birou fără să mă întrebe.
-Atunci,le-a pus altcineva acolo.Am presupus doar că proveneau de la asistentul tău.Nu e prea important,aşa-i?
Ba da,îşi spuse Regan,era foarte important,dar ştia că nu era momentul să discute despre asta.
-Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai tracasa şi pe Spencer şi Walker cu povestea asta,spuse ea.Nu vreau să-şi facă griji.
-Prea târziu.Cineva le-a trimis fotografiile prin e-mail.
-Fotografia detectivului Sweeney şi pe a vânzătoarei? întrebă Regan,încercând să înţeleagă.Le-au văzut şi ei?
-Mai existau şi altele?
-Nu,nici una.
-Atunci,răspunsul este da.Au văzut fotografiile cu detectivul şi vânzătoarea.
-Aş fi preferat să nu le vadă.Acum au să se-ngrijoreze şi...începu ea,tot mai nervoasă şi frustrată.Aiden,însă,era neclintit ca deobicei.
-Să se îngrijoreze? Sunt înnebuniţi.Spencer vrea să stai încuiată până ajunge el aici,şi speră c-ai să zbori cu el la Melbourne şi-ai să rămâi acolo până-l prinde poliţia pe maniacul ăsta.
-Nici nu mă gândesc.
-El crede că te poate convinge.Şi Walker vrea să stai la el.
-Săptămâna asta unde-i?
-La Paris,până poimâine.Vrea să călătoreşti cu el-ceea ce,desigur,nici nu intră în discuţie.
-Aiden,pot să hotărăsc şi singură.
-N-ai să intri în aceeaşi maşină cu Walker decât peste cadavrul meu.De ce-ai vrea să călătoreşti cu el?
-N-am să călătoresc cu el,şi nici la Melbourne nu mă duc.Aiden dădu din cap, apoi se întoarse spre Alec.
-După cum i-am explicat deja detectivului Wincott,la hotel avem o forţă de

securitate excelentă.Şi voi angaja şi în plus.
Îl concedia? Alec bănui că da,şi se amuză copios în sinea lui.Credea că lucra pentru el? Deşi găsea cam înjositoare munca de bodyguard,avea s-o protejeze pe Regan până când îl înlocuia Lewis.Detectivul Wincott interveni şi el în discuţie.
Aiden îl asigură că cei trei fraţi,şi Regan desigur,aveau să facă tot posibilul pentru a ajuta ancheta.
-Acum locuieşte la hotel,iar biroul ei e la etajul doi,aşa că nu e nevoie să iasă, ceea ce-ţi va uşura munca,îi spuse el lui Alec.Regan clătina din cap.
-Nu-mi pot încurca tot programul.Mi-am dat cuvântul că voi ajuta la nişte acţiuni importante care se apropie.N-am să lipsesc de la colectarea de fonduri pentru spital.
-O vreme,va trebui să le contramandezi pe toate,replică Aiden.Dacă insişti să rămâi la Chicago,atunci nu ieşi din hotel.Şi eu îmi amân deplasările de afaceri până când se va rezolva toată problema asta.
-Dar,Aiden...începu ea.Fratele său se întorsese deja spre Wincott,începând să discute planul pentru protecţia ei.Nici unul dintre ei nu-i cerea opinia.Aiden încă mai era convins că ar fi trebuit s-o urce în avionul lor privat şi s-o trimită la capătul lumii.În toiul conversaţiei,Regan ieşi din birou.Alec o urmă imediat.
-Vrei să mă duci înapoi la hotel? îl rugă ea.Dacă ţi-e incomod,pot să merg pe jos,sau să iau un taxi.
-Ce-i cu voi,oameni buni? Mai întâi tu,apoi şi fratele tău.Nu plec nicăieri,aşa că nu mai tot încercaţi să mă puneţi pe liber.E clar? Regan nu se întoarse spre el.
-Da,e clar.
-Stai o clipă.Care-i problema cu fratele tău?
Continuând să meargă înainte,Regan întrebă:
-Ce problemă să fie? Pe chipul lui Alec apăru încet un zâmbet.O urmă pe scară, aşteptându-se ca Aiden să vină după ei în goană.
-De ce nu te-ai apărat în faţa lui?
-Când?
-Când te-a întrebat despre lista crimei.Mi-a dat impresia că te consideră responsabilă.
-Într-un fel,sunt,nu?
-Nu.O apucă de braţ şi o trase înapoi,ca să nu-l mai tot lase în urmă.Traversară strada şi intrară în parcare.Acolo,Alec îi deschise portiera,dar Regan observă că era cu ochii-n patru,ca şi cum s-ar fi aşteptat ca de oricunde să răsară un atentator.Scrută acoperişurile din jur,apoi strada,în sus şi-n jos.După ce se aşează la volan,apăsă butonul de blocare a portierelor.

Sunetul acestuia o făcu să-şi amintească.
-Azi am să-mi cumpăr o maşină nouă.
-Serios? Şi cu maşina pe care o ai ce problemă e? Doar ai maşină,nu?
-Da,am.Se întrebă dacă-şi închipuia că folosea o limuzină cu şofer.
-Şi ce-i cu ea? Alec şi-o imagina circulând cu un *Mercedes* sau poate chiar un *Porsche*-în orice caz,ceva scump şi la modă.
-E veche.
-Cât de veche? Un an? Doi?
-Mă crezi o răsfăţată,nu-i aşa?
-Nu.Minţea bine şi era convins că credea.Totuşi,conta,măcar puţin.
Traficul era aglomerat.Când Alec coti la stânga ca să evite o maşină care le intrase în faţă,Regan tresări,iar când acceleră pe şosea,reacţiona din nou.
-Ascultă,spuse el.Mă scoţi din minţi dacă te-agăţi de bord la fiecare cotitură.
Încearcă să te relaxezi,sau ţi-e imposibil?
-Sigur că pot.Mergi mai încet şi-ai să vezi.
-Ştiu eu ce fac.Tonul îi devenise tăios.Totuşi,pe Regan n-o intimida.
-Şi Walker zice la fel,domnule detectiv,şi numai Dumnezeu ştie câte accidente a avut până acum.
-Eu nu sunt fratele tău.Şi mă cheamă Alec.Regan constată că încetinise.
-Ce-ai spus?
-Poţi să-mi spui Alec.Vom fi destul de apropiaţi,o vreme.
-Dacă Locotenentul Lewis ar şti că voiam să-l trec pe lista aia a crimei,ţi-ar schimba misiunea,iar pe mine m-ar băga în arest.Eu aşa aş face.Alec râse.
-Ba n-ai face-o deloc.Ai o inimă prea blândă ca să faci aşa ceva.
-N-ai de unde să ştii dacă am o inimă blândă sau nu.
-Cum să nu ştiu? Sunt detectiv.
-Adică?
-Adică,detectez,zâmbi el.
-Eşti căsătorit? Ei,poftim-de ce-l întrebase asta? Zău că nu era treaba ei.
-Nu.
-Nici eu.
-Mda,ştiu.Regan încerca să găsească un motiv convenabil pentru a-i fi pus o întrebare atât de personală.
-Eram doar curioasă,spuse ea.Halal explicaţie!Ajunseră la hotel peste un minut.
Wincott îl sună pe Alec tocmai când portarul îi deschidea lui Regan portiera maşinii.
-Voiam să-ţi vorbesc despre program,spuse Wincott,în timp ce Alec o urma în

hol.
-Ce-i cu programul?
-Nu poţi sta cu femeia aia douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru,orice-ar crede Lewis.Va trebui să mai şi dormi din când în când.Cred c-ai putea să dormi cu ea.Aşa ai ţine-o sub ochi şi-n timpul nopţii.
-Ar fi o idee,replică sec Alec.
-Desigur,există şi riscul să nu coopereze.
-Şi ce propui? Tu eşti şeful.Regan se oprise la recepţie şi răsfoia nişte hârtii pe care i le dăduse un angajat.Alec stătea la vreo trei metri distanţă,cu spatele spre ea,privind oamenii din hol.
-Fratele ei vrea s-o ştie sub cheie,spuse el.Asta ne-ar uşura misiunea; oricum, ştim amândoi că vor exista momente când trebuie neapărat să iasă din hotel, şi-atunci uite ce-ţi propun:tu stai cu ea toată ziua,în hotel şi afară.Oriunde se duce,te duci şi tu,dar când se culcă,o lăsăm în grija angajaţilor hotelului.
-Nu-mi convine.
-Nici mie nu-mi convine.Alec râse.
-Atunci,de ce mi-ai mai propus-o?
-Aşa mi-a zis Bradshaw.
-Şi de când îl asculţi tu pe Bradshaw?
-Cam de nicicând,dar i-a venit ideea,şi i-am promis că ţi-o spun.Fratele ei angajează paznici în plus.
-Mda,ştiu,dar tot nu-mi place.N-am încredere în străini cu munca noastră.
Wincott era de aceeaşi părere.
-Bulangiul ăsta...joacă un joc pervers cu ea,nu?
-La fel cred şi eu.
-Presimt c-o să dorească vreo reacţie de la ea.
-Şi eu zic.Îi faci cuiva un serviciu,vrei să-ţi spună mulţumesc.
-Cum susţine şi Matlin,îl menţiona Wincott pe psihiatrul departamentului.Crede că va încerca s-o contacteze din nou,dar într-un mod mai personal,nu doar prin fax sau e-mail.
-Şi altceva ce-a mai spus?
-Bradshaw i-a dat abia acum dosarul,aşa că Matlin va avea nevoie de timp,dar a observat că cuvântul „tale” fusese subliniat de câteva ori.Ştii la ce mă refer,nu? La subiectul faxului.A scris: „*Lista crimelor tale*”.
-Da,ştiu.
-Matlin consideră că această subliniere a cuvântului „tale” e semnificativă.
-A spus şi de ce?

-Nu.
-De mare ajutor mai e.
-Am să vorbesc cu el peste vreo două ore.Ar trebui ca până atunci să aibă timp destul să ne parcurgă însemnările.
-Să mă anunţi şi pe mine ce zice.
-Bine.Am să trimit pe cineva diseară,să te schimbe.Mâine vom stabili un program convenabil pentru toată lumea.
-Să-i spui înlocuitorului să mă sune înainte de a veni.Alec încheie convorbirea şi se întoarse spre Regan.Fata îi înapoie recepţionerei câteva hârtii şi-i spuse ceva care o făcu să zâmbească.
-Eşti gata? îl întrebă ea pe Alec.
-Gata pentru orice.La ce te gândeşti?
-Aş vrea ca-n după-amiaza asta să încerc vreo două maşini.Alec clătină din cap.
-Asta va trebui să mai aştepte.
-Sunt sechestrată aici?
-Da.N-ai nimic de lucru? Porniră prin hol,spre şirul de lifturi.
-De fapt,după ce-mi recuperez lucrările din urmă,o vreme nu mai am prea multe de făcut.Suntem într-o perioadă lejeră.
-Cum se face?
-Toate subvenţiile au fost predate.Banii pentru anul ăsta au fost alocaţi,dar procesul se reia în august,când Henry şi cu mine începem să sortăm cererile noi.
Regan căuta în poşetă,după cheia liftului.Îi dădu lui Alec portofelul,un pix, rujul,un pachet de şerveţele,un inhalator şi un carnet,până s-o găsească.Zâmbi:
-Mereu e la fund.Introduse cheia în fantă şi apăsă pe butonul etajului trei,înainte de a deschide poşeta pentru ca Alec să-i pună toate lucrurile la loc.
-Înţeleg că nimeni nu poate urca la birouri fără cheie.
-Exact.
-Pariez că ar fi foarte uşor să se fure una.Regan se gândi un moment.
-Da,ar fi.Atât de mulţi angajaţi au chei,şi le tot rătăcesc.
-Nu e bine.Liftul se opri la etajul doi,în timp ce Alec spunea:
-Trebuie să vorbeşti cu şeful pazei.
-Da,desigur.Am s-o caut mâine.
-S-o cauţi? repetă el,surprins.
-Ai vreo obiecţie că la conducerea securităţii noastre e o femeie?
-Dacă e bună,nu.Probabil Henry îi auzise vorbind,căci veni în fugă spre ei,după ce dădură colţul.
-Mamă,am veşti! se repezi el,atât de emoţionat încât abia putea să vorbească.

A sunat Aiden şi a lăsat un mesaj.Postează un paznic în faţa lifturilor şi scării, jos,şi încă unul la etajul ăsta.Nimeni nu trece fără să fie identificat corect,şi trebuie să aibă un act de identitate cu poză.Mai pune un paznic şi la etaj,la uşa dormitorului tău.
-Când? întrebă Regan.
-Chiar acum.Sunt pe drum,cred.Oricum,mai urmează...Le vorbea mergând de-a-ndăratelea,în timp ce Regan şi Alec se îndreptau spre biroul ei.
-Alţi paznici? întrebă ea.Henry clătină din cap.
-Nu,alte veşti.
-Ce s-a mai întâmplat?
-Nimic rău,o asigură el,ca să nu-şi facă griji.Numai că...ei bine,n-o să-ţi vină să crezi...
-Pune-mă la-ncercare.
-S-ar putea să te înfurii.
-Pentru numele lui Dumnezeu,spune-mi odată! insistă Regan,exasperată.
Ajunseseră la cabinetul ei.Alec îl ocoli pe Henry,ca să deschidă uşa.
-Înainte să plece cu avocatul la poliţie,Aiden a trecut pe-aici.
-De ce?
-Mi-a spus să-ţi spun că ţi-a tractat maşina şi ţi-a lăsat în schimb asta...
Se întoarse şi luă de pe birou un plic căptuşit.Regan îl privi uimită.
-Mi-a luat maşina...
-A tractat-o,preciza Henry.
-Ţi-a spus şi unde? Cu o mutră nefericită,Henry răspunse:
-La o curte de vechituri,dar n-a vrut să-mi spună la care.Regan făcu un pas înapoi.Simţea cum i se aprindeau obrajii.Încercă să-şi păstreze calmul în faţa lui Alec şi a lui Henry,dar fierbea toată pe dinăuntru.Trase adânc aer în piept.N-o ajută la nimic.Începea să dea în clocot.
-Nu desfaci plicul? o întrebă Henry.
-Ba da.Îl rupse şi scoase un set de chei.
-Aiden ţi-a dat vreo explicaţie? întrebă ea,ridicându-le de lanţ.Henry se însufleţi din nou.
-Ţi-a cumpărat o maşină!Alec observă că pleoapa stângă a lui Regan tresărea imperceptibil.Se vedea clar că făcea mari eforturi să-şi ţină cumpătul.Şi reuşea destul de bine.
-Fratele tău ţi-a cumpărat o maşină nouă!comentă el vesel.Nu-i aşa c-a fost drăguţ? o întrebă,numai ca să vadă cum răspundea.Pleoapa lui Regan tresări din nou.

-Da,răspunse ea,cu voce înecată.
-E un *Beemer*,anunţă Henry,privind emblema de pe portchei.
Cum Regan nu reacţiona imediat la auzul veştii,Henry crezu că nu înţelesese.
-Ştii ce vreau să spun,nu? Un *Beemer* e un *B.M.W.*
Regan nu avea încredere să vorbească,aşa că nu făcu decât să dea din cap.Nu-şi găsea cuvintele şi era atât de furioasă pe fratele ei încât îi venea să urle.
Îndrăzneala lui era uluitoare.De ce se pornise aşa să-i încurce viaţa?
-Regan,te simţi bine? întrebă Henry.Ai o privire foarte ciudată.
-Cred că încă nu şi-a revenit din surpriză,remarcă Alec.
Încerca să fie diplomat.În realitate,Regan arăta de parcă ar fi fost gata să omoare pe cineva.Henry nu-şi putea stăpâni însufleţirea.
-Da,cred că şi eu aş fi foarte emoţionat.Un *Beemer* costă o avere.
Se întoarse iar spre Regan,spunându-i:
-Aiden nu m-a zis ce culoare e maşina,şi nici mie nu mi-a trecut prin cap să-l întreb,decât după ce a plecat.Regan respiră adânc încă o dată.
-Culoarea n-are nici o importanţă.
-Vrei să-i fac eu o probă? se oferi Henry.Vreau să zic,ştii,doar să vedem dacă face faţă.Aiden mi-a spus că e asigurată deja,şi am timp.Mi-am terminat toate lucrările,şi nu mi-a mai venit nimic.Puştiul murea să conducă maşina,iar Regan, judecând după expresia din ochii ei,murea să-şi strângă fratele de gât.
Alec nu putea să nu fie impresionat de puterea ei de stăpânire.Totuşi,nu-i făcea bine să ţină în ea o asemenea furie.Şi ce problemă avea fratele ei? Alec găsea că era o dovadă de mare tupeu să-i tracteze maşina cu de la sine putere,oricât de veche şi rablagită era.„*Nu-i treaba mea,"*îşi spuse.Avea să plece de-acolo în mai puţin de-o lună,şi nu voia să se încurce cu nimeni până atunci.Fiecare familie avea problemele ei,desigur,dar fratele lui Regan dădea sensuri cu totul noi cuvântului „disfuncţional".Alec nu-şi putea imagina că vreunul dintre fraţii sau surorile lui i-ar fi tractat maşina.Dacă o făceau,s-ar fi lăsat cu şuturi în fund.
Aiden,însă,părea să se amestece în viaţa lui Regan fără nici un scrupul.Oare şi ceilalţi fraţi ai ei erau ca el? Trei bărbaţi încercând să fie stăpâni pe viaţa ei.
Dumnezeule mare! Dacă aşa era,nu putea decât să-i pară rău pentru ea...şi pentru orice bărbat care încerca să se apropie.Dar n-avea el grija asta,îşi reaminti.Nici pomeneală.Nici o problemă,nici o grijă.Mda,acesta avea să-i fie motto-ul,cât timp mai stătea la Chicago.Avea să-şi facă treaba cât putea de bine,apoi să plece.Suna destul de simplu.
-Deci,ce părere ai,Regan? o întrebă Henry.Regan făcu un efort să-şi revină.
-Scuză-mă.Ce părere am despre ce?

-Vrei să-ţi scot maşina cea nouă la o probă?
Zâmbi forţat.Henry n-avea nici o vină că fratele ei era un nesimţit.
-Da,te rog.Îi puse cheile în mână,îi spuse să aibă grijă,apoi intră încet în birou şi închise uşa.În timp ce pornea spre ieşire,Henry îşi luă bleizărul pe el.
-N-am să lipsesc mult,îi spuse el lui Alec.
-Stai o clipă.Se opri cu mâna pe clanţă.
-Da? Alec arătă cu capul spre biroul lui Regan.
-Pot să intru acolo liniştit,sau risc să mă trezesc cu ceva în cap? Henry râse.
-Regan s-arunce cu lucruri? Să facă crize? Niciodată.Nu-şi pierde calmul orice-ar fi,şi nici n-ar sparge lucrurile.Nu e stilul ei.Totuşi,e furioasă,dar cred că v-aţi dat seama.
-Într-adevăr.
-Nici o grijă,n-o să se descarce pe dumneavoastră.Acest gând nu-i trecuse prin minte.Alec se considera un bun judecător de caractere,şi avusese nevoie cam de cinci minute ca să-şi dea seama că Regan n-avea nici măcar o fă-râmă de răutate în toată fiinţa ei.Niciodată n-ar fi putu face intenţionat rău cuiva.Felul în care se purtau cu ea angajaţii arăta că era blândă şi bună la inimă.Problema,după părerea lui,era că prea multă bunătate risca să-i strice.Ar fi trebuit să-l găsească pe Aiden şi să-l facă albie de porci pentru că-şi băgase nasul în treburile ei.Da,asta ar fi trebuit să facă,dar Alec se îndoia c-ar fi fost în stare.Era prea drăguţă ca să explodeze aşa.Nu,nu era problema lui.Nu el era dator s-o înveţe cum să-şi susţină punctul de vedere.Totuşi,i se părea ciudat că o copilărie petrecută cu trei fraţi n-o înăsprise.Bătu la uşa biroului,dar n-o aşteptă să-i dea permisiunea să intre.Îl chema canapeaua.Ţinea minte cât de confortabilă era şi,în timp ce Regan lucra,el avea de gând să tragă un pui de somn.Alec dormea uşor.Nu se temea că ar fi plecat pe furiş,căci s-ar fi trezit înainte ca ea să ajungă la uşă.
Regan vorbea la telefon.Era roşie la faţă şi vizibil agitată.Se învârtea încoace şi-ncolo prin spatele biroului.O auzi spunând:
-Să mă sune în clipa când revine.Apoi închise telefonul.
-E totul în regulă? întrebă el,ştiind prea bine că nu era.
-Da,răspunse ea.Totul e perfect.Alec se aplecă într-o parte,ca să se uite la spatele ei.
-La ce te uiţi?
-Voiam doar să văd dacă nu ţi-au luat foc pantalonii.Ştii vorba aia: „*Mincinosu', mincinosu'...”*Regan zâmbi.
-Nu e-n regulă,recunoscu ea.Aş vrea să-l prind pe fratele meu singur şi...
Deşi îşi scotea sacoul,Alec n-o slăbea din ochi.

-Şi ce? Nu-i răspunse.
-Şi-atunci,cum scapi? o întrebă el.Regan îşi trase scaunul de sub birou şi se aşeză.
-De ce să scap?
-De tensiune,de frustrare...Sau le ţii pe toate închise-n tine? Dacă aşa stau lucrurile,mai bine găseşte o cale să te descarci,altfel ai să mori de tânără.O să te omoare stresul.
-Urmez un curs de yoga.Alec râse.
-Mda,mă rog,cu fraţii ăştia ai tăi,ai nevoie de mai mult decât yoga.Toţi trei se amestecă aşa,sau numai cel mai mare,Aiden? Regan nu se prefăcu că n-ar fi înţeles la ce se referea.
-Toţi trei.Şi devine aşa de obositor...
-Nici nu mă mir.
-Ce-mi propui să fac? Alec îşi puse sacoul peste spătarul unui scaun şi începu să-şi deznoade cravata.
-În legătură cu fraţii tăi?
-Nu,cu stresul...cu tensiunea...Dintr-o dată,îşi dădu seama că-şi încălca propria regulă de a nu se implica-dar nu se putea opri.
-Nu mai fi aşa de drăguţă.Îl privi surprinsă,dar şi încântată.
-Găseşti că sunt drăguţă?
-Nu e bine întotdeauna să fii.Regan se rezemă de spătar şi-şi încrucişa braţele pe piept.
-Dar tu? Ai o profesiune cu un nivel ridicat de stres.Tu cum scapi de toate tensiunile?
-Îi împuşc pe băieţii răi,şi apuc să sparg multe capete...şi să rup nasuri şi braţe.
Râzând,Regan clătină din cap.
-Nu-i adevărat.Am o veste pentru dumneata,domnule detectiv.Nu eşti chiar atât de dur.Eşti chiar destul de dulce.Fu rândul lui să râdă.
-Eu,dulce? Asta-i una nouă.Categoric,numai dulce nu sunt.Mi s-a spus că pot să fiu cel mai afurisit bul...
-Da?
-Ai încredere-n ce-ţi spun.Pot să fiu afurisit,foarte afurisit.Nu-l credea,dar nu voia să-l mai contrazică,îşi dădea seama că trebuia să fie dur datorită muncii lui,dar mai simţea şi că avea o bunătate şi o decenţă adânc înrădăcinate.
Alec îşi întinse umerii şi-şi răsuci gâtul,încereînd să-şi destindă muşchii de la ceafă.Lăţimea umerilor lui o distrase pe Regan.Era un tip mult prea sexy ca să-i fie bine.„*Bagă-ţi minţile-n cap,fato,"* îşi spuse ea.

Apoi îşi drese vocea,se îndreptă în scaun şi-şi împreună mâinile pe birou.
-Nu e nevoie să stai aici,domnule detectiv.
-Alec,îi reaminti el.
-Bine.Nu e nevoie să rămâi,Alec.Aici sunt în siguranţă.Sunt sigură că ai lucruri mai importante de făcut decât să joci rolul de doică.
-Tot n-ai înţeles,aşa-i? N-ai să scapi de mine.Singurul loc unde-am să mă duc e pe canapeaua ta.Şi,ca să fie clar,nu mă mişc de-aici până diseară,când te duci la culcare.
-Ai să mă bagi şi-n pat? Era sarcastică,dar Alec nu-o luă aşa.
-Depinde de tine.În ochii ei licări o lucire drăcească.Înghiţi în sec.
-Da...? Gemu în sinea ei.Numai de răspunsul ăsta era în stare? „*Da*...?" Sophie ar fi ştiut ce să spună,şi ar fi spus-o pe-un ton tachinător,gen „*vino şi mă prinde".*Alec se rezemă de marginea biroului.
-De cât timp locuieşti aici?
-De-o vreme...Nu voia să-i explice de ce.Luă un teanc de mesaje şi începu să le răsfoiască.
-Şi cum se face? Degeaba îl ignorase.Stătea aşezat cu un şold pe marginea biroului,aşteptând explicaţiile.Îl privi cum îşi scotea cravata şi o arunca pe un colţ.Nu s-ar fi mirat dacă în continuare şi-ar fi scos pantofii.
-Poţi să te faci şi mai comod de-atât?
-Da,aş putea.Deci,cum se face că stai aici? Categoric,nu se lăsa,şi pace.
-Am avut un apartament.
-Aşa...? Regan oftă.
-Dar m-am mutat înapoi acasă când s-a îmbolăvit mama.O privi încruntat.
-Stătea singură?
-Nu.Avea surori medicale şi un personal complet,ca să se ocupe de toate,iar tatăl meu vitreg,Emerson,încă mai locuia acolo,dar voia să mă aibă aproape...până la sfârşit.
-Şi când a venit sfârşitul?
-Acum unsprezece luni.
-Iar tatăl tău vitreg...? Regan deveni rigidă.
-Ce-i cu el? Alec îşi dădu seama că atinsese un loc sensibil.Limbajul ei corporal îl intriga.Era încordată ca un arc de ceasornic.
-Mă întrebam doar ce s-a întâmplat cu el.
-Nu s-a întâmplat nimic.Stă şi-acum în casă.
-Cu personalul?
-Da.

-Cred că se simte singur.Regan se încruntă.
-Nu e singur.
-Nu...?
-Stă acolo cu noua lui soţie.
-Aha...Acum înţelegea de ce era atât de înţepată.Îi puse inevitabila întrebare:
-N-a ţinut mult timp doliu,aşa-i? Atinsese un nerv dureros.Regan se hotărî să nu-şi menajeze cuvintele.
-Nu,n-a ţinut mult.De fapt,n-a ţinut doliu deloc.Niciodată nu i-a fost credincios, în răstimpul foarte scurt al căsniciei lor,şi se culca deja cu Cindy înainte ca mama să se fi îmbolnăvit.
-Şi s-a însurat cu Cindy.
-Da.
-Când? Deveni iar rigidă-ca o planşă de surfboard.
-La trei zile după înmormântare.Dom'le,cinic mai era!
-Cred că te deranjează să vorbeşti despre asta,nu-i aşa?
-Cam târziu pentru o asemenea întrebare,nu crezi? De ce eşti atât de curios în legătură cu familia mea?
-Nu sunt curios în legătură cu familia ta.
-Nu? Atunci,ce-i cu toate întrebările...O întrerupse:
-În legătură cu tine sunt curios.Nu atât faptul că i-o spusese,ci tonul,cu o lucire caldă în ochi,o nedumerea.Flirta cu ea? Nu,în nici un caz.De ce să-l intereseze, când ar fi putut să aibă orice femeie-şi dorea? Şi probabil că le şi avea.Pe când ea era atât de...Încorsetată.Da,era o încuiată,mai ales în comparaţie cu prietenele ei.Regan era convinsă că totul la ea era banal,plicticos de banal.
Totuşi,avea bani,aşa cum îi aminteau Spencer şi Walker cu fiecare ocazie,şi era sigură că din cauza banilor îi dădeau atenţie bărbaţii.La diversele petreceri şi ceremonii unde participa,roiau în jurul ei ca nişte bondari nemâncaţi.
Spencer îi numea paraziţi.Alec nu era un parazit însă,şi nu părea să fie deloc impresionat de banii ei.Era pur şi simplu un bun detectiv,motiv pentru care-i punea atât de multe întrebări personale.
-Ţi s-a dat misiunea să mă protejezi,spuse ea.De-asta eşti atât de curios în ceea ce mă priveşte? Îi răspunse prompt:
-Şi de-asta.Şi se întoarse spre canapea.Regan se răsuci în scaun,cu faţa spre computer,prefăcându-se că era ocupată.Cu coada ochiului,îl observa.Alec bătu două perne şi se aşeză pe canapea,cu un oftat sonor.
-A naibii de comodă e...comentă el.Deci,ia spune-mi,Regan.Cât timp a fost tatăl tău vitreg însurat cu mama ta? Nu-l privi când îi răspunse.

-Destul timp ca să creadă că i se cuvenea jumătate din toată averea ei.
-Are loc un litigiu?
-Ştiu că a consultat vreo doi avocaţi,în speranţa că unul dintre ei va găsi o cale de a trece peste contractul prenupţial.De-acum,trebuie să fi aflat că mama mea nu avea mare lucru pe numele ei,nici măcar casa în care locuia.
-Casa în care stă Emerson cu Cindy?
-Da.
-Hm.Şi a cui e casa? Înainte ca Regan să-i răspundă,adăugă:
-A lui Aiden? Sau a ta şi a fraţilor tăi,la un loc?
-A tuturor.Se aplecă spre ea.
-Şi totuşi,tu eşti cea care s-a mutat?
-Da,exact.Regan reveni spre ecranul computerului,sperând ca Alec să abandoneze subiectul.Nici o şansă.De ce? începu să râdă.
-Nu te dai bătut niciodată,aşa-i? Nu e de mirare că eşti un bun detectiv.
-De unde ştii că sunt bun?
-Ştiu şi gata.
-Nu bun,preciza el,mânat de amorul propriu.Excelent.Regan râse din nou.
-Aş vrea să fiu şi eu la fel de sigură pe mine.
-Tot nu mi-ai răspuns la întrebare,îi aminti el.Îşi scoase mocasinii,îşi ridică picioarele pe o otomană şi-şi rezemă mâinile pe piept.
-De ce am plecat din casă? l-am promis mamei mele că-l voi lăsa pe Emerson să rămână acolo un an.Spera ca între timp să-şi facă un rost.
-Adică,să-şi găsească o slujbă?
-Da.N-a ştiut niciodată c-o înşela,sau cel puţin aşa cred,şi-n nici un caz nu s-a aşteptat să se recăsătorească atât de repede.
-Şi Aiden a acceptat planul ăsta?
-Desigur.A fost dorinţa mamei noastre.De ce să nu accepte.
-El pare să fie cel care dă ordine şi trage sforile pe-aici.
-E cel mai ambiţios din familie şi,cu siguranţă,cel mai autoritar.
Încruntându-se,adăugă:
-Dar ai dreptate.Îi place să fie şef.Aş vrea doar...
-Ce?
-Aş vrea doar să înţeleg de ce crede că poate fi stăpân şi pe viaţa mea.
-Nimic mai simplu.
-Aşa? De ce,atunci?
-Fiindcă-l laşi.

CAPITOLUL 26

Regan îşi degajase biroul.Toate hârtiile fuseseră semnate,expediate sau îndosariate;toate e-mail-urile fuseseră citite,şterse sau li se răspunsese,şi dăduse telefon la fiecare număr de unde fusese sunată.

Îşi greşise calculele,crezând că avea nevoie de mai multe zile ca să le termine pe toate,şi nu era deloc mulţumită.Ar fi vrut să se adâncească în muncă,pentru a fi ocupată.O minte fără nici o treabă...se frământă.A ei,cel puţin,aşa făcea.Iar acum,bătea cu degetele în birou nervoasă.Încă nu recunoscuse deschis faptul că era în pericol şi avea nevoie de un bodyguard,pentru că atunci ar fi trebuit să accepte situaţia şi să-i facă faţă.Ştia că era o prostie,poate chiar o laşitate,dar pe moment nu-i prea păsa.Era speriată şi se simţea neputincioasă,iar asta-i dădea o senzaţie îngrozitoare.Alec închise revista pe care o citea,apoi luă o telecomandă şi se întoarse spre Regan.Când îi văzu expresia,o întrebă:

-Ce s-a întâmplat?

-Nimic.Ştia că se simţea ca închisă într-o cuşcă.Îi era supravegheată fiecare mişcare.Se hotărî să nu insiste.

-Bine,spuse el,şi ridică telecomanda.Unde-i ascuns televizorul?

-Apasă pe butonul de sus.Răspunsul ei îl intrigă.Imediat ce apăsă pe buton,un panou din peretele vecin cu fereastra se retrase încet,pentru a dezvălui visul lui adeverit:un centru de divertisment dotat cu cele mai recente realizări ale tehnologiei.Fluieră admirativ la vederea televizorului plat,cu plasmă.

Se rezemă de spătar să urmărească ştirile,dar o privi din nou şi observă că era tot încruntată.

-Haide,spune-mi.Ce-i cu tine?

-Nimic.Mă gândeam doar.

-La ce? Nu voia să-i spună adevărul-că se temea să nu-şi piardă curajul când avea cea mai mare nevoie de el-nici să recunoască faptul că-i era teamă să-i fie teamă,fiindcă ştia că n-ar fi înţeles-o.Cum ar fi putut?

Probabil că el îşi asuma riscuri tot timpul.Era obişnuit cu pericolul şi se deprinsese să-l înfrunte,când trebuia.Oare îi era frică vreodată? Probabil,dar se îndoia că frica l-ar fi oprit să facă ceea ce avea de făcut-şi nu asta însemna să ai curaj: să nu laşi frica să te împiedice să procedezi just?

-Regan? Îşi dădu seama că nu-i răspunsese.

-Mă gândeam la expresia aia,o minte fără nici o treabă...

-Nu adună muşchi pe ea? Zâmbi.

-Nu cred că aşa sună.Imediat,îi pierdu atenţia.Începu rubrica sportivă, ademenindu-l ca o sirenă cu promisiuni de scoruri şi imagini din toate meciurile.

Ca în transă,Alec se întoarse imediat spre televizor.Regan era exasperată.Ce-or fi avut bărbaţii?Sau cel puţin,bărbaţii din viaţa ei.Oricât de ocupaţi ar fi fost, fraţii ei lăsau baltă orice de cum vedeau un teren de baseball,fotbal sau soccer. Orice fel de meci îi atrăgea ca un magnet.Erau dependenţi de canalul sportiv şi nu se puteau duce la culcare fără să ştie ultimele scoruri.Presimţea că şi bodyguardul ei suferea de aceeaşi afecţiune.Îşi şterse de praf mapa de pe birou, apoi începu să întoarcă înainte şi-napoi paginile calendarului "*far Side*",în timp ce-l studia pe Alec pe furiş.Avea un profil frumos,conchise ea.
Un nas drept,o gură armonioasă.Părul îi era negru şi des,şi-i tot cădea pe frunte. Ar fi trebuit să şi-l cam tundă.Tindea să i se cârlionţeze,iar Regan simţea nevoia nebunească de a i-l atinge.Oare şi celalalte femei erau atrase de el la fel ca ea? Fără îndoială,îşi spuse.Cu aspectul lui atrăgător şi aura sexy pe care o emana probabil că femeile nu mai puteau după el.Îi ştia bine genul.I se citea clar pe faţă acel stil de băiat rău,care le iubeşte şi le lasă.Câte lacrimi curseseră pentru el? Câte inimi zdrobise?
-Ai cam terminat? o întrebă el,fără să-şi ia privirea dinspre ecran.
De cât timp îl privea?
-Aproape,răspunse Regan,începând repede să-şi foşnească hârtiile de pe birou.
Fu scutită de o nouă discuţie despre com-portamentul ei,când sună telefonul.Se repezi să răspundă atât de intempestiv,încât fu cât pe ce să cadă de pe scaun.
Era Cordie.Simplul fapt de a-i auzi vocea o făcea pe Regan să se simtă mai bine.
-E totul în regulă? întrebă ea.Ce face Sophie?
-Da,suntem bine amândouă.
-A cam durat până să mă suni.Eram îngrijorată.
-Îngrijorată,de ce? Totul e-n ordine,şi abia acum mi-am ascultat mesajele.Sophie şi cu mine am fost foarte ocupate,şi am o droaie să-ţi spun,dar să le luăm în ordine.Trebuie să te fac să regreţi că n-ai venit cu noi.Regan zâmbi.Era foarte uşurată să audă că prietenele ei erau bine.Acum,că o găsise pe Cordie la telefon, îi putea spune pe larg tot ce se întâmplase.
-Şi cum mă vei face să regret?
-Vremea.E foarte frumoasă-şi ştii de ce?
-Bine: de ce?
-Nu plouă.Acolo cum e?
-Cald,nici un nor pe cer,umiditate zero,şi suflă o adiere blândă...
-Fii sinceră,o întrerupse Cordie.Regan râse.
-Era vorba că diseară o să mai plouă,şi-ţi intră frigu-n oase.Iar acum îmi pare rău într-adevăr că n-am venit cu voi.Eşti mulţumită?

-Da.Şi dacă tot e aşa de îngrozitor la Chicago,am să rămân aici-până mi se termină loţiunea de soare,cel puţin.
-Dacă ai terminat cu discuţiile despre vreme,am nişte veşti pentru tine.
-Aşa? Pe cât pariem că veştile mele sunt mai interesante?
-Mă îndoiesc,dar începe tu.
-Am început să adunăm dovezi împotriva lui Shields.Regan se îndreptă în scaun.
-Serios? Atât de curând?
-Da,răspunse cu entuziasm Cordie.Şi a fost foarte uşor,fiindcă Shields cazează mereu la acelaşi hotel femeile pe care şi le aduce aici.Se numeşte Murdock,şi eu un hotel mic,de familie,cu mult farmec.Majoritatea angajaţilor lucrează aici de ani de zile.Sunt foarte loiali.
-Şi de ce e important lucrul ăsta?
-Îşi amintesc clienţii din trecut.
-Bine.Continuă.
-Am aflat numele a două femei pe care Shields le-a adus aici anul trecut-şi ia ghici!Ambele erau văduve,şi foarte bogate.A,şi am obţinut şi copii după conturile în bancă ale lui Shields.
-Ce?! Cordie repetă ceea ce spusese,iar Regan izbucni:
-Dar asta-i ilegal!Alec o privea.Era destul de sigură că auzise ce spusese.Îi zâmbi,apoi îşi întoarse scaunul cu faţa spre perete şi continuă mai încet:
-Cum Dumnezeu i-aţi obţinut conturile din bancă? Dacă n-aveţi grijă,veţi ajunge amândouă-n puşcărie.
-Avem grijă,o asigură Cordie.N-am spart banca pentru ca să le aflăm.Ni le-a procurat cineva.
-Cine?
-Un prieten al unui prieten al tatălui Sophiei.Şi,până acum,ştim sigur că Shields a luat sume enorme de bani de la acele două femei.
-Cum aţi aflat asta?
-Din copiile cecurilor completate de ele.Banca ţine evidenţele,pentru numele lui Dumnezeu,mai ales când depunerile sunt atât de mari.
-Dar cum aţi obţinut copii ale cecurilor? Nu,mai bine nu-mi spune.Prefer să nu ştiu.
-Tatăl Sophiei are mulţi prieteni aici.
-Asta nu miroase a bine.
-Ştiu,dar am eu grijă de Sophie.E-n regulă.
-Şi de tine cine are grijă?
-Regan,nu-ţi mai face atâtea griji.

-Unde-i Sophie acum?
-S-a dus iar la Murdock.Ştim deja numele şi adresele celor două femei care pot dovedi că i-au dat lui Shields bani,dar Sophie a vrut să se asigure că nu mai sunt şi altele.Deci,ce zici? E bine pentru început,nu?
-Aş zice că da,răspunse Regan,dar...
-Pe Shields încă nu l-am văzut,dar ştim că-i în casa lui de pe faleză,fiindcă i-am văzut pe Huey şi Louie,bodyguarzii,pe plajă.Umblă pe nisip în costumele lor negre,cu cravatele şi ochelarii de soare.Parc-ar fi doi agenţi federali.
-"*Huey şi Louie*"?
-Trebuie să-i numesc cumva,nu?
-Probabil.Şi stau pe plajă toată ziua? Şi-i şi imagina topindu-se la soare.
-Nu,au un program.În timpul zilei ies din oră-n oră,şi stau afară fix zece minute.
E clar că Shields nu se simte tocmai în siguranţă,dacă-şi ţine bodyguarzii cu el tot timpul.Sophie presupune că e paranoid din cauza tuturor mârşăviilor pe care le-a făcut.
-Dar pe el nu l-ați văzut?
-Nu.
-Slavă Domnului,şopti Regan.Cordie n-o auzi.
-Şi ascultă ce ciudăţenie.Vecinul lui Sophie de la sud ţine evidenţa bodyguarzilor...
-Cum l-a convins Sophie să facă asta?
-L-a rugat.Pe-aici,oamenii sunt foarte prietenoşi.
-Vecinul ăsta e bărbat,da? Cordie râse.
-Da.Oricum,Huey şi Louie s-au,oprit din patrulat.E clar că se întâmplă ceva,dar încă nu ne putem da seama ce anume.
-Ai terminat cu veştile? Este rândul meu acum?
-Doar încă un lucru.O femeie l-a vizitat pe Shields de două ori.Sophie jură c-a văzut-o la seminar.Eu n-o mai ţin minte.Dar Sophie are o memorie a feţelor mult mai bună decât a mea.Oricum,femeia locuieşte la Murdock şi suntem destul de sigure că e următoarea ţintă a lui Shields.
-Nu-şi pierde vremea,nu-i aşa? Regan îşi scoase pantofii cu tocuri,puse picior peste picior şi începu să şi-l legene nervoasă pe cel de deasupra.
-Aşa e.Sophie a devenit obsedată să-l repereze.A făcut jogging pe plajă prin dreptul casei lui de vreo două ori,dar n-a avut noroc.Mâine o să ieşim în larg cu un binoclu,să vedem dacă-l putem zări în casă.Partea din spate a casei dă spre ocean şi are pereţii de geam.Dacă e acolo,o să-l vedem.După cât o cunosc pe Sophie,dacă nu-l zăreşte,o să facă jogging până la uşa lui şi va începe să bată.

Regan fu gata să scape receptorul din mână.
-Nu care cumva să facă una ca asta!
-În regulă,am terminat.Acum e rândul tău.Încearcă să-mi dai o veste mai grozavă.
-Bine.Îţi mai aminteşti micul exerciţiu pe care l-am făcut la recepţia lui Shields?
-Ăla cu lista oamenilor pe care-i voiam morţi?
-Ăla.
-Ce-i cu el?
-Un nebun mi-a găsit lista şi acum a-n-ceput să-i omoare pe toţi cei scrişi acolo.
Urmă o lungă tăcere,apoi Cordie spuse:
-Bine,ai câştigat.
-Mă aşteptam eu.
-Stai puţin.E o glumă,nu-i aşa? Regan răspunse în şoaptă:
-Şi eu aş vrea.Dar e adevărat.
-Hai,spune-mi!Prietena ei nu mai scoase o vorbă în tot timpul explicaţiilor amănunţite ale lui Regan despre cele întâmplate,dar exclamă surprinsă de câteva ori,iar la sfârşit o întrebă,tot în şoaptă:
-Şi pe cine mai trecuseşi pe listă? Regan îi spuse,apoi adăugă:
-Eram foarte sigură că era o legătură între asasinarea lui Sweeney şi Shields.
-Dar acum nu mai eşti la fel de sigură?
-Nu mai sunt sigură de nimic.Până nu ne lămurim,tu şi Sophie trebuie să staţi cât mai departe de el posibil.
-Nici nu mă mir că nu-l găsim pe Shields,şi că bodyguarzii lui patrulează pe plajă.Pariez că poliţia l-a prevenit,şi acum s-au ascuns toţi trei.Peste un minut,
chiar când Regan se pregătea să închidă,sosi şi Sophie.Cordie strigă la ea că Regan era la telefon.Sophie ridică receptorul aparatului din bucătărie.
-Ei,ia ghici! se repezi ea,fără a-i lăsa timp lui Regan să răspundă.Shields şi bodyguarzii lui au părăsit insula,şi nimeni,nici chiar poliţia,nu ştie unde s-au dus.
-Cum ai aflat? o întrebă Cordie.
-De la prietenul unui prieten.
-Îi spui tu,sau îi spun eu? o întrebă Cordie pe Regan.
-Închid,şi poţi să...
-Ce să-mi spuneţi? În timp ce Regan aştepta,Cordie îi repetă Sophiei ceea de aflase.Sophie amuţi,şocată.
-Şi poliţia ce zice? întrebă ea într-un târziu.
-Detectivul Buchanan spera ca expeditorul e-mail-ului şi al faxului să încerce să

mă contacteze din nou.Iar detectivul Wincott e de aceeaşi părere.
-Okay,cine-i detectivul Wincott?
-Şeful anchetei.
-Şi detectivul Buchanan? Partenerul lui,sau ceva? întrebă Cordie.
-Nu,e bodyguardul meu temporar.
-Doamne sfinte...
-E-n regulă,Cordie.
-Venim acasă cu primul avion.
-Nu,Sophie,staţi acolo.Acum,după ce Shields a plecat de pe insulă,probabil că e cel mai sigur loc din toate.Cordie adăugă:
-Crede că Shields e implicat cumva în cele întâmplate,fiindcă Sweeney îl investiga.
-Recunosc că nu e o legătură prea sigură,preciza Regan.
-Sweeney încă nu făcuse nimic,cum să ştie Shields despre el? întrebă Sophie.
-Cred totuşi că ar trebui să ne facem bagajele şi să ne întoarcem la Chicago.E cazul să fim lângă tine,Regan.
-Nu,insistă ea,rămâneţi acolo şi continuaţi cu ce-aţi început.E important ce faceţi,şi am impresia că progresaţi excelent.
-Într-adevăr,îi dădu dreptate Sophie.Dar va trebui să rămânem aici încă o săptămână,poate chiar două.Avem atâtea de verificat,cu numele şi datele,iar acum,că avem registrele din urmă ale hotelului...
-Tot un prieten al unui prieten v-a făcut rost şi de astea?
-Nu,răspunse Sophie.Le-am cerut doar,şi mi le-au dat.
-Facem progrese,adăugă Cordie.Şi,Sophie,voiai să vorbeşti cu femeia aia care stă la Murdock,şi n-ar strica s-o faci înainte să afle că Shields a plecat.Acum e ocazia ideală,şi amândouă vrem să ştim ce i-a promis Shields.
-N-ar fi ceva,dacă ne-ajută?
-Am putea să-l înfundăm.
-Să mă ţineţi la curent,da?
-Stai,Regan,insistă Cordie.Tu ai să fii bine?
-Va fi perfect.Îşi privi biroul gol şi se hotărî să mintă,ca s-o mai liniştească.
-Am atâtea treburi de făcut...Nu voi avea timp să-mi fac griji,iar în biroul meu sunt în deplină siguranţă.
-Bine,spuse Cordie.orice-ar fi,ne întoarcem la timp pentru acţiunea de caritate a clubului country,dar până atunci mai sunt două săptămâni.
-Şi între timp,probabil că poliţia îl va aresta pe nebun,adăugă Sophie.
Regan spera să aibă dreptate.Când închise în sfârşit telefonul,Alec încetase să se

mai uite la televizor.Ridicându-se,Regan se întinse,apoi îi relată o parte din conversaţia avută cu prietenele ei.
-Poliţia de-acolo a confirmat că Shields şi bodyguarzii lui au părăsit insula.Crezi că Sophie şi Cordie vor fi în siguranţă?
-Mda,cred că vor fi,atâta vreme cât...
-Atâta vreme cât ce? Se hotărî să i-o spună deschis.
-Atâta vreme cât nu se-apropie de tine.

CAPITOLUL 27

Regan se apropia de limită.Trecuseră două săptămâni de când primise fotografia lui Sweeney,iar nervii-i erau tot mai întinşi.Zilele abia se târau una după alta.
Stătea închisă în hotel şi avea senzaţia,că-şi pierdea minţile.Detectivul Wincott o căuta periodic şi-i spunea cum mai mergea ancheta.Poliţia eliminase orice legătură între Shields şi Sweeney,ceea ce însemna că ucigaşul ei era libertate,şi încă necunoscut.Aşteptarea de a se întâmpla ceva o făcea să fie neliniştită şi nervoasă.Faptul că era ocupată o ajuta,şi întrucât era captivă în birou,se hotărî să şi-l reorganizeze,în spatele unui perete lung avea dulapuri pline cu hârtii şi trebuia să şi le degajeze pe toate.Se apucă de lucru cu înverşunare.Unele dintre fişiere fuseseră deja transferate pe dischete,iar pe acelea le putea da la tocat.Altele trebuia să fie consolidate,şi era hotărâtă să se ocupe şi de asta.Reorganizrea ei avea un anumit sistem,dar numai ea îl cunoştea.Peste tot prin birou se înălţau teancuri de dosare şi hârtii.Devenise un adevărat traseu cu obstacole pentru Henry,dar Regan simţea că progresa.
Totuşi,cu fraţii ei nu înregistra nici un progres şi începea să-şi formeze o relaţie de iubire/ură cu ei.Spencer fusese reţinut la Melbourne,dar o suna de cel puţin trei ori pe zi,ca să se asigure că era totul bine.Walker o căuta şi el.Mesajele lui aveau mereu acelaşi subiect.Nu renunţa la ideea de a o lua cu el în călătorii până se rezolva totul.După două săptămâni de telefoane necontenite,Regan ajunse la concluzia că le răspunsese destul.Îi ceru lui Henry să nu-i mai dea legătura cu Spencer şi Walker.Aiden o scotea şi el din minţi.Ar fi vrut să aibă o lungă discuţie cu el.Se săturase de amestecul lui continuu,şi era hotărâtă să-l facă s-o asculte.Apoi,voia să se ocupe şi de ceilalţi doi.Nu-i păsa dacă momentul era bine ales sau nu.Era sătulă şi obosită de încercările celor trei fraţi ai ei de a-i coordona viaţa profesională şi personală,şi dacă voia să se schimbe ceva,trebuia să înceapă cu cel mai agresiv dintre ei-Aiden.Dacă pe el reuşea să-l oprească să se mai amestece,atunci aveau să-i ur-meze exemplul şi ceilalţi doi,ca două piese de domino.Cel puţin,acesta era planul...dacă Aiden stătea destul timp s-o asculte.

Îşi contramandase o călătorie de afaceri ca să rămână la Chicago şi o verifica de o sută de ori pe zi,dar nu-şi găsea timp să stea de vorbă.Ştia în fiecare secundă unde era,iar când n-o putea controla personal,o urmăreau paznicii pe care-i nngajase.Regan ştia că era îngrijorat,şi înţelegea de ce se purta atât de protector.
Ceea ce o uimea,însă,era faptul că reuşea să dispară ori de câte ori îi cerea câteva minute din timpul lui.Emily îi trimisese un mesaj,prin Henry,că Aiden pur şi simplu nu avea timp să asculte nimicurile lui Regan.Când i-l transmisese,Henry fusese furios.
-În sfârşit am înţeles ce urmăreşte,spusese el.Vrea să pleci de-aici,şi va face tot ce poate în sensul ăsta.
-Ştie că sunt sora lui Aiden,nu? îl tachina Regan,ca să-i dea de înţeles că nu-i păsa.
-Sigur că ştie,dar când a început,nu ştia.Era grosolană şi nesuferită.Întrucât nu mai poate îndrepta trecutul şi ştie că n-o suporţi,vrea să te facă să pari incompetentă.Aşa,Aiden n-o să te-asculte în legătură cu nimic,inclusiv opinia ta despre ea.Înainte ca Regan să răspundă,Henry continuase:
-Se ţine după el.Vrea să-l ia de bărbat,înţelegi,iar tu,Regan,îi încurci planurile.
-Aiden o să-i descopere jocul,iar el n-ar spune niciodată că mă plâng de „nimicuri”.Dar Aiden o evita intenţiont pe Regan,lăsându-i timp să se calmeze.
Probabil ştia cât o înfuriase figura cu maşina-lui Regan încă nu-i venea să creadă că îndrăznise să i-o ia-dar mai ştia şi că,dacă aştepta destul,în cele din urmă avea să-şi revină şi să treacă şi peste asta,la fel ca peste toate celelalte din ultima vreme.Regan ştia care era problema.Îşi iubea fraţii şi ar fi făcut orice pentru ei.Făcea mari eforturi ca să-i mulţumească,chiar şi încercând să devină altcineva decât era.În copilăria ei,Aiden fusese întotdeauna cel la care apela când avea probleme,probabil fiindcă era cel mai vârstnic,un personaj aproape patern.Mai era şi cel mai rigid.Nu suporta s-o vadă plângând-ceea ce,pe-atunci,Regan părea să facă din orice fleac,dar de-a lungul anilor se străduise să înveţe să-şi controleze emoţiile.Uneori,însă,ieşeau iar la suprafaţă.Regan moştenea ramura Hamilton a familiei.Toţi erau nişte emotivi,sau cel puţin aşa-i spusese Spencer.
Madisonii,pe de altă parte,erau stoici şi foarte disciplinaţi.Mai erau şi maniaci ai muncii,ca Aiden şi Spencer.Nimeni nu ştia care latură a familiei o moştenise Walker,dar se specula că semăna cu un stră-stră-unchi care începuse să alerge după fete de la vârsta pubertăţii,fără să se mai oprească decât pe patul de moarte.Se zvonea că,în timp ce-şi dădea sufletul,tocmai cerea în căsătorie o soră tânără şi drăguţă.Pe moment,Regan nu voia să fie înrudită cu nimeni.Condiţiile testamentului o puseseră într-o poziţie de inferioritate faţă de fraţii ei şi,aşa cum

spusese Alec,stresul avea să-i vină de hac,dacă nu găsea o cale să se descarce.
Fraţii ei nu erau singurii care-i dădeau de furcă.Mai închega o relaţie de iubire/ură şi cu Alec.Adevărul era că-i plăcea compania lui-era deştept, amuzant,drăguţ şi blând-dar detesta motivul pentru care se ţinea după ea tot timpul.De două săptămâni,ea şi Alec erau nedespărţiţi.Refuza să-şi ia zile libere şi nu pleca decât după ce pe culoarul ei era postat un poliţist,între lift şi scară-singurele căi de acces ipre apartament.Alec era ultimul om pe care-l vedea în fiecare seară înainte de a încuia uşa,şi primul de care dădea cu ochii dimineaţa,când ieşea pe culoar.Categoric,se apropia tot mai mult de ea,dar Regan se întreba dacă i-ar fi acordat vreo atenţie,în caz că n-ar fi primit sarcina s-o protejeze.Dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări,l-ar fi interesat? Ar fi vrut oare s-o invite în oraş?
Şi lui Henry îi plăcea să-l aibă pe Alec prin peajmă.Cei doi păreau să converseze ore întregi despre sport şi formaţii rock,iar când Henry se chinuia cu un eseu pe care-l scria pentru un curs estival de ştiinţe politice,Alec se oferise să-l ajute.Nu peste mult,Henry începuse să-i ceară sfaturi şi în legătură cu prietenele şi cu propriul lui viitor.Seara,Regan,Henry şi Alec îşi luau echipamentele sportive şi făceau împreună exerciţii în sala de sport.Alec le dădea clasă pe pista de alergări.Era într-o formă mult mai bună şi nu se sfia s-o sublinieze,cu satisfacţie.
Regan se folosea de pretextul recentei operaţii ca să rămână în urmă,dar în fiecare zi alerga tot mai repede şi mai mult.Se apropia o cursă anuală în scop de binefacere,şi voia să reziste la maximum.Regan ştia că nu-şi putea urma programul normal şi coopera cât de mult posibil,dar existau vreo două evenimente pe care refuzase să le contramandeze sau să le amâne,considerân-du-le prea importante.Unul dintre ele avea loc la hotel,iar asta-i uşura misiunea lui Alec.Spre sfârşitul celei de-a doua săptămâni,Regan tocmai se pregătea pentru recepţia din seara aceea.Voia ca totul să meargă perfect.Alec o ajuta să măsoare spaţiile dintre tablourile de pe coridorul ce ducea din hol la magazinul de suveniruri,iar când terminară,o urmă în atriu,unde Regan verifică şi distanţele de acolo,îi pusese deja pe electricieni să lucreze la iluminatul galeriei,iar Frank,de la întreţinere,îi ajuta şi el.
-Nu-mi spui şi mie ce vrei să faci,şi de ce? o întrebă Alec,în timp ce-i dădea din nou ruleta.
-Măsurăm pentru ultima oară spaţiile dintre tablouri,ca să fim siguri că stau la distanţe corecte.Nu vreau să pară prea înghesuite.
-Şi tablourile astea unde sunt?
-Ai să vezi.

Emoţia ei era palpabilă,iar lui Alec i se trezi curiozitatea.Nici măcar nu-l deranja că trebuia să mai stea un timp cu costumul pe el.Regan îşi luă o rochie neagră simplă,cu un colier prins pe tivul decolteului.Fiind în întârziere,nu avu timp să-şi strângă părul.Şi-l pieptănă,îşi aplică fixativ,apoi se rujă şi-şi farda obrajii şi ieşi pe uşă cu cinci minute mai devreme decât prevăzuse.Recepţia începea la ora şapte.Alec nu era deloc mulţumit că în hol se adunase atâta lume.Regan,în schimb,era în extaz.Când încercă să se îndepărteze,Alec o luă de mână şi o ţinu lângă el cu forţa.

-Stai cu mine,îi şopti.Regan dădu din cap,semn că auzise.Amândoi atrăgeau multe priviri speculative de la bărbaţii şi femeile din jur.Regan îl prezenta pe Alec ca fiind un prieten,dar invitaţii nu-l mai slăbeau pe Henry cu întrebările.

Regan avea intenţii serioase cu acel om? Cine anume era,şi cu ce se ocupa?

Fusese invitat şi Kevin,prietenul lui Henry,care-l ajuta pe acesta la detaliile de ultim moment.După ce-şi întâmpină oaspeţii,Regan îl luă pe Alec de mână şi-l conduse la primul dintre cele douăsprezece tablouri în rame elegante.Lângă culorile vesele şi vibrante,pereţii crem păreau să se însufleţească.Da,să se însufleţească,îşi spuse Alec,în timp ce studia o pictură abstractă multicoloră.

Numele pictorilor erau scrise cu litere negre şi groase pe plăcuţele albe rectangulare,sub fiecare tablou.

-N-am auzit de nici unul dintre artiştii ăştia,spuse el.

-Îi vei cunoaşte înainte de a deveni celebri.Ai vreun tablou favorit?

Alec clătină din cap.

-Îmi plac toate.Henry şi Kevin stăteau împreună,aşteptând un moment de linişte pentru a vorbi cu Alec.Kevin îşi ţinea mâinile în buzunare,în timp ce se foia de pe un picior pe altul.

-Nu te descuraja,îi şopti Henry.Alec o să te-ajute,sunt sigur.

-Nu mă descurajez.Am s-o fac.Deci,când crezi...

-După prezentare,dar înainte de a o conduce pe Regan sus. Privirea lui Henry se îndreptă spre Regan şi Alec.

-Arată bine împreună,nu-i aşa? Stăteau de vorbă râzând,iar Henry observă cum îl ţinea Regan pe Alec de braţ,în timp ce-l conducea de la un tablou la altul.Când porniră înapoi spre hol,cei doi tineri îi interceptară.Henry făcu prezentările,iar Alec şi Kevin îşi strânseră mâinile.Alec simţi că băiatul tremura, dar ştia deja după expresia din ochii lui că era speriat.

-Parcă te cunosc de undeva,spuse el,gândindu-se că poate-l arestase vreodată.

-Lucrez la „*The Palms*”,răspunse Kevin.Poate m-aţi văzut acolo.

-Poate.Regan nu părea să observe că era ceva în neregulă.

Zări o femeie care o salutase.
-Au venit toţi,îi spuse ea lui Henry.
-Poate mai târziu...ăă,ştiţi,stăm şi noi de vorbă,îi spuse Kevin lui Alec.
-Mda,bine.Mai încolo.
-Eşti gata,Henry?'întrebă Regan.
-Hai să mergem.Alec rămase lângă Regan în timp ce porneau spre podium.Toţi invitaţii mâncaseră şi băuseră,şi erau foarte bine dispuşi.Oaspetele neinvitat stătea în mulţime privind-o,pândind ocazia.Îşi croia încet drum spre ea,tot mai aproape.Câteva minute,rămase la câțiva paşi distanţă,prefăcându-se că admira un tablou,în timp ce trăgea cu urechea la conversaţia ei cu un om numit Alec.
Dacă reuşea să ajungă destul de aproape ca s-o atingă,poate o scotea din mulţime,o prindea singură,dar de fiecare dată când se mişca,omul de lângă ea i se punea în drum.N-o scăpa din ochi.Ea era centrul atenţiei,steaua serii.Ori de câte ori se întorcea,câte un al invitat se repezea să-i vorbească.
Avu nevoie de douăzeci de minute ca să se apropie din nou,dar tocmai când întindea mâna ca s-o ia pe a ei şi să-i solicite câteva momente,Alec o conduse grăbit în direcţia opusă.Frustrarea îi creştea.Nu reuşea să ajungă la ea.Nu seara aceea avea să fie marea lui seară.Trebuia să aştepte altă ocazie,dar în cele din urmă avea să se ivească şi momentul potrivit,iar atunci urma să fie pregătit.Pe neobservate,se strecură afară pe o uşă laterală.Henry făcu semn spre cvartetul de coarde să ia o pauză.Stătea lângă Regan,care le ura din nou bun-venit tuturor,
apoi li-l prezentă pe Henry şi făcu un pas înapoi,lăsându-l să vorbească la microfon.În timp ce Henry vorbea despre importanţa artelor plastice şi muzicale în şcolile publice,cei doisprezece pictori intrară şi se aliniară în faţa podiumului.
Plin de mândrie,Henry îi prezentă pe rând.Alec fu impresionat şi destul de uimit.Nici unul dintre artişti nu avea mai mult de paisprezece,cincisprezece ani.
Acum înţelegea la ce se referise Regan când îi spusese că avea să-i cunoască înainte de a deveni celebri,căci uluitorul lor talent abia începea să înflorească.
Tablourile erau de vânzare,la preţuri destul de mari,din care fiecare dolar avea să ajungă la catedrele de arte ale şcolilor pe care le reprezentau pictorii.Henry îi prezentă şi pe profesorii implicaţi în noul program,explicând că artiştii aveau să primească burse şi materiale de creaţie.Până la ora nouă,se vândură toate tablourile.Regan era încântată şi atât de mândră de Henry,încât îl îmbrăţişa.Îi acorda lui tot creditul,dar Henry îi spuse lui Alec că ideea fusese a lui Regan.El nu făcuse decât s-o transpună în practică.Petrecerea luă sfârşit pe la ora zece.
Deşi nu era foarte târziu,Regan obosise şi voia să se retragă în apartamentul ei,să facă un duş fierbinte şi să se culce.Traversau holul împreună,cu Henry şi Kevin

după ei.Regan îi explica lui Alec motivul proiectului artistic.
-Ori de câte ori au probleme financiare,şcolile cer bani pentru pictură şi muzică. Iar administratorii...uită.
-Ce uită? Răspunse Henry:
-Aşa cum spune Regan,învăţătura nu hrăneşte numai creierul.Pictura şi muzica sunt şi o hrană pentru suflet.Alec îi dădu dreptate.Apoi Henry continuă:
-Pe pereţii ăştia vor fi expuse tablouri tot timpul,iar când se vinde unul,vom pune altul în locul lui.Va fi o galerie permanentă.Bună idee,nu? Şi urmărim s-o facem în toate hotelurile Hamilton.Kevin îi dădu un ghiont şi şopti:
-Vreau s-o rezolvăm odată.
-Auzi,Regan,propuse Henry,ce-ar fi să ne oprim să bem ceva?
Barul era chiar lângă hol,iar înăuntru se aflau doar câteva persoane.Alec sugeră să se aşeze la o masă şi să comande de băut-fără alcool,insistă el.
O strânse pe Regan de mână.
-Dacă vrei să te conduc sus,spuse el,sunt sigur că poliţistul e postat deja la uşa ta.Am să verific apartamentul,te închid înăuntru şi mă întorc aici.Băieţii au să m-aştepte.
-E-n regulă,spuse ea.Beau şi eu un pahar cu voi.Barul era întunecos şi intim,cu lambriuri de nuc pe pereţi.Lumina lumânărilor de pe mese pâlpâia uşor.Henry se repezi înainte şi găsi o masă liberă în colţ,cu vedere spre ieşire.Îi trase lui Regan un scaun,dar Alec îl refuză.Voia ca Regan să stea cu spatele la perete.După ce se aşeză,Regan aşteptă ca şi cei trei bărbaţi să i se alăture,dar nimeni n-o făcu.
Henry şi Kevin îşi ţineau capetele în piept şi păreau foarte încurcaţi.
-Ce s-a întâmplat? întrebă ea.Henry aruncă o privire scurtă spre Alec înainte de a răspunde:
-Păi,noi..îi dădu un cot lui Kevin.
-Da? insistă Regan.Era surprinsă de schimbarea lui Henry.Pe podium,când le vorbise invitaţilor,fusese cizelat şi elocvent.Acum se purta ca un adolescent nesigur pe el.Henry nu revenea la acest comportament decât când se simţea iritat,sau când era ceva în mare neregulă.
-Mă gândeam că poate Kevin ar vrea să vorbească două minute cu detectivul Buchanan,şi a zis că bine,pot să vorbească...ştii,Kevin are să-i spună ceva.
Părea să aştepte aprobarea ei,aşa că Regan spuse:
-E-n regulă.Alec puse o mână pe umărul lui Henry.
-Henry,stai tu cu Regan până discutăm Kevin şi cu mine.Apoi se întoarse spre ea.
-Să nu te mişti de-aici.

Regan îşi dădu ochii peste cap.Nu era nevoie să-i dea ordine,de vreme ce oricum n-o scăpa nici o clipă din vedere.Cei doi ieşiră pe coridor şi se retraseră într-o parte.Alec,care era mai înalt decât Kevin,se aplecă să asculte ce-i spunea.
Regan nu putea descifra nimic din expresia lui Alec,dar vedea clar că bietul Kevin se pierduse total cu firea.Chipul său palid se înroşise ca focul,în timp ce vorbea repede,gesticulând.O lacrimă i se prelinse pe obraz,şi şi-o şterse furios.
Apoi aruncă o privire spre Regan.Fata se întoarse repede spre Henry,pentru a nu se observa că-l văzuse.
-Kevin are probleme?
-El nu...altcineva.E ceva personal,dar a zis că pot să-ţi spun.Chelnerul aduse un mic bol cu alune.Henry comandă sucuri pentru toţi patru,apoi se rezemă de spătar.Continuă:
-Îi e frică.Mama lui...ştii,i-a părăsit acum doi ani.A plecat şi nu s-a mai întors.
-Da,ştiu,răspunse Regan.
-Tatăl lui a divorţat,şi a făcut bine,şi-a primit şi custodia asupra copiilor.
Oricum,mama lui Kevin a apărut din nou,pe neaşteptate,şi nu era singură...şi au adus în casă tot felul de porcării...ştii,droguri.
-Şi tatăl lui Kevin de ce...?
-De ce nu i-a dat afară? A-ncercat,dar nu vor să plece.Pe copii i-a trimis la prieteni,iar Kevin s-a gândit că poate o să-l ajute Alec.
-Bietul Kevin,şopti Regan.Nici nu-mi pot imagina ce simte.
-Crede că face faţă bine,dar nu-i aşa.Henry îşi privi un moment prietenul,apoi se întoarse iar spre Regan.
-Tu cum reuşeşti?
-Cum reuşesc ce?
-Să-ţi păstrezi calmul.Vreau să zic,ce naiba,pe-aici umblă un nebun care face tot felul de mizerii.Ai un bodyguard,securitate...
-Nu sunt calmă deloc.Dar încerc să nu mă gândesc.
-Să aştepţi să se întâmple ceva...Asta te sperie cel mai tare.Pe mine mă trec toate năduşelile numai când mă gândesc.Dacă ţi s-ar întâmpla ceva,nu ştiu ce-aş face.Vreau să zic...Regan îi acoperi mâna cu a ei.
-O să fie bine.Ai să vezi.Vorbea de parcă ar fi fost sigură,dar şi ea,la fel ca Henry,tremura de spaimă în sinea ei.Apoi îl privi pe Alec şi se relaxa.Atâta vreme cât îl avea alături,era în siguranţă.Ospătarul puse paharele pe masă.Regan îi mulţumi,îşi luă sucul şi sorbi o înghiţitură.Privirea i se tot îndrepta spre Alec.
Henry observă.
-Ce-ai să faci când pleacă?

-Cred că va fi repartizări altcineva să mă păzească.
-Nu asta am vrut să spun.Haide,Regan,doar vorbeşti cu mine.Nu e nevoie să te prefaci.M-am uitat la voi doi.Se simte clar legătura,înţelegi ce vreau să zic?
Mamă,Doamne,dacă înţelegea...!
-Îmi place,recunoscu ea.E genul de care să te ataşezi,dar nu-i deloc pe gustul meu.
-Vrei să spui că e steril? Regan zâmbi.
-În ce sens?
-Încheiat la toţi nasturii,mereu cu costum şi cravată şi arătând tot timpul ca scos din cutie.Îl consideram pe Aiden genul steril,după care am jucat rugby cu el,la meciul ăla de caritate,şi băi nene,zău că m-am răzgândit.Era brutal şi dur.În nici un caz genul steril.Şi nici detectivul Buchanan...Alec,vreau să zic,nu e.Mi-a spus să-l numesc Alec-pariez că şi el ar fi brutal pe teren.
-Sunt sigură că ar face tot posibilul ca să câştige,fu Regan de acord.E cam...
şleampăt,adăugă ea,aproape ca şi cum ar fi fost un compliment.Henry termină de băut,apoi luă sucul pe care-l comandase pentru Kevin şi-l bău şi pe acela,din două sorbituri.Parcă nu ştia unde să-şi ţină mâinile.Ridică paharul gol,învârti cuburile de gheaţă prin el,apoi îl puse la loc.Regan îi dădu băutura ei,şi o rase şi pe aceea.
-Mi-e sete,spuse el.
-Eşti nervos.
-Şi asta.Lui Regan i se frângea inima pentru Kevin.Băiatul dădu să plece de lângă Alec,dar acesta îl apucă de braţ,clătinând din cap.Începu să-i vorbească,
gesticulând cu degetul prin faţa lui.Regan nu auzea ce spunea,dar Kevin părea să-i soarbă fiecare cuvânt.Nu mai arăta atât de neliniştit sau temător.
Alec Buchanan era un om bun.În timp ce-l privea,simţi o apăsare în piept,şi dintr-o dată îşi dădu seama că atracţia pe care o avusese pentru el devenise mult mai complicată.
-Uite-i că vin,şopti Henry.Kevin intră primul în bar.Avea ochii roşii.
-Cred că e timpul să plec,îi spuse el lui Henry.
-Şi eu,confirmă Alec.S-a făcut târziu.Regan se ridică imediat.Le ură noapte
bună băieţilor.Apoi,Alec o conduse la apartamentul ei.
-Ascultă,mâine dimineaţă am să întârzii puţin.Am nişte treburi...de împachetat lucruri,şi altele.Voi avea grijă ca poliţistul de gardă să mă aştepte.Regan presimţea că „treburile” aveau legătură cu Kevin,dar preferă să nu-l întrebe.
-Perfect,răspunse ea.
-Atunci,noapte bună.Alec dădu să închidă uşa.

-Stai,îl reţinu Regan.Se opri.
-Da?
-Mâine...să ai grijă...cu împachetatul.Bine?
-Mda,bine.Încuie uşa şi se rezemă de ea.Ştia că la noapte avea să-l viseze,dar jură ca a doua zi să redevină practică.Nu avea decât o singură problemă-nu ştia cum.O surprinse privindu-i-l.
-Armamentul din dotare,Regan.
-Ştiu.
-Bine,pentru că va trebui să te obişnuieşti.Oare de ce era neliniştit?
-Ce-i cu tine? Alec aruncă o privire în antecameră,îl văzu pe Kevin şi clătină din cap.
-Nimic.Unii oameni pur şi simplu nu au viaţa pe care o merită.A fost un mod neplăcut de a-mi începe ziua,atâta tot.
-Dar până la urmă a ieşit bine? Ridică din umeri,punând capăt conversaţiei.
Alec se putea închide mai rapid decât o scoică.Dacă n-ar fi avut un efect atât de enervant,Regan ar fi fost impresionată.În seara aceea,se întoarseră în apartamentul ei,comandară pizza,popcorn şi bere şi se uitară la un film.
Era o veche producţie clasică,o poveste de dragoste care pe ea o făcu să plângă, iar pe el,să râdă.Regan îl acuză că nu avea nici un os sentimental în tot trupul,iar el o luă ca pe un compliment.În seara următoare,alese el filmul,şi văzură încă un clasic vechi.Dar nu mai era o poveste de dragoste,ci un film de acţiune gen sfâșie-i,împuşcă-i,jupoaie-i,plin de efecte speciale şi extraterestri.Lui Alec îi plăcu la nebunie.Amândoi îşi ţineau picioarele rezemate pe otomană.Regan era desculţă;Alec,în şosete.Una avea o gaură mare.În timpul genericului final,o întrebă:
-Vrei să-l mai vedem o dată? Lui Regan nu i se păru că glumea.
-Nu,mulţumesc.A fost prea violent pentru mine.
-Ţi s-a părut violent? Se miră el.
-Alec,am numărat treizeci şi două de cadavre...
-Nu-i chiar atât de rău,replică Alec cu o mutră serioasă.
-Treizeci şi două în prima jumătate de oră.Pe urmă,m-am plictisit să le mai număr.
-Păi,erau extraterestri,şi se hrăneau cu oameni.La ce te-ai fi aşteptat?
-Mi-ar fi plăcut să arate mai puţine feţe mâncate.
-Atunci n-ar fi fost la fel de înspăimântător.Mamă,ce-mi mai plăceau filmele astea când eram mic!
-Îţi plăcea să te sperii?

-Sigur.
-Şi n-aveai coşmaruri?
-Stăteam în aceeaşi cameră cu fratele meu,Dylan,şi-mi spuneam că dacă intră vreun monstru,împreună l-am fi putut învinge.Zâmbind,adăugă:
-Pe-atunci,eram destul de încrezut.
-Pe-atunci,numai? Am o veste pentru tine,barosane.Încă mai eşti.Alec râse.
-Barosan? Fac parte dintr-o familie cu opt copii,şi toţi ne-am dat barosani într-un moment sau altul.
-Tu al câtelea eşti?
-Al treilea.Theo e cel mai mare,apoi urmează Nick,apoi eu,după care vin Dylan, Mike,două surori,Jordan şi Sydney,şi la urmă Zack,mezinul.Încă mai e un nebunatic.Regan îl înghionti în umăr.
-Pariez că le-ai scos peri albi părinţilor tăi.Noroc că ai crescut.Dar cred că şi eu am făcut destule năzbâtii.
-Încerci să te lauzi? Când Regan nu-i răspunse,îi dădu şi el un ghiont în umăr.
-Sunt sigură că am fost la fel de năzdrăvană ca tine,spuse ea în cele din urmă.
Îşi petrecură ora următoare luându-se la întrecere cu boroboaţele pe care le făcuseră în copilărie.Alec câştigă detaşat.
-Cum se face că toate întâmplările din copilăria ta sunt cu instrumente electrice? îl întrebă Regan.Alec râse.
-Nu toate,doar câteva.Cum se face că-n nici una din povestirile tale nu-ţi menţionezi părinţii?
-Ţi-am spus că tatăl meu a murit când eram mică,iar mama nu stătea deloc pe-acasă.Îmi amintesc că-i spuneam noapte bună la telefon.
-Cam trist...Regan râse.
-Nu e trist deloc.Asta era situaţia.
-Nu aşa e firesc să crească o fată.Cum de-ai ieşit atât de normală?
-Cine spune că-s normală?
-Eu.Pariez că ştiu tot ce se poate şti despre tine.O tachina şi devenea din ce în ce mai arogant.
-Ştiu ce-ţi place şi ce nu-ţi place.
-Mă cam îndoiesc.
-Nu poţi suferi somonul; ai alergie la fragi,şi strănuţi ori de câte ori te-apropii de trandafiri.Regan ripostă imediat:
-Tu eşti un maniac al ketchupului.Îl pui peste tot,chiar şi pe sandvişurile cu unt de arahide.Nu suporţi pizza cu crustă subţire,şi nu ai alergie la nimic.
-E rândul meu din nou?

Okay.Eşti foarte competitivă; eşti o liberală prin definiţie,captivă într-o familie de conservatori,şi pe cinstea mea,nu ştiu cum s-a întâmplat; crezi că ştii să-ţi ascunzi emoţiile,dar nu reuşeşti,şi n-ai încredere nici în bărbaţi,nici în căsnicie.
Atinsese un nerv sensibil,iar Regan părea destul de defensivă când răspunse:
-Eşti mult mai competitiv decât mine; te consideri liberal,dar de fapt eşti foarte conservator; ai valori ferme,neabătute,şi să ştii,Alec,că-n unii bărbaţi am încredere.
-Şi-n căsnicie?
-Mama mea a fost căsătorită de două ori,şi amândoi soţii ei i-au fost infideli.Nu vreau să repet greşelile ei,şi am învăţat că nu există iubire până la adânci bătrâneţi.
-Decât dacă te măriţi cu omul potrivit.
-Tocmai asta e,nu? Cum să ştii care-i potrivit şi care nu e? Consider că totul e o loterie.
-Ba nu e deloc,insistă el.Şi nu e nici o ştiinţă.
-Zău? Şi atunci cum poţi şti cine e potrivit?
-Îmi ceri s-o descriu pe femeia perfectă pentru mine?
-Nu există femei perfecte.
-Ba cum să nu existe?
-Serios? Şi cum arată? Braţele li se atingeau,şi nici unul dintre ei nu-şi schimba poziţia.
-Are părul închis la culoare.
-Da?
-Şi ochi albaştri.De culoarea violetelor.Nişte ochi albaştri incredibili.
Acum se apleca spre ea,iar Regan se aştepta s-o sărute.Spera s-o sărute.
-Are un trup extraordinar.
-Mi se pare firesc.
-Îţi baţi joc de femeia din fanteziile mele?
-Nu,zâmbi ea.Şi altceva? Continuă.Are puteri magice? Alec se aplecă şi mai aproape.
-Va fi magic când o să fim împreună.O,Doamne,voia s-o sărute.Îşi ţinu respiraţia.
-Şi picioare lungi,continuă el,în şoaptă.Degetele lui îi coborau încet pe obraz.
Regan făcu un efort să rămână nemişcată.De ce n-o săruta? Ce mai aştepta?
-Şi femeia asta perfectă are şi un creier,sau nu creierul e cel care o face perfectă?
-Sigur că are creier.E foarte inteligentă,are o minte ageră şi mă face să râd.
E o combinaţie minunată de vulnerabilitate şi încăpăţânare.

Asta,Regan,e femeia mea perfectă.Gura lui era la doar câțiva milimetri de a ei.
Regan închise ochii,în aşteptare.Alec îi răsuci nasul.
-Trebuie să mă duc.Clipind din ochi,îl privi mirată.
-Trebuie să...ce?
-Să mă duc.Îşi pusese tenişii,îşi legase şireturile şi era la jumătatea drumului spre uşă,când Regan îşi veni în fire.Se ridică în picioare,luă vasul cu popcorn pe care şi-l uitase în poală şi-l puse pe masa de cafea.
-Te distrezi pe seama mea,este? Alec îşi băga tricoul în pantaloni.
-Nici nu mi-e greu.Deschise uşa şi ieşi în hol.
-Vino aici,Regan.Felul cum o privea îi făcu stomacul să palpite.Se apropie de uşă.
-Da?
-Vreau să aud când încui.
-A...Da,bine.Alec închise uşa.
-Noapte bună:Regan fu gata să jure că-l auzea râzând,în timp ce se îndepărta.

CAPITOLUL 29

Sâmbătă dimineaţa,când se trezi,Regan văzu că iar era vreme urâtă.Plouase atât de mult în ultimele săptămâni,încât avea impresia că-n curând urma să crească mucegai pe ea.Şi o scoteau din minţi şi alergiile.Strănută de cel puţin cinci ori înainte de a se da jos din pat,iar când se văzu în oglinda din baie,se strâmbă.
Avea ochii atât de injectaţi,încât arăta a şi cum n-ar fi dormit toată noaptea.Seara avea loc o mare acţiune de caritate,şi spera să-şi poată ţine alergiile sub control, altfel toţi ar fi crezut că plânsese.Duşul fierbinte îi ajută,dar nu prea mult.Fu nevoită să folosească picături pentru ochi,spray nazal şi inhalatorul,după ce se îmbrăcă.Nu suporta să depină de medicamente pentru a-şi controla alergiile,dar cel puţin n-o ţineau tot anul.Primăvara era cel mai rău,apoi toamna,dar vara şi iarna reuşea să reziste fără nici un tratament.Îşi strânse părul într-o coadă-de-cal şi fu gata de plecare.Detectivul Wincott insistase ca Alec să-şi ia o zi liberă,iar când Regan ieşi din apartament ca să coboare la birou,o însoţi unul dintre paznicii noi pe care-i angajase Aiden,un fost poliţist pe nume Justin Shephard.
Lui Wincott îi convenea,pentru că Justin fusese poliţist şi ştia meserie.
Regan îl văzu pe Wincott tolănit într-un fotoliu din faţa lifturilor.Când se apropiară,se ridică şi-şi potrivi cravata.După cât de răvăşit arăta,Regan presupuse că fetiţa lui iar nu-l lăsase să doarmă noaptea.
-E sâmbătă,spuse ea.Ar trebui să fii acasă,cu familia.
-Tocmai am urcat familia într-un avion ca să se ducă în vizită la soacră-mea,

dar dacă ar fi acasă,nevastă-mea m-ar fi pus să repar tot felul de lucruri,şi nu mă pricep la aşa ceva.Făcu un pas înapoi,când uşile liftului se deschiseră în tăcere.
-Ţin locul cuiva timp de o oră,explică el.Ofiţerul care era de serviciu azi n-a putut să vină.Îi naşte nevasta.Am trimis după altul.Regan era îmbrăcată în echipamentul de jogging,iar Wincott se încruntă,măsurând-o cu privirea.
-Credeam că am avut o înţelegere,spuse el.Te lăsăm să te duci la clubul ăla country pentru acţiunea de caritate a spitalului,dar să alergi în aer liber...nici nu intră în discuţie.Bietul om părea pregătit pentru o ceartă.Regan îşi dădu seama că dacă insista să facă jogging afară,detectivul ar fi trebuit să alerge împreună cu ea.După forma fizică în care era şi mocasinii pe care-i avea în picioare,bănuia că ar fi rezistat cam zece minute,maximum.
-Azi nu plănuiesc să ies deloc.Avem la etaj o sală cu o pistă nouă,aşa că,atunci când vreau să fac mişcare,mă duc acolo.Wincott fu vizibil uşurat.
-Acum unde mergem?
-La biroul meu.
-Lucrezi în fiecare weekend?
-De fapt,nu am prea multe de făcut,dar dacă tot stau închisă în hotel,îmi reorganizez biroul.Suntem într-o perioadă lejeră.Proiectele de caritate şi munca la subvenţii încep în august.
-Sunt sigur că e foarte mult de lucru.
-Nu tocmai.Henry ar putea să rezolve subvenţiile legat la ochi.Imediat ce va absolvi la Loyola,îmi va prelua funcţia şi va începe să lucreze pentru maşter.Voi angaja pe cineva să-l ajute,desigur.
-Şi tu ce-ai să faci? Regan.zâmbi.
-Mă globalizez.Vreau să răspândesc programele noastre la toate hotelurile.
Ajunseră la parter şi traversară holul,spre un alt şir de ascensoare.În hol stătea un paznic.Regan îl salută din trecere.Intră în lift,introduse cheia în fantă şi apăsă pe butonul etajului doi.
-Crezi că toţi paznicii ăştia în plus sunt necesari,domnule detectiv Wincott?
-Auzi,dacă lui Buchanan îi spui Alec,mie poţi să-mi spui John-iar în legătură cu paznicii,părerile mele sunt amestecate.Dacă nu ne deranjează,cred că-i în regulă.
Pe culoar era linişte,cu uşile de la celelalte birouri încuiate.Regan intră în cabinetul ei.La fel ca Alec,Wincott se duse imediat la canapea şi se făcu comod.
Regan luă un teanc de dosare,le puse pe birou şi se aşeză.Wincott văzuse telecomanda pe o tavă de pe masă şi o luă imediat.Îl văzu privind în jur.
-Ăă,Regan...
-Butonul de sus,spuse ea,în timp ce deschidea primul dosar.

Wincott nu-i înţelese instrucţiunile.
-Apasă pe butonul de sus al telecomenzii,în clipa când panourile se puseră în mişcare,Wincott fluieră uimit.
-Dumnezeule mare! Alec ştie de chestia asta?
-Da,râse Regan.
-Nici nu mă mir că n-a vrut să-mi dezvăluie toate amănuntele.Cu televizorul ăsta şi...
-Şi ce? Wincott clătină din cap.”*Şi cu tine aici*”,voise să spună.
-Şi cu canapeaua.E moale şi comodă.Şi televizorul ăsta...Cred că-i mai mare şi decât casa mea.
-Fratele meu,Spencer,l-a instalat,acum câteva luni.Nu poate să stea într-o cameră dacă nu urlă televizorul.
-Pariez că mi-ar plăcea fratele tău.
-Nu mă îndoiesc.Spencer e un tip prietenos.
-Şi când e în oraş,vine pe-aici? Regan dădu din cap.
-Destul de des.
-N-o să te deranjeze zgomotul când lucrezi?
-Deloc.Displayul computerului era aprins,iar Regan observă imediat o luminiţă pătrată clipind în colţ.Uitase să-l închidă? Sau i-l deschisese altcineva,de dimineaţă? Bătu cu degetele în padul mouse-ului,în-gândurată.
Melissa,tehniciană de la departamentul poliţiei,îi spusese lui Alec că o scosese din ciclu.Melissa îi dăduse cartea ei de vizită.O găsi în sertarul biroului şi sună la secţie.Nu se aştepta ca Melissa să fie la birou,dar voia să-l lase un mesaj,cu rugămintea de a o suna luni.Femeia răspunse de la al doilea apel.
Regan se prezentă,apoi îi spuse:
-Nu mă aşteptam să lucrezi sâmbăta.
-Atunci de ce m-ai sunat? Tonul ei ostil n-o descurajă.
-Mă gândeam să-ţi las un mesaj,ca să mă cauţi luni.Dacă tot te-am găsit,mă întreb dacă ai un minut ca să-mi răspunzi la vreo două întrebări.Pot să te sun şi mai târziu,dacă acum ţi-e incomod.
-Ce fel de întrebări?
-Despre computer.
-Da,sigur.Acum suna aproape ţanţoşă.
-Ştiu tot ce se poate şti despre computere.
-Aşa am înţeles şi eu.Detectivul Buchanan mi-a spus că descoperiseşi că e-mail-urile mele ajungeau şi la alte computere din hotel.
-Exact.Se duceau la computerul asistentului tău şi la unul din biroul fratelui

tău.Vrei să-ţi indic locul exact?
-Nu,nu e nevoie.Sunt aproape convinsă că ajungeau la asistenta fratelui meu, Aiden.
-Bine,atunci ce vrei?
-Azi-dimineaţă,când am intrat în birou,am observat că aveam computerul deschis.
-Şi crezi că iar o fi umblat în el?
-Da.
-E uşor să aflăm.Adică,mie mi-e uşor să aflu.Eşti la keyboard acum?
-Da.
-Atunci,să începem,spuse nerăbdătoare Melissa.În următoarele cinci minute,latră ordine după ordine.Regan îi ceru s-o lase mai încet de vreo două ori,dar în cele din urmă găsi linkul care arăta că altcineva intrase în e-mail-urile ei profesionale şi personale.După vreo două comenzi,Regan ştiu foarte clar unde ajungeau e-mail-urile ei,iar linkul fu spart.
-Băgăreaţa a zburat,declară Melissa.Acum am să-ţi dau nişte instrucţiuni,şi va fi imposibil să-ţi mai intre cineva în inbox.Mitralie iar un şir neîntrerupt de comenzi.Regan stabili o parolă nouă şi o introduse.
-Bine,am terminat.Dacă uiţi passwordul,caută-mă şi-am să ţi-l spun eu.Spune-i-l şi lui Henry şi zi-i să-l memoreze.Regan îi mulţumi pentru ajutor,apoi adăugă:
-Dacă te gândeşti vreodată să te transferi cu slujba,să mă anunţi.Ne-ai fi de mare folos la Hamilton.
-Serios? Sau o zici doar ca să fii amabilă?
-Vorbesc foarte serios.
-Şi aş călători şi la alte hoteluri,că ăla din Londra şi cel care se construieşte la Melbourne?
-Cu siguranţă.
-Aş câştiga bine?
-A,da!
-Mai vedem,spuse Melissa şi închise brusc telefonul.Felul nepoliticos în care încheiase convorbirea era atât surprinzător,cât şi destul de amuzant.Regan nu era sigură ce însemna „*mai vedem*”,dar spera ca tehniciană să se gândească serios la transfer.Ar fi fost un mare câştig pentru ei.Era sigură de asta,şi o simpatiza.Nu părea să aibă nici măcar o celulă ipocrită în toată fiinţa şi era înviorător să vorbească cu cineva care nu avea intenţii ascunse.În timp ce lucrase la computer, Regan stătuse cu spatele spre uşă,dar când se întoarse cu scaunul,îl văzu pe Alec,la nici măcar un metru şi jumătate distanţă de biroul ei.

Intrase fără un sunet,iar Regan nu avea idee de cât timp o privea.
Simţi un val de bucurie,sperând ca reacţia să nu i se citească pe faţă.
Alec arăta de parcă s-ar fi pregătit să-şi schimbe uleiul la maşină sau poate să facă al treilea drum la magazinul de scule.Tricoul lui gri cunoscuse vremuri mai bune.Arăta uluitor...şi aproape perfect.Cu siguranţă,îi putea găsi şi vreun cusur.
Okay,arăta ca un nespălat,iar asta nu era bine,nu? „*Concentrează-te asupra defectelor*",îşi spuse ea.Se deranjase cumva să se pieptene?
Nu părea."*Poftim.Încă un cusur la care să te gândeşti*." Dumnezeule,pe cine încerca să prostească? Nespălatul era sexy,atrăgător şi...
-Ce faci aici? întrebă Wincott.Fără să-şi ia privirea de la Regan,Alec răspunse:
-Am venit doar să controlez.Când am intrat,am avut impresia că dormeai.
-Auzi,sunt în timpul programului! Te-am auzit şi te-am văzut.
-Da da!
-Pe bune! Şi cum adică,ai venit să controlezi? Ce să controlezi?
Regan fu prima care-şi mută privirea.Se rezemă de spătar şi se uită la Wincott, care într-adevăr arăta pe jumătate adormit.Avea acea înfăţişare sticloasă care parcă spunea „*mă-uit-la-Canalul-de-sport".*
-Ce cauţi aici,Alec? întrebă Regan.
-Eram prin zonă.
-Locuieşti în zonă,Buchanan,replică Wincott,fără să-şi ia ochii de la televizor.
-Mda,mă rog,mă întrebam doar dacă se întâmplă ceva.Regan clătină din cap.
-Îmi termin doar nişte treburi.
-Credeam că azi era vorba să-ţi faci bagajele,spuse Wincott; apăsă pe butonul de închidere al sonorului şi se ridică.
-Nu ştiu de ce misiunea asta ţi se pare o pedeapsă.Eu am senzaţia c-am murit şi-am ajuns în rai.Simplul fapt de a putea să fac comenzi la room service şi să mă uit la televizor fără să se caţăre copiii pe mine...da,e raiul pe Pământ.
-A sta cu mine e o pedeapsă? îl întrebă Regan pe Alec.Nu părea jignită,doar curioasă.Alec clătină din cap.
-Lewis mi-a dat misiunea ca să mă pedepsească.Se aştepta s-o detest.
-Şi? Zâmbi.
-Tu ce crezi? N-o aşteptă să dea un răspuns spiritual,ci se întoarse spre Wincott, cerându-i:
-N-ai vrea să-mi explici de ce şeful anchetei e de serviciu ca bodyguard?
-Stau numai până vine înlocuitorul omului de azi.
-Diseară cine e de gardă?
-Lyle o s-o escorteze la ceremonia aia unde trebuie să participe.

Probabil că acum tocmai îşi închiriază un smoking.Alec clătină din cap.
-Sună-l şi spune-i că a scăpat de-o belea.O preiau eu.
-Belea? repetă Regan,neştiind dacă să fie insultată sau amuzată.Fără s-o ia în seamă,Alec continuă să se încrunte la Wincott,care încă nu-şi scosese telefonul celular ca să formeze numărul lui Bradshaw.
-Sună-l! insistă el.
-De ce?
-Cum adică,de ce? Ţi-am spus foarte clar de ce.O iau eu în primire.
-Iar eu te întreb din nou de ce o iei tu în primire.Alec începea să se înfurie.Ştia că Wincott îl provoca intenţionat,iar după zâmbetul prostesc de pe chipul lui se observa că se distra de minune.Lui Alec îi venea să-i tragă un pumn în nas.
-Fiindcă am spus c-o iau,de-aia,şi am un smoking gata pregătit în debara.
-Dar Lyle abia aşteaptă petrecerea de diseară.
-Nici nu mă mir,se răsti Alec.Amândoi ştim că Bradshaw e un...Se opri brusc.
-Un ce? întrebă Wincott,întinzându-se,în timp ce Alec porrnea spre el.
-Ascultă,îi spuse Alec încet,pentru ca Regan să nu-l audă.Nu mă mai tot provoca.Ai înţeles?
-Data trecută când m-am interesat,eu eram şeful anchetei ăsteia,Alec.
-Aşa e,John,tu eşti şeful,replică el,accentuându-i numele de botez.Aşa că du-te unde ştii şi anchetează.Eu sunt însărcinat cu protecţia ei,şi ştii ce înseamnă asta?
Wincott zâmbi.
-Mda,bine,am priceput.Înseamnă c-ai s-o protejezi.
-Sună-l.Alec se întoarse spre Regan şi-şi dădu seama,după expresia ei nedumerită,că auzise totul şi nu înţelegea nimic.Probabil îl credea nebun,şi se putea să aibă dreptate.Pe moment,nu-i păsa.N-avea să lase pe nimeni să se apropie de ea,şi cu atât mai puţin pe Lyle Regulează-Tot-Ce-Mişcă Bradshaw.
-La ce oră vrei să plecăm? o întrebă el.Suna de-a dreptul morocănos.
-Aş vrea să ajung acolo puţin mai devreme.
-Bine.La cât să fiu la uşă?
-La şapte jumate.Wincott îl însoţi în antecameră.
-Ai găsit vreo pistă? îl întrebă Alec.
-Am cercetat aproape toate cunoştinţele lui Regan,şi i-am examinat atent şi pe Shields şi haidamacii lui.N-am găsit nimic în direcţia aia.Toţi trei sunt în custodie de protecţie,şi mi s-a spus că Shields face pe el de frică.
-Altcineva?
-Încă nu.Îl verificăm pe Peter Morris.Ştii,tipul căruia i-a refuzat Regan subvenţia.Încă nu ştim prea multe despre el.

-Şi foştii angajaţi? Poate cineva care-a fost concediat şi încearcă să se răzbune?
-Alec,ştiu cât de frustrat eşti pentru că nu lucrezi la cazul ăsta,şi-am să te anunţ în clipa când găsesc ceva.
-Cercetezi salariaţii?
-Da.Fratele ei,Aiden,face o listă.Cei doi detectivi mai discutară zece minute.
Regan vorbea la telefon,dar i se ceruse să aştepte,şi în acel timp încercă să audă ce spuneau.Alec o surprinse privindu-l.Nu zâmbi,nici nu se încruntă,dar îi făcu cu ochiul înainte de a se întoarce şi de a ieşi din birou.În pofida încercărilor ei de a rămâne neafectată,îi reacţionară toate simţurile.
N-ar fi recunoscut niciodată faţă de prietenele ei această nebunie.Sophie ar fi început s-o bată la cap să-i facă avansuri lui Alec,iar Regan nu era pregătită.
Cordie probabil i-ar fi spus că Alec era un partener sigur fiindcă era intangibil, ceea ce făcea din el un excelent personaj de fantezie.Era un om care avea o treabă de făcut şi o făcea bine,dar când termina avea să plece fără o singură privire în urmă.Totuşi,Regan fu uşurată să găsească mesajele vocale ale amândurora anunțând că reveneau la timp ca să prindă balul din aceeaşi seară.Mesajul Sophiei spunea că-şi aducea şi un partener şi avea o mulţime să-i spună lui Regan despre investigaţiile lor.
Cordie îi lăsase două mesaje.Primul era pentru a o informa pe Regan că avea să vină singură la clubul country-probabil cu un taxi,pentru ca la întoarcere să plece cu Sophie-şi că avea s-o aştepte în holul de lângă sala de bal.Al doilea mesaj era despre haine.Îi descria în amănunt rochia albastră ca safirul cu care avea să vină şi încheia cu sugestia ca Regan să nu mai fie aşa de puritană şi să-şi ia rochia sexi.În privinţa rochiei,Regan bănuia că era singura vinovată.În veci n-ar fi trebuit să se lase convinsă de Cordie şi Sophie să cumpere acea rochie, pentru că n-ar fi lăsat-o în pace până n-o purta.Trebuia să recunoască,totuşi,că era într-adevăr uluitoare,iar materialul mătăsos avea o culoare bordeaux profundă şi bogată despre care până şi Regan ştia că arăta superb în contrast cu pielea ei.Era o rochie simplă,format furou,şi deşi nu avea corsajul chiar atât de decoltat,dezvăluia cu siguranţă prea mult.De obicei,Regan făcea mari eforturi să-şi ascundă farmecele,cum le numeau prietenele ei,iar acea rochie ar fi făcut-o să se simtă atât de stânjenită,încât toată seara ar fi tras de ea încoace şi-ncolo.
Se hotărî să aştepte până când se pregătea de plecare pentru a decide ce avea să poarte,între timp,avea treburi mai importante.Îşi închise computerul.Wincott fusese înlocuit de un poliţist în uniformă care o urmă în sala de sport.O oră şi jumătate,parcurse tot regimul de exerciţii pe care i le dăduse fizioterapeutul pentru a-şi întări muşchii din jurul genunchilor,după care,pentru că încă mai

avea energie nervoasă de consumat,îşi puse genunchera de protecţie şi porni pe pistă.De obicei,îşi putea bloca toate grijile,concentrându-se numai asupra respiraţiei şi tropăitului picioarelor pe pardoseala capitonată,dar azi nu reuşea.
În ultimele două săptămâni,viaţa ei se întorsese cu susul în jos.Avea impresia că oriunde se uita vedea numai paznici-şi,desigur,Alec sau câte un alt poliţist era tot timpul cu ea.Toţi aşteptau să se întâmple ceva.Wincott era la fel de convins ca Alec că nebunul-cum îl numea Alec pe suspect-avea să încerce s-o contacteze din nou,dar până acum asta nu se întâmplase.Regan era destul de sigură că reuşise să le dea impresia tuturor,inclusiv lui Henry,că suporta uşor,dar înlăuntrul ei era distrusă.Nu se simţea în siguranţă decât cu Alec.
Aşteptarea îşi lua tributul.Îi pierise pofta de mâncare; nu mai putea să doarmă,iar în ultima vreme îi era tot mai greu să se concentreze.Îşi tot făcea griji că ucigaşul plecase deja cine ştie unde-sau pur şi simplu îi aştepta să-şi lase garda jos.Cât timp aveau s-o mai păzească detectivii,înainte ca Locotenentul Lewis să ajungă la concluzia că-şi ţinea oamenii ocupaţi de pomană? Şi atunci,ce-avea să se întâmple? Poate că Alec avea unele răspunsuri,iar dacă în seara aceea prindeau câteva momente de răgaz,urma să-l întrebe care era pasul următor.
Pe înserat,Wincott o vizită din nou.Revenise să ia câteva dosare de angajare de la Aiden şi se hotărî să stea cu Regan până sosea Alec.Familia lui era plecată din oraş,şi nu voia să se întoarcă în casa pustie,aşa că-i dădu liber poliţistului de serviciu.Stătea tolănit pe canapeaua din salonul ei,în timp ce Regan făcea duş.La insistenţele ei,comandase cina,iar acum mânca şi urmărea un meci de baseball.
Regan se obişnuise să aibă mereu pe câte cineva în salon.
Nu se deranjase să încuie glasvandul dintre salon şi dormitor,dar avea grijă să nu treacă prin faţa geamurilor.Acestea erau acoperite cu perdele subţiri şi,probabil,i s-ar fi distins numai conturul,dar rămase totuşi cu halatul pe ea până ajunse la debara.Scoase rochia sexi de pe umeraş şi o privi.Era într-adevăr fermecătoare.
Materialul era uşor ca fulgul,iar când o luă pe ea şi-şi încheie fermoarul la spate,o simţi cuprinzându-i pielea ca turnată,cu o senzaţie delicioasă.
Categoric,prea îndrăzneaţă pentru seara aceea,îşi spuse ea.Fără tragere de inimă, îşi scoase rochia,o puse la loc pe umeraş şi mai căută un timp prin debara până găsi una pe care Cordie o numea „*rochie de doliu pentru bătrâne*”.Avea o formă de sac.Până şi Regan,care de obicei nu se prea preocupa de înfăţişarea ei,fu atât de copleşită când se privi în oglindă încât făcu un pas înapoi.Indiscutabil,fraţii ei ar fi fost de acord cu acea rochie.
-Merge,îşi spuse ea cu voce tare,încereînd să se convingă că teaca aceea neagră era mai potrivită decât rochia diseară-vreau-să-păcătuiesc,care o făcea să se

simtă atât de senzuală şi feminină.Da,e bine,repetă ea,oftând.De-aş avea optzeci de ani...Sătulă să se tot poarte ca o puritană,scoase iar rochia păcătoasă.Apoi căută prin sertare până-şi găsi şalul negru de mătase cu franjuri pe care şi-l cumpărase din Italia cu vreo doi ani în urmă.Când şi-l înfăşură pe umeri într-un anumit fel,îi acoperea frumos spatele şi pieptul.Singurele bijuterii erau un pandantiv ci4 diamant pe un lanţ de platină şi o pereche de cercei cu diamante.
Puse şalul pe spătarul unui scaun,trase adânc aer în piept,apoi deschise uşile şi intră în salon.Wincott tocmai luase un cartof pai şi-l ducea spre gură,când o văzu.Încremeni,uitând de cartoful prăjit suspendat în aer,între degete.O privea cu gura căscată.Regan îl aştepta să spună ceva şi,când n-o făcu,îl întrebă:
-Crezi că rochia asta merge? E destul de...decentă,nu?
Întrebarea era atât de prostească,încât îl descumpăni complet,şi-i păru rău că o pusese.Nu că ar fi contat cu ceva.Şi încă se mai holba la ea,mut de uimire.Vai de mine! îşi spuse Regan.O măsurase cu privirea din creştet până-n tălpi,iar acum îi privea sandalele cu barete şi tocuri înalte.
-Mă duc să mă schimb.
-Nu,nu,e-n regulă.Cinstit.M-ai luat prin surprindere,doar.Picioarele tale...
Îşi dădu seama ce voia să spună şi se opri la timp.
-Da? întrebă ea,coborând privirea;rochia avea un tiv zdrenţuit artistic,iar pe alocuri materialul i se ridica deasupra genunchilor.Ce-i cu picioarele mele?
-Sunt lungi,dădu el din cap.Mda,foarte lungi...adică,bronzate,vreau să zic...Ai stat la soare? Îşi drese glasul,lăsă cartoful pai la loc în farfurie şi se bâlbâi:
-Rochia e foarte frumoasă.
-Mulţumesc.Wincott voise să spună:"*Aşteaptă numai să te vadă Alec*," dar n-o făcu.Regan se simţea deja jenată,şi nici mort n-ar fi înţeles de ce.Arăta trăsnet.
Cum s-ar fi putut să nu ştie?
Bătaia în uşă îl smulse din gânduri.Regan se duse în dormitor să-şi ia şalul şi poşeta,în timp ce Wincott îi deschidea lui Alec.Îi auzi vorbind în timp ce stingea luminile şi se întorcea în salon.Când o văzu apărând în uşă,Wincott se uită la Alec.Acesta îi aruncă o privire scurtă şi spuse:
-O să ai nevoie de un impermeabil.
-Da,în regulă.Dispăru iar în dormitor.Wincott stătea în faţa canapelei,privindu-l pe Alec,aşteptând să spună ceva.Nu-şi putea stăpâni zâmbetul.Alec era tare,nici vorbă.Nu avusese nici o reacţie în faţa viziunii care-i apăruse înaintea ochilor.
Nici nu clipise.Dacă stătea să se gândească,nici nu respirase măcar.
Totuşi,se uita fix spre dormitor,chiar şi când îl întrebă pe Wincott.
-La ce te zgâieşti?

-La tine.
-Şi?
-Şi mă-ntreb cum de nu-ţi lasă gura apă.Cred că ai o autodisciplină de fier.
Alec îl privi.
-Suntem aici ca să ne facem datoria,şi nimic mai mult.
-Vrei să spui că n-ai să-ncerci s-o convingi să...îl întrerupse.Ştia unde voia să ajungă.
-O vorbă să nu mai scoţi naibii,că te-m-puşc.
-Ei,nu voiam să spun nimic jignitor.Sau,mă rog,poate ceva în genul: *„Distracţie plăcută,copii,dar să vă ţineţi mâinile acasă."* Ştii,s-ar fi putut să spun cam aşa ceva.

CAPITOLUL 30

Alec purta un impermeabil negru peste smoking şi arăta imposibil de atrăgător.Îi deschise portiera,făcu un pas înapoi şi-i spuse lui Wincott:
-A venit înlocuitorul.Telefonul lui Wincott tocmai începuse să sune.
-Am să discut câteva detalii cu el.Voi doi duceţi-vă.Uşa se închise în timp ce răspundea la telefon.Nu scoaseră o vorbă până în maşină.Regan îi dădu lui Alec îndrumările spre clubul country,care se afla în nord-le scrisese pe o fişă-dar detectivul ştia deja unde să meargă.
-Întotdeauna eşti atât de organizată? o întrebă el.
-Mă străduiesc. Mai scoase câteva fişe,le răsfoi,apoi şi le puse la loc în poşetă.
-Astea ce sunt?
-Însemnări pentru diseară.
-Trebuie să ţii o cuvântare?
-Doar două vorbe.Nu mai continuă,iar Alec îşi spuse că avea să afle despre ce era vorba când ajungau acolo,îi era greu să fie atent la drum.Parfumul ei îi spulbera concentrarea,şi nu putea să se gân-dească decât la cât de sexy arătase când intrase în salon.Mda,sigur.Pe cine prostea? încerca să şi-o imagineze goală-asta-i făcea concentrarea ferfeniţă.Parcurseră vreo două mile fără să mai vorbească,într-o tăcere încordată.Regan ar fi vrut ca Alec să spună ceva,fie şi o remarcă oarecare despre vreme.Avea o expresie feroce.La ce Dumnezeu se gândea?
-E totul în regulă? îl întrebă.
-Ce? A,sigur.Totul e-n ordine.
-Erai încruntat.Alec îi aruncă o privire.
-Serios?

-La ce te gândeai?
„*La tine.Goală.”* Trăgând de timp,în căutarea unui răspuns potrivit,întrebă:
-Adineaori? Intră pe şoseaua interstatală,în spatele unui camion.Traficul era neobişnuit de dens,chiar şi pentru o seară de sâmbătă,dar nu-i era greu să ţină sub ochi sedanul care-i urmărea.
-Avem companie.
-Da...?
-Sedanul gri,cu două maşini mai în spate.Se ţine după noi de când am plecat de la hotel,şi nu pare să-i pese dacă-l observăm sau nu.Nu sunt îngrijorat,ci numai iritat.Regan încercă să vadă sedanul în oglinda retrovizoare,iar când nu reuşi,se răsuci în scaun,privind prin lunetă.Centura de siguranţă i se înfipse în carnea gâtului.
-Nu văd nici un sedan.Alec trase pe banda din mijloc şi acceleră.Imediat,şoferul sedanului îî făcu acelaşi lucru.Ochii lui Regan se măriră enorm.
-Îi văd.Sunt doi oameni,întoreîndu-se spre Alec,îl întrebă:
-Cum de nu eşti îngrijorat?
-Sunt agenţi de securitate.
-Deci acum agenţii de securitate se ţin după mine prin tot oraşul? Chiar şi când sunt cu tine? Cine crezi c-a dat ordinul ăsta?
-Fratele tău.Regan se rezemă de spătar,îşi potrivi impermeabilul peste genunchi şi se uită pe fereastră.Câteva minute nu mai scoase o vorbă.Alec îi aruncă o privire şi-i văzu îngrijorarea pe faţă.
-La ce te gândeşti? o întrebă.
-Mă întrebam doar cum de n-am mai primit nici o veste de la ugicaş.De ce n-a încercat să mă contacteze? Au trecut două săptămâni,Alec.Încă mai crezi c-o s-o facă? îi distingea neliniştea în voce.
-Da,sunt convins.
-Şi dacă aşteaptă?
-Atunci aşteptăm şi noi.
-Cât de mult timp veţi acorda cazului ăstuia,tu şi detectivul Wincott,şi ceilalţi? Sunteţi suprasolicitaţi cu toţii,şi ştiu că nu aveţi destui oameni.Dacă nu se întâmplă nimic,iar tu pleci de la Chicago şi el se ascunde...Se înterupse brusc şi trase aer în piept,încercând să se calmeze.Alec nu era clarvăzător.N-avea cum să ştie toate răspunsurile.
-Ascultă,Regan.Wincott şi Bradshaw n-au stat cu mâinile-n sân.Anchetează cazul,da?
-Da,bine,răspunse ea,simţindu-se vinovată,căci ştia cât de mult lucraseră

detectivii,iartă-mă.Atâta numai că,cu cât ştiu mai mult...
-Cu atât de temi mai puţin.
-Şi asta.
-Ce voiai să spui?
-Cu atât am mai mult control.Şi-n plus,nu mă pot gândi la un plan de a-l prinde, dacă nu ştiu toate faptele,nu-i aşa?
-Nu-mi place cum sună asta,şi nici lui Wincott nu i-ar plăcea.Să nu te amesteci.
-Sunt gata amestecată.
-La investigaţii mă refer.Să nu le încurci cu planuri prosteşti...
-Vorbeşti de parcă te-ai aştepta să fac vreo nebunie.Îşi ţinea o mână pe bord,gata să se sprijine,dacă Alec cotea brusc sau accelera.
-Ai vrea să conduci tu? întrebarea o irită.
-Nu.
-N-am decât şaizeci la oră.
-Ţi-am criticat eu şofatul?
Alec întinse mâna peste consolă şi o desprinse pe a ei de bord.
-Încearcă să te relaxezi.Şi-n seara asta nu mai vorbim despre investigaţii.Bine?
-Bine.Se rezemă,împreunându-şi mâinile în poală.
-În legătură cu paznicii aceia care ne urmăresc...
-Da?
-N-aş vrea să vină după noi şi în club,şi aş prefera ca nimeni să nu ştie că eşti bodyguar-dul meu.În seara asta,nu eu trebuie să fiu centrul atenţiei,şi n-am chef să mă ia lumea la întrebări.Singura cale de a nu fi în centrul atenţiei ar fi însemnat să nu-şi scoată impermeabilul,ca să nu-i vadă nimeni rochia.
Sau,mai bine-zis,trupul din rochie,se corectă Alec în gând.
-Am să vorbesc cu agenţii,ca să fiu sigur că rămân discreţi.
-Îţi mulţumesc.Ploaia se porni pe neaşteptate,împroşcând parbrizul cu stropi mari.Alec porni ştergătoarele,spunând:
-Cred că vom bate recordul pentru cele mai multe zile consecutive cu ploaie.
-Pe-aici o luăm.
-Ştiu.
-Wincott ştie unde se ascunde Shields?
-Întreabă-l pe el.
-Aiden vrea să mă ascund şi eu.Totuşi,n-am s-o fac.Nu fug nicăieri.Vreau să ajut la prinderea criminalului.
-Aiden încearcă să-ţi poarte de grijă.Am şi eu două surori mai tinere,şi cred că aş reacţiona la fel.

-Aduce întăriri.
-Aşa...?
-Spencer e pe drum încoace.Probabil e deja la hotel.
-Nu trebuia să vină la Chicago pentru întâl-nirea de care mi-ai spus?
-Ba da.
-Dar crezi că împreună vor încerca să te forţeze să te ascunzi?
-Da,dar n-o să meargă.Cum spuneam,nu plec nicăieri.Iar dacă se ascunde cineva,Aiden e acela.
-Zău? Alec încercă să-şi ascundă zâmbetul.Părea atât de revoltată!
-De cine se ascunde?
-De mine.
-Chiar atât de tare se teme de tine,mm?
-Aş vrea eu.La asta,râse.
-Să înţeleg că nu?
-Aiden nu se teme de nimeni,şi cu atât mai puţin de mine.Nu se ascunde de mine cu adevărat,recunoscu ea.Totuşi,mă scoate din minţi.Am impresia că oriunde mă întorc,dau cu ochii de el,şi totuşi n-are timp pentru o întâlnire.Şi tot angajează din ce în ce mai mulţi paznici.Mă ciocnesc de ei la tot pasul.
-E îngrijorat pentru tine,de-asta sunt atâţia paznici în jur.Ai vorbit vreodată cu el despre maşina pe care ţi-a luat-o?
-Încă nu,dar am să vorbesc.
-Şi Walker? Şi el o să te ia tare?
-Nu.În ultima vreme,e destul de ocupat cu ale lui,şi mă bucur.Cu doi mă descurc,dar una contra trei ar fi cam dificil.Ieşiseră de pe şosea şi începeau la un stop.Până la clubul country mai erau doar vreo două mile şi ceva.
-Eşti mai dură decât pari.Regan zâmbi.
-Sper că ăsta e un compliment.
-Este.Familiile pot fi complicate.Ai încredere-n mine.Ştiu eu ce spun.
-După unele întâmplări pe care mi le-ai povestit,aţi fost destuhde năzdrăvani.
-Am avut şi eu partea mea de năzdrăvănii.Cu femei? ar fi vrut să-l întrebe.
-Cum se face că nu te-ai căsătorit? Alec ridică din umeri.
-N-am nimic împotriva căsătoriei.Fraţii mei,Nick şi Theo,sunt fericiţi în căsnicie.Pur şi simplu n-am avut timp să leg nici o relaţie semnificativă.
-Femeile sunt ca nişte cartofi pai.
-Poftim? Nu-i venea să creadă c-o auzise bine.Cum sunt femeile?
Seamănă cu cartofii pai,repetă ea.Aşa mi-a spus un băiat,în colegiu.Prietenul tău? Regan clătină din cap.

-Nu,se întâlnea cu o prietenă,şi o înşela.
-Şi nu ţi-a spus de ce considera că femeile seamănă cu cartofii pai?
-Ba da.A zis că una singură nu i-ar fi ajuns niciodată.Ideea i se păru hilară.
Auzise multe scuze ridicole ale bărbaţilor infideli,dar asta le bătea pe toate.
-Nu mi se pare comic,remarcă ea.
-Ba da,e foarte comic.Dădu colţul.Acum ploua torenţial.Intrară pe poarta de fier forjat,în urma unei limuzine.Aleea de opt sute de mertri era mărginită de felinare cu gaz şi se arcuia spre grădina palatină a clubului.
Arhitectul voise să impresioneze,şi-şi realizase cu siguranţă acest scop.Opulenţa clădirii cu două etaje din vârful colinei era aproape jenant de exagerată.
Coloanele albe masive erau luminate blând.Construcţia de cărămidă îl ducea pe Alec cu gândul la o plantaţie din sud scăpată de sub control.

CAPITOLUL 31

Ploaia nu mai slăbea.Alec îi dădu valetului cheile maşinii şi o urmă pe Regan pe scară.O urma la un pas distanţă,iar lui Regan îi trecu prin minte că se expunea în calea oricărui eventual pericol,ca s-o protejeze.
-Faci parte din clubul ăsta? o întrebă.Regan clătină din cap.
-Nu e genul meu.Răspunsul ei îl surprinse.
-Nici al meu.E prea...
-Pretenţios? şopti ea.
-Da.Doi bărbaţi în fracuri roşii le deschiseră uşile duble masive când se apropiară.În timp ce intrau,Alec o luă de braţ,spunând:
-Nu vreau să te duci nicăieri fără mine.Nici măcar la toaletă.Regan se întoarse spre el.
-Ai de gând să intri şi acolo cu mine?
-Nu,dar mă voi asigura că e goală.Îi luă mantoul,şi-l scoase şi pe al lui şi le dădu pe amândouă la garderobă.Expresia lui încruntată o înştiinţa pe Regan că nu-i convenea cum se îmbrăcase.Fu cât pe ce să-i spună ceva,apoi se răzgândi.Îşi drapa şalul de mătase peste umeri şi-i făcu un nod.Imediat,chipul lui Alec se destinse.Arăta incredibil de atrăgător,în smoking.Papionul însă-i stătea strâmb,
iar pe frunte îi căzuse o şuviţă de păr.Fără să se gândească la ceea ce făcea,
Regan se apropie,îi îndreptă papionul şi-i aranja părul.Făcu greşeala de a-l privi în ochi.Aceştia i se încreţiseră la colţuri,semn că-i venea să râdă de ea.S-ar fi uitat la el toată noaptea.Era timpul să-şi vină în fire.Se retrase.
-N-am vrut să...ştii...
-Nu ştiu nimic.Ce n-ai vrut?

-Să te ating,şopti ea.Alec zâmbi.
-Îmi place să mă atingi.
-Totuşi,n-ar fi trebuit...Fu scutită de a trebui să continue penibila conversaţie când se auzi chemată pe nume.Se răsuci în loc,îşi pierdu echilibrul şi căzu peste Alec.Acesta o prinse de mijloc şi o ţinu până încetă să se mai clatine.N-ar fi trebuit să-şi ia tocuri atât de înalte,îşi spuse ea.Probabil o credea o fraieră totală.
Noroc că nu putu insista prea mult asupra acestui gând.Îi atrase atenţia Cordie.
Regan zâmbi,în timp ce prietena ei se apropia grăbită.Ca de obicei,arăta fermecător.Rochia albastră ca safirul nvea poale înfoiate şi un corsaj în talie care-i contura silueta perfectă.
-Mă aştepţi de mult? o întrebă Regan.Ar fi putut la fel de bine să adauge: „*Alo,sunt şi eu aici!"* Prietena ei se uita ţintă la Alec şi abia-şi mai putea ţine gura închisă.Regan o înţelegea perfect.
-Nu te mai holba,îi şopti ea.
-Nu mă holbez.Ba se holba,şi nu părea pregătită să înceteze.Regan îi dădu un ghiont.
-Te-am întrebat dacă mă aştepţi de mult.
-Ce...? A,nu,abia am ajuns aici.Regan îşi aminti de bunele maniere.Trecu lângă Alec şi făcu prezentările.Cordie zâmbi,în timp ce-i strângea mâna.
-Nu arăţi a detectiv,cel puţin cu smokingul ăsta.Coborî privirea spre talia lui, adăugând:
-Porţi?
-Ce să poarte? întrebă Regan.
-Armă,explică prietena ei.Ştii...pistol.Alec zâmbi.
-Te uiţi mult la televizor,nu-i aşa?
-Cu regret trebuie să mărturisesc că da.Cel puţin,când nu notez teze şi extemporale.Duc o viaţă foarte plicticoasă.
-Nu-i adevărat,obiectă Regan.Cordie e o femeie plină de talente.Ştii că şi-a reconstruit complet motorul maşinii?
Alec crezu că glumea.Cordelia era extrem de feminină-foarte asemănătoase cu Regan-şi-i era mai uşor să şi-o imagineze lăcuindu-şi unghiile la unul din saloanele acelea simandicoase,decât să schimbe bujiile şi cablajele unei maşini.
Apoi,i se aprinse beculeţul.Cordelia Kane,de la *Kane Automotive.*
Familia ta are câteva staţii service prin oraş,nu?
-Mai mult decât câteva,răspunse Regan.Au prin toată ţara.Dintr-o dată,îşi aminti că nu-i dăduse lui Cordie ultima veste despre fratele ei.
-Aiden mi-a tractat maşina.Nu se poate!

-Ba se poate,ia-o înapoi.Regan clătină din cap.A dus-o la o groapă de vechituri. Sunt sigură că n-a mai rămas nimic din ea.A,şi mi-a cumpărat un *B.M.W*.Îţi vine să crezi,ce tupeu? Alec ar fi râs,dar ştia că Regan vorbea serios,şi era furioasă,iar prietena ei la fel.
-Nu-mi vine să cred că mi-am pierdut un weekend întreg ca să-ţi montez un radiator nou şi şocuri...
-Şi o tobă nouă de eşapament,completă Regan.
-Exact,şi o tobă...Dintr-o dată,Cordie se întrerupse şi trase adânc aer în piept.
-S-a făcut aglomeraţie aici.Cred c-ar fi timpul să intrăm la banchet.Alec blocase accesul dintre Regan şi uşile duble,dar şi el voia să intre în sala de mese şi spera să se instaleze la o masă mai ferită.Cei doi agenţi de pază care-i urmăriseră de la hotel intrară în hol.Se opriră lângă uşă.Purtau uniforme,iar ceilalţi invitaţi începură imediat să-i observe.Alec o atinse pe Regan pe braţ,ca să-i atragă atenţia,se aplecă spre urechea ei şi-i şopti.
-Stai aici,cu spatele la perete.Vin imediat.Imediat ce se îndepărtă,Cordie spuse:
-Mamă Doamne...Regan zâmbi.
-Poftim?
-M-ai auzit.Mamă,Doamne.Nu mi-ai spus că-i aşa de...
-Aşa de cum?
-Aşa de...de toate.Are o atracţie sexy,crudă...
-Serios?
-N-ai observat? Regan râse.
-Sigur că am observat.Asemenea lui Cordie,îl privi pe Alec cum se îndrepta spre cei doi paznici şi le vorbea.Indiferent ce le spunea,îi cam neliniştea.Amândoi începură să se foiască.Unul începu să se tragă de guler,comic.
-Ăştia ce caută aici?
-Paznicii? Aiden a angajat agenţi de securitate în plus.
-Nu sunt prea subtili,aşa-i?
-Nu tocmai.Sper ca Alec să-i trimită acasă.Se întoarse spre Cordie,adăugând:
-Ți-aș recunoscătoare dacă n-ai spune nimănui că Alec e detectiv.N-am chef de întrebări,iar lumea trebuie să fie atentă la colectarea de fonduri pentru spital.
-N-am să scot o vorbă.
-Decât Sophiei,desigur.Ei poţi să-i spui.
Bineînţeles.Toate trei îşi păstrau cu străşnicie secretele.
-În legătură cu detectivul...începu Cordie.Am impresia că-l interesezi.
-De ce crezi asta? N-ai petrecut decât două minute cu el.
-Limbajul trupului,îi explică pe un ton foarte firesc Cordie.Ştiu că-l interesezi,

după felul cum se uită la tine.Trebuie să mă crezi pe cuvânt,Regan.Îl atragi,dar în fond,dacă stau să mă gândesc,e valabil pentru majoritatea bărbaților.
-Nu-i adevărat.Şi acum,te rog,hai să schimbăm subiectul.
-Încă nu.Arăţi trăsnet.Ai o faţă şi un trup pe care Sophie şi cu mine am muri să le avem și noi,şi jur că dacă nu mi-ai fi cea mai bună prietenă,ar trebui să te urăsc.Fraţii tăi,în special Aiden,au făcut mare eforturi ca să te ţină la locul tău.
Pentru numele lui Dumnezeu,spuse Regan,exasperată.Nimeni n-a făcut nici un efort pontru mine.Cordie preferă să n-o contrazică.
-Vin şi ei în seara asta?
-Poate.
-Şi,ia spune-mi: e căsătorit,divorţat,liber...?
-Cine? întrebă Regan,numai ca s-o provoace.
-Of,te rog.Doar ştii la cine mă refer.Detectivul cel sexy.
-E liber,dar pleacă de la Chicago săptămâna viitoare.
-Pentru cât timp?
-Definitiv.Cordie oftă.
-Ştii la ce mă gândesc?
-Niciodată nu ştiu la ce te gândeşti,zâmbi Regan.
-Mă gândesc că ar trebui să dai jos broboada asta de pe tine şi să te ţii de capul lui.Regan se ofuscă imediat.
-Nu e broboadă,e un şal.Jenată,potrivi nodul pe care-l făcuse pentru a-şi ţine şalul pe umeri.
-Şi nu s-ar cuveni să mă ţin „*de capul lui*”.E la datorie.Conversaţia luă sfârşit, când Cordie spuse:
-Uite-l că vine.Regan observă că agenţii,cam nemulţumiţi,tocmai plecau.
-Ce le-ai spus? îl întrebă ea pe Alec.
-Nu prea multe.
-Cu alte cuvinte,nu vrei să-mi spui? Zâmbind,Alec îi ignoră întrebarea.
-Nu intrăm în sala de bal?
-Încă nu s-au deschis uşile,spuse Cordie.Holul ăla duce în sala de bal,unde vom lua şi cina.La recepţie se servesc antreuri şi şampanie.Eu mă duc s-o caut pe Sophie.Vrei să vii şi tu cu mine?
Regan nu-i răspunse.Se uita la un cuplu care tocmai intra pe uşă.Imediat se încruntă,şi la fel de imediat simţi că i se făcea rău de la stomac.
-Ce s-a întâmplat? întrebă Cordie,întorcându-se să vadă pe cine privea Regan.
A,înțeleg.Cuplul dispăru la garderobă.Alec îi întrezărise şi el.
-Cine sunt?

-Nimeni important.O privi pe Cordie,în aşteptarea unui răspuns.Oftând,Cordie spuse:
-Omul acela cu păr alb a fost căsătorit cu mama lui Regan,iar tânăra care abia reuşeşte să-şi ţină rochia pe ea e actuala lui nevastă.Așa cum a spus şi Regan,nu sunt nişte persoane importante.Alec atinse umărul lui Regan.
-Aş dori să mergem în sala de bal.Vorba lui Cordie,aici s-a aglomerat.
Cordie porni spre recepţie şi,când ajunse la uşă,o şi încadraseră doi bărbaţi.Alec o luă pe Regan de mână.
-Vreau să văd unde vei sta.Să mergem.Nu-l contrazise.Nu ţinea neapărat să stea într-o sală aglomerată şi să soarbă şampanie.Un angajat făcu un pas înainte în faţa uşilor şi le spuse că trebuia să aştepte până la deschiderea oficială a sălii,dar privirea pe care i-o aruncă Alec îl făcu să se răzgândească,şi se dădu repede la o parte.Sala de bal era surprinzător de mare.La stânga,orchestranţii îşi pregăteau instrumentele pe o estradă lată şi pătrată,vecină cu ringul de dans spaţios.Drept în faţă şi la dreapta se aflau mese rotunde cu feţe de pânză albă.Scaunele tapiţate erau acoperite cu huse de in alb,iar pe spătarul fiecăruia era legată câte o fundă de satin albastru cu capetele ajungând până pe podea.Lumânările albe şi lungi,conice,în sfeşnice de argint,erau aprinse de ospătari.Fiecare masă avea câte opt locuri.Cartonaşele cu numele,rezemate de cuburi argintii,stăteau drept în spatele fiecărei farfurii cu buză argintie.Regan găsi masa lor în faţă,lângă podium.Unul dintre ospătari verifica microfonul,ca să se asigure că funcţiona,
dar se întrerupse şi-i zâmbi.Dădu ocol mesei pentru a vedea cine mai stătea acolo,fără să ia în seamă privirile admirative ale oamenilor care lucrau în jur.Lui Alec nu-i plăcea cum se uitau la ea angajaţii,dar ştia că nu putea face nimic.Se încruntă la un salariat prea zelos care porni spre Regan şi fu mulţumit când acesta făcu grăbit calea-ntoarsă.Regan clătina din cap.
-Ce s-a întâmplat?
-Nu stăm aici.
-Bine.Cine mai e? o întrebă Regan,cu privirea apre uşă.
-Aiden şi invitata lui,Spencer şi invitata lui,ceea ce înseamnă că s-a întors în oraş,administratorul spitalului cu soţia,şi fostul meu tată vitreg,Emerson,cu nevastă-sa,Cindy.Nu,n-o să stăm la masa asta.Se străduia să nu-şi arate furia.Ştia că Aiden era răspunzător de prezenţa libidinosului,și-i înţelegea motivele.
Emerson se adresase deja câtorva avocaţi,încercând să anuleze contractul prenupţial,iar Aiden căuta să-l împace.După părerea lui Regan,fratele ei nu făcea decât să amâne inevitabilul şi era extrem de neloial mamei lor.Pe obraji îi apăruseră pete roşii.Era furioasă,nici pomeneală.

-Bine,spuse calm Alec.Unde-ai vrea să stăm?
-Oriunde,numai aici nu.Alec luă cartonaşele cu numele lor.Se uită în jur,găsi o masă care-i convenea,fiindcă era lângă perete,şi porni într-acolo.
Fă schimb cu un medic şi soţia acestuia.
-E bine aşa? întrebă el.
-Perfect,se destinse Regan.Își puse poşeta pe scaun şi se îndreptă tocmai când uşile se deschideau oficial.Sophie şi partenerul ei intrară primii.Îi făcu semn lui Regan şi veni grăbită spre ea.Arăta uluitor.Regan îl privi pe Alec,ca să-i observe reacţia.Luase cărţile cu numele medicului şi al soţiei acestuia şi le pusese lângă ale lui Aiden cu partenera lui,şi tocmai se întorcea spre masă,când o văzu pe Sophie.Părea curios,dar nu peste măsură.În preajma Sophiei,bărbaţii aveau tendinţa de a-şi pierde şirul gândurilor,dar Alec părea complet stăpân pe sine.
Ciudat,îşi spuse Regan.Foarte ciudat.
Sophie purta o rochie neagră Chanel,nouă,şi agrafe cu diamante în păr.Regan îl recunoscu pe însoţitorul ei.Era Jeffrey Oatley,din familia proprietarilor firmei Oatley Electronics,iar Regan ştia că Jeff şi Sophie erau membri ai aceluiaşi club country.Jeff era un bărbat drăguţ şi liniştit,care întotdeauna purta haine cu două numere mai mici,de păreau gata să plesnească pe el.
-Alec,aş dori s-o cunoşti pe buna mea prietenă,Sophie Rose,spuse ea.În timp ce-l prezenta pe Jeff,observă că Sophie îi zâmbea lui Alec.Şi ea era vizibil fascinată de el.
-Tu eşti bodyguardul,sau mai bine zis detectivul,însărcinat s-o păzească pe Regan? E-n regulă,se grăbi ea să adauge,către prietena sa.Cordie mi-a explicat totul,şi te asigur că ştiu să ţin un secret.
-Sophie va fi reporteră,spuse Regan.
-Ce secret? întrebă Jeff.
-Regan are o şustă cu un caraliu,răspunse Alec.Ăsta-i secretul.
-Ce caraliu?
-Eu.Cu mine e.Şi o cuprinse cu braţul pe după talie,fără să-i mai dea drumul.
Regan se întrebă dacă-şi dădea seama că o ţinea în continuare.Totuşi,îi plăcea. Şi-i plăcea şi să-şi închipuie că erau împreună-şi,Doamne,ce putea fi mai jalnic?
-Ai vrea să stăm şi noi cu voi? întrebă Sophie şi,înainte ca Regan să poată răspunde,se întoarse spre Jeff.Vrei să găseşti şi să aduci cartonaşele cu numele noastre,te rog? Acesta se întoarse imediat să le caute.Sophie îl apucă de braţ.
-Stai o clipă.Ia-le pe toate astea de-aici şi pune-le în alte locuri.Sunt sigură că au mai rămas locuri libere,iar dacă nu,cere-i unui chelner să mai pună o masă.Nu vreau să stau cu nişte străini în seara asta.

A,şi,Jeff? Găsește şi locul lui Cordie.Va dori şi ea să stea nu noi.Regan se aplecă spre Alec şi spuse:
-Sophie şi cu mine suntem prietene încă de la grădiniţă,aşa că-s obişnuită cu felul cum se poartă ca o şefă cu toată lumea.Sophie o auzi şi râse.
-Cu toată lumea în afară de tine şi de Cordie.Totuşi,aşa e,tind să fac pe şefa,mai ales cu Jeff.El e calul meu de bătaie.
-Cal de bătaie? întrebă Alec.
-Suntem doar prieteni,îi explică ea.Dar când vreau sau am nevoie de un partener pentru câte o petrecere,Jeff vine cu mine,şi la fel fac şi eu când mă roagă.E un aranjament perfect,în perioadele când suntem singuri şi unul,şi altul.Oricum,în seara asta chiar a dorit să vină,datorită lui Regan.
-De ce datorită lui Regan? se interesă Alec.
-Are o slăbiciune pentru ea de ani de zile,îl lămuri Sophie.Nu vreţi să stăm jos?
Chemă un ospătar,care se apropie imediat.
-Vrei,te rog,să iei tacâmurile astea trei? Mulţumesc,adăugă ea,când chelnerul începu să strângă argintăria şi paharele de vin; Sophie se aplecă pe lângă el,ca s-o vadă pe Regan.Cordie poate sta în dreapta lui Alec,iar tu,la stânga lui.
-Chiar e ca o şefă,spuse Alec.Regan dădu din cap.Zâmbea,până când Sophie spuse:
-Cordie are dreptate.Zău c-ar trebui să-ţi dai jos pledul.Îţi ascunde rochia asta senzaţională.
-Nu e pled,e un şal.
-Nu-i nevoie să fii aşa de defensivă.
-Nu sunt defensivă,protestă Regan cu un calm prefăcut,deşi suna extrem de defensivă.Nu fac decât să-ţi spun că e un şal.
-Bine,răspunse Sophie,încereînd vizibil s-o împace.Apropo de rochii,ce zici de a mea?
-Îmi place foarte mult.E nouă? întrebă Regan pe un ton bănuitor.
-Oarecum.
-Ce înseamnă „oarecum?” Am luat-o de la buticul Chanel acum vreo două săptămâni,dar acum o port prima oară.
-Şi cum ai plătit-o? Cu salariul tău...Sophie se ridică.
-Am avut o recădere,e bine?
-O,Sophie...
-Mă duc să-l ajut pe Jeff să caute cartonaşul cu numele lui Cordie.Văd că se-nvârtește în cerc.Şi când mă-ntorc,să nu-mi ţii predici.Deja mă simt vinovată.

Alec se ridică în picioare în acelaşi timp cu Sophie,dar imediat ce ea plecă,se aşează la loc şi-şi rezemă braţul pe spătarul locului lui Regan.Franjurile şalului ei i se drapau peste mână,iar când Regan îşi schimba poziţia,degetele lui îi atingeau pielea.Nici unul dintre ei nu se mişcă din loc.
-Despre ce recădere vorbea? întrebă el.Sophie ne-a cerut lui Cordie şi mie s-o ajutăm să nu mai tot ia bani de la tatăl ei.
-Şi ce mare lucru? Dacă vrea să-i dea,şi ea are nevoie...Regan se întoarse spre el.
-Dar nu are cu adevărat nevoie.Şi vrea să fie complet independentă.Oftă.
-Sophie îşi iubeşte foarte mult tatăl,şi-i e extrem de loială.
-Cu alte cuvinte,e o fiică tipică.Regan zâmbi.Nimic la Sophie sau la tatăl ei nu era tipic.
-Într-adevăr,spuse ea.Recent,a luat hotărârea că e datoare să încerce să-l aducă pe calea cea dreaptă,iar dacă nu reuşeşte,atunci măcar să-l convingă să se retragă din afaceri.Alec tresări vizibil.
-Fir-aş al naibii! Regan nu e al doilea prenume al ei,aşa-i? Dom'le,cum de nu m-am prins? Ar fi fost cazul,dar mi-a scăpat.E fiica lui Bobby Rose,nu-i aşa?
-Într-adevăr,ea e.Era uluit.F.B.I.-ul îl urmărea pe Bobby Rose de ani de zile, încercând să obţină suficiente dovezi ca să-l aducă în faţa instanţei.Bobby era considerat de mulţi escrocul suprem,dar pentru că nu-i înşela decât pe cei pe care-i considera escroci şi mai mari decât el,publicul îl privea cu multă simpatie. Prăzile lui Bobby erau jucătorii pe miză mare,care-şi jefuiseră propriile companii şi tocaseră pensiile angajaţiilor,adueîndu-i cu familii cu tot la sapă de lemn.Lui Bobby Rose îi plăcea să-i vâneze pe ticăloşii ăia lacomi,ceea ce era un motiv în plus ca publicul să-l iubească.Din păcate,tristul adevăr era că şi Bobby încălca legea.Nu numai publicul,ci şi alţi escroci îl priveau pe Bobby ca pe un idol.Era modelul pe care sperau să-l emuleze.Bobby locuia undeva în Florida,şi în toate articolele scrise despre el nu fusese niciodată menţionată vreo familie.
-Spencer mi-a spus că mulţi oameni îl consideră pe Bobby Rose un Robin Hood al vremurilor noastre.Nu fură decât de la cei bogaţi...Alen o întrerupse.
-Mda,mă rog,da' banii nu-i dă săracilor,!Îi păstrează pentru el.Regan deveni rigidă.
-Face multe opere de caritate.Din privirea pe care i-o aruncă Alec reieşi chiar că o credea nebună.
-E un infractor,Regan,şi ar trebui să stea după gratii.
-E clar că ţi-ai format o părere preconceptă despre el,şi nimic din ce spun n-o să ți-o schimbe,aşa e? întrebă ea,dezamăgită.
-E un infractor,repetă Alec cu răbdare.

-Dacă ai de gând să-l judeci...Nu-i venea să creadă.
-Ai uitat ce meserie am? Regan se întoarse spre mulţimea invitaţilor care-şi căutau mesele.
-Am terminat.N-am să mai discut cu tine deapre tatăl Sophiei.
-A,păi abia am început.O trase de şal,pentru a o face să-l privească,şi o întrebă:
-Nu mi-ai spus că Sophie lucrează la un ziar?
Ar fi fost o meschinărie să nu-i răspundă.
-Ba da.La insistenţele tatălui ei,semnează cu numele de fată al mamei,dar cred că toată lumea de la ziar ştie cine e.Detectivul Wincott a aflat,şi am presupus că-ţi spusese el.Probabil că Wincott râdea de el pe înfundate.
-Nu,nu mi-a spus nimic.Cred că i-a scăpat din minte.Cum a fost copilăria Sophiei,cu un tată ca Bobby Rose?
-E un tată foarte bun.N-a lipsit de la nici o şedinţă cu părinţii,şi se ducea întotdeauna la spectacolele şccolii şi la meciurile de tenis.Participa şi la punerea maşinilor în comun pentru transportul copiilor.
-Existau şi părinţi care nu-şi lăsau copiii să umble cu Sophie?
-Da.
-Şi ai tăi?
-Dacă mi-au interzis să vorbesc cu ea? Sophie,Cordie şi cu mine eram prietene încă dinainte ca Bobby Rose să fi devenit atât de...
-Notoriu?
-Celebru,îl corectă ea.Mama mea era ocupată cu relaţiile sociale şi călătoriile.Pe mine mă creştea bunica,iar când ea s-a îmbolnăvit,m-a luat în primire Aiden.Nu cred că bunica mea ştia cine era tatăl Sophiei,dar Aiden ştia,şi nu i-a spus.Fratele meu nu mi-ar fi interzis niciodată să-i fiu prietenă.Sophie a fost întotdeauna binevenită la noi în casă,dar eu nu aveam voie să mă duc la ea.
Cu un zâmbet,adăugă:
-Totuşi,mă duceam tot timpul.Alec o întrebă pe un ton tachinător:
-Ai coborât vreodată în pivniţă? Nimeni nu ştie unde-şi ascunde Bobby Rose banii.Poate că acolo sunt.Regan îi acoperi mâna cu a ei.
-Alec,Sophie e prietena mea.Vru să-i pună încă o întrebare,dar îl opri, strângându-i mâna.
-E prietena mea.

CAPITOLUL 32

Alec detesta solemnităţile,şi nu-i prea plăcea nici scena cluburilor country,dar în seara aceea nu avea nici o obiecţie să poarte smochingul,datorită lui Regan.Avea

ceva atât de vibrant,atât de expresiv,şi totuşi emana şi o vulnerabilitate pe care o găsea absolut fermecătoare.Sophie le povestise o întâmplare tristă cu un cunoscut al ei,iar la sfârşit,Regan avea lacrimi în ochi.
-S-a terminat cu bine,spuse Sophie.Stânjenită că plânsese,Regan îşi şterse ochii cu şervetul şi râse.
-Sunt o plângăreaţă.
-Aşa era poreclită,preciza Sophie.
-Când am aflat cum îmi spuneau unii copii,plângeam.Dar asta era când eram elevă.Pe urmă,mi-a trecut.
-Regan nu-şi poate ascunde sentimentele.N-o contrazise.Îşi luă paharul de Perrier cu lămâie şi sorbi o înghiţitură.Lui Alec îi plăcea să-i observe expresiile.
Era atât de înviorător de aparte.Ceea ce simţea era vizibil pentru toată lumea.Nu juca teatru,şi nu era deloc egoistă sau egocentrică.Şi aceasta era o schimbare plăcută,faţă de celelalte fernei pe care le cunoscuse.
Regan avea o faţă care ar fi făcut cinste coperţii oricărei reviste de modă şi un trup incredibil,dar ceea ce-i plăcea cel mai mult la ea era loialitatea faţă de prietene.Sau,în fine,Poate nu cel mai mult,recunoscu el.Trupul ei arăta extraordinar.Totuşi,nu era decât o misiune profesională.Trebuia să-şi reamintească acest lucru de fiecare dată când îi privea gura aceea irezistibilă.
Sophie se scuză şi plecă să-şi caute partenerul.Alec se aşeză din nou,refuză vinul pe care i-l oferea chelnerul,şi o întrebă pe Regan,arătând cu capul spre băutura ei nealcoolică:
-Aia-i bună de ceva? Regan îi dădu paharul şi-l privi cum îl bea.Zâmbind,spuse:
-Trebuia doar să guşti.
-Eu nu gust niciodată.Dacă vreau să beau ceva,nu mă încurc.Cam asta e toată filosofia mea de viaţă.
-Nu guşti,ci dai de duşcă? Văzându-l că dădea din cap,râse.
-Când erai în colegiu,făceai parte dintr-o societate studenţească,nu?
-Sigur că da.Şi am mâncat o mulţime de cartofi prăjiţi.Puse paharul gol pe masă,mai comandă două,câte unul pentru fiecare,şi spuse:
-Capul sus.
-Poftim?
-A venit Aiden.Regan încă mai zâmbea când se întoarse şi şi văzu fratele intrând în sala de bal.Nu era însoţit,şi n-o observă pe Regan,dar în fond masa lor era ascunsă într-un colţ dosnic.Îl privi cum mergea spre podium,unde-l aştepta Daniel O'Donnell,administratorul Spitalului Parkdale.Sophie îl văzu şi ea pe Aiden,în timp ce se întorcea la masa lor.

Se grăbi să-i iasă în întâmpinare,îi spuse ceva care-l făcu să zâmbească,apoi se întinse şi-l sărută pe obraz.Spencer intră peste un minut,împreună cu Cordie.Şi el zâmbea.Părea relaxat.Nedormit,dar destins.Fără îndoială,avea să simtă a doua zi efectele decalajului orar.
-Omul care e cu Cordie...
-Spencer,da?
-Da,el e.
-Observ asemănarea de familie.Dar îl mai recunosc şi dintr-o fotografie pe care mi-a arătat-o Henry,într-un ziar.Tu şi fraţii tăi eraţi la o inaugurare.Henry mi-a spus că voia să şi-o pună în ramă,fiindcă rareori se întâmplă să fiţi toţi patru împreună.Regan dădu din cap.
-Aşa e.Se pare că nu ne întâlnim cu toţii decât la înmormântări şi în momente de criză.
-Ce fel de momente?
-De criză.Alec îşi rezemă coatele pe masă,cu gândul la ceea ce auzise.
Regan reveni cu privirea spre Spencer,spunând:
-Cred c-ar trebui să mă duc să-i urez bun-venit fratelui meu.
-Doi fraţi de-ai tăi sunt aici,preciză Alec.Zâmbind,Regan răspunse:
-Într-adevăr,dar n-am să mă port frumos decât cu unul dintre ei.Alec zâmbi şi el.
-Vorbeşti ca o adevărată soră.I se desfăcuse nodul şalului,iar când îşi împinse scaunul înapoi ca să se ridice,şalul căzu pe jos.Alec sări în picioare.Rochia îi arăta atributele fizice cam prea mult ca să fie pe placul lui.Ba nu,nu era tocmai aşa.Îi plăcea s-o privească.Dar nu voia s-o mai vadă şi alţii.Tocmai se pregătea să-i ceară să-şi pună pătura la loc,când Regan se întoarse spre el.Îi despărţeau doar câțiva centimetri.Dacă mai înainta doar puţin,i-ar fi atins gura cu a lui.Se opri la timp.Nu avea căderea să-i spună cum să se îmbrace şi cum nu,oricât de mult l-ar fi preocupat.Dacă ar fi încercat aşa ceva cu vreuna dintre surorile lui,
i-ar fi râs în faţă.Apoi,i-ar fi tras o săpuneală.Totuşi,Regan nu era sora lui.*E o misiune,nimic mai mult.*.Aceste cuvinte deveniseră o mantră în mintea lui,şi totuşi,îi era greu să le accepte.
-Alec? Ce spuneai?
-Stai în sală,răspunse el ursuz.Am să te supraveghez,dar nu ieşi din sală.
-Da,desigur.Cordie îl aducea pe Spencer spre Regan.Le ieşi în cale la jumătatea sălii de bal,îşi îmbrățișă fratele şi-i ură bun-venit acasă.
Alec îi privea,în timp ce-şi scotea telefonul celular.Formă numărul de mobil al lui Wincott.Acesta îi răspunse la al doilea apel.Nu pierdu vremea cu introducerile.

-Verifică fraţii.
-E chiar atât de plicticos balul,hmm?
-Vorbesc serios.Verifică-i.
-I-am şi verificat.Şi era vorba că nu te amesteci în investigaţii.
Lui Alec îi era aproape imposibil să stea cu mâinile-n sân.Nu voia să pericliteze viitorul lui Wincott în departament,şi ştia că dacă Lewis afla că făcea mai mult decât s-o păzească pe Regan,i-ar fi făcut zile fripte lui Wincott.
-Deci,ce părere ai?
-Poate că tipul ăsta a luat în vizor toată familia,sau poate că se foloeşte de Regan ca să-i adune pe toţi fraţii înapoi la Chicago.Ştiu că i-ai verificat,dar mai insistă. S-ar putea să fie ceva la mijloc.
-Bine.O să săpăm mai adânc.
-Ascultă,ştiu că eşti suprasolicitat şi n-ai destul oameni.Am să-l sun pe Gil,să-l rog să se intereseze şi el de câteva lucruri.
-Deci,nu eşti implicat,dar te implici?
-Vreau neapărat să urmăresc o anumită presimţire.
-N-am nimic împotrivă...dacă nici Gil nu are.
-S-a ivit ceva nou în legătură cu Regan?
-De azi-dimineaţă când ai întrebat ultima oară? Nu.Singurii oameni care-i poartă pică sunt cei cărora le-a refuzat subvenţiile.Deşi au existat vreo doi sonaţi-înţelegi,indivizi care voiau banii pentru invenţii năstruşnice-dar au ieşit bine la verificări.Ciudat,dar bine,preciza el.Ţi-am spus deja că-l cercetăm pe Peter Morris,adăugă.Şi pe prietenele ei le-am controlat.Cred că între timp ai aflat cine-i tatăl lui Sophie Rose.
-Mersi că mi-ai spus.Wincott râse.
-Era să cad de pe scaun când am aflat.Pentru Regan şi fraţii ei pare să nu aibă nici o importanţă.Nu condamnă fiica pentru păcatele tatălui.
-Aşa se şi cuvine.
-Pe Bobby Rose l-am eliminat.Acum te las,că mă mai sună cineva.Alec închise telefonul şi-l puse la loc în buzunar.Rămase rezemat cu spatele de perete şi cu braţele încrucişare pe piept,privind mulţimea.Aiden se alăturase fratelui şi surorii lui.Cordie părea să fie singura pe care o interesa ceea ce spunea.
Nu,*"interesa*" nu era cuvântul cel mai potrivit.Părea fascinată.Regan,pe de altă parte,arăta furioasă.Aiden încă mai vorbea când sora lui clătină din cap,se întoarse şi porni înapoi spre masă.Câțiva bărbaţi încercară încercară să intre în vorbă cu ea,dar nu făcu decât să le zâmbească din trecere,continuându-şi drumul.Alec îi trase scaunul,dar Regan nu se aşează.

Rămase lângă el,privind spre intrare.Cordie o urmase,şi-i zâmbi lui Alec când acesta o ajută să se aşeze.
-După cine te uiţi? o întrebă ea pe Regan,în timp ce-şi punea şervetul pe genunchi;se întoarse spre uşă,apoi spuse: a,am văzut...
-Ce-ai văzut? întrebă Alec.Tocmai au intrat domnul Libidinos cu doamna,spuse Cordie.Alec nu comentă,urmărindu-i doar pe cei doi cu privirea în timp ce mergeau printre mese.Chipul lui Emerson era roşu,de la alcool,fără îndoială.
Soţia lui îşi potrivea corsajul şi-şi înfoia părul lung,platinat.Un cuplu interesant,conchise el,întrebându-se ce aflase Wincott despre ei.
Sophie şi Jeff reveniră la masă,iar Sophie îşi lungi gâtul ca să-i vadă şi ea pe cei doi.După ce se aşezară,se întoarse spre Regan şi spuse:
-Toată familia e aici.Nu-i aşa că-i fermecător?
-Absolut super.
-Walker nu-i aici,sublinie Cordie.
-Eram sarcastică,replică Sophie;le ceru lui Regan şi Alec să se aşeze,pentru numele lui Dumnezeu,apoi adăugă:Aiden nu avea nici un drept să-l invite pe Emerson.Ştie ce părere are Regan despre el.Găsesc că e o imensă lipsă de loialitate din partea lui,şi i-am şi spus-o.Cordie sări imediat în apărarea lui Aiden:
-N-ai de unde să ştii dacă el l-a invitat sau nu.
-Ba cum să nu ştiu? i-o întoarse Sophie Chiar el mi-a spus că l-a invitat,se repezi ea să adauge,când Cordie păru gata s-o contrazică.
-Şi ce-a spus când l-ai făcut neloial? întrebă Cordie.
-A zis că aşa ceva era mai ieftin decât un proces,şi că să fiu cuminte-n seara asta. Încă mă mai tratează ca pe-o puştoaică de zece aniApărură chelnerii,cu felul întâi.În timpul cinei,conversaţia se abătu spre subiecte mai uşoare,lucru pentru care Regan fu recunoscătoare.Jeff povesti câteva anecdote amuzante despre o competiţie de tenis în care se înscrisese,iar Regan căută să pară interesată.Nu-i era foame.Apariţia lui Emerson îi tăiase apetitul,dar nimeni nu părea să observe că-şi plimba mâncarea prin farfurie.După cină,chiar înainte de a începe dansul,
Daniel O'Donnell se urcă pe podium şi bătu cu degetul în microfon,ca să atragă atenţia tuturor.
-Vă rog să-mi spuneţi că n-au să fie vreo duzină de vorbitori plicticoşi,spuse Cordie.
-Doar un singur vorbitor plicticos,replică Regan.
-Pentru o mie de dolari tacâmul,ar trebui să nu fim obligaţi să ascultăm pe nimeni,remarcă Sophie.

-Taci,şopti Cordie.Te-aude lumea.Un moment mai târziu,după ce administratorul le mulţumi tuturor pentru participare,o prezentă pe Regan.Cordie şi Sophie râseră amândouă.
-Scurt şi interesant,îi ceru Sophie.
-Tocmai voiam să vorbesc lung şi plicticos,o tachină Regan.
Hotărâtă să improvizeze,îşi lăsă însemnările în poşetă.Alec se ridică în acelaşi timp cu ea,dar n-o urmă.Privea mulţimea şi uşile.Observă că toţi ochii o urmăreau pe Regan în timp ce mergea spre podium.Regan avu nevoie doar de treizeci de secunde pentru a capta atenţia ascultătorilor şi de mai puţin de-atât ca să-i fascineze.Spitalul se afla în mijlocul cartierelor sărace,iar Regan puse accentul pe importanţa de a-l ține deschis.Era o nevoie disperată de bani pentru paturi suplimentare,ceea ce indica un plan de expansiune.
-Şi pentru asta vă aflaţi aici,spuse ea.O ascultau zâmbind,în timp ce-i seducea în numele cauzei.Alec era uimit.Vorbea despre bani şi-i făcea s-o asculte.
Ţinea auditoriul în palmă,iar când termină,Alec simţea nevoia să-şi sacrifice toate economiile ca să contribuie.Atât de convingătoare era.Se simţea o asemenea pasiune în vocea ei,şi atâta hotărâre de a duce treaba până la capăt Era o latură pe care Alec încă nu i-o mai văzuse,şi era cu atât mai impresionat.Pur şi simplu îl cucerea tot mai mult.Fu salutată cu aplauze în picioare şi înconjurată imediat de invitaţi.Lui Alec nu-i plăcea îmbulzeala din jurul ei.Se duse la ea,o cuprinse cu un braţ şi o trase înapoi,rezemându-i umerii de pieptul lui.
Îl zări pe Emerson,care venea spre ea clătinându-se,cu paharul în mână şi o mutră încruntată.
-Vino,hai să dansăm,o chemă el.
-Încă n-a început muzica.
-Am să fredonez.O trata ca pe o minge de fotbal strânsă sub braţ,în timp ce mergea în zigzag spre ringul de dans.Noroc că muzica începu chiar în momentul când o cuprinse în braţe.
-Alec?
-Da?
-Îţi mulţumesc.Alec,care privea prin mulţime,îşi coborî ochii spre ea,zâmbind.
-L-ai văzut venind? Creştetul ei îl lovi uşor în bărbie,când dădu din cap.Cu degetele îl gâdila la ceafă.Alec se strădui din răsputeri să nu aibă nici o reacţie, dar nu putea să nu se gândească la senzaţia atât de firească de a o avea în braţele lui.Când Regan îl privea drept în ochi,începea să-şi ima totgineze tot felul de lucruri.Domn'le mare nevoie mai avea de-o partidă de amor.Mda,de-asta era atât de puternic efectul ei asupra lui.De poftă.Numai atât era.Vechea poftă carnală.Şi

trebuia să aibă capul limpede şi să nu-şi mai tot imagineze cât de minunat o simţea în braţe,şi cum ar fi simţit-o în pat,cu picioarele...
-Nu trebuie să mai stăm mult.Unul dintre ospătari îi atrase atenţia.Stătea lângă uşă,cu o tavă în mână,privind-o fix pe Regan.Sub ochii lui Alec,un alt chelner îl bătu pa umăr,făcându-l să se pună iar în mişcare.
-Nu mă grăbesc să plec.La cine te uiţi? îl întrebă ea.Ospătarul ieşi din sală cu tava goală.
-La nimeni anume.
-N-ai murit de plictiseală? Alec zâmbi.
-Mai respir,nu? Cântecul se termină.Alţi bărbaţi porniră spre Regan,dar Alec reuşi să-i evite,conducând-o înapoi la masă fără să se mai oprească.
-E nepoliticos să mă tragi aşa după tine.Trebuie să mă port frumos cu oamenii ăştia,ca să-mi dea o parte din banii munciţi de ei,pentru extinderea spitalului.
-Majoritatea celor de-aici n-au muncit pentru bani.I-au moştenit.
-Da,dar tot trebuie să...O întrerupse:
-Te poţi purta frumos cu ei şi stând jos aici.În timp ce-i trăgea scaunul,adăugă:
-Doar nu vrei s-o laşi pe Cordie singură la masă,nu?
Scaunul îi atinse dosurile genunchilor.Nu avea de ales.Vrând,nevrând,trebuia să se aşeze.
-Ai observat că nu e la masă.Dansează.
-Da,dar o să se întoarcă.Ţi-e frig,remarcă el,aşezându-se alături.Mai bine pune-ţi marama înapoi.O pleoapă a lui Regan începu să tresară.
-Nu e maramă.Alec îi drapa şalul pe umeri,atingând-o cu degetul pe gât.
Stătu lângă el câteva minute,uitându-se la cuplurile de pe ringul de dans,dar din când în când aruncându-i şi lui câte o privire.Îşi imaginase oare acea atingere, fiorul pe care i-l stârnise?
Era oare atât de flămândă după afecţiune încât un simplu contact între mâna lui şi pielea ei să fie de ajuns ca s-o ia cu ameţeli?
„*Nu te gândi*," îşi spuse."*Gândeşte-te la altceva.La prietenele tale*." Da,la ele avea să se gândească.Se distrau bine?
Sophie părea că da.Ea şi Jeff conversau cu însufleţire în timp ce treceau pe alături valsând,iar Cordie,observă Regan,dansa cu Aiden.
-Ce părere ai despre prietenele mele? Privind-o pe Cordie,Alec răspunse:
-Îmi plac.Regan zâmbi ca şi cum i-ar fi făcut un compliment.
-Când eram mici,Cordie şi cu mine nu ne îndoiam că Sophie avea să se mărite înainte de a împlini douăzeci de ani,dar acum nu mai suntem atât de sigure că se va aşeza vreodată la casa ei.Se distrează prea bine.Cordie,pe de altă parte,e o

adevărată romantică.Zice că aşteaptă adevărata dragoste.Alec arătă cu capul spre ringul de dans.
-Poate că a şi găsit-o.Aplecându-se într-o parte,spre Alec,Regan privi mulţimea. Când o zări pe Cordie,izbucni în râs.
-Dansează cu Aiden,pentru numele lui Dumnezeu!
-Într-adevăr.
-Vrei să spui că Aiden şi Cordie...? Râse din nou.Posibilitatea i se părea ridicolă.Alec ar fi vrut să-i spună să se uite la faţa prietenei sale.
Felul cum îl privea Cordie pe Aiden sugera clar că ea,cel puţin,avea o pasiune pentru el.Nu credea totuşi că Aiden îşi dăduse seama.
-S-ar putea să mă înşel,spuse el,preferând să fie diplomat.
-Te înşeli.Aiden o consideră pe Cordie doar prietena mea.Nimic mai mult.A văzut-o crescând,pentru că venea mereu pe la noi pe acasă.Iar pentru ea,el nu e decât fratele meu...
-Mda,am înţeles.Fratele tău şi nimic mai mult,este?
-Exact.Continuară să privească perechile de dansatori.
-Daniel pare îngrijorat,remarcă Regan.
-Cine e Daniel?
-Daniel O'Donnell.Observă că nici acum nu înţelesese despre cine vorbea.
-Administratorul spitalului.Vrea să circul printre oameni şi să le cerşesc bani.Nu vii şi tu cu mine?
-Nu,te pot privi şi de-aici cum cerşeşti.Numai să rămâi în sală,ca să te pot vedea.
Fu cât pe ce să adauge:„*Şi ţine-ţi pe tine prelata,sau cum s-o fi numind drăcia asta...”*,dar se opri la timp.Se rezemă de perete,privind-o cum pleca.O dată,
Regan se întoarse din mers şi-i zâmbi.Îi văzu gropiţa pe care se prefăcuse că n-o observa,de când îi zâmbise prima oară.Îi plăceau femeile cu gropiţe,indiferent unde le aveau.Telefonul celular începu să vibreze.Nu se uită la numele apelantului înainte de a răspunde.
-Buchanan.Era Noah Clayborne.
-Am rămas la Seattle.
-Ce faci acolo?
-Mănânc peşte.
-Deci,nu vii la Chicago?
-Probabil că nu.Unde eşti? Aud muzică.
-La un club country,iar ceea ce auzi e o orchestră.Sunt la datorie,îi explică el.
-Și ce faci? Alec oftă,pregătindu-e pentru interogatoriul care urma.
-Muncă de bodyguard.

-Hm.Cred că-i mai bine aşa,decât o suspendare.Unde-ai încurcat-o?
-Ce te face să crezi că am încurcat ceva? Noah râse.
-Glumeşti,nu? Ai fost retrogradat ca bodyguard.Ai greşit tu ceva,nici vorbă..
-Mda,bine.L-am pus pe locotenent într-o lumină proastă.Prietenul lui era băgăreţ ca de obicei.
-Cum ai reuşit?
-Mi-am dat demisia,răspunse Alec,apoi adăugă: ascultă,e o poveste lungă.Am să ţi-o spun eu odată,la o bere.
-Mda,bine.Atunci,poate că ne vedem la Boston.Am să te sun.
-Stai o clipă.Vreau să te întreb ceva.
-Ce?
-O să ţi se pară cam ciudat,dar eram curios doar...
-În legătură cu ce? întrebă Noah,auzindu-l că ezita.
-Cu femeile.
-Hmm.Credeam că ţi-a făcut educaţia sexuală taică-tu,sau vreun frate mai mare, dar dacă...
-Ce-am mai râs,îl întrerupse răstit Alec.Mă întrebam...
-Mda? Hai,dă pe gură.
-Ai avut de-a face cu multe femei.
-Păi,îmi plac.
-Şi ai avut câteva relaţii,nu? înţelegi la ce mă refer.O relaţie care să dureze mai mult de douăzeci şi patru de ore,poate chiar o săptămână? Scurtă,dar tot relaţie.
-Da,am avut.
-Bine,deci uite ce mă interesează.În vreuna din relaţiile astea,ai devenit vreodată posesiv? Te-a deranjat vreodată faptul că alţi tipi încercau să se dea la femeia cu care erai?
-Măi frate...! Cine e?
-Tu răspunde-mi la întrebare.
-Nu,n-am devenit niciodată posesiv,răspunse râzând Noah.Nu era răspunsul pe care dorea Alec să-l audă,iar acum îi părea rău că-l întrebase,pentru că-i stârnise curiozitatea.
-Eşti într-o relaţie cu o femeie,şi nu vrei ca alt bărbat să se dea la ea.Am înţeles bine? Ştia că Noah îl provoca anume,dar nu-şi putu stăpâni reacţia.
-Nu,fir-ar să fie! N-ai înţeles nimic! Nu-s în nici o relaţie cu nimeni.
-Hm.
-Ce,hm?
-Nu te culci cu ea,dar tot te simţi posesiv.

Alec îl văzu pe Emerson pornind iar spre Regan,care stătea cu fraţii ei,vorbind cu administratorul spitalului.Acesta părea să-i soarbă fiecare cuvânt.
-Ascultă,ţi-aş fi recunscător dacă nu i-ai spune lui Nick despre discuţia asta.
Noah râse.
-Mda,de parcă ai vreo şansă.Fratele tău mi-e partener.Trebuie să-i spun.Ne petrecem mult timp în patrulări împreună,iar ăsta-i un subiect de conversaţie tipic pentru patrulări.Şi-n plus,cât de des am ocazia să fac mişto de vreunul din fraţii lui? Alec simţea cum îi creştea enervarea.
-Nu e nimic de spus.Își imagină cum ar fi vârât mâna prin telefon ca să-l strângă pe Noah de gât.Ciudat,dar această fantezie făcu să-i mai vină inima la loc.Încă mai era îngrijorat că adusese vorba despre acel subiect şi ştia că Noah n-avea să uite prea curând.
-Ascultă,Alec.Mai bine ai grijă,altfel n-ai să pleci de la Chicago burlac.Ştiu eu ce spun.I-am văzut şi pe Nick şi Theo cum au păţit-o.Şi e un spectacol destul de dureros.Amândoi fraţii tăi au trecut prin faza aia puerilă,nu-mă-uit,nu-pun-mâna, nici-nu-mă-gândesc-măcar,prima dată când şi-au cunoscut nevestele.
-Iar ţie n-o să ţi se întâmple niciodată asta,nu-i aşa,Noah?
-Pe dracu'!Alec râse,înveselit din nou.Aproape că auzise fiorul din vocea prietenului său.
-Ai terminat cu discuţiile despre gagici?
-Mda.Noah trecu la problema pe care o considera mai importantă.Îi povesti lui Alec despre excursia la pescuit pe care o pregătea împreună cu Părintele Tommy,alt prieten de familie.
-Ne gândim să mergem în Canada.Te interesează?
-Sigur,dacă reuşesc să scap.Acum Regan dansa cu partenerul Sophiei.Cum îl chema? A,da,Jeff cutare.Era inofensiv.Emerson,însă,nu părea la fel de inofensiv.
O privea pe Regan cu furia radiindu-i din ochi.Stătea rezemat de un stâlp,bând dintr-un pahar înalt,în timp ce aştepta să se termine melodia.Era clar că avea de gând s-o hărţuiască.
-Tre' să te las,mormăi Alec şi încheie convorbirea.Emerson o prinse pe Regan tocmai când părăsea ringul de dans.Alec porni spre ei,apoi se opri.Mai bine să nu intervină.Era o femeie în toată firea.Putea să se descurce şi singură.
Expresia lui Regan era rece ca gheaţa,dar nu se feri de Emerson.Rămase pe loc,în timp ce individul vorbea întruna.Când se satură,vru să plece,dar Emerson o apucă de antebraţ şi nu mai vru să-i dea drumul.Atitudinea ei nu se schimbă,
însă a lui,da.Regan îi acoperi mâna cu a lui şi,după expresia de şoc şi durere de pe chipul beţivului,Alec presupuse că-i îndoise vreo două degete într-o poziție

nefirească.
-„*Bravo,fetiţo*!” Alec era mândru de ea.Copilăria petrecută împreună cu trei fraţi mai mari avusese unele avantaje,totuşi-chiar dacă acei frați erau autoritari şi băgăreţi.Regan întârzie mult timp la masă.Dădu ocol sălii,întâlnindu-se cu invitaţii,iar spectacolul era foarte amuzant.Oamenii o iubeau pe Regan-sau, majoritatea,în orice caz.Când nu era ocupată să-și îndese sânii siliconaţi înapoi în rochia din pile de leopard,nevasta lui Emerson se uila la ea încruntată.
Din când în când,Regan se întorcea spre Alec şi-i zâmbea.Probabil voia să se asigure că era tot acolo.Trecură patruzeci şi cinci de minute până termină de vândut spitalul.Scrută mulţimea şi îl reperă pe Aiden.Avu nevoie de câtva timp ca să ajungă la el,pentru că oaspeţii o tot opreau,unii luând-o de mână în timp ce vorbeau cu ea.Când ajunse în sfârşit la fratele ei,acesta i se adresă fără a-i lăsa timp să spună ceva,iar după expresia ei se văzu clar că nu-i convenea ce auzea.
Câteva clipe păru şocată,dar îşi reveni repede.Era roşie la faţă,şi clătină din cap de mai multe ori.Apoi li se alătură şi Spencer,iar Alec îşi dădu seama repede că fraţii erau de aceeaşi părere,pe care Regan nu le-o împărtăşea.Ar fi pariat pe o sută de dolari că era vorba de Emerson.Când reveni la masă,Regan tremura.
Alec ştia că de furie,nu de oboseală.Era prea furioasă ca să stea jos,şi rămase în picioare lângă el,încercând să se calmeze.
-Te pot ajuta cu ceva? o întrebă el.
-Nu,dar îţi mulţumesc pentru ofertă.
-Atunci,îţi propun să respiri de câteva ori adânc,ca să-ţi treacă.Nimic nu-i scăpa.
-Ai văzut?
-Da.
-Fraţii mei sunt atât de...Alec aşteptă un epitet pe care numai o soră îl putea găsi.
-Atât de cum? întrebă el,încercând să nu zâmbească.
-Pragmatici.Clipi din ochi.Vorbea de parcă pragmatismul ar fi fost un păcat de moarte.
-Şi e îngrozitor,nu?
-În situaţia asta,este.Şi nu mai râde de mine.Îşi ţinea pumnii strânşi şi spinarea rigidă ca o coloană de marmură.Alec o cuprinse pe după umeri,strângând-o uşor.
Întorcându-se spre el,cu spatele la sală,Regan se gândi să-i spună că nu era nevoie să mai stea,dar cuvintele i se învălmăşeau.El era de vină.Felul cum o privea,cu atâta căldură şi amuzament vizibil...Nu mai cunoscuse nici un om ca el.
-Alec?
-Da? Ea apropie cu un pas şi-i şopti:

-Mă întrebam...Alec nu scoase o vorbă.O aşteptă doar să continue.Regan simţi că roşea.
-Dacă ne-am fi întâlnit în alt loc...în alte împrejurai...oare ai fi...?
Nu mai continuă.Nu era nevoie.Alec dădu din cap,răspunzând încet:
-A,da,aş fi.Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă câteva minute.Orchestra cânta o piesă veche a Robertei Flack.Regan îşi luă şalul,îl împături şi şi-l puse pe braţ.Îl privi în ochi.
-La ce te gândeai? întrebă,fără să se poată abţine.Zâmbetul lui ar fi putut topi oţelul.
-Am să-ţi spun mai încolo.
-Spune-mi acum.Alec se uită iar prin sală.Regan crezu că refuza să-i răspundă, până când spuse:
-Acum sunt de serviciu.
-Şi...? insistă ea.El zâmbi.
-Mai târziu,voi fi în timpul liber.

CAPITOLUL 33

Faptele spuneau mai mult decât vorbele.
În drum spre hotel,conversară foarte puţin După ce se asigurară că nu erau urmăriţi,Alec începu să se gândească la situaţia lui actuală.Era hotărât să afle de ce-i era atât de greu să-şi ţină separate viaţa profesională şi cea personală.
Ştia ce trebuia să facă.Ar fi trebuit s-o lase pe Regan naibii-n pace,să-i spună locotenentului că se săturase,să-şi stângă catrafusele şi să plece din oraş.Da,asta ar fi trebuit.Totuşi,avea senzaţia că nu urma să facă acest lucru.Regan i se vârâse deja pe sub piele,iar acum îi răscolea şi minţile.Nu era sigur cum se întâmplase, nici ce-ar fi putut să facă,iar neştiinţa îl făcea să se simtă nervos ca un animal încolţit.Lângă ea,însă,arăta absolut calm.De când plecaseră de la clubul country, Regan se uita drept înainte,stând nemişcată.Era atât de rigidă,încât Alec bănuia că dacă arunca în ea cu o monedă ar fi ricoşat.Regan îşi dădea toată silinţa să pară calmă şi detaşată.Nu voia ca Alec să ştie cât era de nervoasă,şi era destul de sigur că se ascundea acceptabil.Niciodată nu se mai simţise astfel,atât de încordată şi crispată.Totul,la el,îi risipea concentrarea-felul cum zâmbea,cum se mişca,şi cum o privea.Probabil la fel se uitase la cel puţin o sută de alte femei şi,cu siguranță,obţinuse de la ele tot ce dorise.Oricât de nebunesc ar fi fost să recunoască,simpla lui apropiere,în maşină,îi tăia respiraţia.Alec observă că-şi încrucişase braţele pe piept şi stătea încruntată.Nu ştia la ce se gândea,dar nu era deloc un lucru plăcut.

-S-a n-ntâmplat ceva?
Sigur că s-a-ntâmplat ceva.Tocmai mi-am dat seama că-s complet idioată.
-Nu,nimic.
-Bine,îi acceptă el minciuna.Atunci,la ce te gândeşti?
-În clipa asta? Trăgea de timp,încercând să găsească un răpuns banal.
-Nu,acum o săptămână,joi,îi zâmbi el.Da,în clipa asta.
-La atracţia fizică,izbucni ea.
-Nu pe bune? N-aş fi ghicit.Regan se prefăcu indiferentă.
-M-ai întrebat.Ţi-am răspuns.
-Şi,ce-i cu atracţia fizică?
-Tocmai mi-am dat seama că e incontrolabilă..Poate fi...instantanee.
Da,instantanee,dădu ea din cap pentru a-şi accentua cuvintele.Abia când Alec îi acoperi mâna cu a lui,îşi dădu seama că-şi înfipsese unghiile în piele,încetă imediat.Retrăgându-şi mâna,Alec spuse:
-Abia acum ai aflat? Regan îşi schimbă poziţia,împreunându-şi mâinile în poală.
-Mă gândeam doar...spuse ea pe un ton defensiv.N-o lăsă să scape cu atât.
-Ba nu,ai spus că tocmai ţi-ai dat seama că uneori...îl întrerupse:
-Bine,poate că abia acum am înţeles.Înainte,n-am stat să mă gândesc.
-La atracţia fizică? După amuzamentul din tonul lui,Regan îşi dădu seama că se distra copios.
-Of,mai taci din gură.
-E uşor să te irite omul.
-Uneori.Dar ştiu foarte bine să-mi ascund sentimentele,când vreau.Alec râse.
-Nu ştii deloc.Se vede de la o poştă.Faptul că-i făcuse o asemenea impresie o copleşea.
-Dă-mi voie să te contrazic,insistă ea.Am ani de experienţă.Iar dacă n-aş vrea să ştii la ce mă gândesc,ai încredere-n mine: n-ai şti.Exasperat,Alec răspunse:
-Nu mă interesează câți ani ai exersat,tot nu te pricepi să ascunzi nimic.Fiecare emoţie ţi se citeşte pe faţă.N-avea de gând să-l mai contrazică.În nici un caz nu ţinea să aibă ultimul cuvânt.
-Te înşeli.Alec schimbă subiectul.
-Toti tipii ăia din seara asta,de la club...
-Da?
-Te-ai întâlnit vreodată cu careva dintre ei?
-Nu.
-Şi acum,ai pe cineva?
-Nu.

-Hm.Regan zâmbi.
-Ce „hm”?
-N-aş fi bănuit.
-Tu eşti cu cineva?
-Nu.
-Hm.Alec începu să râdă.
-Ce „hm”?
-N-aş fi bănuit.Apoi adăugă:
-Cred că ar trebui să vorbim despre altceva.
-De ce?
-Aşa.
-Bine.Ai avut vreodată o relaţie pe termen lung?
-Ăsta nu-i alt subiect.
-Ai avut? Schimbă banda de circulaţie,se uită în oglindă,apoi îi aruncă o privire.
-Îmi răspunzi,sau ce?
-Am avut...un fel de relaţie cu un bărbat pe nume Dennis,dar s-a terminat acum câteva luni.
-Ce „fel de” relaţie?
-Aş fi vrut să reuşească.Nu exista atracţie fizică,dar speram să apară cu timpul.
-Aşa ceva nu se poate programa.Sau există,sau nu există.Regan dădu din cap,dar nu comentă.
-O luăm pe prima la dreapta.
-Ştiu.De-asta ai terminat-o?
-De unde ştii că eu am terminat-o? *Fiindcă Dennis ar fi trebuit să fie nebun de legat ca să te părăsească.*
-Am ghicit doar.
-Da,eu am terminat-o.Îl interesau banii mei,nu eu.Când mi-am dat seama ce canalie era,am fost mai mult furioasă decât rănită.Niciodată n-am...
-Niciodată n-aţi ce?
-Relaţia n-a devenit fizică.Nu-i venea să creadă că-i spusese asta.
-Pentru că nu exista atracţie fizică.
-Exact.
-A avut resentimente?
-La început,poate.Mă suna des.Dar în cele din urmă a renunţat şi şi-a văzut de viaţa lui.Ultima dată când am auzit de el,se logodise.
-Cam repede.
-Cu o moştenitoare.Alec dădu din cap.

-I-ai spus lui Wincott despre Dennis?
-Da.Câteva.minute,nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă.Regan se gândea la Alec şi la reacţia ei faţă de el.Era periculoasă,atracţia aceea.Îşi făcea doar meseria,iar când termina,avea să plece.Nimic mai simplu.Dacă se ataşa prea strâns de el,plecarea lui urma s-o lase nefericită.
Okay,care erau toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să se încurce cu el,oricât de scandaloase? Desigur,exista un singur motiv evident.I s-ar fi frânt inima.
Până şi să-l sărute ar fi fost neetic,decise ea,şi poate chiar ar fi constituit un temei de dare în judecată pentru hărţuire sexuală.Oftă.Aşa s-o ajute Dumnezeu, începea să gândească la fel ca Aiden.Numai lui îi veneau întotdeauna în minte, din primul moment,aspectele legale.Dar se putea întâmpla.În fond,omul era nedezlipit de ea.Iar autoritatea îi aparţinea ei,nu? Şi,într-un fel,nu pentru ea lucra? I se ordonase s-o protejeze,iar dacă ea îi făcea vreun avans sexual,avea tot dreptul s-o dea în judecată.Parcă-şi şi vedea fotografia tipărită prin toate ziarele, şi reporterii alergând după ea prin tribunal.Putea să iasă un coşmar.
Când ajunseră la hotel,Regan se convinsese că-şi controla complet propriile emoţii.Şi le pusese pe toate în ordine.Da,categoric,era din nou stăpână pe situaţie.Alec o luă de mână în timp ce traversau holul.Arătă cu capul spre paznicul din faţa lifturilor,îi verificase deja acreditările şi ştia cine era.
În timp ce urcau spre etajul ei,Regan spuse:
-Îmi pare rău că nu ţi-am făcut cunoştinţă cu Spencer.
-E-n regulă.N-a părut o revedere prea plăcută.
-Ai observat?
-Vrei să zici că-ţi ascundeai emoţiile şi n-ar fi trebuit să observ?
-Îţi râzi de mine?
-Puţin.Liftul se opri.Alec ieşi primul.Îl salută pe poliţistul de lângă uşă.
-Totu-i în ordine?
-Da,domnule.
-Perfect.Toate camerele de pe coridorul ei erau neocupate şi aşa aveau să rămână până la noi ordine.Aceasta era încă o măsură de prevedere pe care Aiden o luase fără s-o consulte.
-Poliţistul ăsta mi se pare cunoscut de undeva,spuse Regan.Dar nu l-am mai văzut pe-aici,aşa-i?
-Într-adevăr.Asta-i prima lui noapte.L-ai văzut în biroul lui Lewis.
-Exact.Îl apărai.N-a fost concediat,hu-i aşa?
-Nu,o asigură el.Face ore suplimentare aici,ca să mai câştige un ban.
Regan dădu din cap,apoi întrebă:

-Mâine ai să fii aici?
-Da.
-Sigur? E duminică.
-Ştiu.
-Când ai să-ţi faci bagajele?
-Lasă-mi mie grija asta.
-Atunci,mâine am să te prezint lui Spencer.Şi vei vorbi din nou şi cu Aiden.Nu va fi o mare plăcere? Amândoi vor încerca să te-nveţe cum să-ţi faci meseria.
Alec ridică din umeri.
-Asta n-o să mă deranjeze.Deci,am să-i văd pe amândoi?
-A,da.Astă seară,înţelegi,a fost runda întâi.Mâine vor încerca din nou.
-Ce să încerce din nou?
-Să mă convingă să-i acordăm lui Emerson un aranjament.Totuşi,nu voi fi de acord,indiferent cât e de practic.
-Vrei să spui că astă seară,la petrecere,au încercat să te îmbrobodească?
Regan dădu din cap.
-Sigur că da.Probabil ştiau că nu voi face o scenă.Alec zâmbi.
-Şi ai făcut multe scene în trecut?
-Când eram mai tânără.Dăduseră colţul şi stăteau în faţa uşii ei.Regan încercă să-i mulţumească şi să-i ureze noapte bună.Alec făcu o mutră exasperată,îi luă cheia din mână şi descuie uşa.
-Am făcut-o de-atâtea ori,şi tot n-ai înţeles?
Nu-i răspunse.Intră el primul,ca de obicei.Urmându-l,Regan închise uşa,apoi îl aşteptă să se uite în dormitor,baie şi debara.
-E totul în ordine.Reveni în salon,scoţându-şi papionul.Regan îşi dezbrăcase deja mantoul şi-l pusese pe braţul unui fotoliu.Deasupra îşi puse şalul şi poşeta.
Bloca drumul spre uşă,dar nu se putea îndura să se dea la o parte,îşi drese vocea.
-Îţi mulţumesc că ai venit cu mine în seara asta.Apartamentul părea tot mai mic,pe măsură ce Alec se apropia de ea.Îi zâmbi,iar genunchii ei începură să tremure.
-Îţi sunt foarte recunoscătoare.Acum vorbea de parcă ar fi avut o laringită gravă.Dacă înceta să se mai uite la ea şi-i dădea timp să-şi adune gândurile,poate reuşea să se dea la o parte din calea lui şi să-l lase să plece.
-Regan,mi-am făcut doar meseria.Îşi vârî papionul în buzunar şi-şi descheie primii doi nasturi ai cămăşii.
-Aşa,acum e mai bine.Pot să respir din nou.Deci,uite cum stă treaba...
Întinse mâna pe lângă ea ca să încuie uşa,apoi îşi rezemă ambele mâini printr-o

parte şi a alta a capului ei,prinzând-o la mijloc.Umerii ei stăteau rezemaţi de uşă.
„*Nici să nu te gândeşti*,”îşi spuse Regan.”*Pur şi simplu nu te gândi.”*
Dumnezeule,bine mai mirosea.Niciodată nu-şi dăduse seama cât de erotic putea fi săpunul Dial.Bine,îşi pierdea minţile de-a binelea.Dac-ar fi putut doar să nu-l mai privească-dar ochii aceia,O,Doamne,acei ochi incredibili şi seducători...
Ce spusese? Ceva despre o treabă?
-Care treabă? şopti ea.Ştia că o sâcâia.Se aplecă puţin mai aproape,dar tot fără s-o atingă.
-Ia ghici.Glasul îi era răguşit şi scăzut.Lui Regan i se făcu piele-de-găină pe braţe.
-Ce...? Deşi se aplecă şi mai mult,n-o atinse nici acum.
-Nu mai sunt în timpul programului.
Se retrase cu un centimetru,apoi rămase complet nemişcat,aşteptând.Dacă Regan ezita cât de cât,avea să plece,şi cu asta se termina totul.Se ruga doar la toţi sfinţii să dorească şi ea să rămână.Trecură câteva secunde,până când Regan înţelese de ce se oprise.Acum totul depindea numai de ea.Îşi ridică încet părul de pe locul acela atât de sensibil de sub lobul urechii stângi.Îşi înclină capul într-o parte.Şi aşteptă.Dacă acela ar fi fost un meci de tenis,acum mingea era în terenul lui.
Trase aer în piept şi nu-l expiră.Şi închise ochii.Îi simţi respiraţia caldă şi dulce pe ureche,cu o fracţiune de secundă înainte ca gura lui să-i atingă pielea.O cascadă de fiori îi străbătu membrele.Doar un mic sărut,iar inima-i pornise în goană.Alec coborî sărutând-o în josul gâtului.Gura lui era fierbinte,da,fierbinte ca focul.Regan se întrebă cum ar fi reacţionat dacă o săruta pe gură.Probabil că s-ar fi făcut piftie.Era timpul să înceteze cu aiurelile.Categoric,trebuia să-l trimită acasă înainte de a face ceva ce ştia că ar fi regretat a doua zi dimineaţa.Îşi rezemă palmele pe pieptul lui şi şopti:
-Alec? Imediat,Alec se retrase.Nu scoase o vorbă.O privi doar în ochi, aşteptând.Nu putea învinui pe nimeni,numai pe sine însăşi,pentru ceea ce se întâmplă în continuare.Îl apucă de reverele sacoului şi-l smuci spre ea.Avea gura la un centimetru de a lui,când spuse:
-Să nu mă dai în judecată.

CAPITOLUL 34

Nu se încurca.Nu-i lăsă timp să-i ceară explicaţii.Strângându-i feroce reverele în mâini,se înălţă pe vârfuri şi-l sărută,prelung şi tare,frenetic şi pasional,întocmai ca în fanteziile ei.Un sărut absolut perfect,îşi spuse,un singur sărut, puternic, atoatedevorator,care cu siguranţă avea să-i astâmpere pofta aceea nesăţioasă.

Apoi avea să-i dea drumul,să descuie uşa şi să-l expedieze.Era un plan bun,zău că era.Şi ar fi reuşit,dacă Alec coopera şi el,rămânând pasiv.Dar nu coopera.
Participă.Apoi,luă iniţiativa.Braţele lui o cuprinseră dintr-o dată,strâns,în timp ce gura i se înclina peste a ei cu o uimitoare siguranţă.După vreo cinci secunde, deveni clar că avea mult mai multă experienţă decât ea.Pentru el,sărutatul era o operă de artă.Mâinile lui îi lunecară în josul spatelui.Gura nu i se desprinse nici o clipă de a ei,când o ridică spre el.A,nu,în nici un caz nu stătea pasiv.Probabil ar fi trebuit să-i explice dinainte care era planul-iar acesta fu ultimul gând coerent,deşi totalmente idiot,care-i mai trecu prin minte,în timp ce o ameţea cu sărutările.Mâinile ei îl cuprindeau acum pe după gât-ea şi le ridicase acolo,sau el-iar cu degetele îl trăgea de păr.N-o forţă să-şi despartă buzele.Singură o făcu.Nu-l respinse când limba lui se strecură înăuntru.Primea şi dăruia,cu dreaptă măsură şi mai mult.Când în sfârşit Alec puse capăt sărutului,tremura toată.Se agăţă de el,ştiind că dacă-i dădea drumul,picioarele n-ar fi susţinut-o.
Mâinile lui îi cuprinseră talia,şi-şi spuse că poate o ţinea să nu cadă,dar nu putea fi sigură.Nici unul dintre ei nu părea dispus să înceteze.Regan mai voia puţin, doar încă un sărut,înainte de a-i pieri curajul,alungat de raţiune.Pesemne că şi el dorea acelaşi lucru,căci îi înclină capul pe spate şi o sărută din nou.Deşi n-ar fi părut posibil,acest sărut fu şi mai minunat.Şi mai fierbinte.Era un maestru al seducţiei,atât de sigur pe sine încât o speria.Îl strânse şi mai tare,încereînd să se apropie cât mai mult de el.Era un sărut dogoritor,care o pârjolea.Niciodată nu se mai simţise astfel.Niciodată un sărut n-o mai afectase cu o asemenea patimă.
Alec se retrase,expiră întretăiat şi încercă fără succes să se îndepărteze.Nu era în stare să-i dea drumul.La naiba,nici nu voia! îşi lăsă capul în adâncitura gâtului ei şi respiră adânc de câteva ori,încereînd să-şi revină.Îi plăcea cum o simţea în braţele lui.Îi iubea mirosul,şi gustul,îi era greu să se adune.Cum puteau doar câteva sărutări să-l răvăşească aşa? Îşi exprimă gândurile cu voce tare.
-La naiba,Regan...Glasul îi era aspru ca pietrişul.
-În sens bun sau rău? gâfâi ea.Fu nevoit să se gândească înainte de a răspunde.
Ridicând capul,o privi în ochi,văzu pasiunea pe care o aprinsese acolo,şi simţi o satisfacţie teribilă.Şi dorinţă,recunoscu el,dorinţă de mult mai mult.
-În sens bun.Prea bun.Şi-o imagina goală,sub el,când adăugă:
-Cred c-ar trebui să ne oprim cât mai...Regan îi acoperi gura cu degetul, amuțindu-l.
-Sau...lungi ea cuvântul.O apucă de mână şi şi-o puse pe piept.
-Sau ce? O undă de zâmbet îi îmblânzea expresia.*Nu-ţi pierde curajul,nu-ţi pierde curajul*,intona în sinea ei Regan.Trase aer în piept şi şopti:

-Sau n-o să ne mai putem opri.Mâinile lui îi trecură pe umeri şi,chiar în timp ce clătina din cap,observă cât de caldă şi mătăsoasă îi era pielea.
-Ştii la ce-au să ducă sărutările astea,nu? Era o întrebare tâmpită,iar Alec nici nu aşteptă vreun răspuns.
-La o mulţime de mizerii,la asta au să ducă.Nu-s o maşină,iubito.Nu pot să intru şi să ies din funcţiune cât ai clipi.Ştii că te doresc.Ard de nevoia să...
Se opri dintr-o dată,inspiră adânc,apoi spuse:
-Dar mai trebuie să ştii şi că nu doresc accesoriile.Îşi dădea seama că o zgâlțâia? Probabil că nu.N-o durea.De fapt,atingerea lui era surprinzător de blândă şi delicată.O dorea.Îi spusese chiar aceste cuvinte,şi nu putea să şi le mai retracteze.Se simţea fascinată,şi totuşi frustrată,căci se vedea clar că nu era deloc încântat.Expresia de pe chipul lui era atât de intensă şi furioasă,şi o intimida atât de tare,încât dintr-o dată Regan avu senzaţia că tocmai trezise din somn un leu.Îi dădu mâinile la o parte.
-Ce accesorii,Alec? Spune-mi.Acum o privea încruntat.
-Plec din Chicago,mai ştii? Ţi-am spus clar,nu? îmi fac bagajele şi mă duc de-aici.Înţelegi asta?
-Da,înţeleg.
-Atunci e bine.
-De ce e bine? Alec scrâșni din dinţi.Bănuia că trebuia să-i spună cuvânt cu cuvânt.
-Ultimul lucru de care am nevoie sau pe care-l vreau e să las o încurcătură în urma mea.Hmm...Nu-i plăcea deloc ce auzea.Ochii ei dobândiră o nuanţă mai închisă de albastru,iar faţa i se înroşi.Era furioasă,clar,dar Alec nu avea de gând să-şi retragă cuvintele.
-Iar încurcătura sunt eu? Ca să n-o înhaţe şi s-o sărute până o făcea să-l dorească la fel de mult cum o dorea şi el pe ea,îi răsfiră părul cu degetele.Clătină din cap.
Plan greşit,îşi spuse el.N-avea să cedeze dorinţei.Nici pomeneală.Putea fi dur ca oţelul,când era nevoie,şi întotdeauna era stăpân pe sine.
-Ceea ce încerc să-ţi spun e că...
-Sunt o încurcătură pentru tine.
-Bine,asta e.N-are nici un rost să mai încerc să fiu diplomat. Regan clipi din ochi.
-Să-mi spui că-s o încurcătură înseamnă să fii diplomat?
-Pe bune că da,şi eşti.O încurcătură,vreau să zic.Iar acel „la dracu',, n-a fost de bine.Îşi smulse de pe el sacoul de smoking şi-l aruncă pe scaun.
-Aici e mai zăpuşeală ca-n iad...

Începu să-şi suflece mânecile,ca să facă ceva cu mâinile.Mai bine să-şi ferfenițească propriile haine,decât pe ale ei.Rochiţa aia cât o fâşiuţă îi stătea uluitor de perfect.Nu voia să i-o distrugă,dar nu dorea nici s-o poarte în faţa altui bărbat,şi cum ar fi putut să justifice un asemenea raţionament de-a-ndoaselea?
Nu putu rezista mult timp expresiei lui.Privindu-i bărbia,spuse;
-Ştiu că te-am pus într-o situaţie delicată.Numai că acum e prima oară când am încercat să...înţelegi...şi se pare că te chinuiesc îngrozitor.Pur şi simplu nu mă pricep.Îmi dau seama că am greşit.Efectiv,nu m-am gândit.
-La ce? Nu putea fi atât de bătut în cap.Nimeni n-ar fi putut să fie.Se juca intenţionat cu ea?
-La ce? repetă el,când nu-i răspunse.*Că vreau să te seduc,idiotule*.Asta voise să spună.Totuşi,n-o făcu.Unele inhibiţii aveau pur şi simplu rădăcini prea adânci ca să treacă peste ele.Şi-n plus,Alec avea dreptate.Ar fi ieşit o încurcătură,şi presimţea că ea urma să fie cea încurcată după plecarea lui.
-Ai dreptate,spuse.O relaţie,chiar şi pentru o singură noapte,ar crea...o situaţie încurcată.Nu păru uşurat.Regan trecu pe lângă el,îşi aruncă pantofii din picioare şi-şi continuă drumul spre glasvand.Alec lăsase una dintre uşile acestuia deschise,când verificase dormitorul.O deschise şi pe cealaltă şi se întoarse spre el să-i ureze noapte bună.Un minut încheiat,Alec privi patul.Simţea că i se strângea pieptul,iar gura i se uscă dintr-o dată.Îl bombardau toate fanteziile posibile cu ea.La naiba,situaţia era deja încurcată.Şi nu pleca nicăieri.

CAPITOLUL 34

Din clipa când se ciocnise de ea pe stradă şi auzise râsul acela minunat,devenise al ei.Nu avusese nici o şansă să scape.Acum o înţelegea.Degeaba ar mai încercat să reziste atracţiei,conchise el,în timp ce se desprindea de uşă.Se asigură că era încuiată,apoi întinse mâna spre comutator şi stinse lampa.
În timp ce pornea spre ea,îşi descheia deja cămaşa.Lumina veiozei de noptieră îi contura umerii.Avea pielea aurie şi era,fără îndoială,de o frumuseţe care-i tăia respiraţia.Şi îngrozitor de nervoasă.Ochii-i erau imenşi,dar nu şi-i lua de la Alec.
Făcu un pas spre el,apoi se opri.Privirea lui îi coborî în lungul trupului.Observă că-şi ţinea mâinile încleştate,iar degetele de la picioare se înfigeau în covor,pe când îl privea apropiin-du-se.
-Un singur lucru să ţii minte,îi şopti el ursuz,când ajunse în faţa ei.Tu ai început.
O strânse la piept,o sărută pe frunte,apoi îi dădu drumul.Regan ştia că-i lăsa încă o şansă de a se răzgândi,poate ultima şansă de a-i spune să plece.De parcă ar fi făcut-o vreodată.Alec îşi ţinu respiraţia,în timp ce-o aştepta să se hotărască.Ea îl

cuprinse pe după gât,zâmbindu-i cu acea gropiţă sâcâitoare de deasupra colţului gurii.Nnţ,nu avusese nici o şansă.
-Tu să ţii mine că eu am început,îi spuse ea.Îl sărută pe bărbie,apoi coborî şi-i sărută vena care-i pulsa rapid la baza gâtului.Se vede că-i plăcea,căci o strânse iar la piept,aşa că-l mai sărută o dată.Apoi,o luă în primire.Îi înclină capul pe spate cu un sărut care nu lăsa nici o îndoială cât de mult o dorea.O ridică în braţe,în timp ce-i răvăşea gura.Dintr-o dată,erau înnebuniţi să-şi scoată hainele.
Mâinile lui tremurau când îi prinseră fermoarul de la spate.Îi era greu să-l deschidă,căci nu se putea întrerupe din sărutări timp destul ca să fie atent la ce făcea,iar în acelaşi timp ea încerca să-i scoată cămaşa.
Îi descheiase doi nasturi şi-i scotea poalele cămăşii din pantaloni,când îi atinse involuntar teaca şi pistolul.Reacţiona ca şi cum ar fi dat peste un tăciune aprins.
Tresărind,se smuci înapoi,dar Alec fu mai rapid.O strivi la piept înainte de a se putea desprinde de el.
-N-ai putea...şopti ea.Încerca să-i ceară să-şi scoată pistolul,dar nu reuşea să pronunţe cuvintele.Alec îi distrăgea atenţia,muşcând-o mărunt de lobul urechii.
-...să scapi de...
-E-n regulă,îi răspunse el.Regan oftă.Inima-i bătea nebuneşte,şi încerca să-şi tragă respiraţia.Niciodată sărutările nu-i mai provocaseră o asemenea reacţie.
Desigur,nu se sărutase cu prea mulţi bărbaţi,dar suficient ca să ştie că sărutările lui Alec erau complet diferite.Poate fiindcă era deja implicată emoţional.Totul la el o excita.Trebuia să se mai liniştească,pentru a putea savura fiecare minut al acelei nopţi cu el,dar în acelaşi timp voia să se grăbească şi să-l dezbrace mai repede.Alec o făcu să se retragă ca să-şi poată scoate tricoul peste cap.Pieptul îi era numai muşchi,păr negru cârlionţat şi piele bronzată.Era frumos.O trase iar spre el,iar Regan îi simţi pielea fierbinte lipită de a ei.Nu-i era de ajuns.Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi-l trase de păr,pentru a-l face s-o sărute din nou.Sărutul fu fierbinte şi umed.Avea senzaţia că se topea la pieptul lui.
Alec îşi scoase teaca şi pistolul şi,împingând-o pe Regan spre pat,le puse pe noptieră,apoi se sili să n-o mai sărute doar atâta timp cât să-i scoată hainele.
Asta urmărea,cel puţin,dar rochia nu coopera.Fermoarul se blocase şi nu mai voia să se clintească,oricât trăgea de el.Se gândi că poate îl înţepenise.Strânse din fălci şi încercă din nou.De obicei se purta mult mai delicat când dezbrăca femeile,dar astă seară era altfel,fiindcă era cu Regan.Niciodată nu mai sim-ţise o asemenea disperare.Voia s-o cuprindă în braţe şi să nu-i mai dea drumul.Încercă să se concentreze asupra fermoarului,dar ea nu-l lăsa.Îl săruta iar pe gât şi-i mângâia spatele.

Era o senzaţie atât de delicioasă,încât nu voia să se mai oprească.
-Întoarce-te,îi şopti,în timp ce-i desprindea mâinile.Apoi încercă iar să-i desfacă fermoarul rochiei.Regan căută să-l ajute,dar mâinile ei nu reuşeau decât să-l încurce.
-Cât de mult ţii la rochia asta? S-a blocat...drăcia.
-Drăcia?
-Fermoarul.Zâmbea,căci şi ea suna la fel de zguduită ca el.
-Nu pot s-o sufăr! izbucni Regan.Desigur,îi stătea sexy,dar dacă n-avea încotro, urma să i-o sfâșie-n bucăţi ca să ajungă la ea.În sfârşit,fermoarul cedă şi coborî... până la baza şirei spinării.Nu purta sutien.Observă imediat.Apoi constată cât de impecabil îi era spatele.Îşi coborî încet degetele prin deschizătura rochiei,până ajunse la o mică fâșie de dantelă neagră.Nu ştiu ce-l excita mai mult.Respiraţia ei scurtă,când o atinse,sau apariţia acelui crâmpei de dantelă.
-Eşti frumoasă,şopti el.Regan îşi ridică mâinile pentru a-şi trage bretelele de pe umeri,dar deodată încremeni,când degetele lui i se strecurară în rochie,începând s-o mângâie pe piele.Încet,mâinile lui o încercuiră.Dădu să se întoarcă,dar Alec n-o lăsă,iar când îi atinse în sfârşit sânii,scoase o mică exclamaţie gâtuită şi se rezemă de el.Tremura de dorinţă,şi nu ştia cât ar mai fi rezistat acelei torturi delicioase fără să se piardă cu totul.Reacţia ei îl scoase din minţi.Îşi lăsă capul spre latura gâtului ei,iar respiraţia îi deveni mai aspră.Reuşi să-i dea drumul doar atât cât să se dezbrace.Rochia căzu pe podea,iar Regan păşi graţios afară din ea şi întinse mâna spre cuvertură.O dădu la o parte,apoi începu să-şi scoată agrafele din păr.Pantofii şi şosetele lui Alec zburară într-o direcţie,iar agrafele ei,în cealaltă.Alec ştia că mai erau doar câteva minute până să-şi piardă complet controlul.Voia s-o aibă gata înainte de asta.
-Trebuie s-o lăsăm mai încet...Vorbea serios,dar în clipa următoare Regan se întoarse,iar sânii ei perfecţi îi atinseră pieptul.Dintr-o dată,nu mai păru deloc important s-o lase mai încet.Căzură împreună pe pat.O cuprinse în braţe,în timp ce o întorcea pe spate şi-i îndepărta coapsele cu genunchiul.Se rezemă în coate,ca să n-o strivească sub greutatea lui.Apoi mârîi din adâncul gâtului,cu o satisfacţie masculină pură,pentru că una dintre fanteziile lui cu ea se adeverea în sfârşit.O adusese acolo unde voia.Arăta răvăşită şi complet excitată.Părul i se răsfira pe pernă,încadrându-i faţa înroşită; ochii-i erau întunecaţi de pasiune,iar buzele,umflate de sărutările lui.Ştia că era o reacţie barbară şi primitivă,dar simţea totuşi o mulţumire arogantă că-şi pusese astfel pecetea pe ea.Niciodată nu mai simţise aşa ceva faţă de o altă femeie.Oare ce urma? Să ia un ciomag şi să-l care pe umăr? Să strige ca Tarzan? Clătină din cap,când Regan încercă să-l tragă

spre ea ca s-o sărute.Se răsuci pe o parte şi-i privi trupul desăvârşit.
-De mult mă gândeam la asta...îşi coborî încet degetele pe gâtul ei,apoi mai jos, în valea dintre sâni,zâmbind când simţi pielea-de-găină pe care i-o lăsa în urmă.
Regan încercă să-i prindă mâna când ajunse la ombilic.Dar nu-l mai putea opri.
Şi nu voia nici să se grăbească.Încet,încet,îi scoase chiloţii de dantelă,pe îndelete,savurând fiecare centimetru de piele aurie pe care-l atingea.
Regan se lupta cu sfiala,dar nu se acoperi,îi privi chipul în timp ce o mângâia.Îşi ţinea fălcile încleştate strâns,iar fruntea-i era îmbrobonată de sudoare.Părea să fie gata să-şi piardă controlul.Dar nici ea nu mai avea mult.Picioarele i se mişcau nervoase lângă el.O chinuia,o scotea din minţi,fiindcă n-o lăsa să-l atingă.Mâna lui îi trecu între coapse.Fu cât pe ce să sară de pe pat,în aer.
Atingerea era magică şi stăpânitoare.Nu mai putea rămâne pasivă.Îşi retrase mâna de lângă a lui şi-l mângâie pe obraz.Degetele ei îi urmăriră încet gura,apoi coborâră să-i contureze gâtul şi umerii.Trupul lui era absolut perfect.Avea pielea încinsă,şi-i simţea puterea acelor muşchi tari ai braţelor.Părul aspru de pe piept îi gâdila vârfurile degetelor.Nici ea nu se grăbea,căci era hotărâtă să-l scoată din minţi,dar Alec îi tot distrăgea atenţia,ji mângâia sânii şi o muşca uşor pe gât.
Închizând ochii,Regan îşi arcui gâtul înapoi,apoi îşi trecu degetele peste abdomenul lui.Muşchii i se flexară ca răspuns,în timp ce scotea un mârâit gros din gât.Ştia că atingerea îi plăcea,dar voia mai mult.Foarte încet,degetele ei îi încercuiră buricul,apoi coborâră mai departe.Mâna i se strecură între coapse.
Inspiraţia lui intensă îi dădu de ştire cât de mult îi plăcea ceea ce-i făcea.
Deveni şi mai hotărâtă.Îşi înfăşură mâna în jurul lui...şi-l făcu să sară peste margine.Alec îi apucă mâna,trecu deasupra ei şi începu s-o sărute cu pasiune.
Limba lui o freca pe a ei,în timp ce mâinile o mângâiau.Trecu mai jos,şi când începu să-i sărute sânii,Regan se arcui sub el şi scoase un oftat întretăiat.Alec îi spuse că avea să-i sărute tot trupul,centimetru cu centimetru,şi imediat începu să i-o dovedească.Îi gâdilă ombilicul cu limba,apoi coborî şi mai jos,până o atinse în centrul fierbinte al făpturii ei.Plăcerea era irezistibilă,arzătoare.Unghiile lui Regan i se înfipseră în omoplaţi,pe când striga.Autocontrolul lui Alec se făcuse bucăţi,şi dorea cu disperare s-o pătrundă.
-Alec...
-E-n regulă.Trebuie doar să te protejez.Întinse mâna şi-şi înhăţă pantalonii.
Regan se rostogoli deasupra lui,începând să-l sărute cu ardoare pe umeri,în timp ce Alec bâjbâia prin buzunarul de la spate după portofel.Găsi ceea ce căuta şi se întoarse încet,până când Regan se dădu la o parte.Când fu gata,îi prinse mâinile,îi întinse braţele deasupra capului şi i le ţinu aşa.

Apoi reîncepu să facă dragoste cu ea-cu gura,cu limba şi cu degetele.Primele trepidaţii ale extazului o prinseră pe nepregătite.Ar fi trebuit să se sfârşească atunci,dar nu se termină.Plăcerea creştea,se înteţea,atât de intensă încât abia dacă putea s-o suporte,înspăimântată de ceea ce i se întâmpla,se chinui să-l oprească.
-E-n regulă,şopti el în timp ce continua s-o mângâie.Ţine-mă doar în braţe şi lasă-te în voia mea.E bine,Regan.Trecu între coapsele ei şi,dintr-o mişcare scurtă,ajunse înăuntru,adânc.Închise strâns ochii şi-şi încleşta fălcile,căci plăcerea era aproape peste puterile lui.Regan ţipă şi se arcui sub el,apoi îşi ridică genunchii şi-l cuprinse cu picioarele.Alec îşi pierdu orice control.Senzaţia ei era atât de minunată,încât nu mai putea încetini ritmul.Pasiunea ei era mai mult decât egală cu a lui,iar reacţia faţă de atingerile lui,sălbatică şi neinhibată.
Regan îşi ridica şoldurile în întâmpinarea fiecărei mişcări,iar când în sfârşit Alec ejacula în ea,îl însoţi,ţipându-i numele în timp ce se dezintegra.
Avea impresia că urma să moară doar datorită extazului ce vibra printr-însa.Alec se prăbuşi deasupra şi-şi îngropa capul în adâncitura gâtului ei.Avu nevoie de câteva minute ca să-şi calmeze respiraţia chinuită.
Înainte,niciodată nu mai fusese atât de bine-nu,nu „bine”,perfect.Îl copleşise,iar nevoia de ea îl zguduia complet.Încet,îşi regăsi îndeajuns puterile ca să se mişte.
Se ridică şi o privi în ochi.
-Te simţi bine? Glasul îi suna doar ca o şoaptă răguşită.Regan încă mai era ameţită de cele petrecute.Citise despre aşa ceva.Auzise,dar până acum nu i se întâmplase niciodată.Uluitor,îşi spuse ea.Absolut uluitor.Şi minunat.Nu existau cuvinte pentru a descrie ceea ce trăise.Încă mai simţea o aură caldă învăluind-o toată.Oare Alec îi simţea inima cum bătea sub a lui? Avea idee ce-i făcuse? Şi el atinsese aceeaşi splendoare? Sau pentru un bărbat era altfel? Miracolul dragostei lor o năucea,şi nu se putea opri din tremurat.
-Regan?
-Da,mi-e bine.Era scandalos de puţin spus.
O sărută o dată,apăsat,apoi se dădu jos din pat şi intră în baie.
Plecarea lui bruscă o surprinse.Nu voia să plece-nu încă,cel puţin.Voia s-o ţină în braţe şi să-i şoptească toate cuvintele romantice pe care jinduia să le audă.
Simţea că i se umpleau ochii de lacrimi.*O,Doamne,nu acum.Să nu plâng tocmai acum.*Trase adânc aer în piept,gemu,apoi ridică cearşaful şi se rostogoli pe burtă.
Mirosul lui rămăsese impregnat în pernă.Îi venea să ia perna şi să-şi îngroape capul sub ea.Nu-i venea să creadă cât de vulnerabilă şi stânjenită se simţea.Ce i se întâmpla? Ea începuse totul.La ce se aşteptase?

Ca Alec să cadă în genunchi şi să-i spună cât de mult o iubea? Aşa ceva se petrecea numai în poveşti.O lacrimă i se prelinse pe obraz.Şi-o şterse, nervoasă.Noaptea aceea fusese determinată de pofte,nu de iubire...pentru el,cel puţin.Gemu din nou.N-avea de gând s-o regrete.Inima ei era prea fragilă ca să lase să i se întâmple din nou,dar n-avea să-i pară rău.Nu-l auzi pe Alec când reveni în dormitor.Îl simţi aşezându-se pe pat,lângă ea.

-Dă-te mai încolo,îi spuse el.Se întoarse pe o parte,cu faţa spre el,chiar când Alec încercă să tragă în jos cearşaful.Şi-l ţinu strâns pe trup.

-Credeam că te-ai dus să te îmbraci.

-N-ai observat că hainele mele au rămas împrăştiate peste tot?

-Nu,n-am observat.Trăgeau amândoi de cearşaf.Alec câştigă.Se întinse lângă ea şi o strânse cu un braţ.

-Ar trebui să plec.Începu să-şi frece nasul de gâtul ei.

-Mda,ar fi cazul să plec.Cum de miroşi aşa de bine?

-Fac baie.Râse.Apoi o ciupi de fund,iar Regan ţipă scurt.

-Cum de eşti atât de moale? Îl sărută înainte de a răspunde.

-Sunt fată.

-Mda,am remarcat.Nu se putea opri să-l atingă.Îi plăcea senzaţia muşchilor lui tari sub degete.Şi le plimba peste umerii şi gâtul lui.Avea un trup păros,cald şi sexy.Îl cuprinse cu braţele de mijloc,hotărâtă să nu-i mai dea drumul.Ar fi trebuit s-o desprindă cu forţa.Această imagine o făcu să zâmbească.

-A fost mai bine decât în fantezia mea,spuse el.

-Te-ai gândit la asta?

-A,da.La fel ca tine.Nu-l contrazise.

-Într-adevăr.

-A fost la fel de bine ca-n fantezia ta? Vocea ei coborî până la şoaptă.

-A fost...aşa şi-aşa.Alec râse.Apoi o culcă pe spate şi se aplecă peste ea.

-Aşa şi-aşa? repetă el.Părea cam îngrijorat.Regan îşi dădu seama că sub toate acele straturi de aroganţă se ascundea o anumită nesiguranţă de sine.Fu uluită. Cum putea să nu ştie câtă plăcere îi dăruise? Îi cuprinse obrajii în palme.

-A fost perfect.Alec se aplecă spre ea şi o sărută.Crezuse că avea să fie un sărut gen ne-mai-vedem,dar imediat ce gurile li se atinseră,totul se schimbă.Limba lui începu s-o frece erotic pe a ei.Îşi tot spunea că mai voia doar puţin şi avea să se sature.Cum de nu se mai sătura de ea? Regan se mişcă lângă el,neliniştită.

-Alec? şopti ea.

-Mai vrei o dată? Făcu ochii mari.Îi împinse umerii.

-Încă o dată? Ce fel de conversaţie de alcov e asta?

Efectiv,nu ştia dacă-i venea să strige la el sau să râdă.Apoi Alec zâmbi,şi râsul avu câştig de cauză.
-Pot să susţin conversaţii de alcov,se lăudă el.
-Dovedeşte-mi.Îl distrase arcuirea drăcească a buzelor ei.Şi gropiţa îi tulbura procesele de gândire,precum şi expresia din ochii ei.Părură să-l izbească toate în acelaşi timp,întregind realitatea celor întâmplate.Făptura aceea frumoasă, dulce,perfectă,îl primise în patul ei.Regan îi dădu un ghiont.
-Aştept,şopti ea,după care flutură din gene.Râse din nou.
-Bine.Uite ce cred că ar trebui să facem...Şi începu să-i explice în cele mai pitoreşti detalii cum voia să facă dragoste cu ea şi ce aştepta în schimb.
Când termină,obrajii ei erau roşii ca doi bujori.
-Cu ce fel de femei ai umblat? îl întrebă,încercând să pară şocată.
-Gimnaste,acrobate...De ce mă întrebi? Mâinile lui îi coborau pe şolduri.
-Alec,ce faci?
-Se numeşte policalificare.Vorbesc şi ating în acelaşi timp.
Îi străbătea încet trupul,în jos,iar gura şi limba lui o scoteau din minţi.
-Am putea să încercăm ceva nou,propuse el.O sărută în adâncitura dintre sâni, apoi îi şopti:
-Dar de ce să stricăm perfecţiunea?

CAPITOLUL 36

Alec nu vru să rămână peste noapte.Regan încercă să-l îmbie,dar nu-l putu convinge să se răzgândească.Era mult mai preocupat decât ea de a-i proteja bunul renume.Luându-şi pe ea un halat de mătase albastră care-i ajungea până deasupra genunchilor,se aşeză pe marginea patului,în timp ce Alec se îmbrăca.
Picioarele ei îi distrăgeau atenţia de la ceea ce făcea.Când îşi dădu seama încotro i se îndreptau gândurile,se întoarse şi intră în living.
-Ce-am făcut cu telefonul? Regan îl urmă.
-E în buzunarul hainei.Se întoarse să-i ureze noapte bună.Apropiindu-se,Regan îi încheie cămaşa,în timp ce el îşi prindea la loc teaca şi încheia clapeta de plastic peste pistol.Apoi,Regan se înălţă pe vârfuri şi-l sărută sub bărbie.
-Rămâi aici,îi şopti ea.
-Nu.Tonul lui aspru n-o deranja,căci în timp ce o refuza,o săruta pe gât.
-Nu vrei?
-Sigur că aş vrea.Şi,în alte împrejurări,aş face-o.Mâinile lui i se strecurară în halat.Nu se mai sătura de ea.Şi nu era bine,îşi spuse el.Îşi retrase mâinile.
-Toată lumea e cu ochii pe tine,şi nu vreau să comenteze cineva...

-Toată lumea? în nici un caz.
-Departamentul poliţiei,echipa de securitate,angajaţii hotelului şi fraţii tăi îţi observă fiecare mişcare.Ai-uitat că un poliţist stă în faţa uşii? Nu vreau să speculeze nimeni pe seama ta,să bârfească sau să te tachineze...
Regan îl săruta pe gât şi-l tortura cu limba.
-Termină!După ce-i dădu ordinul,îi puse mâinile pe umeri,cu intenţia de a o face să păşească înapoi,în schimb,o trase spre el.Îşi rezemă bărbia de capul ei.
-Sunt singurul care-şi face griji pentru reputaţia ta?
-Aşa se pare.Râse.
-A naibii,dulce mai eşti!
Îi ridică bărbia şi o sărută.Dacă n-ar fi fost atât de sexy,poate că ar fi reuşit să-i dăruiască doar un sărut scurt de rămas-bun.Totuşi,Regan nu era numai sexy,
dulce şi fierbinte.Mai era şi entuziastă,şi senzuală.Putea să-l transforme într-o gelatină,dacă mai continua să-l sărute fără nici un fel de rezerve.Micul scâncet pe care-l scoase din gât declanşa o reacţie primitivă.Când Alec puse capăt sărutului,Regan se prăbuşi la pieptul său.Ce se întâmplase cu autocontrolul lui? Cu autodisciplina? Îl putea excita cât ai pocni din degete.Dumnezeule mare,iar se aprindea,şi trebuia să se oprească într-un fel sau altul.Pleca,şi nimic nu-l putea face să se răzgândească.
-Ascultă,Regan.Asta nu poate să se mai repete.O aşteptă să-l contrazică.Ar fi fost firesc să se supere.Făcuseră o dragoste incredibilă,şi avea zgârieturi pe umeri,unde unghiile ei se înfipseseră ca pentru a-i dovedi că şi pentru ea fusese perfect.Da,sigur că avea să-l contrazică.
-Da,ştiu.
-Ce?
-Sunt de acord,spuse ea.Nu poate să se mai repete.Îl străbătu un junghi de dezamăgire.
-Trebuie să ies de-aici.Încuie uşa după mine.O cuprinse cu o mână de ceafă şi o trase smucit spre el ca s-o mai sărute o dată.Apoi plecă.Regan încuie uşa şi se rezemă de ea.Era clar că Alec o istovise.Încă mai tremura.Îşi lăsă halatul să cadă,în drum spre pat.Cearşafurile erau calde încă de la fierbinţeala trupurilor lor.Se înveli cu ele şi închise ochii.Era hotărâtă să nu se gândească la viitor,dar asta era mai uşor de zis decât de făcut.Pe faţă îi şiroiau lacrimi.Ce idioată era! Se îndrăgostea de el.Nu,nu abia acum-se îndrăgostise deja.Niciodată nu s-ar fi putut lăsa în voia lui aşa cum o făcuse,dacă nu l-ar fi iubit.Ştia foarte bine şi când anume îşi dăduse seama.Ea şi Henry stătuseră în barul hotelului,privindu-l pe Kevin cum îi destăinuia lui Alec problemele sale,iar compasiunea pe care o

citise în ochii lui îi venise de hac.Da da,o ştia de mai multă vreme; doar că fusese prea proastă ca s-o recunoască.Pe lângă compasiune,mai avea atâtea alte calităţi pentru care-l iubea.Era un om integru şi de onoare.Descoperise asta după ce petrecuse doar o oră cu el.Mai era şi devotat meseriei.Le era de o loialitate neabătută celor la care ţinea,şi avea cel mai delicios simţ al umorului.Avea şi defecte,dar pe moment nu-şi amintea nici unul.Lăsă să-i scape un geamăt sonor.”*Nu te gândi la viitor,”* îşi spuse.”*Nu te gândi la ziua când va pleca*.”
Nu-şi putea opri gândurile,şi cu cât îşi spunea să nu se mai gândească la el,cu atât o făcea mai mult.Îşi îngropa faţa în pernă şi plânse până adormi.

CAPITOLUL 37

Era o nouă zi,iar Regan avea o nouă atitudine,în timp ce-şi făcea duşul şi se îmbrăca,îşi ţinu sieşi o predică.Era mare de-acum; putea să suporte o lovitură în inimă.Sigur că putea.Avea să supravieţuiască după plecarea lui Alec,şi jura că niciodată nu avea să-l lase să afle ce simţea pentru el.Alec nu era lângă uşă.Se uitase deja prin vizor.O aştepta acelaşi poliţist tânăr care fusese de gardă seara,când ea şi Alec plecaseră la clubul country.Se grăbi,ştiind că poliţistul trebuia să fie frânt de oboseală.Tocmai îşi luase pe ea blugii şi sandalele,când sună telefonul.Era Spencer.Îi spuse că se afla în biroul ei,dar Regan ghicise deja, căci auzea sunetul televizorului din apropiere.
-Vrei să vin la tine după meci,sau cobori tu aici?
Nu-l întrebă la ce partidă se uita; întotdeauna era transmis câte un meci.
-Cobor eu imediat,îi promise ea.
-Şi Aiden e aici.
-Asta-i un avertisment?
-Poate.
-Mda,mă rog,pe el e nevoie să-l avertizezi.Timpul nu mi-a îmblânzit atitudinea, Spencer.Sunt şi acum însetată de sânge.Spencer râse.
-Abia aştept să văd.În clipa când închise telefonul,începu să strănute.Poate avea alergie la fraţii ei.Intră în dormitor,îşi luă medicamentul antialergic,apoi îşi vârî cheile în buzunar şi deschise uşa.Poliţistul o escortă până la birou.Încercă să-l convingă să intre şi să se relaxeze pe canapea,dar omul refuză.I se spusese să stea de gardă pe hol,şi asta avea să facă.Regan observă teancul de corespondenţă de pe biroul lui Henry,dar nu avu timp să-l frunzărească.Avea să se ocupe Henry,a doua zi,şi s-o anunţe dacă era ceva ce necesita atenţia ei.Aiden stătea în picioare,în spatele biroului ei,vorbind la telefon.Îi zâmbi dând din cap când o văzu,apoi luă o hârtie dintr-un dosar şi începu să-i citească persoanei de la

celălalt capăt al firului.Purta o ţinută sport,de weekend: pantaloni kaki şi bluză polo tricotată.Aiden făcea sport,iar muşchii lui o dovedeau.Totuşi,arăta obosit, dar în fond aşa era el întotdeauna.După câte se părea,construirea unui imperiu presupunea zile de muncă de douăzeci şi patru de ore.Spencer,pe de altă parte,nu arăta nici obosit,nici afectat de decalajul orar.Stătea aşezat pe canapea,aplecat peste un alt dosar,pus pe masa de cafea.
-Salut,fraţilor,spuse Regan.Imediat,Spencer se ridică,apoi îşi întinse braţele, trosnindu-şi încheieturile.Şi el era îmbrăcat lejer,cu nişte blugi vechi şi un tricou de rugby uzat.Regan traversă biroul şi-l îmbrăţişa.
-Aseară n-am apucat să-ţi spun cât mă bucur că ai venit acasă.
-Şi eu,răspunse el.Din păcate,n-am să stau mult.Făcând un pas înapoi,Regan îl întrebă:
-Cât ai să stai?
-Depinde.Aiden îi distrase atenţia,venind din spatele ei şi cuprinzând-o cu un braţ de umăr.
-Te simţi bine? o întrebă.
-Da.Îşi încrucişa braţele pe piept,privindu-l.
-Eşti gata să stăm de vorbă?
-Despre ce?
-Of,te rog!
-Simţi efectele stresului,nu-i aşa? întrebă Spencer.Înainte ca Regan să răspundă, Spencer se întoarse spre Aiden şi-i spuse:
-Am vorbit cu un tip de la poliţie,unul Lewis,şi mi-a spus că ancheta progresează frumos.
-Lewis habar n-are ce vorbeşte,răspunse Aiden.Dar detectivul pe care l-a pus să rezolve cazul e bun.Cu el să discuţi.Se numeşte John Wincott.
-Nu-l bateţi la cap,interveni Regan.Lăsati-l să lucreze.Fraţii stăteau unul lângă altul în faţa ei și când îi privi,îşi dădu seama dintr-o dată cât de chipeşi erau. Niciodată nu observase cu adevărat cât se asemănau.Aveau şi unele manierisme în comun ca de pildă,expresia încruntată cu care o priveau acum amândoi.
-Încă n-au aflat nimic,aşa e? întrebă Spencer.
-Vorbeşte cu Wincott,răspunse Aiden.Spencer îşi masă ceafa.
-Okay,am să-l caut.Poate-ar fi bine să mai angajăm nişte agenţi,doar până plecăm.Regan clătină din cap.
-Peste tot pe unde mă duc,numai de paznici mă împiedic.N-am nevoie şi de alţii în plus.Vorbesc serios,Aiden.Promite-mi.
-Am să fac ceea ce consider eu că e necesar ca să fii în siguranţă.

Spencer îi dădu dreptate.
-Eşti sora noastră mai mică şi,dacă noi nu avem grijă de tine,cine s-o facă?
-Ştim că în împrejurări normale îţi poţi purta singură de grijă,adăugă Aiden,dar împrejurările de-acum nu-s normale.
-Cred că trebuie într-adevăr să angajăm mai mulţi paznici,reluă Spencer.Pentru numele lui Dumnezeu,pe-afară dă târcoale un ucigaş care nu pândeşte decât prima ocazie,şi de asta Aiden şi cu mine...Se opri.
-Da?
-Ne-am gândit că ai fi mai în siguranţă la Melbourne.Iar începeau.Se înhăitau împotriva ei.Nu putea să-i condamne.Această tactică reuşise întotdeauna.
Obişnuiau s-o obosească până când accepta să facă orice voiau.Nu se supără.În trecut,mereu cedase.Dar acele zile luaseră sfârşit.Numai că fraţii ei încă nu ştiau.
Abia aştepta să-i lămurească.
-Deci,credeţi că voi fi mai în siguranţă la Melbourne?
-Da,răspunse Spencer.Vom zbura înapoi împreună,şi vom găsi un loc sigur, plăcut şi retras unde să locuieşti.Regan zâmbi.
-Şi voi fi în siguranţă,fiindcă ucigaşii n-au voie cu avionul.Aşa v-aţi gândit?
-Nu e cazul să fii sarcastică,Regan,îi reproşa Spencer.
-Spence,de ce nu-mi spui tu mie adevărul,mm? Ai găsit deja locul ăla sigur, plăcut şi retras,nu-i aşa?
-Dacă tot mă-ntrebi,da.
-Nu mă duc.Nelăsându-le timp să răspundă,se întoarse spre Aiden.
-Ce te-a făcut să consideri că aveai dreptul să te debarasezi de maşina mea?
-Nu ţi-a cumpărat un *B.M.W.?*
-Tu să nu te-amesteci,Spencer.
-Nu păstrai rabla aia decât ca să mă enervezi pe mine.N-am dreptate? o întrebă Aiden.Dacă ai fi avut o maşină nouă când ai plecat de la seminar,ai fi putut apăsa pe butonul de panică,şi poate,poate numai,ţi-ar fi venit cineva în ajutor, când alerga după tine maniacul ăla.
-Când mă gândesc ce ţi s-ar fi putut întâmpla,spuse şi Spencer,clătinând din cap dezaprobator.Nu se poate să nu ştii cât de importantă eşti pentru noi.
-Şi,fugind de el...uite ce-ai păţit la genunchi,adăugă Aiden.
-Sugerezi că n-ar fi trebuit să fug?
-Nu face pe deşteapta...începu Spencer,dar se opri.
-Te-ai operat,îi aminti Aiden.Iar noi,când am aflat?
-Ulterior,completă Spencer; începea să se înfurie.Trebuia să ne spui.
-A fost o operaţie uşoară,răspunse Regan.

Se duse la birou şi se rezemă de marginea acestuia.
-N-am vrut să fac caz.Nici măcar Sophiei şi lui Cordie nu le-am spus.
-Noi îţi suntem rude,replică Spencer.Trebuia să ne spui.
-Ascultă,Regan,ştiu că vrei să fii independentă,dar exagerezi.Spencer se aşează pe canapea,dar Aiden rămase în picioare.Arăta de parcă ar fi vrut să-i spună ceva dar nu ştia cum.Regan oftă.Încerca să-i citească gândurile.
-În legătură cu maşina...începu ea.
-Am terminat de vorbit despre maşină.Existase o vreme când s-ar fi dat bătută. Acum însă,nu.
-Ba n-am terminat.Abia am început.Recunosc că m-am purtat copilăreşte.Am păstrat maşina fiindcă ştiam că te enerva,aşa că,da,Aiden,în legătură cu asta ai avut dreptate.Totuşi,nu sunt de acord cu ceea ce-ai făcut,nici cu felul cum ai făcut-o.Trebuia să mă întrebi,înainte de a-mi tracta maşina.
-Ai fi spus nu.
-Aiden,nu aveai nici un drept...
-Eu sunt de acord cu Aiden,o întrerupse Spencer.Îl privi încruntată.
-Când nu eşti tu de acord cu el? Spencer păru şocat.Nu era obişnuit ca Regan să discute în contradictoriu.
-Când nu sunt de acord cu Aiden,îi spun că nu sunt de acord.
-Ce-i făcut,e bun făcut,insistă Aiden.Să terminăm odată.
-Şi avem de discutat lucruri mai importante,adăugă Spencer.Vreau să ajungem şi la ele.
-Poate-ar fi mai bine să intrăm în sala de consiliu,sugeră Aiden,strângând hârtiile şi punându-le la loc în dosar.
-Vrei să ţinem şedinţa anuală acum? Eşti pregătit? Ridicându-se,Spencer făcu un pas înainte.
-De fapt,Aiden şi cu mine am şi făcut-o.Regan începea să se înfurie.
-Când?
-Azi-dimineaţă.Tu ai atâtea pe cap,încât n-am vrut să te deranjăm.Tot ce-am discutat e în mapa aia neagră de pe biroul tău.Uită-te în linişte.Nu scoase o vorbă.Era atât de furioasă,încât avea impresia că-i ţâşneau aburi pe urechi.
-Bine,spuse ea încet.Spencer păru uşurat.Apoi,Regan îl întrebă:
-Ați alocat fondurile?
-Da.
-Ce buget am?
-La fel ca anul trecut.
-Nu.

-Cum adică,nu? replică Spencer.Gata,s-a rezolvat.
-Nu,adică nu s-a rezolvat nimic.Trebuie să discutăm.Vreau să-mi triplez bugetul.
În timp ce declara ce dorea,foarte calmă,îl privea pe Aiden.Fratele ei clătină din cap.
-Nici nu se discută.Am repartizat deja banii pentru majoritatea acţiunilor de caritate din oraş,fiindcă voiai tu...
-Şi fiindcă era firesc,interveni ea.
-Da.Dar mai mult de-atât nu putem face,cel puţin în anul ăsta fiscal.
-Trebuie să ne gândim la rezultatele finale ale calculelor,completă Spencer.
Încercăm să scoatem un profit.
-Scoateţi profit,Spencer.
-Bugetul e stabilit,repetă el.Şi avem un hotel nou în construcţie.
-Da,ştiu.La Melbourne.
-Da,la Melbourne.Dar acum tocmai finalizăm planurile pentru încă unul.
-Zău? Şi unde,mă rog?
-La Sydney.
-Nu ştiam.
-Acum ştii.Sperăm să săpăm fundaţia în şase luni.Avem un program strâns,şi ne grăbim foarte tare.
-Şi Walker a votat şi el pentru asta?
-Sigur că da.Doar îl ştii pe Walker.Atâta vreme cât nu ne amestecăm în cursele lui,putem să facem aproape tot ce vrem.Regan luă un creion şi începu să-l învârtească între degete,ca pe un baston.
-Eu nu sunt o membră prea importantă a organizaţiei ăsteia,aşa e? S-a gândit vreunul dintre voi să-mi vorbească şi mie despre expansiunea asta?
-Nu,răspunse Spencer.Tu erai sub un stres teribil.
-Da,exact.Stres.
-Ce te-a apucat? protestă el.În viaţa mea nu te-am mai văzut atât de antagonistă.
-M-am gândit mult în ultima vreme.Aşteptă ca unul dintre ei s-o întrebe la ce se gândise,dar nici unul n-o făcu.Nu era foarte sigură că Aiden dădea atenţie conversaţiei.Părea să-l intereseze mult mai mult hârtia pe care o citea.Creionul care se învârtea între degetele ei îşi luă zborul,aterizând la picioarele lui Aiden.
Imediat,Regan luă încă unul.Când se întoarse,îl zări pe Henry,stând în picioare lângă biroul lui.Ce căuta acolo duminica? Ar fi trebuit să fie liber,să se distreze.Şi cu cine vorbea? Nu vedea bine.
-De ce eşti atât de nervoasă azi? o întrebă Spencer.
-Ce te face să crezi că sunt nervoasă? Drept răspuns,Spencer o privi fix,insistent.

Creionul se învârtea cu viteza de Mach patru.Regan îşi impuse să se oprească.
Aiden luă creionul de pe jos,i-l dădu înapoi,apoi trase scaunul din spatele biroului ei şi se aşeză.Deschise dosarul,spunând:
-Regan,trebuie să te uiţi peste contractele astea pe care le-a trimis Sam.
-Pentru noul hotel?
-Da.
-Dacă avocatul nostru a trimis contracte,înseamnă că voi doi ştiaţi de mult despre expansiune.Ciudat,că mie nu mi-aţi menţionat-o niciodată.
-Te-ar fi interesat? întrebă Spencer.
-Da,m-ar fi interesat.N-o credea.
-Există o diferenţă fundamentală între filozofiile noastre,spuse el.Aiden şi cu mine încercăm să câştigăm bani,iar tu încerci să-i dai pe toţi.Regan zâmbi.
-Nu pe toţi,Spencer.Doar o parte din ei.Fratele său se duse la bufet şi-şi turnă un pahar de apă.
-Nu ştiu cum s-a întâmplat,spuse el.Doar am crescut în aceeaşi casă.
-Ştiam că eram diferită şi am încercat să semăn mai mult cu voi,dar n-am devenit o capitalistă.
-Exact.
-La asta mă gândeam,continuă ea.Şi am ajuns la nişte generalizări surprinzătoare.
-Ca de pildă?
-Întotdeauna am crezut că trebuia să vă câştig afecţiunea.O prostie,hmm? Eram îngrijorată că dacă nu vă mulţumeam,pe tine şi pe Aiden,n-o să mă mai iubiţi.
-De unde ţi-a venit ideea asta smintită? întrebă Spencer.
-De la mama.Când era acolo,reţinerea afecţiunii era metoda ei de a ne manipula ca să facem ce voia.Se întoarse spre Aiden.
-Şi cu tine a făcut la fel? Aiden dădu din cap.
-Cu toţi.
-Doar nu crezi că şi noi facem acelaşi lucru cu tine,Regan,nu? întrebă Spencer.
Regan oftă.
-Nu încerc să spun decât că mi-am petrecut viaţa încercând să vă mulţumesc,şi am obosit.Am crescut cu grija că nu mă veţi mai iubi...dar nu mă mai simt aşa.
Sunt sora voastră şi,în ceea ce mă priveşte pe mine,trebuie să mă iubiţi,
indiferent cât de tare vă înfurii.Aiden dădu din cap.
-Bine.Mă bucur că ai înţeles atâta lucru.Iar acum,te uiţi la hârtiile astea? Eu trebuie să plec.Se întoarse spre el.
-Încă n-am terminat.Aiden,îmi pare rău că ţi-a rămas pe cap sarcina de a-mi fi ca

un părinte,şi că tu şi Spencer a trebuit să purtaţi o asemenea povară.Nu pot schimba faptul că mamei noastre nu-i plăcea să fie mamă,dar vreau să ştiţi cât de recunoscătoare vă sunt pentru că vă am pe voi.Ochii i se umplură de lacrimi.
Spencer observă.
-Of,nu.Iar te-apucă emoţiile în faţa noastră?
-Da.
-Doar ştii că te iubim.
-Ştiu.
-Atunci e-n regulă.Să mergem mai departe.La fel ca pe Aiden şi pe Spencer îl stânjeneau efuziunile sentimentale.
-Bine,fu Regan de acord.În legătură cu şedinţa...
-Da?
-Pe lângă stabilirea bugetului pentru la anul şi hotărârea de a începe construcţia unui alt hotel,ce-aţi mai hotărât?
-Cam atât.Întinse mâna spre hârtiile pe care Aiden îi spusese să le citească,dar Spencer o opri,spunând:
-De fapt,am mai discutat o problemă.
-Da?
-Am vorbit şi cu Sam,şi a fost de acord.Ştiu că n-o să-ţi placă,dar am hotărât să-i plătim bani lui Emerson ca să săpăm de el.Smulgându-se de lângă birou,Regan replică aproape într-un strigăt:
-Nu!
-Aveam de ales între asta,sau a-i da casa,zise Spencer.Şi ştii cât valorează proprietatea aia.Emerson a acceptat s-o evacueze până la sfârşitul săptămânii viitoare.Atunci,va primi un cec.Regan clătină din cap.
-Nu.
-Regan,tranzacţia e încheiată,îi spuse Aiden.
-Cum puteţi face asta? strigă ea.Dumnezeule,a înşelat-o pe mama încă de când s-a însurat cu ea.Dintr-o dată,Aiden se înfurie.Se ridică în picioare,îşi rezemă mâinile de birou şi întrebă:
-Şi ea ce crezi că făcea? Nu-l înţelese.
-Suferea.
-Mda,sigur.Dispreţul din tonul lui Spencer o irită şi mai mult.
-Ce vrei să spui cu asta?
-Of,Regan,bagă-ţi minţile-n cap.Şi mama noastră făcea acelaşi lucru ca Emerson.Niciodată nu i-a fost credincioasă.Regan clătină din cap.
-N-aveţi de unde şti asta.

-A,ba avem,replică Spencer.
-Toate călătoriile alea pe care le făcea,spuse Aiden.Credeai că se ducea singură?
-Haide,Regan.Nu se poate să nu fi ştiut şi tu ce se întâmpla.
Dintr-o dată,Regan şi Spencer începură să strige unul la altul,în timp ce Aiden aştepta cu răbdare să se termine cearta.Spencer o acuza că trăia într-o lume a fanteziei,iar în cele din urmă Regan consimţi că şi ea se întrebase cum putea mama ei să se îndrăgostească atât de uşor şi să-i treacă la fel de repede.
-Dragoste? pufni Spencer.Numai de dragoste nu era vorba.
-Mama îşi dorea întotdeauna ceea ce nu putea să aibă.Dintr-o dată,Regan îşi dădu seama că ţipa,făcându-le reproşuri amândurora,şi că încă mai era acolo.
Nimeni nu se repezea la ea.Aiden arăta de parcă ar fi vrut să-i vâre un căluş în gură,dar nu era intimidată...nici îngrijorată.
-Trebuie să te maturizezi,spuse Spencer,pe un ton mai calm.Şi să priveşti adevărul în faţă.
-A recunoaşte că mama noastră era o stricată înseamnă să mă maturizez?
Fratele ei ridică din umeri.
-Înseamnă să accepţi realitatea.
-În regulă,spuse ea.Amândoi consideraţi că,din moment ce mama se culca în stânga şi-n dreapta,e-n regulă că Emerson o făcea şi el? Nu mai există fidelitate pe lumea asta? Jurămintele de nuntă nu mai înseamnă nimic?
-Se pare că nu! strigă Spencer.
-Nu mai fi aşa de dramatică,se răsti Aiden.Scăpăm de o problemă,şi nimic mai mult.
-În cel mai ieftin mod posibil,adăugă Spencer,încruntat,înfundându-şi mâinile în buzunare.
-Şi nimic din ce spun eu nu vă va face să vă răzgândiţi? Amândoi fraţii ei clătinară din capete.Apoi Spencer spuse:
-Îmi pare rău,Regan,dar aici trebuie să jucăm dur.Regan zâmbi.
-Bine.În sfârşit,zâmbiră şi ei...până când Regan porni spre uşă.
-Stai,o strigă Spencer.Ai uitat să semnezi hârtiile.După ce deschise uşa,Regan se întoarse.
-Aveţi nevoie de semnătura mea ca să mergeţi înainte,şi ştiţi ceva? Şi eu am nevoie de un buget triplu pentru la anul.Când îl voi avea,am să semnez.Iar asta, băieţi,înseamnă să jucăm dur.

CAPITOLUL 38

-Niciodată nu te-am mai văzut să-ţi pierzi aşa calmul,comentă Henry, impresionat.

-Nu mi l-am pierdut.N-am făcut decât să-mi declar poziţia.Henry îl văzu pe Spencer venind spre ei,aşa că adăugă în şoaptă:

-Da,dar îţi declarai poziţia strigând.Cinstit,nu te-am mai auzit niciodată ridicând tonul.Dacă stau să mă gândesc,nici pe Aiden sau Spencer nu i-am auzit.Decât la meciuri.Atunci,Spencer răcneşte la televizor.

Henry nu-l indusese şi pe Walker-dar de ce-ar fi făcut-o?Abia îl cunoştea.

Walker nu prea venea pe la ei.Henry îl cunoscuse cu doi ani în urmă,când încă se mai instruia,însă de-atunci nu-l mai văzuse decât o dată,la inaugurarea Parcului Conrad unde participaseră cu toţii.Spencer îi atrase lui Regan atenţia când trecu pe lângă ea.O trase de o şuviţă de păr şi dădu din cap spre Henry.

Peste un minut,ieşi din birou şi Aiden.Se opri să stea de vorbă cu Henry.Observă articolul şi fotografia pe care Henry le pusese în ramă,pe perete.

-Frumos,remarcă el.Dădu să plece,apoi se răzgândi.

-Faci o treabă excelentă aici.Mă ţine la curent Paul Greenfield,managerul meu superior,îi explică el.Dacă vrei vreodată o slujbă în care să faci bani,nu să-i dai, vino să lucrezi pentru mine.Henry zâmbi.

-Vă mulţumesc,domnule,dar aici lucrez foarte bine.Şi-n plus,într-o zi,toate astea vor fi ale mele.Aiden râse.

-Hotelul,sau biroul ăsta?

-Nu mai încerca să-l recrutezi,replică Regan.Fratele ei o ignoră.

-Dacă asta-ţi doreşti cu adevărat...

-Da,domnule.Şi-n plus,n-aş putea lucra niciodată cu...

-Scorpia? Aşa-i ziceţi lui Emily? Henry nu păru jenat sau spăşit.

-De cele mai multe ori,dar mai am şi alte porecle pentru ea.

-Da,le-am auzit şi pe alea.

-Vă mulţumesc pentru ofertă,însă îmi place ceea ce fac şi,cum spuneam, niciodată n-aş putea să lucrez cu Emily.

-Se pare că nimeni nu poate,comentă Aiden,privind-o pe Regan.

Regan nu-l întrebă dacă plănuia să facă ceva în legătură cu asistenta lui,căci s-ar fi putut folosi de asta pentru a o convinge să semneze hârtiile.Totuşi,se bucura să afle că ştia despre problemă.Din mers,fratele ei o atinse pe umăr.

-Ţi-am lăsat hârtiile pe birou.Semnează-le.

-Triplează-mi bugetul,şi am să le semnez.

-Nici nu mă gândesc.Imediat ce Aiden se îndepărtă,Henry îi şopti:

-N-o să accepte niciodată o sumă triplă.E prea mult.
-Ştiu.Aşa c-o să negociem şi vom obţine măcar dublu,cum şi dorim.Henry clătină din cap.
-Aiden o să se prindă ce urmăreşti.
-Sigur că da.Dar tot va ceda-sau,cel puţin,aşa sper.
-Se poartă de parcă nu i-ar păsa de munca pe care o facem,dar îi pasă,nu-i aşa? Nu-i doar un subterfugiu ca să fie scutit de impozite.
-Da,îi pasă,şi lui Spencer la fel.Numai că sunt atât de ocupaţi să-şi clădească propriul lor imperiu,încât nu mai au timp şi pentru altceva.Aruncă o privire prin birou.
-Henry,cu cine ai vorbit când eram înăuntru cu Spencer şi Aiden?
-Cu Alec.
-Alec a fost aici? Reacţia ei fu bizară.Simti că roşea,şi speră ca Henry să nu observe.Încercând să pară nonşalantă,îl întrebă:
-Întâmplător,Alec a auzit ceva din conversaţie? Henry zâmbi.
-Vrei să zici,dacă v-a auzit pe tine şi pe Spencer strigând?
Atâta despre încercarea ei de a părea nonşalantă!
-Da,asta vreau să ştiu.
-Ceva-ceva a auzit,căci a început să râdă.Cât de mult,însă,nu ştiu.De ce? E chiar atât de important? Regan clătină din cap,preferând să schimbe subiectul.
-Ştii ceva? Ar fi trebuit să-i vorbesc lui Aiden despre Emily.Trebuie să ştie câte probleme ne cauzează şi vreau să afle că nu-mi place cum dă vina pe tine pentru propriile ei greşeli.
-Ai auzit ce-a spus.O să ia măsuri.Sper să urmeze sugestia lui Cordie.
-Şi anume?
-S-o zboare cu şuturi în fund.Regan încercă să nu râdă.
-Exact aşa a spus,nu?
-Da.
-Mai mare ruşinea,să corupi un băiat tânăr şi impresionabil.Henry râse;
-Am auzit altele şi mai rele.Regan se întoarse la birou şi închise uşile.Se simţea îngrozitor de nervoasă şi se gândea să se ascundă până-şi pregătea ceea ce voia să-i spună lui Alec despre cele din noaptea trecută.Poate că n-avea să aducă vorba.Dar poate că da,şi voia să fie pregătită.Ştia că era o prostie.Ceea ce se întâmplase n-avea să se mai repede; se înţeleseseră,iar Alec,cu siguranţă,n-avea s-o menţioneze.Şi-n plus,era de serviciu.Probabil că nici măcar nu se gândea.
-Pot s-o fac,şopti ea.Trase adânc aer în piept,îndreptându-şi umerii,şi deschise iar uşa.Voia să-l găsească pe Alec şi să-l salute.

Cu cât rezolva mai repede situaţia penibilă de a-l revedea pentru prima oară după...O,Doamne,iar începuse!Iar o apuca panica.Dacă asta însemna dragostea, nici nu voia s-audă.În nici un caz nu dorea să i se frângă inima,dar acum nu mai putea face nimic.Şi singura vinovată era ea însăşi.Trecând pe lângă Henry,îi spuse:
-Du-te şi distrează-te şi tu.E duminică.Poşta poate să aştepte până mâine.
-Plec imediat,îi promise el.Vreau doar să recuperez câte ceva.N-am să stau mult.
Era timpul să se lămurească,îşi spuse ea,ieşind pe coridor.
Se opri brusc.Aiden şi Alec stăteau de vorbă,în faţa biroului lui Aiden de la capătul culoarului.Vorbea mai mult Aiden,iar Alec dădea din cap când şi când.
Regan stătu un timp pe loc,aşteptându-i să-şi termine conversaţia.Presupunea că Aiden dorea să afle ultimele date despre anchetă.Amândoi o observară în acelaşi timp.Aiden dădu din cap,apoi porni spre lifturi.Alec veni către ea.
Arăta minunat.Şi şleampăt,desigur-dar de o neîngrijire comodă.Avea obrazul ţepos,semn că nu se deranjase să se bărbierească de dimineaţă.
Şi oare se pieptăna vreodată? Nici un bărbat n-ar fi trebuit să fie atât de sexy.
Regan înghiţi în sec,încercând să-şi alunge amintirile din noaptea trecută.
Ce-avea să-i spună,când îl vedea? Nu mai ţinea minte.Trebuia să se uite peste umărul lui,dacă voia să se concentreze.
-Credeam că nu vii azi.Bun.Reuşise.Vorbea destul de normal şi era sigură că nu i se citea nimic pe faţă.
-Ţi-am spus c-am să vin.Regan dădu din cap.Okay.Momentul dificil trecuse.
Aveau acum o conversaţie firească,începu să se relaxeze.Categoric,era în regulă.
Alec n-avea să spună nimic despre cele de azi-noapte,şi nici ea.Putea să nu-şi mai facă griji.
-Regan?
-Da?
-Ţi-a plăcut? Fu copleşită.Ştia că-l privea cu gura căscată,atât de tare o şocase întrebarea.Nu-i venea să creadă că auzise bine,aşa că-i ceru să repete.
-Te-am întrebat dacă ţi-a plăcut.Imediat,obrajii i se împurpurară de jenă.
-Alec,cred că ar fi mai bine să nu discutăm despre ceea ce s-a întâmplat azi-noapte.Alec râse.
-Voiam să ştiu dacă ţi-a plăcut să-i înfrunţi pe fraţii tăi.
-A...înroşindu-se şi mai tare,Regan răspunse:
-Da,sigur că mi-a...ia stai: ai făcut-o intenţionat,nu? Alec se prefăcu că n-o înţelegea.
-Ce anume?

-Felul cum ai formulat întrebarea,întrebându-mă dacă mi-a plăcut,dar fără să-mi explici...of,lasă.Lui Alec îi plăcea enorm să vadă cât de uşor o putea face să se simtă stingherită.
-Deci,cum a fost? Regan oftă.
-Da,cred că,uneori,certurile cu fraţii mei mă pot ajuta să-mi descarc energia acumulată.Alec clătină din cap.
-Cred că aseară am găsit o cale mai potrivită.Zâmbind,adăugă:
-Şi n-am să te întreb dacă ţi-a plăcut.Ştiu că aşa a fost.Aroganţa lui era complet deplasată şi-n nici un caz nu părea să aibă nevoie de vreo confirmare.
Dar,în fond,de ce-ar fi avut nevoie? Cele întâmplate în noaptea trecută fuseseră incredibile.Nu avea nevoie de ea ca să i-o spună.Fusese şi el prezent,în fond.
O,Doamne,şi cât de prezent fusese! Regan trebuia neapărat să se gândească la altceva...la orice altceva.Îi venea să-l sărute,în schimb,făcu un pas înapoi.
-Cred c-ar trebui să schimbăm subiectul.
-Da,în regulă.
-Şi,te rog,nu te mai uita aşa la mine,şopti ea.
-Cum,"aşa"?
-De parcă ai vrea să găsim debaraua cea mai apropiată.
-Nu la o debara mă gândeam.Mă gândeam la...
-Am terminat cu subiectul ăsta! îl întrerupse ea,încrucișându-şi braţele.E clar?
Nelăsându-i timp să răspundă,îl întrebă:
-Despre ce-ai vorbit cu Aiden?
-L-am întrebat dacă există cineva care să aibă pică pe familia voastră-salariaţi nemulţumiţi,ameninţări,procese,etcetera.Mi-a spus că a vorbit deja cu Wincott despre asta,dar ne-a aranjat şi o întâlnire cu avocatul familiei,încerc doar să acopăr toate posibilităţile,şi vreau să ştiu care au fost problemele legale.
-Cu fraţii mei?
-Şi cu tine.
-Aha...Mărturisirea lui o luase pe nepregătite.
-Mă îndoiesc că vei descoperi ceva.
-Totuşi,am să vorbesc şi cu Sam.
-Desigur.
-Ţi-e foame? Nu vrei ceva de mâncare? Schimbarea neaşteptată a subiectului o irita.
-Da...În regulă.Îl ocoli,spre lifturi.Alec o ajunse din urmă.
-Apropo,răspunsul e da.Regan îi aruncă o privire.
-Şi care a fost întrebarea?

-I-ai întrebat pe fraţii tăi dacă mai există fidelitate pe lumea asta,iar eu îţi spun că da,mai există.Întinse mâna să apese pe butonul liftului,dar Alec i-o prinse, silind-o să-l privească.
-Am multe exemple,spuse el încet.Dar nu e decât unul despre care trebuie să ştii.
-Zău? Al cui?
-Al meu.Nu ştiu cum să-i răspundă.
-Şi de ce-mi spui asta? Alec ridică din umeri.
-Nu ştiu.M-am gândit doar că ar fi cazul să ştii că-ţi voi fi fidel.
-Dacă ne-am căsători vreodată.
-Într-adevăr.Dacă.Îi întrerupse telefonul lui celular.Era Henry,şi părea înnebunit.
-Unde eşti?
-Pe hol.Ce s-a-ntâmplat?
-Trebuie să te întorci imediat aici.Vreau să-ţi arăt ceva,neapărat.
Alec se întorsese deja şi o trăgea pe Regan după el,spre birouri.
-Ce s-a întâmplat?
Nu fu nevoie să-i răspundă,căci Henry stătea în uşă,şi imediat ce-i zări pe Alec şi Regan apărând de după colţ,izbucni:
-Am desfăcut scrisoarea asta.Are antetul hotelului nostru şi a sosit cu un plic de-ale noastre.Ştii ce înseamnă asta? Că a fost aici.A fost în hotel.
Alec îi eliberă mâna şi se duse la birou.Îl atinse pe Henry pe braţ şi spuse:
-Trage adânc aer în piept.
-Regan,a fost aici.Regan dădu din cap.
-Da,te-am auzit.Şi a trimis o scrisoare? întrebă ea,pornind spre biroul lui.
Se rezemă de Alec şi privi hârtia cu antet pe care Henry o pusese pe mapă. Deasupra aşezase un cuţit de tăiat hârtie,lung,din argint,ca să nu se îndoaie la loc.Totuşi,nu era o scrisoare.Era o altă listă a crimei.Aceasta se intitula altfel.
În partea de sus scria „*Lista crimelor noastre*”,iar cuvântul noastre era subliniat de mai multe ori.Criminalul o scrisese de mână.Conţinea toate numele de pe listă,dar cele ale lui Ms.Patsy şi detectivului Sweeney fuseseră tăiate cu câte o linie.Lângă Shields şi cei doi bodyguarzi erau puse semne de întrebare.
Pe listă mai fusese adăugat un nume.Haley Cross.Jos,chiar sub numele ei, scrisese: „*îmi eşti datoare şi pentru asta*.”Alec forma deja numărul lui Wincott, la telefonul celular.În timp ce aştepta ca partenerul lui să răspundă,o întrebă pe Regan:
-Ai cunoscut-o pe femeia asta? Regan nu-şi dădu seama că deja vorbea despre ea la trecut.
-Nu,răspunse ea.Alec,trebuie s-o prevenim.

O,Doamne sfinte,poliţia trebuie s-o găsească înainte...Henry arătă spre hârtie, spunând cu glas tremurător:
-Are numele tăiat cu o linie,Regan,înseamnă că deja...înţelegi...a omorât-o.
-Henry,nu putem presupune că a omorât-o doar fiindcă i-a tăiat numele.S-ar putea să nu...O,Doamne!Simţea cum îi creştea panica.
-Trebuie să mai avem timp s-o salvăm.Wincott răspunse la telefon,iar Alec îi dădu drumul lui Regan şi porni spre hol,explicându-i ce găsise Henry.
Lui Regan începea să-i vină rău de la stomac.Se rezemă de biroul-lui Henry,cu privirea spre perete.
-Nu înţeleg,şopti ea.De ce mi-a trimis asta? Şi ce Dumnezeu vrea să spună cu „*Lista crimelor noastre*”?
-Haley Cross.Jur c-am mai auzit numele ăsta,dar nu-mi amintesc unde.
Alec încheie convorbirea şi reveni în birou.
-Wincott şi Bradshaw vin încoace.
-Acum,duminică? Henry îşi dădu seama cât de prostească era întrebarea,imediat ce rosti cuvintele.
-John era la birou,dar Bradshaw era acasă.
-Ai s-o cauţi? Au s-o...Alec o cuprinse cu un braţ.
-E prea târziu.Regan se smuci de lângă el.Graba cu care accepta faptul că femeia era moartă o înfuria.
-N-ai de unde şti.Dac-ar putea s-o prevină...dac-ar putea s-o găsească şi să...
Alec îşi masă ceafa încordată,privind-o pe Regan cum se plimba prin cameră.
-Ştiu unde e.
-Unde?
-La morgă.Se rezemă de Alec,îşi înclină capul şi închise ochii.Alec o cuprinse cu braţele,ţinând-o strâns.Henry aproape că se prăbuşise în scaun.
-Cum a omorât-o? întrebă el.Alec privea articolul de perete,din spatele capului lui Henry.Dintr-o dată,în mintea lui se făcu lumină.Nu răspunse la întrebarea lui Henry,spunând în schimb:
-Alerga pe aleea din...
-Conrad Park,izbucni Henry.Acolo am citit numele.Regan,nu mai ţii minte? Ţi-am spus.Sau,cel puţin,aşa cred.Alec se duse să citească din nou articolul.
-Aici scrie că obişnuiai să faci jogging acolo cel puţin de trei ori pe săptămână.
-Într-adevăr.
-Dar între timp,a fost terminată pista de sus,spuse Henry.Alec îl sună iar pe Wincott.
-Unde eşti?

-În faţa hotelului,tocmai cobor din maşină.
-Cum arăta Haley Cross?
-Am la minte nişte copii după dosar,şi fotografia ei.Aşteaptă-mă,Alec,vin imediat.Alec era prea nervos ca să stea jos şi să-l aştepte.Începu să se plimbe prin hol.Când Wincott apăru de după colţ,cu dosarul în mână,îi spuse:
-Ai putea s-o confunzi pe Haley Cross cu Regan?
-Ei,haide.N-aş confunda cu ea nici o femeie.Se opri,deschise dosarul şi scoase fotografia lui Haley Cross.
-Poate,din spate...părul lung,statura şi silueta vag asemănătoare...Cred că ar fi posibil.
-Ce să fie posibil? întrebă Regan.Stătea în uşă,dar făcu un pas înapoi când Alec şi Wincott intrară.
-O confuzie de persoană,îi răspunse Wincott.Unde-i scrisoarea?
Peste câteva secunde,el şi Alec priveau din nou lista.
-"*îmi eşti datoare şi pentru asta*"? citi cu glas tare Wincott.Deci,o face şi pe Regan parţial responsabilă,nu? Cred că asta vrea să spună.
-Hai,John,fă saltul.
-Bine,răspunse Wincott.Consideră că Regan ar fi trebuit să fie acolo,în locul lui Haley.Alec dădu din cap.Wincott îl întrebă:
-Crezi că o aştepta pe Regan în parc?
-Dacă a citit articolul din ziar,n-ar presupune că aleargă mai departe acolo.
-Vrei să spui că a omorât-o din greşeală? întrebă Regan.Alec se întoarse spre ea.
-Da.Cred că se dusese acolo ca să te omoare pe tine.

CAPITOLUL 39

Poliţia reţinuse detalii importante despre asasinarea lui Haley Cross,şi nici Alec, nici Wincott nu voiau ca Regan să ştie care erau aceste detalii.Era mereu speriată,iar raportul de autopsie era de ajuns pentru a-l face să se cutremure chiar şi pe un poliţist călit.Totuşi,exista posibilitatea ca vreunul dintre detalii să declanşeze o amintire care să le fie de folos.Wincott se rezemă de fereastra biroului,cu picioarele încrucişate la glezne,o sticlă de apă într-o mână şi raportul de autopsie în cealaltă.Alec stătea aşezat alături,pe canapea.Regan nu înţelegea cum puteau amândoi să fie atât de relaxaţi,în timp ce discutau cele mai oribile aspecte ale asasinării femeii.Când Alec îi spuse ce făcuse criminalul cu picioarele ei,o cuprinse greaţa şi simţi că i se scurgea sângele din cap.
Alec observă cum îşi ţinea mâinile încleştate în poală,semn că era nervoasă,iar ochii-i erau plini de lacrimi,dar se stăpânea.Era mândru de ea şi,dacă ar fi fost

singuri,ar fi îmbrăţişat-o şi l-ar fi spus.
-Te simţi bine,Regan? întrebă Wincott.Nu ai nevoie de câteva minute ca să-ţi revii?
-Nu,mi-e bine.Alec deschise dosarul pe care-l adusese Wincott şi-i dădu lui Regan fotografiile lui Haley Cross.Regan fu surprinsă să vadă cât de liniştită arăta,după moarte.
-O cunoşti? Regan clătină din cap.
-Era studentă?
-Nu,răspunse Alec,absolvise deja.
-Stătea lângă campus,explică Wincott.Şi,conform prietenelor,alerga cu regularitate pe Aleca din parc.
-Locuia singură?
-Nu,cu un prieten.În seara crimei,el era plecat din oraş,cu treburi.Ea îi spusese că era posibil să-şi viziteze părinţii în lipsa lui,aşa că,după întoarcerea lui la Chicago,au trecut câteva zile până să-i descopere cineva dispariţia.
Regan trase de câteva ori aer în piept,înainte de a privi din nou fotografia.
-Nu înţeleg.De ce-a făcut asta cu picioarele ei? De ce...?
Când se opri dintr-o dată,Wincott spuse:
-Medicul legist a spus că moartea a,fost provocată printr-o lovitură în cap.E clar că dementul ăsta i-a mutilat picioarele după ce murise.
-I-a opus rezistenţă,preciza Alec.I s-au găsit particule de piele sub degete,aşa că avem A.D.N.-ul.Luă fotografia din mâna lui Regan şi o puse la loc în dosar.
Regan bănui că era îngrijorat pentru ea,aşa că-i zâmbi scurt,ca să-l anunţe că era în regulă,apoi se ridică şi se duse ia frigider să aducă nişte apă.
-Alec? întrebă ea,oferindu-i sticla rece.
-Mda,sigur.Îi dădu apa şi-şi luă şi ea una,apoi se duse la birou.Doamne,dintr-o dată se simţea îm-bătrânită şi frântă de oboseală.Îşi trase scaunul şi se aşeză.
Poate că n-ar fi fost rău să se ducă la Melbourne,cu Spencer.Schimbarea de decor i-ar fi făcut bine.Apoi oftă.Chiar în timp ce-i venea acel gând,îl respinse.
N-avea să fugă,iar dacă se ducea la Melbourne,asta ar fi făcut.
Se gândi să le sune pe Sophie şi Cordie.Întotdeauna când vorbea cu prietenele ei se simţea mai bine,dar dacă le lăsa să vadă cât de tulburată era,s-ar fi îngrijorat şi mai mult pentru ea.Şi dacă venea vorba despre Alec-cum era inevitabil să se întâmple-şi-ar fi pierdut definitiv cumpătul.Îi făcea bine să plângă puţin când era cu prietenele ei,dar nu atunci şi nu acolo.Alec o privea de pe canapea.Avea ochii trişti şi distanţi.Era palidă şi cu fruntea încreţită.Lyle Bradshaw intră în birou.Arăta ca şi cum s-ar fi dus la o nuntă,într-un costum închis cu dungi subţiri

şi cămaşă albă cu manşete franţuzeşti.Cravata roşie de la gât punea singura pată de culoare.Ca de obicei,fiecare fir de păr îi stătea la locul lui.În comparaţie cu el,Alec părea gata să cureţe un garaj.Wincott îi observa din cealaltă parte a camerei.Lyle o privea pe Regan,iar Alec îl privea pe Lyle cum o privea pe Regan,cu o expresie foarte nemulţumită.
-Scrisoarea şi plicul sunt pe biroul lui Henry,spuse Wincott,ca să risipească tăcerea ncordată.
-Oricum n-o să-i găsim amprentele,comentă Lyle,în drum spre birou.
-Tot trebuie s-o duci la laborator,se răsti Mec.Lyle nu păru să-i observe tonul ostil.Wincott,însă,da.Dezamorsa situaţia ducându-i pe amândoi în antecameră,ca să discute noile evenimente.Imediat ce rămase singură,Regan îşi deschise computerul şi încercă să răspundă la unele e-mail-uri.Orice,numai să aibă o ocupaţie.Henry vârî capul pe uşă ca să-şi ia rămas-bun.Regan îi propuse să-şi ia ziua de luni liberă,dar asistentul ei nici nu vru s-audă.
-Dacă mai vine o scrisoare,sau se mai întâmplă ceva? Vreau să fiu aici...ştii,în caz că ai nevoie de mine.Era un dulce.
-Bine,răspunse ea.Dar să dormi bine la noapte,iar mâine poţi să vii mai târziu.
-Am să-ncerc,îi promise Henry;se întoarse să plece,apoi adăugă: nu putem spune nimănui despre lista asta nouă,nici despre femeia omorâtă.
-Ştiu.
-Mă mir că n-a apărut nimic în ziare,când s-au întâmplat atâtea,şi sunt implicaţi atâţia oameni.
-Cred că nimeni din efectivul de securitate nu ştie detaliile,spuse Regan.
-Sophie ne-ar omorî pe amândoi,dacă povestea ar apărea în alt ziar.Okay,m-am dus.Ne vedem mâine.
-Henry,să ai grijă.Uşa abia se închisese în urma lui,când se deschise din nou şi năvăli Aiden.
-Spencer şi cu mine tocmai am auzit despre scrisoare.Alec mi-a spus şi de femeia care a fost omorâtă.Dumnezeule,Regan,puteai să fii tu în locul ei.
-Da,ştiu,răspunse ea încet.
-Ascultă,Spencer şi cu mine nu plecăm nicăieri până nu-l prind pe dementul ăsta.Poate-ar trebui să-l sun pe Walker şi să-l chem şi pe el acasă.
-O,te rog,numai asta nu! Ştii cum atrage Walker atenţia tuturor.Presa o să alerge după el,iar dacă vreunul dintre reporteri află despre toată povestea asta...
-Bine,bine,o întrerupse el.
-Ai grijă să nu vină,insistă Regan.Aş vrea ca şi tu şi Spencer să staţi cât mai departe de mine,şi să le luaţi cu voi şi pe Cordie şi Sophie,şi pe Henry.Nici unul

dintre voi nu e în siguranţă,câtă vreme sunteţi în apropierea mea.Dacă vi se întâmplă ceva vreodată,sau...Vocea i se frânse.
-Nu plec nicăieri,replică Aiden.Şi nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru noi.Ai şi-aşa destule pe cap,şi trebuie să fii tare.
-Mă descurc perfect,n-ai de ce să-ţi faci griji.N-am să mă prăbuşesc.
Mai vorbiră câteva minute.Aiden continuă să se plimbe prin cameră,până se mai calmă.Părea să aibă nevoie de garanţia că Regan era bine apărată,că Alec şi John aveau să-l prindă pe nebun,şi că totul urma să se termine cu bine.Mergea spre uşă,când Regan spuse:
-Cu mult timp în urmă,m-ai învăţat că Madisonii fac faţă problemelor,şi a sosit momentul să le fac şi eu faţă alor mele.
-Poliţia ar trebui să rezolve...
-Mă refer la familie şi la afacerile noastre,Aiden.Aiden reveni lângă biroul ei.
-Okay.Căror probleme e vremea să le faci faţă?
-Nu vă mai pot lăsa să tot hotărâți în numele meu,tu şi Spencer.Situaţia asta trebuie să înceteze.Ceea ce fac eu cu fondurile familiei e la fel de important ca şi ceea ce faceţi voi De fapt,e chiar mai important ca aceste fonduri să fie investite spre binele altora.Aiden se rezemă de birou,încrucișându-şi braţele pe piept.Ştia că avea dreptate.
-Şi încă ceva...continuă ea.A le înapoia comunităţii,a aborda proiecte care vor aduce schimbări...când vedem unde se duc banii,ne amintim de ce existăm.După cum văd eu lucrurile,sunt datoare să vă ajut să rămâneţi pe linie.
Zâmbind,adăugă:
-S-ar putea spune că vă umanizez.Aiden consimţi.
-Bine,o să-ţi mărim bugetul pentru la anul.Îi pot convinge pe Spencer şi Walker să-l dubleze.
-Mă bucur să aud.Şi voi face şi eu ceva pentru voi.N-am să mă mai împotrivesc aranjamentului cu Emerson.Fratele ei porni spre uşă.
-Emily îşi ia o săptămână liberă,spuse el.La întoarcere,o să-şi caute altă funcţie.
Regan încercă să nu chiuie.În uşă,Aiden se mai opri s-o întrebe:
-Mai e şi altceva ce-ai vrea să discutăm?
-Deocamdată,atât.Voia să-i vorbească despre Alec,să-şi deschidă inima în faţa fratelui ei,dar n-o făcu.De ce i-ar fi spus? Nu fusese decât o noapte.Alec dăduse absolut clar de înţeles.Încă cinci zile,şi n-avea să-l mai vadă niciodată...decât dacă nu cumva îl prindeau pe nebun înainte.Regan încercă să-şi ocupe acele zile cu munca.Întrucât proiectele pentru acel sezon se terminaseră,ea şi Henry continuau să elimine hârtiile vechi şi să reorganizeze biroul.În fiecare zi,Alec

venea la datorie ca de obicei,dar situaţia nu mai era aceeaşi dinainte.Era cordial şi prietenos,însă păstra distanţa.N-o mai tachina,şi evita orice situaţie care să-i apropie prea mult unul de altul.Când discuţiile deveneau prea personale,schimba subiectul.Se purta ca şi cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.Oare regreta deja noaptea pe care o petrecuseră împreună? Dacă ar fi avut curaj,Regan i-ar fi pus tocmai această întrebare.
Nu era sigură dacă se îmbolnăvise de vreo virozăsau îi era rău doar din cauza stresului,dar într-o seară,după ce Alec o conduse în apartament,începu să vomite.Avu o noapte îngrozitoare.Pe la amiaza zilei următoare,se simţea mai bine.Spre seară,se întâlni cu Aiden ca să-i dea contractele semnate.Fratele ei o aştepta la o masă din colţul holului.Regan comandă ceai cu gheaţă şi sorbi din pahar,în timp ce-l asculta fără prea mult chef vorbindu-i despre noul hotel.
-Eşti atentă la ce-ţi spun?
-Nu tocmai.
-Încă mai ţi-e rău? Părea suspicios,ca şi cum Regan ar fi fost în convalescenţă, dându-se jos din pat prea curând.
-Nu,nu mai am nimic.
-Alec zice că aseară nu arătai deloc bine.
-Poftim? De unde ştie el cum arătam? Aiden ridică din umeri.
-A auzit că ţi-a fost rău.Nu sunt sigur cine i-a spus,dar s-a întors la hotel şi a stat aici peste noapte.
-În hotel? Alec a înnoptat la hotel?
-Nu aşa ţi-am spus? A stat în apartamentul tău,şi a dormit pe canapea.
Regan era uluită.Nu se putea gândi decât cât de îngrozitor arătase,cu părul lăţos atârnându-i în ochi şi tenul ca aluatul.Fusese de faţă şi când vomase? Fermecător.
-Aiden,de ce l-ai lăsat să mă vadă aşa? Aiden zâmbi.
-N-am prea avut multe de spus.Regan încercă să schimbe subiectul.
-M-am întâlnit cu Paul.Mi-a spus că lucrează cu program redus.
Aiden dădu din cap.
-Toate călătoriile astea l-au obosit,şi are nevoie să mai stea şi acasă,cu familia.
-Deci,eşti de acord cu hotărârea lui?
-Da.I-am spus că se poate muta în orice post vrea.N-ar fi bine să-l pierdem.
Tocmai îi dădea lui Aiden contractele,când ridică privirea şi-l văzu pe Alec venind spre ea.Se opri să discute cu ofiţerul de serviciu din ziua aceea şi să-i primească raportul.Nu voia s-o vadă privindu-l,aşa că întoarse capul grăbită.
Aiden o privea.Telefonul celular îi sună,dar nu-l băgă în seamă.

-Nu răspunzi? Scoase telefonul,îl închise complet,apoi îl vârî la loc în buzunar.
-Vrei să-mi spui ceva? o îmboldi el.Regan lăsă capul în piept.
-Am făcut o prostie,mărturisi ea în şoaptă.
-Ce prostie? *M-am îndrăgostit.Se poate o prostie mai mare ca asta?* Totuşi,nu-şi exprimă gândurile cu voce tare.
-Sunt obosită,atâta tot.Am nevoie de o vacanţă.Fratele ei era mult mai perspicace decât crezuse,îl privi pe Alec,care nu mai putea să-şi ia ochii de la Regan,apoi se uită din nou la ea.Amândoi arătau nefericiţi.
-Mi-a spus că se transferă la F.B.I.Surprinsă,Regan ridică privirea.Aiden zâmbea.Nu se prefăcu că nu ştia despre cine vorbea.
-Da,se mută,răspunse ea,încruntată.Şi ce-i aşa de amuzant în asta?
-Mă întrebam ce-o să-şi spună când Walker va angaja pe cineva să-l verifice.
Regan făcu ochii mari.
-N-ar îndrăzni...Fratele ei ridică din umeri.
-L-a verificat şi pe Dennis,iar cu el n-aveai intenţii serioase.
-Alec pleacă.
-Da,ştiu.Apoi se ridică,remarcând:
-Uite-l că vine.Regan aproape că-şi răsturnă scaunul când sări în picioare,iar dacă Aiden nu i-ar fi prins paharul,acesta s-ar fi spart pe podea.
Trase aer în piept,afişă un zâmbet şi se întoarse.Iar îl apucase,îşi spuse ea.Arăta şi mai atrăgător decât ultima oară când îl văzuse.Omul ăla se putea ferchezui oricând voia.I-o dovedise deja sâmbătă seara,când purtase smoking.
Acum avea pe el un bleizăr bleumarin şi pantaloni kaki,şi încălţase o pereche de mocasini în locul tenişilor scâlciaţi.Nu-i venea să creadă că era atât de răvăşită,
iar el nici măcar nu-i spusese o vorbă.Alec dădu din cap spre Aiden,iar lui Regan îi zâmbi.
-Azi arăţi mai bine.Apoi,amabilităţile încetară brusc;n-o mai luă în seamă,
întorcându-se spre Aiden.
-Avocatul vostru încă nu l-a sunat pe Gil Hutton.Mi-a spus că i-a lăsat două mesaje.Cred că e cazul să mai vorbeşti cu el.
-Imediat,îi promise Aiden.Sam era în vacanţă,dar sunt sigur că între timp s-a întors.Regan se hotărî să se ducă în biroul ei.Cei doi o urmară.
-Vreau să-l caute pe Gil până mâine după amiază.Altfel,mă duc la biroul lui
şi-am să mă uit personal prin dosarele alea.
-O să-l sune.Regan îi aştepta,ţinând liftul pe loc.În drum spre etajul doi,Alec stătu în faţa ei.
-Azi-dimineaţă am vorbit cu locotenentul Lewis,spuse Aiden.

-Cred c-a fost distractiv,comentă Alec.Mai bine nu-mi menţiona numele,ar putea da rău pentru detectivul Wincott.
-Asta ce înseamnă?
-Înseamnă,îi explică Alec,că Lewis i-ar ruina şansele de avansare,dacă ar afla că-l ajut.Aiden dădu din cap.
-De la noi n-o să afle,iar de la Sam,în nici un caz.
-Deci,spuse Regan,cred că locotenentul nu te prea simpatizează.
-Când Alec nu-i răspunse,îl înghionti în spate.Îi aruncă un zâmbet peste umăr, apoi duse mâna la spate şi o apucă de încheietură.Când îşi dădu seama ce făcuse, i-o eliberă imediat.Aiden se prefăcea că nu observase.
-Din câte-am înţeles,n-au nici o pistă.Mi-a spus că-l cercetează pe Peter Morris.
-S-ar putea să fie altă fundătură,spuse Regan.
-Mai mult decât să-l cerceteze,preciza Alec.Îl caută.
-S-a ascuns? întrebă ea.
-Da,dar nu se poate ascunde la nesfârşit.O să iasă el la suprafaţă,iar atunci îl vor prinde.
-Dar asta ar putea să dureze o veşnicie.După cum avea să reiasă,Morris fu capturat o oră mai târziu.

CAPITOLUL 40

Peter Morris făcu două greşeli-ambele,copilăreşti.Prima greşeală fu aceea de a ceda ispitei.Intră într-un bar din centrul oraşului Chicago şi începu să bea tărie,în cantităţi mari,care nu numai că-i îngreuna judecata,dar îi mai şi dădea un sentiment fals de securitate.Cu cât turna mai mult pe gât,cu atât devenea mai convins că era în siguranţă şi,pentru moment,intangibil.A doua greşeală fu aceea de a o suna pe Regan Madison.Trebui să încerce de mai multe ori,iar când reuşi în sfârşit s-o prindă,spumega de furie.Regan îi spusese centralistei să-i reţină apelurile,urmând să revină la birou în jurul orei trei.Totuşi,pierdu noţiuna timpului şi,când ea şi Alec ajunseră la uşă,Detectivul Wincott îi aştepta.
Presupuse că voia să-i vorbească.
-E vreo veste? Wincott c latină din cap.
-Am venit doar să-l iau pe Alec.Avem o treabă,îi explică el.Un fel de petrecere de ră-mas-bun pentru el.Regan observă un poliţist care stătea pe culoar,îi sună telefonul.Wincott se întoarse să plece,dar Alec mai aşteptă.Regan ridică receptorul aparatului de pe biroul lui Henry şi răspunse:
-Regan Madison.
-E ultima ta şansă să faci ce trebuie.

Furia avu un efect de-a dreptul şocant.Cuvintele erau bălmăjite,dar le înţelesese totuşi.Alec îi văzu schimbarea de expresie,îi făcu semn lui Wincott şi alergă la telefonul din birou,ca să asculte şi el.
-Cine-i la telefon? întrebă Regan.
-Peter Morris.Mă mai ţii minte?
-Da,îmi amintesc de dumneata.Wincott pleca deja,deschizându-şi telefonul celular.
-Eşti o mincinoasă...şopti Morris,lungind cuvintele.Dacă nu era beat turtă,cu siguranţă nici mult nu mai avea,îşi spuse Regan.Auzea clinchete de pahare, acorduri muzicale şi rumoare de voci în apropiere.Era sigură că o suna dintr-un bar.
-Nu mint.Îmi amintesc de dumneata.
-Am vorbit serios.Asta-i ultima ta şansă.Glasul lui devenise sinistru.Îl auzi înghiţind,apoi din nou un clinchet de gheaţă în pahar.
-Ultima mea şansă? repetă ea.
-Ca să scapi.
-Nu înţeleg.
-N-am să mă ţin după tine la nesfârşit.Am pierdut săptămâni întregi până să trec de asistentul tău şi să-ţi vorbesc în fine,şi la ce mi-a folosit? N-ai vrut să mă asculţi.Erai hotărâtă deja.Ţi-am spus că dac-am putea doar să ne întâlnim,să stăm de vorbă ca oamenii,te-aş convinge.Dac-ai fi stat să mă asculţi,nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.Ai fi putut să opreşti totul.
-Ce să opresc?
-Ştii tu.Regan se hotărî să se poarte ca şi cum ar fi ştiut despre ce vorbea.
-În regulă.Spune-mi cum aş fi putut opri totul.Îl privi pe Alec.Acesta dădu din cap.
-Am încercat să ajung la tine,dar ai plecat.
-Când? Unde?
-La *Liam House*.Fu cât pe ce să scape receptorul din mână.Respiraţia i se opri în gât.
-Ai fost acolo?
-Cum am spus.
-M-ai urmărit?
-Nu.
-Atunci,de unde-ai ştiut...?
-Mi-a spus ea,răspunse nervos Morris.
-Care ea? Cine ţi-a spus?

-Emily.Când a răspuns la telefon,a zis că o chema Emily.Şi mi-a spus unde erai.
Regan era atât de uluită,încât se rezemă de birou.
-Ştii cât am stat acolo,în ploaie,aşteptându-te să ieşi?
-N-am de unde să ştiu.
-Vreau banii,mârâi el.Şi-mi eşti datoare,nu?
-Pentru ce-ţi sunt datoare? în loc să-i răspundă,spuse:
-S-a ajuns prea departe.Dacă nu-mi dai banii,o să-ţi pară rău.Să-i ai pregătiţi.
M-auzi ce-ţi zic? Vreau cash,nu cec.O să ne-ntâlnim mâine.Te-anunţ eu când şi unde.
-Şi dacă nu am banii pregătiţi când mă suni?
-Cineva o s-o păţească...Ultimele cuvinte i se pierdură într-un mormăit neclar.Se auzi un trosnet,apoi legătura se întrerupse.Dintr-o dată,Alec fu lângă ea.Regan vru să spună ceva,dar el îi făcu semn să tacă,apoi dădu din cap spre Wincott.
Detectivul era cu spatele spre ei,vorbind la telefonul mobil.Când se întoarse, avea pe faţă un zâmbet larg.
-Am pus mâna pe el.

CAPITOLUL 41

Fusese aproape prea uşor.În timp ce Peter Morris striga ameninţări în telefon şi-şi vărsa băutura pe cămaşă,doi poliţişti veniseră spre el pe la spate şi-l înhăţaseră.Morris nu era atât de beat încât să nu ceară un avocat.Imediat ce i se puseseră cătuşele şi i se citiseră drepturile,începuse să urle că voia un avocat.
O ţinea întruna că nu vorbise cu nimeni despre nimic.O mărturisire le-ar fi prins bine,dar nu aveau nevoie de ea.Probele erau de ajuns ca să-l înfunde.
Morris,după cum reieşise,era un colecţionar.
Ascunsă după un bloc de piatră ponce în podul casei dărăpănate unde locuia cu chirie fusese găsită o cutie de pantofi legată cu o panglică roz,iar înăuntru se aflau trofeele lui: un ciocan însângerat cu iniţialele unui muncitor pirogravate pe coadă,permisul de conducere al lui Haley Cross,şi portofelul detectivului Benjamin Sweeney.Locotenentul Lewis era în extaz.Din partea lui,cazul se deschisese şi se închisese ca pe apă.După ce auzi despre dovezi,insistă să fie el cel care-l suna pe Aiden ca să-i dea vestea cea bună.Wincott se întoarse la hotel ca să-ispună lui Regan ce găsiseră în casa lui Morris.Îl sună pe Alec şi-i ceru să se întâlnească în hol.Alec avea nervi.Voise să participe la intero-gatoriu,în prezenţa avocatului lui Morris,dar Lewis nu-l lăsase nici măcar să se apropie de ei.Nici Wincott nu credea că ar fi fost o idee prea bună,având în vedere starea de spirit a lui Alec.Wincott îl aştepta în faţa lifturilor.

-Ţi-ai terminat de făcut bagajele,sau nici n-ai început? îl întrebă el,când îl văzu pe Alec apropiindu-se.
-N-a recunoscut,aşa-i?
-Deci,cred că nici nu te-ai apucat de bagaje,nu?
-Răspunde-mi,John,se răsti el.
-Nu,n-a recunoscut.Jură că e nevinovat.A fost şocant.Niciodată n-am auzit un suspect spunând asta.Alec îi ignoră ironia.Uşile ascensorului se deschiseră,şi-l lăsă pe Wincott să intre primul.
-Unde-s toţi paznicii? N-am văzut nici unul,de când am intrat.
-Oamenii suplimentari care au fost trimişi de compania de securitate au plecat la alte treburi acum,probabil,iar cei regulaţi sunt mai discreţi.Ştii,se pierd în peisaj. Acum,că am pus mâna pe omul nostru-şi ştim că el e-nu mai e nevoie ca personalul hotelului să fie aşa de bătător la ochi.Uşile cabinei se deschiseră la etajul lui Regan.
-Nu-mi place deloc,mormăi Alec.
-Ştiu.Voiai o mărturisire,nu? Dar ştii ceva? Şi dac-ar fi recunoscut,tot n-ai fi crezut că e omul potrivit.Alec ridică din umeri.
-Ai fi putut să mă iei şi pe mine acolo.Nu voiam decât să-i pun câteva întrebări.
Colegul său clătină din cap.
-Facem totul ca la carte,iar asta înseamnă că nimeni n-o să se atingă de el.
-Şi crezi că eu m-aş fi atins? Wincott zâmbi.
-Sigur că da.L-ai fi trântit cu mutra de perete în clipa când îi rostea numele.
Recunoaşte,Alec.Eşti prea implicat în povestea asta...la nivel personal.
Lui Alec nu-i plăcea ce auzea.
-Dacă-s aşa de implicat la nivel personal,de ce mi-ai dat întâlnire aici?
-Fiindcă am presupus că ai nevoie de o închidere a cazului.Îl privi neîncrezător.
-Închidere? Faci mişto de mine.
-Mi-am spus că poate,dacă mă auzi când îi vorbesc lui Regan despre toate probele pe care le avem,plus motivaţiile şi ocaziile lui,vei putea să pui punct anchetei şi să mergi mai departe.
-A fost prea uşor.
-Uneori,aşa se termină.Uşor.
-Probele...
-Ştiu.Putea să le planteze altcineva în podul lui Morris.Asta voiai să spui,nu?
-Exact.
-Morris e omul potrivit.Destul de înalt şi puternic ca să-l ridice pe Sweeney şi să-l spânzure aşa cum s-a întâmplat,şi corespunde cu descrierea pe care ne-a

făcut-o Regan.Alec bătu în uşă.
-Sute de oameni corespund cu descrierea aia.Regan deschise şi,într-o clipă,Alec văzu totul.Era desculţă şi purta nişte pantaloni scurţi sport şi un tricou care-i lăsa abdomenul gol.Arăta superb.Wincott o salută din cap şi intră.
-Tocmai am auzit vestea,spuse ea.
-Cine ţi-a spus-o? întrebă Alec.Pentru prima oară în ultimele trei săptămâni,nu se îndreptă spre canapeaua cea comodă.Regan închise uşa.
-Locotenentul Lewis a dat telefon şi m-a anunţat,apoi a sunat şi Aiden.De ce nu zâmbeşti,Alec? Nu te bucuri?
-Consideră că a mers prea simplu,spuse Wincott,aşezându-se în fotoliu.
Alec rămase în mijlocul camerei,încruntat,cu mâinile în buzunare.
-Ascultă,atâta vreme cât nu avem rezultatele testelor A.D.N.,eu zic să menţinem protecţia.
-Nu eşti convins că Peter Morris e omul care i-a omorât pe...?
Regan se întrerupse,când îl văzu clătinând din cap.
-Nu,nu sunt convins deloc.
-Nu vrea să se lase convins.
-Ce vrei să spui cu asta?
-Vreau să spun că e momentul adevărului,dădu din cap Wincott,abia perceptibil, spre Regan.Regan nu prea înţelegea ce se întâmpla.
-John,nici tu nu crezi că l-aţi prins pe adevăratul ucigaş?
-Ba da.Dovezile nu mint.
-Decât dacă au fost plantate.
-În ciocan s-a găsit agăţată o şuviţă din părul lui Morris.
-Ştii cât de uşor era s-o strecoare? Era de-ajuns doar să-i găsească pieptenele, replică Alec,plimbându-se încet prin cameră.
-Avea un motiv,îi spuse Wincott lui Regan.Datora mulţi bani cui nu trebuia,şi conta pe subvenţie ca să scape.Când l-ai refuzat,s-a luat de tine.A recunoscut că se dusese la *Liam House* şi te aşteptase.Probele au să-l îngroape.Era disperat...şi-şi pierduse capul.Ţi-a luat telefonul celular,Regan,şi lista aia a crimelor şi s-a gândit că,poate dacă-ţi face nişte mici „servicii”...
-I-aş da banii? Dumnezeule...!Wincott dădu din cap.
-Am avut o discuţie lungă şi interesantă cu Emily Milan.A recunoscut că ea îi spusese lui Morris unde erai.
-Ştia că vorbea cu Peter Morris?
-Da,dar susţine că n-avea idee ce voia.A mai recunoscut şi că-ţi accesase computerul ca să-ţi citească toate e-mail-urile.Susţine că o făcea doar ca să fie

la curent.
-Mă mir că a mărturisit asta,comentă Alec.Ea e cea care a imprimat fotografia lui Sweeney şi a pus-o pe biroul lui Aiden.Tot ea a forwardat-o şi celorlalţi fraţi ai tăi.Wincott zâmbi.
-Perechea de cătuşe pe care am scos-o a făcut-o să devină foarte vorbăreaţă.
Dintr-o dată,nu mai ştia cum să coopereze cât mai bine.
-Acum unde e? întrebă Alec.
-A fost concediată,desigur.Iar agenţii de pază au escortat-o până la ieşirea din hotel.Mă îndoiesc că va cere vreo recomandare.
-Şi încă mai eşti convins că Morris a omorât-o pe Haley Cross pentru că a confundat-o cu mine?
-Da.Cum spuneam,ploua,era întuneric,iar Cross avea cam statura ta,poate puţin mai înaltă,şi un păr asemănător cu al tău.Dacă a atacat-o pe la spate,i-ar fi fost foarte uşor s-o confunde cu tine.Şi ştia unde te putea găsi.Mai ţii minte articolul şi fotografia din ziar,pe care Henry le-a decupat şi le-a pus în ramă?
Regan dădu din cap.Ştia încotro se îndrepta John.
-La inaugurare,ai spus că făceai jogging pe Alec în fiecare luni,miercuri şi vineri.Presupunem că Morris a citit articolul şi s-a dus în Conrad Park să te aştepte.Nu cred că voia să te omoare.Probabil situaţia a scăpat de sub control.
Trebuie să fi fost foarte şocat când şi-a dat seama că nimerise peste altă femeie.
Poate că asta l-a înfuriat şi mai tare.
-Mi-ai spus că Haley Cross a opus rezistenţă.
-Într-adevăr.Un muncitor îşi lăsase ciocanul acolo.Morris l-a văzut,l-a luat şi a omorât-o.Îl privi pe Aiden,adăugând:
-Dar acum s-a terminat.Când ne vin rezultatele testelor A.D.N.,vom avea destule date ca să-l condamnăm la trei termene de închisoare pe viaţă.Se ridică şi-i întinse lui Regan mâna.
-John,nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc,spuse ea.
-Cred că totul se va finaliza destul de repede.Te vor căuta de la procuratură,ca să te-anunţe cum merge şi pe partea aia.Aruncă o privire spre Alec.
-Acum mă duc.Alec nu-l urmă.Închise uşa în urma lui,ca să rămână singur cu Regan.Sosise momentul să-şi ia rămas-bun.
-Ascultă,Regan...Începu el,apoi se opri;dintr-o dată,nu mai putea scoate o vorbă.
-Da? Îl privi în ochi,aşteptând.
-Ştiai că urma să plec.
-Da,ştiam.
-Atunci,e-n regulă.Mă duc acasă să-mi fac bagajele,apoi am să pornesc spre

Boston.
-Ca să-ţi vizitezi familia? Alec dădu din cap.Murmură pe un ton pe care-l voia cât mai hotărât:
-Exact.
-Şi pe urmă,la F.B.I.
-Corect.Merg înainte.Oare ştia că-i frângea inima?
-Înţeleg.
-Ascultă...N-ar fi trebuit să...Nu-l lăsă să termine.Dacă-i spunea că n-ar fi trebuit să facă dragoste cu ea,nu ştia ce-ar fi fost în stare să facă.
-Nu regret nimic.Mai bine du-te acasă şi împachetează-ţi.
Alec se aplecă şi o sărută pe frunte.
-Mda,aşa ar trebui.Regan deschise uşa.
-Ţine minte,Alec,că trebuie să mergi înainte.
-Într-adevăr.Asta fac.
-Atunci,du-te.
-Dacă treci vreodată prin Boston...

CAPITOLUL 42

Uneori,se pot întâmpla lucruri extraordinare în cele mai obişnuite zile.
Când deschise ochii,în zorii zilei de duminică,Eric Gage ştiu că ziua aceea avea să fie extraordinară.Nu putea să-şi explice de ce,sau cel puţin nu încă,dar bănuia că,în timp,avea să înţeleagă.Eric învăţase să nu-şi pună întrebări inutile.
Răpsunsul sosi mult mai rapid decât prevăzuse.Se dădu jos din pat,îşi luă pe el halatul şi intră în bucătărie.Stătea la chiuvetă,turnându-şi suc de portocale într-un pahar,când auzi.O şoaptă din spatele lui.Un şuierat,de fapt,şi oricât încercă,nu reuşi să distingă ce anume încerca să-i spună.Nu se uită înapoi.Nu avea nevoie,
căci ştia cine era acolo,în bucătărie,cu el.Închise ochii şi aşteptă ca şoapta să se audă din nou.Trecură cinci minute,apoi încă cinci,dar nu auzea decât bătăile propriei lui inimi.Începu să se îndoiască.Poate că i se păruse.Se hotărî să-şi vadă de treburile zilei.Pe la şase,îşi luase pe el vechile lui haine de lucru şi se dusese la magazinul QuikTrip din cartier ca să-şi ia o ceaşcă mare de cafea.
Pe la şapte şi jumătate,făcuse curat în garaj-un ritual pe care-l oficia în fiecare duminică-mâncase micul dejun şi pregătise o tavă şi pentru Nina.Apoi făcu un duş şi-şi luă pe el un trening nou negru,cu dungă albă îngustă în partea laterală a fiecărui pantalon.Bluza era uşoară,cu un trifoi alb pe buzunarul de la piept.O alesese pentru că avea buzunare cu fermoar.În sertarul biroului erau două pistoale încărcate.Pe unul îl puse în buzunarul din dreapta.Când fermoarul era

închis,ar fi fost imposibil să se observe ce conţinea buzunarul.Se privi în oglindă,ca să se asigure.Preocupat că ar fi putut avea nevoie de muniţie în plus,deschise sertarul şi mai scoase două încărcătoare,pe care le vârî în celălalt buzunar.Duse al doilea pistol în bucătărie şi-l puse în mijlocul mesei.Era gata-dar gata pentru ce?
În sufletul lui creştea anxietatea aceea familiară şi terifiantă.Mâinile îi deveneau tot mai reci şi ţepene,şi-i era greu să respire.Ştia ce se întâmpla.Demonul îl lua în stăpânire.Încercă să-l oprească.Se aşeză la masa din bucătărie şi începu să se legene înainte şi-napoi,înainte şi-napoi,dar nu putu continua prea mult.Sări în picioare.Poate că nu era prea târziu ca să schimbe viitorul...Poate,îşi spuse el,
exista şansa unui nou început.Valul de optimism trecu într-o clipă.Mergea spre holul din spate,când auzi din nou.Şoapta răsuna chiar din spatele lui.Nu mai putea să scape.Acum ştia.
-E timpul.
-Nu! strigă el.
-Ştii ce ai de făcut.Îşi lăsă capul în piept,începând să plângă.
-Nu,nu,nu pot...Şoapta deveni zbieret:
-Ai s-o faci!Cu încăpățânare,căută să se agațe de ultimele fărâme ale raţiunii.
Închise strâns ochii şi-şi acoperi urechile,într-o încercare jalnică de a opri teroarea care-l devora.
-Nu,te rog,nu,nu...suspină el.Rebeliunea fu scurtă.Demonul învinse.
-Întoarce-te şi uită-te la mine.Deschide ochii şi uitare.Se supuse,cu mişcări ţepene.Subjugarea era totală.Rămase rigid,aşteptând următoarea poruncă a demonului.Nu întârzie mult.Ochii Ninei îi sfredeleau pe ai lui.
-Omoar-o pentru mine.

CAPITOLUL 43

Alec încerca să-şi înghesuie încă o valiză în portbagajul maşinii,când un *Mustang* 1968 de-capotabil roşu,în perfectă stare,apăru vuind de după colţ.La volan era Gil.Capota era coborâtă,radioul urla din boxe,iar cele cinci-şase fire de păr de pe capul lui Gil fluturau în vânt.Opri lângă maşina lui Alec'şi închise radioul şi motorul.
-Ţi-ai predat insigna? strigă el,netezindu-şi părul rar cu palma.
-Încă nu! răspunse Alec.Închise portbagajul şi ocoli până lângă maşina lui Gil.
-Mă mir că n-o ştiai şi pe-asta.
-O ştiam.Dar lucrurile se mai şi schimbă,şi speram să te răzgândeşti.
-Mă duc la F.B.I.,Gil.

-Ţi-ai dat cuvântul,mm? Alec ridică din umeri.
-Cam aşa ceva.
-Văd că-ţi pui valizele în maşină.Înseamnă c-ai să pleci destul de curând.
Alec avea o zi liberă şi încerca să rezolve cât mai multe lucruri în acel timp,ca să n-aibă timp să se gândească la Regan.Totuşi,nu voia să recunoască asta faţă de Gil.Altfel,până la amiază vestea s-ar fi răspândit în tot oraşul,aşa că-i spuse:
-Prefer să mă pregătesc din timp.
-Şi ce faci cu mobila şi celelalte lucruri din apartament?
-O să-mi iau hainele şi alte câteva obiecte pe care vreau să le păstrez,iar pe celelalte i le las unui prieten.
-Ce prieten? Gil era băgăreţ ca întotdeauna,dar pe Alec nu-l deranja,atâta vreme cât întrebările nu deveneau prea personale.
-Se numeşte Henry.Săptămâna viitoare se mută în apartament.Nu-l cunoşti.
-Lucrează pentru Regan Madison,aşa-i? Alec râse.
-Există vreun lucru pe care nu-l ştii?
-Mda.Numerele de la loteria de săptămâna viitoare.
Ridică privirea spre cer,adăugând:
-Şi nu ştiu nici dac-am să ajung acasă înainte să-nceapă ploaia.
-Ai venit cu vreun motiv anume?
-N-am celular.
-Ştiu,dădu din cap Alec.
-Nu-mi plac.O cheltuială inutilă,acum c-am ieşit la pensie.Dac-aş fi călătorit mult,avea sens,dar în ultima vreme rareori mai plec din zonă.Până la barurile şi restaurantele mele favorite pot să merg pe jos.”*Finnegan's”* e doar la un cvartal distanţă de casa mea.
-N-am să te contrazic.Dacă nu vrei să-ţi iei telefon celular,nu-ţi lua.
-Am încercat să te sun acasă,dar n-ai răspuns.Cred că erai aici,afară.
-Da,poate.
-Te-aş fi putut suna pe mobil,dar se oprise ploaia,aşa că m-am gândit să vin încoace şi să te salut.Am auzit că Wincott şi Bradshaw l-au arestat pe ucigaşul lui Sweeney.
-Aşa e.
-Şi am mai auzit şi că le-ai dat de furcă.Presupuneai că nu e omul potrivit.Aşa-i?
-Da,le-am făcut unele probleme,dar n-a contat.Sunt convinşi că Morris e omul lor.
-Iar probele o confirmă.Alec dădu din cap.Apoi,Gil spuse:
-Din câte-am auzit,Wincott considera că erai prea implicat,dacă-nţelegi ce vreau

să spun.
-Nu,Gil.Explică-mi.Începea să se irite.Gil nu păru să observe.
-Ştii,implicat personal.Deci,ai fost,sau nu? Alec nu-i răspunse.
-De ce toate întrebările astea?
-Ajung şi acolo.Când am auzit despre arestare şi toate probele pe care le au, m-am gândit că poate nu voiai să fac săpături mai departe în jurul familiei Madison,dar pe urmă mi-am spus: dacă Alec ar vrea să mă opresc,m-ar suna ca să-mi spună.N-ai uitat,nu?
-Nu,n-am uitat.
-În viaţa ei nu există nimic suspect,dar cred că ştiai deja asta.Alec dădu din cap.
-Ştiam.Şi fraţii?
-Nici unul dintre ei nu are antecedente penale,şi nici n-au fost arestaţi vreodată.
-Pe-astea le ştiam deja,Gil.
-Walker a avut unele probleme.E cel mai cunoscut din familie,fiind pilot de curse.Am auzit că e bun.Oricum,oamenii ştiu că are bani.Nu duce o viaţă discretă,ca a celorlalţi,şi ştii cum sunt unii oameni.Când văd,vor să pună şi ei mâna.La bani mă refer.
-Ai spus c-a avut unele probleme?
-A avut partea lui de maşini tamponate,dar n-au fost decât două accidente grave, dintre care unul cu victime.Totuşi,Walker nu e responsabil pentru nici unul.A fost mai norocos decât alţii,fiindcă a scăpat din amândouă fără o zgârietură.
Primul accident a avut loc în Wisconsin.N-am găsit nimic pe-acolo.
-Şi celălalt?
-Asta a fost grav.S-a întâmplat în Florida,dar omul despre care martorii spun că a cauzat accidentul a murit pe loc.Compania de asigurări a despăgubit familiile.
La fel ca-n Wisconsin,mulţi răniţi,unii autentici,alţii prefăcuţi.
-Iar Walker n-a fost vinovat nici de data asta?
-Nici.Aştept să mă caute ofiţerul care-a ajuns primul la locul faptei.Poate-mi spune ceva ce nu ştiu deja.După ce vorbesc cu el,am să mai revin...doar dacă nu cumva vrei să mă opresc acum.Ce zici? Răspunsul lui Alec nu întârzie.
-Nu,nu te opri.Mai caută.Gil plecă peste câteva minute,iar Alec intră în casă pentru a termina,dar mintea nu-i mai stătea la ceea ce făcea.Se tot gândea la Regan.Îi era greu să se despartă de ea?
De-asta voia ca Gil să mai cerceteze? Poate că,dacă ar fi jucat un rol activ în anchetă,nu s-ar mai fi simţit atât de frustrat acum.Luă o cutie şi o duse la maşină.De ce nu putea accepta ideea că-l arestaseră pe adevăratul ucigaş? Oftă,clătinând din cap.Ştia de ce.Fiindcă fusese prea al naibii de uşor.

CAPITOLUL 44

Ziua de duminică era mizerabilă pentru curse.Vremea,iniţial rece şi umedă, devenise insuportabil de caldă şi tot umedă.Aerul era cleios şi sufocant ca într-o pădure tropicală.Sophie,Cordie şi Regan erau în parc de peste o oră,dar îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului într-un adăpost,înghesuite ca sardelele împreună cu încă cel puţin cincizeci de oameni,ca să se apere de ploaia torenţială.Nu puteau discuta între patru ochi şi oricum aglomeraţia era prea mare ca să stea de vorbă.Imediat ce ploaia slăbi,se duseră la coadă ca să se înscrie şi să-şi ia numerele.Sophie le dăduse deja vestea cea bună,dar Cordie şi Regan doreau să audă toate detaliile din nou.În plus,ştiau că Sophie murea să se delecteze cu victoria.

-Haide,Sophie! începe cu începutul,îi ceru Regan.Prietena ei nu se lăsă mult rugată.

-Bine.Deci,după articolul meu-excepţional de bine scris-din ziar,femeile au început să apară.Toate se milogesc să li se permită să depună mărturie contra lui Shields.Din păcate,nu vom şti niciodată dacă a avut ceva de-a face cu moartea lui Mary Coolidge.Nu există probe materiale,dar procuroarea mi-a spus că are destule date ca să-l închidă pe termen lung.l-a dat în urmărire penală şi pe bodyguarzi şi crede că poate convinge juriul că au fost complici la extorcare şi fraudă.

-Şi banii? întrebă Cordie.

-După ce Shields va fi găsit vinovat,şi va fi găsit,adăugă ea,fiica lui Mary va primi înapoi ce-a mai rămas din banii mamei ei.

-Sunt sigură c-ar prefera să-şi primească mama înapoi,comentă Cordie.

Regan o bătu pe Sophie pe umăr.

-Sophie,suntem aşa de mândre de tine!

-Şi noi suntem mândre de tine,Regan,spuse Cordie.Sophie şi cu mine n-am dormit săptămâni de zile,de grija ta.Şi totuşi ai scos-o la capăt.

-Nu tot timpul,răspunse Regan.

-Acum,când poliţia l-a arestat pe omul care i-a omorât pe detectiv şi pe Haley Cross,ai să-ţi poţi reveni la normal?

-Cum aş mai putea reveni vreodată la normal? Au murit doi oameni din cauza mea.

-Nu te poţi considera vinovată de faptele lui Morris.E clar că-i foarte bolnav la cap.

-Nimeni nu putea prevedea că avea să devină Violent.

-Cordie are dreptate,confirmă Sophie.

-Am auzit despre omul pe care l-au arestat şi despre toate dovezile şi cum le-au găsit,dar nu ne-ai spus o vorbă despre Alec.Nu ți-e dor de el?
Regan nu răspunse.Nici nu era nevoie.Deja i se umpleau ochii de lacrimi.
Cordie îi dădu un şerveţel.
-Ce s-a întâmplat? În cele din urmă,le povesti cum îşi luaseră rămas-bun.Când termină,prietenele ei amuţiseră.După vreo zece secunde,explodară amândouă.
-Ce-a zis? strigă Sophie.
-"*Dacă treci vreodată prin Boston*",repetă Regan.Cordie era furioasă.
-Atâta tot? Altceva n-a mai spus?
-Ca de pildă,ce? Mulţumesc,a fost foarte plăcut?
Acum plângea de-a binelea,iar oamenii din jur începuseră să observe.O femeie chiar se apropie,ca să tragă cu urechea.Se şi holba la ele cu neruşinare.Regan îi întoarse spatele.Era jenată că nu-şi putea controla emoţiile.
-Iar mă omoară alergiile mele...Nici Cordie şi nici Sophie n-o credeau.Plângea fiindcă i se frângea inima.Cordie îi dădu încă un şerveţel.
-O să fie bine.Această minciună n-o făcu decât să se simtă şi mai rău.
-Am făcut cel mai îngrozitor lucru.Prietenele ei se apropiară.
-Ce-ai făcut? şopti Cordie.
-M-am îndrăgostit de el.
-Bănuiam noi,spuse Cordie cu compsiune
-Şi i-ai spus? întrebă Sophie.
-Nu.
-Mai bine.Femeia din spatele lui Regan dădea din cap a încuviinţare.Sophie preferă s-o ignore.
-Dacă tot pleacă...
-Haideţi,e rândul nostru.Coada înainta repede,şi ajunseseră în sfârşit la masa de înscrieri.Peste câteva minute,îşi prindeau una alteia numerele pe tricouri.Nori negri pluteau deasupra,în timp ce mergeau spre linia de start.Străzile din jurul traseului erau blocate,iar poliţiştii dirijau circulaţia.Parcul era verde şi luxuriant, cu tufişurile şi peluzele năpădite de verdeaţă,aproape ca o junglă,dar fuseseră defrişate cărări pentru ciclism şi jogging.Câțiva bărbaţi şi femei stăteau aşezaţi pe un zid scund de piatră,lângă pistă,aşteptând începerea cursei.
Cordie era încă furioasă.
-Nu-mi vine să cred că a spus asta.Eşti sigură,Regan? *„Dacă treci vreodată prin Boston"?* Aşa şi-a luat rămas-bun de la tine? Astea au fost cuvintele lui?
Prea târziu,îşi dădu seama că iar îi deschisese zăgazurile lacrimilor.
-Da,răspunse Regan,cu voce înecată.

-Nu-mi vine să cred că nu i-ai răspuns să şi-o bage-n...
-Cordie,pentru numele lui Dumnezeu! o opri Sophie.
-Nu vreau să mai vorbim despre Alec,spuse Regan,trăgându-şi nasul.
-Okay,răspunse Sophie.
-Nici o vorbă despre el,promise şi Cordie.
-Oricum,nu e genul meu.E total nepotrivit pentru mine.
-Total nepotrivit,fu Sophie de acord.
-Şi de ce e total nepotrivit? se interesă Cordie.
-E un împrăştiat.De-asta.Niciodată nu se aranjează.
-Arăta destul de aranjat,în smokingul ăla,la clubul country,remarcă Sophie.
-Degeaba,şopti Cordie.
-Da,se poate îngriji când vrea,dar preferă să umble şleampăt.Mereu uită să se radă,şi nu se piaptănă niciodată.În timp ce se plângea de el,lacrimile îi şiroiau pe faţă.Şi le şterse nervoasă şi spuse:
-Ce jalnică sunt,că nu-i pot găsi decât defecte superficiale şi neînsemnate,care oricum sunt sexy şi înduioşătoare? Adevărul e că-mi place că nu-i tot timpul pus la patru ace.Cordie îi dădu încă un şerveţel.Regan îi mulţumi,apoi spuse:
-Alec are calităţi importante,cum ar fi onoarea şi integritatea.E puternic şi curajos...Se opri să se şteargă la ochi,apoi adăugă:
-E aproape perfect.
-Ba nu e,o contrazise Cordie.Dacă ar fi aşa de perfect,de ce-ar da cu piciorul la cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată?
-Nu vreau să mai vorbim despre el.Serios Nici un cuvânt.
-Bine,răspunse Sophie.O să discutăm despre altceva.
-Dacă el poate merge înainte,cu siguranţa pot şi eu,spuse Regan.De fapt,exact asta ani să fac.Am să merg înainte.
-Excelent,spuse Cordie.
-Şi acum,n-am putea să schimbăm subiectul,vă rog?
-Mai bine,fu Cordie de acord.Mi s-au terminat şi şerveţelele...
-Iar eu am terminat să plâng după el.
-Mă bucur să aud,spuse Sophie.
-Cred c-ar trebui să-ţi sărbătorim avansarea,îi propuse Regan.
-Hai să luăm cina împreună,săptămâna viitoare,sugeră Cordie.Dar înainte de joi. Încep un regim nou.
-Şi de ce-l începi tocmai joi?
-Ziua aia am ales-o,şi am încercuit-o în calendar.Mă pregătesc psihic.Joi încep, orice-ar fi.

-Poate o facem miercuri seară,spuse Regan.
-Au ridicat steguleţul,observă Sophie.Mai avem cinci minute.Eu mă duc în faţă.Alergi şi tu? o întrebă ea pe Regan.
-Nu,am să merg la pas.O milă dus,una-n-tors,şi am terminat.
-Şi tu,Cordie?
-Eu fac o combinaţie de-o milă: marş şi târâș.
-Eu m-am hotărât să alerg.Pe toată distanţa: şase mile.Regan zâmbi,iar Cordie începu să râdă.Reacţiile lor n-o încântară pe Sophie.
-Nu mă credeţi în stare,aşa-i?
-Nu,cred că nu poţi.
-Eu ştiu sigur că nu poţi,spuse şi Regan.Tu nu eşti alergătoare,Sophie.
-Acum sunt.Ne întâlnim la linia de sosire.Am să vă aştept acolo.O priviră cum se înghesuia prin mulţime,fără să ia în seamă privirile nemulţumite ale celor pe care-i înghiontea.
-Pariez pe zece dolari că n-o să facă mai mult de-o milă,spuse Cordie.
-Juma' de milă,şi-i terminată,preciza Regan.
-Ei,ia te uită.S-a deschis noua cofetărie,o vezi? Vizavi.Poate trecem pe-acolo, după cursă.Şi se pierdu şi ea în mulţime.Regan se uită peste drum,dar atenţia îi fu atrasă de un cuplu care tocmai ieşea din cofetărie.Amândoi aveau cornete de îngheţată,şi mergeau ţinându-se de mână.Femeia avea vreo nouăsprezece, douăzeci de ani,iar bărbatul,cel puţin cincizeci.
-Încă un libidinos,mormăi Regan.Reacţia îi fusese instantanee.Era dezgustată.
Apoi clătină din cap.Aiden avea dreptate Trebuia neapărat să scape de obsesia aia ridicolă.Dacă nu trăia în pielea lor,n-avea de unde să ştie în ce situaţie se aflau,nici ce sentimente aveau.Da,categoric,era timpul să-şi schimbe atitudinea.Se hotărî să înceapă imediat.Şi totuşi,în pofida celor mai bune intenţii ale ei,nu putea să nu-i urmărească din privire pe cei doi,în timp ce traversa strada.Astfel,îl observă.Era un om înalt şi musculos,şi venea repede în urma lor.
Trecând în fugă pe lângă bătrân,îl răsturnă de pe picioare.Tânăra strigă ceva,dar individul nici n-o luă în seamă.Era îmbrăcat pentru cursă,într-un trening negru,şi cu toată căldura şi umezeala din atmosferă,purta şi o geacă.Regan mai observă că avea şi un binoclu.Apoi,omul dispăru în mulţime.Detunătura de pistol o făcu să tresară,după care se întoarse şi se alătură oamenilor care porneau pe pistă.
Rămase la coada plutonului,încereînd să evite coatele celorlalţi.
Omul cu binoclul nu se vedea nicăieri.Nu se mai gândi la el.Nici la Alec n-ar fi vrut să se mai gândească,dar asta era mai uşor de zis decât de făcut.

CAPITOLUL 45

Alec îi păstrase cheile.Oare de ce? Nu era atât de uituc,încât să nu ştie că le avea în buzunar.Poate le păstrase ca să aibă o scuză de a mai trece pe la hotel.Aşa i-ar fi spus psihiatrii.Subconştientul lui dorea s-o mai vadă.Şi tot restul fiinţei lui.

Stătuse treaz jumătate din noapte,cu gândul la viitor.Cam pe la trei dimineaţa, hotărâse totul.Viitorul lui era alături de Regan...dacă ea voia să-l primească.

Acum,"*mersul înainte*" dobândea pentru el un înţeles cu totul nou.Nu voia să meargă nicăieri fără ea.Luase şi câteva hotărâri profesionale,şi era destul de mulţumit,dar adormise gândindu-se la Regan şi întrebându-se cum ar fi putut-o convinge vreodată să-l iubească.

A doua zi dimineaţa,după ce făcuse duş,se hotărî să se aranjeze înainte de a pleca la hotel.Se bărbieri şi luă pe el o pereche de blugi curaţi,care n-aveau decât două rupturi,sub genunchi.Desfăcu una dintre cutiile cu bagaje,găsi un tricou curat,deşi necălcat,şi stătu chiar şi să şi-l vâre în pantaloni.

Întâmplător,aruncă o privire în oglindă,în timp ce-şi punea pistolul în teacă,şi-şi dădu seama că ar fi trebuit să se şi tundă.Părul îi stătea ciufulit în toate direcţiile. Ridică din umeri.Oricum era prea târziu pentru aşa ceva.

Când sosi la hotel,ploua.În timp ce intra în hol,Gil îl ajunse din urmă.

-Ce-i cu tine aici?

-Nu m-ai auzit claxonându-te,când traversai Michigan? M-a oprit stopul,gâfâi Gil.

-Scuză-mă,nu te-am auzit.

-Alec,s-ar putea să am ceva pentru tine.Aruncă o privire în jur,apoi adăugă:

-Poate-ar fi mai bine să găsim un loc ferit.Tocmai mergeam în biroul lui Regan.Putem vorbi acolo.Porni spre etajul doi cu ajutorul cheii lui Regan.

Gil începu să-i explice imediat ce uşile asesorului se închiseră.

-M-a căutat în sfârşit poliţistul ăla din Florida.Şi avea nişte veşti interesante.

Uşile se deschiseră la etajul doi,şi amândoi ieşiră pe coridor.Era pustiu şi tăcut ca un confesional într-o seară de vineri.

-Şi ce ţi-a spus?

-Accidentul s-a întâmplat acum un an şi ceva aproape doi.Şi a fost grav,cum ţi-am spus.Un carambolaj de cinci maşini.Mă temeam că nu-şi va aminti prea multe,dar mi-a spus că a fost atât de oribil încât n-o să-l uite câte zile o avea.S-a produs pe o şosea cu două benzi,lungă de zece mile,lângă Tâmpa.Walker Madison conducea o maşină sport,cu motor foarte puternic.Tocmai depăşea un camion,iar un sedan,model ultimul tip,a încercat să se strecoare după el.La volan era un tip pe nume Gage,Eric Gage,iar pe locul din dreapta stătea nevastă-sa.

Walker a depăşit camionul şi s-a înscris la loc fără nici o problemă,dar sedanul lui Gage n-a mai apucat.Aici,declaraţiile martorilor se contrazic.Poliţistul a spus că un martor jura că şoferul de camion n-a lăsat şi sedanul să-i intre în faţă,că a accelerat intenţionat.O altă posibilitate e ca sedanul să fi acroşat camionul,când a încercat să revină.Oricum,a avut loc o coliziune îngrozitoare.
Alec observă că Gil vorbea tot mai repede,înroşindu-se la faţă.Şi lui i se punea un gol în stomac.Avea un presentiment foarte rău cu privire la ceea ce urma.
-Continuă,îl îndemnă el.
-Camionul a pierdut controlul,a derapat şi s-a răsturnat.Sedanul a fost distrus,dar şoferul,acel Eric Gage,a scăpat fără o zgârietură.Nevastă-sa n-a fost la fel de norocoasă.Poliţistul a spus c-a trebuit să vină echipa de descarcerare ca s-o smulgă de pe scaun.Maşina părea să se fi comprimat peste ea.Zice că,uneori,mai aude şi acum urletele.Au scos-o leşinată,cu viaţa atârnându-i de un fir de păr.
Cel care urla era bărbatu-său.Înnebunise,îşi smulgea părul din cap şi tot zicea c-ar fi trebuit s-o lase să conducă ea,aşa cum îi ceruse,şi el trebuia să fie pe scaunul ăla.Pe măsură ce se chinuiau să-i scoată soţia din maşină,o lua razna tot mai rău.A trebuit să fie tranchilizat şi,pentru că era foarte înalt şi masiv,a fost nevoie de trei oameni ca să-l lege pe targa.Îşi pierduse minţile,nici vorbă.Şi ştii ce mi-a spus poliţistul că încerca să facă?
-Ce?
-Voia să traverseze şoseaua,spre Walker.Să-l omoare.Tot răcnea că Walker conducea prea repede şi de-aia derapase camionul.
-Dar n-a fost aşa?
-După cum zic martorii,nu.Compania de asigurări a camionagiului a despăgubit familiile.
-Cât de grav rănită a fost soţia lui Gage? Gil scoase nişte hârtii din buzunare.
Despături una şi dădu din cap.
-Se numea Nina,şi era făcută zob,dar cel mai rău i-au suferit picioarele.Li s-au sfărâmat toate oasele.
-Fir-aş al dracu'...şopti Alec.Ştiam eu că era prea simplu.Se gândea la Haley Cross şi la felul cum îi fuseseră zdrobite picioarele cu ciocanul,şi ştia că nu era o coincidenţă.O luă la fugă spre biroul lui Regan.Nu voia decât s-o vadă,să ştie că era bine.Atunci,putea să se calmeze şi să-l sune pe Wincott.Gil porni în goană după el.
-Stai.Nu vrei să ştii unde e acum Eric Gage?
-E aici,nu-i aşa,Gil? Aici,la Chicago.Dând din cap,Gil îi întinse hârtia.
-Uite-i adresa.

Alec înhaţă hârtia,deschise uşa şi năvăli în birou.Era gol.Îl cuprinse o panică teribilă,cum nu mai simţise niciodată.Tocmai întindea mâna spre telefon,când auzi faxul începând să zumzăie.Ştia ce conţinea încă dinainte de a privi.Lăsă telefonul şi alergă la fax.Smulse hârtia înainte de a aluneca în tasă.Era tot o listă,dar titlul arăta altfel.

„*Lista crimei mele*",scrisese individul,iar dedesubt nu figura decât un nume: Regan Madison.

CAPITOLUL 46

Regan mersese cu pas grăbit la început,apoi încetinise.Mulţimea se rărea.Era atât de adâncită în gânduri,încât nu-şi dădu seama că toţi ceilalţi o depăşiseră, decât când ajunse la jalonul celei de-a doua mile.Deja ajunsese mai departe decât intenţionase,începuse burniţa,şi era încinsă şi transpirată.Probabil că alergătorii căliţi tocmai trn ceau linia de sosire,îşi spuse ea.

Nu era sigură unde se afla.Nu voia să se întoarcă şi să parcurgă iar cele două mile până înapoi la start,şi nu voia nici să-şi continuie marşul până la sosire, pentru că până acolo mai erau încă trei mile şi jumătate.

Ştia că dacă se întorcea avea să întâlnească un voluntar,aşa că porni înapoi.Ar fi trebuit să fie atentă la toate săgeţile şi semnele de pe traseu,dar fusese prea ocupată să-şi plângă singură de milă.Şi să se gândească la Alec,desigur.Cum de nu-şi dăduse seama că ea era tot ceea ce-ar fi putut spera să i se întâmple mai minunat? Nici o altă femeie n-avea să-l iubească vreodată cu tot atâta pasiune ca ea.Totuşi,n-o iubea.Nici n-ar fi rămas cu ea atâta vreme,dacă nu l-ar fi obligat datoria.Acum totul se terminase,şi trebuia să înceteze cu plânsul după el.

Probabil era şi deshidratată,după toate lacrimile pe care le vărsase.Singurul câştig era că rămăsese cu mândria intactă.Alec n-avea să ştie niciodată că-i zdrobise inima,l-ar fi părut rău,dacă afla vreodată,şi ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care-l dorea Regan era ca lui să-i pară rău pentru ea.

Lacrimile îi împăienjeneau vederea.Era complet dezgustată de sine.

-Pentru numele lui Dumnezeu,adună-te,şopti ea.Şi nu te mai tot gândi la el.

Îi era sete şi se hotărî să se concentreze asupra acestui lucru.Avea nevoie de apă,dar ar fi mers orice altă băutură rece.Grăbi pasul,dar îl încetini din nou când văzu un voluntar apropiindu-se cu bicicleta.

Îi făcu semn şi-l întrebă dacă ştia vreo scurtătură înapoi spre linia de pornire.

-N-aţi văzut semnele? E o cărare care o taie de-a latul prin parc.Porneşte chiar de la curba din spatele meu,spuse el,apoi zâmbi.Mulţi participanţi au renunţat deja.Nu-i prea plăcea atitudinea lui îngâmfată şi condescendentă.O pusese în

defensivă.Omul porni mai departe,înainte ca Regan să-i explice că nu abandonase.Plănuise de la început să meargă numai două mile,şi asta şi făcuse.
Ba chiar,parcursese mai mult decât atât.Clătină din cap,căci în sfârşit se lămurise că nu era datoare să se apere în faţa nimănui,şi-n fond,ce-i păsa ei ce credea voluntarul?
Văzu că se oprise din nou,şi bănui că altcineva îl întrebase dacă exista vreo scurtătură prin tot labirintul parcului.Regan trecu de cotitură şi zări o cărare care pornea spre sud,dar la douăzeci de metri mai în faţă se vedea încă una,care se bifurca.Dacă nu făcea prea multe cotituri,avea s-o ducă direct la parcarea din spatele liniei de start.Porni pe-acolo,dar nu ajunse nicăieri,şi în curând se pomeni înapoi în locul de unde plecase.Se împiedecă de ceva,coborî privirea şi văzu că i se dezlegase şiretul unui pantof.Zidul de piatră era în dreapta ei.Un stejar uriaş,bătrân de cel puţin şaptezeci şi cinci de ani,creştea chiar lângă el.
Ramurile lui gigantice,acoperite cu frunze,se lăsau peste zid,şi observă că cineva îşi scrijelise iniţialele pe trunchi.Se rezemă de copac,îşi ridică piciorul pe zid şi-şi legă şiretul,apoi se îndreptă şi se aplecă peste zid ca să vadă ce era în partea cealaltă.O ravină abruptă şi îngustă cobora pe o distanţă de vreo treisprezece metri,până într-o zonă împădurită prin care curgea un pârâu.
Pe o parte a râpii ieşeau stânci culţuroase,iar pe cealaltă creşteau copaci cu ramuri groase şi noduroase care păreau să iasă drept din panta colinei.
Picura din nou,iar printre copaci plutea o ceaţă fină.Nu sufla nici o adiere,aerul fiind înăbuşitor.Dintr-o dată,i se păru că era atâta linişte şi nemişcare,încât se simţea aproape desprinsă de lumea din jur.Privirea i se ridică.Atunci îl văzu.
Între copaci stătea omul cu trening negru.Era pe celălalt mal al văioagei, nemişcat ca o statuie.O aştepta să-l găsească.Fu atât de şocată să-l vadă acolo, încât tresări.Cât pe ce să sufere un atac de cord.Ce făcea acolo?
Nu trecuseră decât trei-patru secunde de când se priveau.Chipul lui era complet lipsit de orice expresie.Regan îşi ţina ochii aţintiţi spre el,în timp ce se retrăgea încet de lângă zid.Dintr-o dată,individul îşi înclină uşor capul şi-i strigă ceva.Un singur cuvint,parcă,dar nu-l putu distinge.Apoi chipul i se schimbă şi-O, Doamne,dintr-o dată ştiu cine era şi unde-l mai văzuse.Teroarea o strivi din toate părţile.Omul articula din nou cuvântul acela,mult mai încet de astă dată, pronunțând clar,apoi făcu un semn cu mâna,şi Regan în sfârşit înţelese.
„Fugi.”îi spunea să fugă.

CAPITOLUL 47

Eric Gage avea nevoie să stea doar un minut singur cu ea.Atâta îi era de ajuns ca să facă ceea ce voia.Aproape că-şi dorea să scape,şi totuşi ştia că n-o putea lăsa să fugă.Trebuia s-o omoare.Walker Madison o împinsese în iad pe Nina lui cea dulce şi nevinovată,dar Eric n-avea s-o facă pe Regan Madison să sufere la fel ca soţia lui.Nu,urma s-o ucidă repede.Şi avea să se facă în sfârşit dreptate.

Demonul urma să turbeze de mânie,dar totul avea să se sfârşească.Eric era hotărât.Urma să se termine cu moartea lui Regan.Totuşi,voia să-i dea o şansă de a lupta.Aşa era drept.Nu de aceea n-o omorâse când stătea lângă zid,privind copacii? Lăsase să-i scape o ocazie perfectă.Era la fel de dulce şi nevinovată ca Nina lui,şi spera ca,înainte de a-i lua viaţa,s-o ajute să afle,să înţeleagă de ce trebuia să moară.Avea să-i spună,la fel cum îi spusese şi Ninei,că nimic din toate acelea nu se întâmplase din vina ei.

Fugi,Regan! încearcă să te salvezi.Regan nu se clinti.Ca o căprioară surprinsă în lumina farurilor unei maşini,încremenise de spaimă,privind şocată şi neîncrezătoare peste ravină,spre nebun.Nu văzu pistolul din mâna lui până când îl ridică.Trase două focuri în succesiune rapidă,înainte ca Regan să aibă timp să se întoarcă.Primul glonţ şterse creasta zidului,aruncându-i aşchii de piatră în,faţă.Un fragment îi ciupi obrazul.Al doilea glonţ smulse o bucată din scoaţa stejarului,la câțiva centimetri distanţă de ea.Detunăturile pistolului erau îngrozitoare şi păreau să-i lovească timpanele ca un ciocan.Regan o luă la fugă printre copaci.Îndrăzni să arunce o privire scurtă în urmă şi-l văzu ocolind vâlceaua.Alerga atât de repede,încât abia i se deslușeau mișcările.Nu cuteză să-şi mai piardă timpul uitându-se iar.Mai repede,mai repede,trebuia să fugă mai repede.Nu înţelegea ce se întâmpla.Încerca disperată să se concentreze.Îşi aminti că poteca accidentată ocolea spre râpă.Nu trebuia să se întoarcă într-acolo; voia să ajungă în stradă,dar îşi pierduse complet simţul direcţiilor şi nu mai era sigură încotro s-o ia.Alerga printre copaci,evitând cărarea,cu capul în piept.

Individul trase din nou.Glonţul îi atinse razant coapsa.O arse,dar durerea n-o încetini.O şocă,însă,faptul că era atât de aproape.Crezuse că-l lăsase în urmă,şi totuşi îl simţea apropiindu-se.Trebuia să fugă şi mai repede.O nouă împuşcătură.Proiectilul se înfipse în pământ în faţa ei,împroşcându-i picioarele cu noroi.Simţea ţipătul ridicându-i-se în gât,dar nu scoase nici un sunet,în timp ce începea să alerge în zigzag printre copaci,ca să n-o poată ochi prea uşor.

Unde Dumnezeu dispăruseră toţi alergătorii? Se terminase cursa? Plecaseră cu toţii acasă? îi veni ideea nebunească de a se uita la ceas ca să vadă ce oră era.Se îndepărtase atât de mult de Alec? Nu auzise nimeni detunăturile?

Dumnezeule,îi păruseră tari ca nişte bubuituri de tun.I se păru că auzea pe cineva strigând-o pe nume,dar nu-şi dădu seama dincotro venea sunetul.I se păruse numai,sau chiar o chemase un glas? Poate că Sophie şi Cordie o căutau.
Dumnezeule mare,ce n-ar fi dat...!Continuă să alerge printre copaci,cu picioarele zgâriate de tufişuri.Dacă reuşea să ajunge pe o stradă,putea să cheme în ajutor.
Mai repede,mai repede,scanda mintea ei.Nu avea nevoie să se uite în urmă ca să ştie că o ajungea.Îl auzea făcând zgomot prin vegetaţie.
Nu.Stai.Sunetul nu mai provenea din spatele ei.Încercă să asculte.Era dificil să repereze exact direcţia,căci în urechi îi bubuiau bătăile propriei ei inimi.
*Fugi,fugi!*Trebuia să fugă mai departe.Auzi din nou...
Crengi trosnind,dar acum zgomotul răsuna din dreapta.O,Doamne,alerga în paralel cu ea.Înţelese ce făcea.O ocolea,ca să-i iasă în faţă.Iar atunci avea să se oprească şi s-o aştepte,iar ea urma să se repeadă drept în braţele lui.
Pentru el,totul era un joc.Atâta timp crezuse că i-o luase înainte,alergând mai repede,iar el se jucase cu ea în voie.Abia dacă încetini când schimbă direcţia.
În pofida panicii vecină cu isteria,avu grijă să nu-şi răsucească genunchiul şi să nu pivoteze pe picior.Atunci ar fi căzut,iar urmăritorul ar fi prins-o.Sări peste un tufiş spinos uscat şi fugi mai departe.Apoi schimbă direcţia iar...şi iar.
Unde erau toţi ceilalţi? Oare ar fi trebuit să ţipe,în speranţa că o auzea cineva? Nu,mai bine să n-o facă.Deşi era destul de sigură că maniacul ştia exact unde se afla,nu putea fi convinsă,şi n-avea de gând să-l ajute.Nu mai putea ţine mult ritmul.Muşchii picioarelor parcă-i luaseră foc.Într-un minut,două,aveau să cedeze,făcând-o să se prăbuşească.
O,Doamne,nu mai avea nici o speranţă...*"Nu,nu,nu gândi aşa.Nu te da bătută.Fugi doar,fugi şi-atât."*Picioarele îi tremurau şi-i ardeau de durere.
Spasmul muscular din pulpă o făcu să ţipe,dar alergă mai departe.N-avea să abandoneze.Existau prea multe motive pentru care să trăiască,şi nu voia să lase un maniac să-i răpească viitorul.Avea nevoie de'un plan,ca să câştige timp.
Okay,okay,ce putea să facă? Să gândească...Avea un pistol.Ea nu avea.Se vedea clar că era într-o formă fizică mult mai bună,şi era mai puternic.Şi mai rapid.
Dar ea putea să aibă un avantaj.Putea fi mai inteligentă.Şi atunci îi veni ideea,şi ştiu cu precizie ce-avea să facă.Planul ei depindea de regăsirea drumului înapoi spre ravină.Trebuia să fugă în continuare.Trecu prin tufişurile de pe cărare şi văzu zidul chiar în faţa ei.În care direcţie s-o ia?
Maniacul o făcu să se hotărască.Era în stânga ei,aşa că Regan porni în sens opus.
Nu îndrăzni să rămână pe cărare,aşa că alergă printre copaci,fără să scape zidul din vedere.

Acolo,lată-l.Îl vedea drept în faţă,stejarul uriaş cu crengile aplecate peste zid.Acela era locul pe care-l căuta.Trecu iar printr-un desiş.Fă-o!
Trebuia s-o facă.O ajungea repede din urmă,dar era posibil să n-o vadă încă.
Regan îşi şterse mâinile de coapse şi,dintr-un ultim elan,sări peste zid.

CAPITOLUL 48

Eric ajunse pe cărare şi se opri.Unde era? încotro o luase? înclină capul şi ascultă,dar nu auzi nici un sunet.Dispăruse.Fu amarnic dezamăgit.
Regan Madison transformase vânătoarea într-un joc de-a v-aţi ascunselea.
N-o mai auzea,dar în depărtare cineva îi striga numele,iar Gage avea impresia că se apropia.Ştia că trebuia să se grăbească.Nu avea timp de jocuri prosteşti.
Era o aiureală ce făcea.Trebuia să ştie că avea s-o găsească şi s-o omoare.De ce se împotrivea inevitabilului?
Simţea cum îi creştea furia,însoţită de o teribilă tristeţe,căci ştia că,atunci când o găsea,avea să fie atât de turbat,încât ea urma să-i sufere mânia înainte de a-şi da ultima suflare.Dacă nu apărea curând,n-ar mai fi avut timp nici să-i explice,s-o facă să înţeleagă de ce trebuia să moară.Îşi-dădu seama că făcuse o greşeală.Ar fi trebuit s-o omore pe loc.Nu trebuia s-o lase să fugă.
Dar voise s-o facă să simtă că avea şi ea un cuvânt de spus în legătură cu propria ei soartă.Nina lui nu ştiuse ce-o aştepta.Dormise,strânsă ghem pe scaunul din dreapta,cu capul rezemat de jachetă ca de o pernă,lângă fereastră,fără să ştie ce se întâmpla.Camionul derapând şi răsturnându-se,cabina alunecând prin mijlocul şoselei,într-o ploaie de scântei ce ţâşneau de sub ea ca din nişte cabluri electrice, tot mai aproape şi mai aproape...Totul se întâmplase într-o clipă-dar,în ochiul minţii,durase o eternitate până să lovească...şi să le distrugă vieţile pentru totdeauna.Un alt strigăt se auzi din spate,făcându-l să tresară.Apoi îşi dădu seama că glasul se auzea mai slab decât înainte.Lui Gage i se păru că distingea un scrâșnet de pietriș sub picior.Sunetul se auzea din faţă,şi se repezi într-acolo.Trecu de curbă şi se opri.Recunoştea locurile.
Se învârtiseră în cerc.Îl adusese în locul unde stătuse când trăsese prima oară spre ea.Da,stătuse chiar acolo,lângă copacul acela bătrân.O văzuse privind în jos,în ravină,aplecată,cu palmele pe zid.Se uitase peste râpă...şi atunci îl văzuse, aşteptând cu răbdare să ridice privirea şi să-l găsească între copaci.
Da da,era în acelaşi loc.Dar unde se ascundea Regan? Rămase absolut nemişcat,ascultând.N-o auzea.Se întoarse şi privi în spate.Nimic.
Aha...auzi! Un semn.Auzea un zgomot de pietricele rostogolindu-se în vale.
Sărise peste zid şi se ascunsese sub el.Deşteaptă fată,dar nu chiar atât de

deşteaptă.Se repezi la zid şi privi în partea cealaltă.Pietricele mici se rostogoleau peste altele,mai mari.Acolo era,nici pomeneală-dar unde anume?
I se păru că văzu ceva mişcându-se în dreapta,după nişte crengi uscate şi putrezite.Reacţiona instantaneu.Trase de două ori,sperând s-o nimerească sau
s-o facă să se trădeze,de spaimă.Detunăturile reverberară printre copaci,şi alte pietre se rostogoliră pe pantă.Ştia că poliţia auzise zgomotul şi avea să sosească în curând.Era prea târziu ca să mai facă ceva în legătură cu asta.Auzi pe cineva strigând-o iar pe nume,ştiu că se apropia.Gage se rezemă se zid,se întoarse şi ochi.Apoi aşteptă.

CAPITOLUL 49

Alec auzi împuşcăturile în timp ce maşina lui oprea derapând.Trase maneta la punctul mort şi nu mai stătu să oprească motorul.O luă la fugă imediat,fără să ia în seamă mulţimea şi barierele pe care le răsturna.În spatele lui,maşina lui John Wincott,cu sirenele urlând,frână brusc în parcare.Alec le zări pe Sophie şi Cordie în aceeaşi clipă în care-l văzură şi ele.Cordie îi alergă în cale,în timp ce Sophie striga:
-N-o găsim nicăieri pe Regan!Poliţia nu ne lasă s-o căutăm,şi am auzit împuşcături...Alec o apucă pe Cordie de braţ.
-Unde-aţi văzut-o ultima oară?
-La linia de start.Voia să meargă două mile,deci una înainte,şi cealaltă înapoi.
Se auzi o nouă împuşcătură,iar expresia lui Alec se schimbă.Dispăru fără a-i mai lăsa timp lui Cordie să scoată o vorbă.Cordie nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie,şi o îngrozea.Ştia că,atunci când îl prindea pe cel care trăsese,Alec avea să-l omoare.Alec era înnebunit.Dacă i se întâmpla ceva lui Regan,dacă ajungea prea târziu...dacă unul dintre gloanţele acelea o nimerise deja...Nu,încă mai avea timp să ajungă la ea.Trebuia să aibă timp.Ticălosul avea să moară-în chinuri.Dacă se atingea doar de-un fir de păr din capul ei,Alec urma să-l jupoaie de viu.Unde Dumnezeu era?
Oare Gage o prinsese deja? Alec o strigă pe nume.Wincott venea în spatele lui.Îi auzi gâfâitul,în timp ce încerca să-l ajungă.Şi el striga.
-Stai,Alec...Nu-ţi ieşi din minţi...Lasă-mă pe mine în faţă...Nu te expune.Mort,
n-ai să-i fii de nici un folos lui Regan...Alec îl ignoră.Nu se putea gândi la altceva decât să ajungă la ea.Răsunară încă două detunături.Alec se repezi într-acolo.

CAPITOLUL 50

Gage era tot mai frustrat.Se aplecă peste zid,privind iar în jos.Nu era atât de uşor de ucis pe cât se aşteptase.Ingrata.După câtă osteneală îşi dăduse pentru ea...! Ea scrisese lista aia,iar el îi făcuse jocul,nu? îi spusese chiar şi ce să facă cu Peter Morris-sau,cel puţin,îi dăduse ideea-cu însemnările alea pe care le scrisese în caiet.Da,îi făcuse jocul.Îi dăduse ceea ce voia.Riscase pentru ea,făcând toate acele lucruri fără ştirea demonului.Se gândise că-i făcea o favoare,o bucurie, pentru că nimic din toate astea nu se întâmplaseră din vina ei şi considera că merita şi ea puţină fericire şi plăcere,înainte de a muri.Nu-i era recunoscătoare.

Iar asta îl înfuria.Simţea cum îl biruia mânia.Cum mai încurcase totul! Nu,nu,nu trebuia să se condamne.Nu el era de vină.El nu greşise nimic.Ea greşise.Ea era aia neatentă.Ea era răspunzătoare de toată porcăria,nu el.O,ştia ce făcea.Voia să se acuze singur,la fel cum făcuse şi după accident,dar demonul îl ajutase să înţeleagă că totul se întâmplase din vina lui Walker Madison.

Gage îl mai vedea şi acum pe Walker în ochiul minţii,celebritatea de pe marginea şoselei,stând cu mâinile în buzunare,cu o expresie solemnă.Era înconjurat de bărbaţi şi femei,fani adoratori care nu voiau decât să le acorde puţină atenţie în timp ce infirmierii desprindeau trupul zdrobit al Ninei din epava maşinii.Şoferul camionului murise pe loc,iar poliţia dăduse vina pe el,dar la ce bun să te înfurii împotriva unui mort? Nu,Walker era vinovatul.

Un glas îl smulse iar din gânduri.Cineva o striga pe Regan pe nume,din nou,un strigăt chinuit pe care nu-l înţelegea.Apoi se auzi iar,şi mai aproape.Nu avea timp să sară peste zid şi s-o caute.Regan trebuia să mai aştepte puţin.Se îndreptă şi ridică pistolul spre cărarea de unde se auzeau paşii,gata să ucidă din nou.Alec se repezi dintre copaci,cu pistolul în mână.Gage îl luă imediat în cătare.

Dintr-o dată,un zbieret se auzi de pe creanga de deasupra lui,şi ridică privirea cu o fracţiune de secundă înainte ca Regan să-l lovească în cap cu ambele picioare.

Căzu drept peste el,se rostogoli şi încercă să se târască mai departe,dar o prinse de gleznă,iute ca un şarpe.O trase înapoi,în timp ce întorcea pistolul.Alec se trânti la pământ,aşteptând să poată ochi,iar în secunda când Regan se îndepărtă de Gage,apăsă pe trăgaci.Îl nimeri în plin,drept în craniu,dar nu-şi asumă nici un risc.Rămase cu pistolul îndreptat spre el în timp ce se apropia în fugă şi-i zbura arma din mână,cu piciorul.Se lăsă în genunchi.Trebui să încerce de două ori până să-şi bage pistolul în teacă.Apoi,apucă umerii lui Regan cu ambele mâini.

-Eşti bine,Regan? Eşti bine? O cuprinse isteria.

-Fă-l să-mi dea drumul! la-i mâna de pe mine! Alungă-l de-aici!

Alec îi desprinse de gleznă mâna lui Gage.

Apoi se ridică şi o săltă şi pe ea în picioare.
-N-ai păţit nimic,da? Era înnebunit,dar nu se putea stăpâni.Fusese cât pe ce s-o piardă.Iar acum,când o avea în braţele lui,nu-i mai putea da drumul.O ţinea strâns.
-Mi-e bine,răspunse ea.Vocea-i era surprinzător de calmă.Totuşi,goana aceea nebunească îşi făcuse efectul.Se mira că o mai susţineau picioarele.Îşi simţea muşchii ca de cauciuc.Era recunoscătoare pentru puterea lui.Tremura aproape necontrolat,şi tocmai când credea că avea să-şi revină din traumă,începu să plângă.Lui Alec nu părea să-i pese că suspina peste tricoul lui,în timp ce încerca să-i spună cât de mult se temuse pentru el.
-Puteai să mori! se tângui ea.Te aştepta Am ştiut că tu erai,te-am auzit când m-ai strigat.Alec,voia să te împuşte.Putea să te omoare.Ştii cât te aproape a fost să tragă? Era uluit.Gage o fugărise,trăsese asupra ei de Dumnezeu ştie câte ori,iar ea fusese îngrijorată pentru el.Îi venea s-o sărute şi să-i spună c-o iubea,dar mai întâi trebuia să termine cu plânsul.Wincott stătea lângă picioarele lui Gage,cu privirea spre Alec.
-Ai văzut-o? întrebă Alec.John dădu din cap.
-Da.Ca o stea căzătoare a picat din copacul ăsta.M-a şocat îngrozitor.Şi pe Gage l-a luat prin surprindere,mai mult ca sigur.Ţi-a salvat viata,Alec.Tipul te luase deja în colimator.
-Ştiu că mi-a salvat viaţa,răspunse Alec,strângând-o şi mai tare la piept.Acum o duc de-aici.
-Ar trebui să aştepte cel puţin o ambulanţă,în parcare.Am să te-ajung şi eu din urmă,după ce pun la treabă echipa criminalistică.Regan se desprinse de Alec.
-Ce aşteaptă ambulanţele?
-Sunt pregătite pentru orice,răspunse Wincott.Unul dintre infirmieri o să-ţi cureţe zgârieturile astea.În timp ce porneau,Alec o cuprinse cu braţul.Regan se rezemă de el.
-Alec,şopti ea.
-Da? Cu o voce uimită,îl întrebă:
-Cine era omul ăsta,şi de ce voia să mă omoare?

CAPITOLUL 51

Nina Gage văzu buletinul de ştiri la televizor,îşi văzu soţul introdus în ambulanţă de infirmieri şi poliţişti.Nu se grăbeau.Trupul era acoperit cu un cearşaf,dar Nina ştia că bărbatul neidentificat era Eric.Şi ei ştiau cine era,dar reţineau această informaţie până erau anunţate rudele cele mai apropiate.

Aveau să-i bată la uşă din clipă-n clipă.Nu-i părea rău după Eric,nici milă de el nu-i era.Eşuase sau reuşise? Numai asta conta.Aşteptă să vadă încă un cadavru.
Camera de televiziune panoramă peste parcare,şi o văzu.Regan Madison era în viaţă.O fracţiune de secundă,Regan se întoarse şi privi drept în obiectiv.Ochii ei,ca două pumnale,străpunseră inima Ninei.Un scâncet gros,prelung,erupse din pieptul ei,transformându-se în urlet.Auzi pe cineva ciocănind la uşa din față.Luă pistolul pe care Eric avusese grijă să i-l lase și-şi ridica ţeava la tâmplă.

CAPITOLUL 52

Nu glumea când spunea că era o plângăreaţă.De fiecare dată când Alec credea că terminase,iar o apuca.Nu-i păsa.Ştia că plânsul era singurul mod de a scăpa de toată tensiunea care se acumulase în ea.Trecuse printr-un adevărat infern şi dovedise un curaj,o putere şi o generozitate remarcabile,dar acum,când totul se terminase şi era în siguranţă,putea să se descarce.
Alec stătea aşezat alături,pe canapeaua din apartamentul ei și dacă ar fi fost singuri,ar fi luat-o pe genunchi şi ar fi legănat-o în braţe.Dar nu erau singuri.
Camera era plină de rude şi prieteni.Aiden și Spencer stăteau în fotolii,
ascultân-du-l pe John Wincott care le explica din nou cum declanşase involuntar fratele lor,Walker,obsesia răzbunătoare a lui Gage.Sophie și Cordie,care păreau la un pas de a izbucni şi ele în lacrimi,stăteau pe scaune,lângă glasvandul care dădea în dormitor.Regan îşi ştergea colţurile ochilor şi încerca să fie atentă la conversaţie,dar Alec o tot distrăgea.O luase de mână.Şi-o retrase.I-o luă din nou.
Când îl privi,el îi făcu cu ochiul.Rămase nedumerită.N-ar fi trebuit s-o tachineze.Uitase că pleca? Poate ar fi fost bine să-i reamintească.Nu ştia cum ar mai fi rezistat la încă o despărţire.Simplul gând făcea s-o podidească din nou lacrimile.John Wincott se aplecă înainte să-i ofere încă un şerveţel din cutia de pe masa de cafea,şi o întrebă:
-Ai început să-ţi revii?
-Da,îl asigură ea.Doar că,uneori,simt nevoia să plâng.Walker privi prin jur.Se vedea clar că fraţii şi prietenele ei erau obişnuiţi cu lacrimile,căci cu toţii dădură din capete.Nici Alec nu părea impresionat.Atunci,Wincott zâmbi.
În momentele de criză,fusese incredibilă,iar dacă acum voia să plângă,el n-avea nici o obiecţie.
-O fac destul de mult,recunoscu ea.Toţi dădură iar din capete.Chiar şi Alec.
Regan se hotărî să-l ignore şi se întoarse s-o întrebe ceva pe Cordie,dar Alec îi distrase iar atenţia.Înainte de a-şi da seama ce voia să facă,o cuprinse cu un braţ şi o trase lângă el.

Regan observă că nici unul dintre fraţii ei nu părea deloc surprins.Sophie şi Cordie,în schimb,erau uimite.
-Deci,e o veste bună,nu,Regan? o întrebă John.
-Scuză-mă,răspunse ea.N-am fost prea atentă.
-Ai avut o zi grea.Vorbeam despre Peter Morris şi spuneam că acuzaţiile de omucidere au fost anulate,dar mărturisise deja că furase banii din subvenţie şi-i tocase la jocuri.Dacă judecătorul respinge mărturisirea asta,tot îl vor condamna pentru delapidare.Se pare că-şi vârâse mâinile în conturile de bancă ale centrului.O să facă ceva puşcărie.
-Mă bucur să aud,spuse Spencer.Regan era de aceeaşi părere.Amândoi fraţii ei se mai calmaseră.Când sosiseră în parc,fuseseră pe jumătate scoşi din minţi de îngrijorare.Regan stătea în compartimentul din spate al ambulanţei,cu Cordie şi Sophie,în timp ce infirmierul îi dezinfecta zgârieturile.Regan nu-i văzuse niciodată pe Aiden şi Spencer ambalându-se aşa.Era încă o revelaţie.
Aiden chiar striga la un detectiv.Spencer încercase să-l pocnească pe un cameraman care voia să se urce în ambulanţă pentru un prim-plan cu Regan.
Nici nu era nevoie să se deranjeze.Alec nu l-ar fi lăsat să se apropie.
-Încă nu l-am găsit pe Walker,spuse Spencer.
-Crezi că-şi mai aminteşte de accident? întrebă Sophie.Regan se încruntă.
-Sigur că-şi aminteşte.
-Nu el l-a cauzat,repetă Wincott ceea ce le mai spusese o dată.Conform poliţistului de la circulaţie,camionagiul şi Gage conduseseră imprudent.
-Deci,a avut şi Gage o parte de vină,comentă Cordie.
-Întocmai,răspunse Wincott.
-Şi atunci,de ce l-a despăgubit compania de asigurări a şoferului de camion?
Alec răspunse:
-Un martor ocular a jurat că şoferul accelerase intenţionat,ca să-l împiedice pe Gage să finalizeze depăşirea.Sunt sigur că firma de asigurări nu avea chef de-un proces prelungit.Era mai ieftin să-l despăgubească.Regan îl privi pe Aiden.
-Şi mai practic.Se gândea la Emerson şi la felul cum se hotărâseră să-i dea o mică despăgubire ca să scape de el.
-Gage nu trebuia să încerce depăşirea aia,spuse Sophie.Nimeni n-o contrazise.
Apoi,Alec spuse:
-Nu cred că Gage şi-a putut asuma răspunderea.
-Walker a depăşit camionul fără probleme,dar Gage n-a reuşit,aşa că poate asta l-a înfuriat.
-Ar fi trebuit să-i vezi dormitorul ăla de la etaj.

Era domeniul lui privat,fiindcă Nina nu putea să urce scara.Avea acolo tot felul de lucruri interesante.
-Ca de pildă? întrebă Sophie.
-Fişele medicale ale Ninei de la spital şi centrul de terapie recuperatorie.Printre hârtii erau şi facturi pentru tratamentele lui Eric Gage la un spital psihiatric.
-Cum a obţinut fişele medicale? întrebă Sophie.
-Le-o fi furat,presupuse Cordie.Dar de ce?
-Poate a pus-o el să i le fure,răspunse Wincott.În căsnicia lor,Gage era cel instabil.Ea însă,nu.
-De unde ştii? se interesă Regan.
-Bradshaw s-a uitat prin fişe şi mi-a citit unele comentarii de-ale medicilor şi terapeuţilor despre Nina şi evoluţia ei.Era o pacientă extrem de dificilă,le explică el.Iar asta e puţin spus.Nu voia să se vindece.Voia să se răzbune.Cred că a insistat şi a tot insistat,până când Eric i-a făcut pe plac.Nina Gage era o femeie duşmănoasă şi distrusă.Apoi i se adresă lui Regan:
-Cred că Eric trecea printr-un conflict interior în legătură cu tine.
-În nici un caz nu părea să aibă conflicte când a fugărit-o prin parc,trăgând după ea! Alec începea să se înfurie doargândindu-se.
-Ţi-a găsit lista crimei,şi poate că încerca să-ţi îndeplinească ultimele dorinţe înainte de a...ştii tu,spuse Cordie.
-Ce nebun nenorocit,remarcă Aiden.
-Sunt de aceeaşi părere,confirmă Alec.
-Credeţi că voia să-l oprească cineva? întrebă Regan.De-asta a trimis e-mail-ul şi faxurile? Ştia că poliţia avea să se implice.Wincott îşi închise carnetul,îl vârî în buzunar şi spuse:
-La început,da,dar apoi a făcut înscenarea cu Morris ca să ne îndepărtăm de tine,deci probabil s-a răzgândit.Pentru el pare să fi fost un joc.Nina era cea care controla căspicia,iar Eric era devorat de remuşcări.Făcea tot ceea ce voia ea să facă.
-Şi dădeau vina pe fratele meu pentru necazurile lor,spuse Regan.
-Ştia foarte bine ce făcea.Imediat ce şi-a revenit în putere destul,şi-au împachetat toate lucrurile şi s-au mutat aici,în oraşul natal al lui Walker.Am convingerea că Walker a fost prima lor ţintă,iar Eric aştepta o ocazie să-l omoare.
Alec dădu din cap.
-Da,dar planurile oamenilor se mai şi schimbă.
-Pe masa din bucătăria lui Gage s-au găsit nişte fotografii şi un dosar cu tăieturi din ziare despre Walker.Îi ţineau evidenţa,spuse Wincott.Şi ştiţi ce mai era pe

masă? Cam douăzeci de exemplare ale unei fotografii cu voi toţi care fusese în ziar.Cred că atunci li s-au schimbat planurile.Imaginaţi-vă cum trebuie să se fi simţit Nina Gage de fiecare dată când vă privea feţele zâmbitoare.În fotografia aia,Walker stă în spatele lui Regan,uitându-se la ea,iar ea îi ţine mâna pe umăr.
Arată atât de fericit şi mândru de ea,încât s-ar putea ca asta să-i fi catapultat pe cei doi Gage pe orbită.
-Voiau să-l facă pe Walker să sufere înainte ca Eric să-l omoare,spuse Alec.Îl urau din toţi rărunchii.Regan se înfiora.
-Accidentul a făcut din ei doi monştri.
-Iubito,nu cred că erau nişte oameni prea drăguţi nici înainte de accident.
-Aproape că mi-e milă de ei,spuse Regan.
-Ducă-se dracului mila.A încercat să te omoare.Dac-aş putea,l-aş împuşca din nou.Wincott se ridică în picioare şi se întinse.
-Deci,cam asta ar fi.Sophie se ridică şi ea.
-Eu mă duc acasă.Mi-ai tras o spaimă de moarte azi,Regan.Jur c-o să am nevoie de-o săptămână de cumpărături ca să-mi revin.
-Şi-acum ce vrei,să-mi prezint scuzele? Sophie zâmbi.
-Dacă vrei...
-Sophie,trebuie să mă duci cu maşina acasă,interveni Cordie.Iar dacă Regan îşi prezintă scuzele cuiva,eu ar trebui să fiu aia.Oricum n-am vrut să particip la cursă.Dacă mai ţii minte,am propus să mergem la cofetărie.
-Ba nu,era vorba să ne întâlnim acolo după cursă,îi aminti Sophie.
Ieşiră din apartament,continuând să se certe.Wincott îşi luă rămas-bun,le strânse mâinile fraţilor şi plecă şi el.Alec îl urmă.
-Ei,John,stai puţin.Vreau să discut ceva cu tine.Aiden şi Spencer porniră şi ei spre uşă.
-N-o să ai nici o problemă,diseară? o întrebă Spencer pe Regan.
-Va fi în regulă.Se apropie de Aiden şi-l înghionti în spate,în timp ce mergea spre uşă.
-Vrei să auzi ceva nostim?
-Da,mi-ar prinde bine să râd puţin,acum.
-Ştii ce mică problemă am avut?
-Ce mică problemă? întrebă el,pe un ton de parcă ar fi avut atâtea mici probleme încât nici nu le mai putea ţine evidenţa.
-Problema cu libidinoşii.
-Adică bătrânii care se însoară cu fetişcane?
-Da.

-Ţin minte că ţi-am spus să treci peste asta.
-Da,şi mi-a trecut,dar aşa l-am observat pe Eric Gage.Un bătrân şi o femeie foarte tânără traversau strada şi,bineînţeles,i-am luat în colimator.Vechile obiceiuri mor greu,se justifică ea.Şi mă gândeam că n-ar mai trebui să reacţionez cu atâta-dezgust,numai fiindcă...în fine,s-o spunem pe-a dreaptă:era un libidinos.
-A,da,văd clar că ţi-a trecut.
-Dacă nu aveam problema asta,nu l-aş fi observat.Asta-i tot ce încerc să spun.
-Iar faptul că l-ai observat a afectat în vreun fel ceea ce s-a întâmplat pe urmă?
Regan ştia unde voia să ajungă şi-i părea rău că începuse conversaţia.
-Lasă.Aiden râse.
-Ştii ceva,Regan?
-Ce? Îi răsuci nasul,doar ca s-o enerveze şi mai mult,spunând:
-Te iubim.Ştii asta,nu-i aşa?
Regan dădu din cap,iar ochii i se umplură iar de lacrimi.
-Asta înseamnă că la anul o să-mi triplaţi bugetul?
-Nu,înseamnă doar că te iubim.Dar a fost o încercare drăguţă.Alec îl însoţise pe Wincott până la lift,şi tocmai se întorcea spre apartament când Aiden îl opri pe culoar.Spencer era în uşă,vorbind cu Regan.Nici Aiden şi nici Alec nu pierdură vremea cu introduceri.
-Ce se-ntâmplă cu sora mea?
-Am s-o iau de soţie.
-Serios? Alec dădu din cap.
-Voi avea nevoie de ceva timp ca s-o conving,dar până la urmă o să cedeze.
Se vedea clar că Aiden era de acord.Îi strânse mâna,privi spre Regan şi spuse:
-Nu cred că va trece chiar atât de mult timp.După ce li se alătură şi Spencer,Alec îi spuse ce intenţii avea.Spencer era mai rezervat şi protector.
-Dacă o faci vreodată pe sora mea să plângă...Se opri dintr-o dată.Aruncă o privire spre Regan,care tocmai îşi ştergea o lacrimă de pe obraz,şi spuse:
-Lasă,nu contează.Regan îl aştepta pe Alec.Stătea în uşă şi-l privea venind spre ea.Alec îşi spuse că arăta de parcă se pregătea să-i tragă o săpuneală.
-Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul de azi,îi spuse ea.Alec zâmbi.
-Bine.
-Mi-ai salvat viaţa.
-Şi eu,pe a mea.
-Deci,suntem chit.Făcu un pas înapoi,hotărâtă să-i închidă uşa-n nas doar ca să-i arate cât de enervată era,dar următoarea lui întrebare o opri,
-Şi acum de ce ai draci? Regan deschise larg uşa şi făcu iar un pas,înainte.

-N-am nici un fel de draci.Presupun c-ai să pleci acum...ştii,să mergi înainte, sublinie ea cuvintele.Şi vreau să-ţi urez succes în carieră.
-Nu zău?
-Ba zău.Dădu să întindă mâna spre ea,dar Regan îl opri cu un gest,clătinând din cap.
-N-am să te las să-mi frângi iar inima.Ascultă aici,Alec.Nu poţi să-mi spui că pleci,şi pe urmă să te-ntorci şi să mă iei în braţe şi...Nu poţi,şi gata.
Începuse să se înfierbânte.Îşi încrucişa braţele pe piept.
-Tu mergi înainte,nu uita.Aşa mi-ai spus.Păi atunci,Alec-mergi înainte! Hai! înainte,pe uşă,şi afară! Era gata să sară la harţă,dar Alec preferă să nu joace cinstit.
-Te iubesc,Regan.Regan clipi din ochi.
-Nu.Zâmbetul lui era adorabil.
-Ba da,cum ţi-am spus.Te iubesc.Refuza să-l creadă.
-Dar,"*dacă trec vreodată prin Boston*"...Aşa ai spus,că „*dacă trec vreodată prin Boston"...*
-Nu mă duc nicăieri fără tine.Era hotărâtă să-l ţină puţin pe jăratic înainte de a-l ierta.Inima ei,însă,îi aparţinea lui.Făcând un pas înapoi,îi spuse:
-Atunci,dacă treci vreodată prin Chicago...Şi încercă să închidă uşa.Piciorul lui o bloca.Râzând,o împinse în cameră,apoi închise uşa în urma sa.
-Poate n-ai observat...o,cât îl mai iubea!
-Da?
-Sunt deja aici.

EPILOG

Alec o ducea pe Regan acasă,să-i cunoască familia.Era nervoasă şi îngrijoată că n-aveau s-o placă.El considera că asta era cea mai mare prostie pe care o auzise vreodată.Nu-şi putea imagina de ce se simţea atât de nesigură,dar îşi dădea toată silinţa s-o liniştească,în timp ce mergeau împreună prin aeroport.
Erau un cuplu ciudat.Alec îşi lăsase părul şi barba să crească,pentru o misiune sub acoperire pe care tocmai o îndeplinise la ordinul Biroului,şi nu avusese timp să se tundă şi să se radă.Făcuse doar un duş şi-şi luase pe el comoda lui uniformă din timpul liber-un tricou şi nişte blugi roşi.Regan era impecabilă.
Purta o bluză roz,o fustă kaki scurtă şi sandale.Singurele bijuterii erau cercei mici cu diamante şi inelul de logodnă.Arăta ca o cover-girl.El arăta ca un ucigaş în serie.Bărbaţii încercau să surprindă privirea lui Regan,iar femeile căutau să nu ţipe când dădeau cu ochii de Alec.

Se aşezară în primul rând de la clasa întâi,unde aveau parte de puţină linişte,şi imediat ce anunţul luminos cu centurile de siguranţă se stinse,Alec se aplecă peste braţul fotoliului şi o sărută.Nu se grăbi,încercând anume s-o facă să se simtă jenată.Apoi îi spuse cât de mult o iubea.
-Ştii ce-şi spun oamenii când ne văd împreună?
-Da,şopti ea.Se gândesc ce norocoasă sunt.
-Într-adevăr,exact la asta se gândesc.Regan îşi dădu ochii peste cap.
-Mai bine scoate-ţi cercelul ăla până nu-l văd fraţii tăi.Din ce mi-ai spus despre ei,te vor hărţui fără milă.
-Lasă,să se distreze şi ei puţin.Pe urmă,am să mi-l scot.
-Ai apucat să citeşti continuarea articolului Sophiei despre Shields?
-Da.E excelent.
-E foarte talentată.Te surprinde?
Alec îşi întinse picioarele,îşi potrivi scaunul şi o luă de mână.
-Iubito,după ce am aflat că-i fiica lui Bobby Rose,nimic nu mă mai surprinde la ea.Spune-mi cum le-ai cunoscut,pe Sophie şi Cordie.Ştiu că v-aţi împrietenit în şcoală...
-Spencer ţi-a povestit despre fata cea bătăuşă,nu?
-Nu,mi-a spus să-ţi cer ţie să-mi povesteşti.
-Totul a început de la o pereche de funde...Şi-i relată toată întâmplarea cu Morgan,bătăuşa.Alec se amuză copios de faptul că Regan vomase pe ea.
-Şi după asta v-a lăsat în pace? Regan dădu din cap.
-N-am mai văzut-o ani de zile.
-Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea.
-A,ştiu ce s-a întâmplat.A intrat în politică.Acum e senatoare.Convins că glumea,Alec râse iar.Lui Regan îi plăcea enorm râsul lui.Totul la el îi plăcea.
Intrase în biroul ei şi-i schimbase viaţa pentru totdeauna.Bărbatul visurilor ei adormea.
-Alec?
-Hmm?
-Când ai să-mi arăţi casa lui Nick?
-Acum e casa noastră,o corectă el.Putem merge acolo mâine,dacă vrei,şi dacă nu-ţi place,putem s-o scoatem la vânzare şi să ne căutăm altceva.
-O să-mi placă.
-Are destule dormitoare pentru prietenele tale.Ştiu că o să-ţi fie dor de ele.
Aşa era,dar Regan ştia că avea să vorbească zilnic cu ele.
-Câteva luni am să fac naveta,până când Paul şi Henry nu vor mai avea nevoie

de mine.
-Cum a primit Henry vestea c-ai să lucrezi la hotelul din Boston?
-La fel cum a primit şi prietenul tău vestea că intri în F.B.I.
-Deci,şi el a plâns ca un țânc?
-Am uitat să-ţi spun: fosta voastră expertă în computere lucrează acum pentru Hamilton.
-Melissa a primit slujba? Regan zâmbi.
-Aiden nu ştia ce să înţeleagă,i-a spus că voia să ne înlocuiască toate „*computerele de rahat*”.
-”Rahat”? Aşa a zis?
-Îşi îmbunătăţeşte vocabularul.Începu să-i povestească despre îmbunătățirile pe care urma să le aducă în sediul pe care şi-l instala la hotelul din Boston.Se opri când îşi dădu seama că Alec adormise.Atunci,îl sărută pe obraz.
-Te iubesc,Alec.Acum şi pentru totdeauna.

SFARSIT